

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

@Çeviri Kitaplar

a twisted gatsby story

5000
nights
of
obsession

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DRETHI ANIS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

5000 GECELİK SAPLANTI

ÇARPIK BİR GATSBY HİKAYESİ

DRETHI ANIS

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu
Tanıtım yazısı

Bölüm I

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9

Bölüm II

Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17

Bölüm III

Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20

Sonsöz
Yazar Hakkında
Teşekkürler
Ayrıca Drethi Anis tarafından

5000 Gecelik Saplantı © telif hakkı 2023 Drethi Anis'e aittir.

Telif Hakkı Bildirimi: Tüm hakları Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik hiçbir şekilde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, kuruluşlar, olaylar veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Uyarı: Bu telif hakkıyla korunan eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasadışıdır. Maddi kazanç sağlamayan ihlaller de dahil olmak üzere cezai telif hakkı ihlalleri FBI tarafından araştırılır ve 5 yıla kadar hapis ve 250.000 dolar para cezasıyla cezalandırılır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

YAZAR NOTU

Bu kitap, rızaya dayalı olmayan cinsel sahneler ve şüpheli bir evlilik dışı ilişki içeriyor. Rahatlık alanınıza bağlı olarak, içerik sizi rahatsız edebilir. Bu kitap bir aşk romanı değildir ve öyle değerlendirilmemelidir.

Annelere, kızlara ve onların karmaşık ilişkilerine.

TANITIM YAZISI

Bu karanlık kitap, USA Today'in en çok satan yazarı Drethi Anis'in bağımsız bir eseri. Bu kitap bir peri masalı değil. Prens Charming diye bir şey yok, sadece kurtarılamaz bir kötü adam ve onun arzularının nesnesi var.

Gittiğim her yerde gözlerini üzerimde hissediyordum.
Kokusunun evimde kaldığını fark ettim.
Hatta onun varlığını uykumda bile hissettim.
Yatağımın altında saklanan canavarı bulduğumda çok geçti. Hayatıma sıkışmış, beni köşeye sıkıştırmış ve kaçacak yer bırakmamıştı.

En kötü yanı mı?
Dünya ona hayrandı ama kimse o güzel maskenin altında gizlenen şeytanı bilmiyordu; benden başka.

Manipülatif, soğuk ve acımasız Axel Trimalchio, göz önünde saklanan, resmen bir psikopattı. Bana takıntılıydı ve peşimi asla bırakmıyordu.
Beni kendisinin yapmaya kararlıydı... Oysa ben zaten başkasına aittim.

*Bu karanlık kitap bir ROMANTİZM DEĞİLDİR. Bu kitap Romantik kategorisinde listelenmemiştir çünkü Axel geleneksel bir kahraman

değildir ve çoğu kişi onu bir kahraman olarak görmeyebilir. Lütfen okumadan önce tam içerik uyarısını kontrol edin.

BİRİNCİ BÖLÜM

Düşüş

BİRİNCİ BÖLÜM

Karen'lar tetik uyarılarını görmezden gelir ve daha sonra bu uyarılardan şikayet ederler. Karen olmayın. Bu kitap, rızaya dayalı olmayan cinsel sahneler ve evlilik dışı bir ilişki içeriyor. Bu klişe, SADECE gerçek hayattaki durumlarda sağduyulu davranırken kurguda fantezilerini keşfeden açık fikirli okuyucular için tasarlanmıştır.

30 Mayıs 2022

Piya

"EĞLENCELİ OLACAK," DEDİ JAY.

"Hayır, olmaz," diye karşılık verdim. "Benim argümanım tam da bu karşı çıkışa dayanıyor; eğlenceli olmayacak. Jay, neden bu gece dışarı çıkmak zorundayız? Evde kalmak için mükemmel bir gece olurdu."

Jay'in üstü açık arabasının tavanını indirmesiyle birlikte üzerimize esen rüzgar, bu hissimi bastırdı. Kapalı kalmak yerine dışarı çıkmak için mükemmel bir geceydi. Alnımdaki bebek saçlarım da aynı

fikirdeydi. New York kışının yoğun soğuğu yerini serin bahar havasına bırakmıştı. Hava müsaitken dışarıda geçirilen bir gece, bir mola gibiydi. Sadece varış noktamızı beğenmemiştim, çünkü kocamla evde kalmayı tercih ederdim.

Maalesef işler ters gidiyor.

Jay, New York merkezli bir hedge fon şirketinin sahibiydi. İkimiz de New York'ta doğup büyüdük, ancak düğünümüzün ardından Chicago'yu evimiz yapmaya karar verdik. Jay, New York'taki müşteri tabanını küçültürken ana operasyonlarını Chicago'ya taşıdı. On yıl uzak kaldıktan sonra kendimizi zor durumda bulduk ve geri döndük.

New York'a döndüğümüzden beri Jay, eski iş bağlantılarını yeniden güçlendirmekle meşguldü. Bunu yapmanın en iyi yolu partilere ve sosyal etkinliklere katılmaktı, ancak bu tür etkinliklerin gösterişinden benden daha çok nefret ettiğini biliyordum.

Bu gece Long Island'da bir partiye davet edilmiştik. Jay, ev sahibini şahsen tanııyordu ve başlangıçta isteksizdi, ancak etkinliğin aslında bizim arkamızda olduğunu ve bağlantı kurmak için mükemmel bir fırsat olduğunu anlayınca fikrini değiştirdi. Zengin bir adam, yaz boyunca bu abartılı kim kimdir etkinliklerini düzenliyordu. Bu partilere davetler tamamen kulaktan kulağa yayılmıştı, ancak beklendiği kadar özel değildi. Hatta, insanların tek başına gelmeleri tavsiye edilmiyordu, çünkü sloganları "ne kadar çok o kadar iyi"ydi.

Mantıklıydı. Yalnızlar seçkinler arasında şüphe uyandırır ve toplumdan dışlanmış kişilerden uzak dururlardı. Üstelik, kulaktan kulağa yayılan bir davetin yanlış ellere düşmesi pek olası değildi. Zengin ve güçlüler benzer kalabalıklarla birlikte dolaşır ve sadece benzer düşünen kişileri yanlarına alırlardı. Bu sosyal etkinlikler, aynı insanların egemen olduğu ensest çukurlarıydı.

Bu gece de farklı olmayacak.

Kocam başını eğdi, koyu saçları gözlerinin bir kısmını örtüyordu. "Neden huysuzsun bebeğim? Eskiden sosyalleşmeyi severdin."

"Seninle sosyalleşmeyi hâlâ seviyorum." Elimi imalı bir şekilde uyluğuna koydum. Aylar önce sevişmiştik ve aramızdaki anlaşmazlıktan endişeleniyordum. Jay her zaman azimliydi ama son zamanlarda durmadan çalışıyor, orada bağlantılar kurduğundan beri her fırsatta Chicago'ya seyahat ediyordu. Long Island'da satın

aldığımız güzel eve rağmen Jay henüz New York'ta bir gece bile geçirmemişti. Servetimizi büyütmek için bu ani motivasyonunu anlayamamıştım. İhtiyacımız varmış gibi de değildi. Sadece bir geceliğine evdeydi ve yarın başka bir seyahate çıkacaktı. Geceyi baş başa geçireceğimizi varsaymıştım aptalca.

Jay elimi uyluğundan çekti ama darbeyi yumuşatmak için parmaklarımı öptü. "Evden daha sık dışarı çıkman sana iyi gelecek. Moral bozma," diye yumuşak bir sesle azarladı.

"Bütün Debbie'ler bu ifadenizden rahatsız olacaklar," diye karşılık verdim, zoraki bir gülümsemeyle bu reddi savuşturdum.

"Suçlu vicdanım bir gün daha yaşayacak." Jay, Debbie adında hakaret ettiği kadınların sayısının çokluğundan habersiz omuz silkti. "Eski arkadaşlarını görmek senin için güzel olacak."

Bu partiye sadece bir arkadaşım katılmıştı, Jordan. Onunla genç ve asi olduğum bir dönemde tanışmıştım. Hayatımın bu döneminde, toplumdaki dışlanmış ve içine kapanık biri olmayı tercih ederdim. Gösterişli bir etkinlikte mutluymuş gibi davranmak, yüzüme yarı kalıcı bir somurtkanlık yerleştirmişti.

Jay, coşkusuzluğundan etkilenmemiş gibi görünerek sola dönmek için sinyal verdi; yanıp sönen ışık kısa yolculuğumuzun sonunu gösteriyordu. Jay kapıdan geçince, bıkkın iç çekişim bir inlemeye dönüştü. Altın çerçeveli, göğsü kadar yükselen metal kapılar, muhtemelen misafir konvoyları için ardına kadar açıktı. Bir milden fazla kıvrılan, devasa araba yoluna açılıyordu. Bu patikayı görünce beynimin bir köşesinde tanıdık bir şey kıpırdandı ama ne olduğunu çıkaramadım, bu yüzden kenara ittim.

"Vay canına," diye mırıldandım hipnotize olmuş bir şekilde. "Buranın sahibinin kim olduğunu biliyor muyuz?"

Jay omuz silkti. "Bu mülkün internette kayıtlı bir sahibi yok, sadece bir şirket. Ama bağlantılarını genişletmeye çalışan bir adam olduğunu duydum."

Yani yeni para.

"Görünüşüne göre ünlü biriymiş."

"Bu, seçenekleri daraltmıyor mu? Partide bir ünlü görürsek, onun o olduğunu anlarız."

Jay başını iki yana salladı. "Bu etkinliklerde çok sayıda ünlü görüldü. Arkasında hangisinin olduğunu bilmek imkansız. Partileri planlamacılar ve halkla ilişkiler temsilcileri yönettiği göz önüne alındığında, bunu öğrenmenin tek yolu halkla ilişkiler şirketinin çökmesi." Bana kötü niyetli bir şekilde gülümsedi, ima ettiği belliydi. Ürdün.

En yakın arkadaşım, babasından miras kalan bir halkla ilişkiler ve yetenek ajansı işletiyordu. Bu akşamki etkinliğe katılmamız konusunda ısrar eden oydu. Muhtemelen şirketi etkinlikleri organize ediyordu ve milyon dolarlık sorunun cevabını biliyordu.

Bu mülkün sahibi kim ve neden bütün yaz boyunca partiler düzenliyorlar?

Yine de, Jordan'a bu gizemli adamın kimliğini açıklaması için asla baskı yapmam. Ünlü yıldızların menajerliğini yapıyordu ve özellikle müşteri anonim kalmak istiyorsa, listesi konusunda son derece ketumdü. Jordan'ın müşterilerinden biri olduğum için her şeyi bizzat deneyimlemiştim.

"Hımm," dedim dalgın dalgın, tepemizde yükselen taş konağı incelerken. Aslında buraya konak demek, kelimenin yanlış kullanımıydı. Kale kelimesi daha uygundu.

Jay arabayı Arnavut kaldırımlı kavşağa çekti. Bir vale, işaret üzerine yanımıza koştu ve anahtarlarımızı bir kağıt fişle değiştirdi. Jay, hasar fişini cebine koydu ve adama biraz para uzattıktan sonra arabayla uzaklaştı. Parmaklarımızı birbirine doladık ve bu sırada birkaç kişinin başını çevirdik.

İnsanların tuhaf çiftimize bakması anormal değildi. Bu tuhafılık, benim 1.70 boyundaki minyon vücudumla Jay'in 1.85 boyundaki kaslı yapısı arasında bir fark yaratmıyordu. Asıl çarpıcı olan aramızdaki on yedi yaştı.

Aramızdaki büyük yaş farkını öğrenen bazıları beni çıkarıcı biri olarak görebilir. Bu gerçeklerden çok uzak. Jay, otuz sekiz yaşındayken olduğu gibi elli bir yaşındayken de benim seviyemin çok üstündeydi. Kocam yaşını kendini salmak için bir sebep olarak görmez ve haftada dört kez kişisel antrenöre giderdi. Bu, özel dikim takımının altındaki kas kütlesine katkıda bulunarak yakışıklı yüz hatlarını daha da belirginleştirirdi.

Kadınlar kocamın ardından ağızlarının suyu akıyordu ve Jay'in sürekli güvence vermesine rağmen, ona yönelttikleri özlem dolu bakışlara kayıtsız kalamadım. On yıldan uzun süredir birlikteydik ama bakışlar dinmemişti. Bu gece gözler onun üzerindeydi, özellikle de Jay göz kamaştırıcı lacivert takımını giydiği için.

Gösterişli davetlerin gösterişçiliğinden bıkmıştım ama yine de ona göre giyiniyordum. Görünüş, Jay'in dünyasında önemli bir rol oynuyordu ve katılma konusunda isteksiz olsam da, onu meslektaşlarının önünde utandırmak istemiyordum.

Pastel renkli hırkamı sağ dirseğimin üzerine katlayıp, dizlerimin etrafında bollaşan muhafazakar kokteyl elbisesinin eteğini düzelttim. Genellikle mat renkler giyerdim ama bu kıyafeti ışıltılı Jimmy Choo ayakkabılarla tamamlamaktan kendimi alamadım. Dışarıda bir kadeh şampanya veya sigara içen şık giyimli katılımcılara baktığımda, ayakkabıların göze çarpmadığını görünce rahatladım.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı Jay tam o sırada.

Bakışları altında tenim ısındı. "Herkesin baktığı kişi ben değilim. O ikisi gözlerini senden ayırmamış." Büyük merdivenlerin yanında sigara içen iki kadına baktım. Kocamın gözlerini utanmadan siktiler ve yüzümdeki asık surat onları caydırmadı.

Jay sırttı. "Başka seçeneklerim mi var yani? Durun kızlar. Geliyorum." Sırıtan kadınlara doğru koşar gibi yaparken, ben de onu şakayla geri çektim. Bu, asabi ruh halimi yatıştırmaya yetti ve dişlerimi göstererek sırttım. Beni her zaman moralimin bozuk olduğu zamanlardan nasıl çıkaracağını bilirdi. Hayatımın en zor zamanlarında yanımda olmuştu ve son zamanlardaki kopukluğa rağmen, burada ondan başka olmak isteyeceğim kimse yoktu.

Şakacılığına karşılık kıkırdadım, bu partiye katılmanın verdiği önceki rahatsızlığımı biraz olsun azalttım. Elimi sıkarak Jay önden yürüdü.

Kocama dik dik bakan kadınlardan biri "Kahretsın!" diye bağırdı.

Boynumu ona doğru çevirdiğimde elbisesinin önünün kül rengi tozla mahvolduğunu gördüm. Sigara külleri korsesine dökülmüştü ve aceleyle silkelediğinde küller göğsünün önünü lekelemişti.

Kadının yanına geldik, hırkamı uzattım. "Al."

Telaşla uzattığım koluma baktı. "Ah. Ah, hayır. Sorun değil." Kocama baktığım için ona dik dik bakan kadının ben olduğumu fark edince yüzü kızardı.

İçimden omuz silktilim. Herkes kocama bakıyordu. Zavallı kadına kızamıyordum, özellikle de bu tür olayların ne kadar utanç verici olduğunu kendi deneyimimden bildiğim için. Sonunda nezaket göstermem yıllar aldı. Ondan önce, arkamda bir beceriksizlik izi bırakan sabırsız, özgür ruhlu biriydim.

"Gerçekten al. Bunu sodayla bile düzeltemezsin." Elbisesinin önünü işaret ettim. Bu gece tamir edilemeyecek kadar mahvolmuştu. Tek çare kuru temizlemeye gitmekti. "Hırkayı iliklersen, lekeyi kapatır."

"Çok nazıksın," diye mırıldandı sonunda hırkayı alırken. Birkaç dakika önce var olmayan bir sıcaklık yayılmıştı. "Teşekkür ederim," dedi narin kumaşı omuzlarından silkerek.

"Rica ederim."

"Bu arada ben Greta," dedi. "Ve bu da arkadaşım Rachel."

El sıkışırken Jay başını sallayarak onayladı. "Jay Ambani. Bu benim karım Piya."

İki kadınla kibarca sohbet ettik, ufak bir sohbet ettik. Kısa süre sonra sohbet, ulaşılması zor ev sahibimizle ilgili soruya döndü.

İkisi de aradığımız gizemli adamı görmemişti. Gizemli bir ünlünün bu mülkü satın alıp yenilediğine dair gizli söylentiler vardı. Çevredeki topluluk için bu muhteşem etkinliklere ev sahipliği yapıyordu. Yatırım, network fırsatları arayan ya da sadece parti yapıp sosyal basamakları tırmanmak isteyen herkes için burası bir rüyaydı. Ev sahibinin belirsiz gerekçeleriyle ilgili spekülasyonlar, henüz ortalıkta görünmediği için hala gündemdeydi.

Kadınlara veda edip uzaklaşırken Greta arkamdan seslendi: "Bekle. Bunu sana nasıl geri vereceğim? Numaralarımızı değiş tokuş edelim mi?"

Gülümsedim. "Sakla. Zaten sana daha çok yakışıyor."

Jay beni görkemli merdivenlerden yukarı ve gösterişli giriş kapısından geçirdi. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda aniden durdum, manzara nefesimi kesti.

Fuaye, tam ortasında muhteşem bir merdiven bulunan geniş bir balo salonuna açılıyordu. Tavandan devasa bir avize sarkıyordu ve her iki yanında ikişer küçük avize vardı. Duvarlar beyaza boyanmıştı ve odanın büyük bir kısmını kaplayan büyük pencereler vardı. Pencereler çaprazlama zarif perdelerle örtülüydü ve buradan bile balo salonuna bağlı güzel bir avlu görebiliyordum.

Balo salonu, birinin evinde var olamayacak kadar gösterişliydi. Her şey fazlasıyla gösterişliydi. Tema, uygun şekilde yansıtıcı yemek, dekor ve müzikle Paris'te bir gece geçirmekti. Üniformalı garsonlar ordövr dağıtıyordu. Gösterişli, abartılı şampanya kulelerine sahip birden fazla bar vardı. Canlı bir müzik grubu Fransızca şarkı söylüyordu ve salon konuklarla doluydu. Sarmal merdivenler bu görkemli balo salonunun ikinci katına çıkıyordu. Aynı şenlik havasını taşımadığı için boş kalan tek alan burasıydı.

Kendi kendime ıslık çaldım. "Bu adam tam olarak ne kadar zengin?"

"Güzel soru," diye onayladı Jay.

Düşüncelerimiz, elinde gümüş bir tepsi tutan bir garson tarafından bölündü. "Şampanya, hanımefendi?"

Garsonların hepsinin Fransız aksanı mı vardı, yoksa tema gereği bir aldatmaca mıydı?

"Oui, s'il vous plait," diye cıvıladım. Jay iki flüt alıp ikincisini bana uzattı. Flütümü kaldırıp onun flütüyle tokuşturdum. "Şerefe."

Ferahlatıcı içeceğin ilk yudumu boğazıma yeni değmişti ki, Jay'ın arkama dikildiğini fark ettim. Bakışlarını takip edince Jordan'ın bizi fark ettiğini ve coşkulu bir sevinçle yanımıza koştuğunu gördüm. Sokakta konuşulanlara göre, bu etkinlikten sorumlu gizemli ünlüye kur yapıyor ve onu kendi firmasıyla anlaşmaya ikna etmek için partilerini düzenliyordu.

Düğünümünden kısa bir süre sonra şehirden ayrılmama rağmen, Jordan'la olan arkadaşlığımı etkilemedi. Bunun bir nedeni, ikimizin de geçimini sağladığı işti. Evlenmeden önce, bayat jingle'lar yazıyor ve müziklerini kâr amacıyla çeşitli iç çamaşırı ve müstehcen reklam kampanyalarına satıyordum. Düğünümünden sonra, markam daha müstehcen olduğu için müzikten vazgeçmeyi düşündüm. Jay'ın ailesi tanınmış biriymi ve bana sık sık "Ambani Eşi" olmanın bir bedeli

olduğunu hatırlatmıştı. İkimiz de bu beklentileri alt edemedik ve müstehcen reklamlar için müzik yapmak bu beklentilere uymuyordu.

Mesleği yetenek ve halkla ilişkiler yönetimi olan Jordan, bu karara şiddetle karşı çıktı. Ailem ve Jay'in iş ortakları ikinci kişiliğimi keşfetmesin diye arkasına saklanabileceğim bir sahne adı buldu. Jordan, istikrarlı işlerle güncel kalmamı sağlarken gizli kimliğimi yıllarca korumuştur. Bu kişilik, müşterilerin istekleri doğrultusunda müzikler üzerinde uzaktan çalışmama olanak tanıyordu. Sürekli gelir akışını seviyordum ve pes etmeme izin vermediği için Jordan'ı daha çok seviyordum. Kariyerimi ilerletmekten çok, finansal bağımsızlığımı korumama yardımcı olmuştu. Bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

Mesleki hedeflerimin yanı sıra, Jordan dönüşümde New York'taki hayata alışmamda bana destek oldu. Bu gece de durum farklı değildi.

"Merhaba Jordan." Jay başını salladı.

Jordan, Jay'in selamını almak yerine, "Bu eve inanabiliyor musun?" diye haykırdı. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülen plaj dalgaları şeklinde şekillendirilmişti. Asimetrik beyaz bir elbise giymişti ve Carrie Bradshaw'ın ünlü, mavi taşlı Manolo Blahnik'leriyle süslenmişti. Bu, 1.68 boyuna ekstra bir güç katıyordu. Otuz üç yaşındaki Jordan, bir halkla ilişkiler devi olmaktan çok bir modele benziyordu. Her zamanki gibi, en iyi arkadaşımın güzelliğine ilk bakışta vuruldum. Birçok göz ona benzer bir onayla kilitlenmişti.

"Sana da merhaba Jordan," diye tekrarlardı Jay. İnsanların görgü kurallarını hiçe saymasından nefret ederdi. Kocam ve en yakın arkadaşım geceyle gündüz kadar farklıydı. O rahat tavırlıydı, Jay ise resmi ve kibar bir kültürün simgesiydi.

Jordan, farkında olmadan ve umursamadan selamı savuşturdu. "Avluyu gördün mü?" diye sordu.

"Henüz dışarı çıkmadım," diye cevap verdim ve hemen ona sarıldım.

"Dışarıda bir yaylı çalgılar dördlüsü var," diye coşkuyla söyledi.

Jay, Jordan'ın görgü kurallarını düzeltmekten vazgeçip gözlerini devirdi ve barı işaret etti. "Ah, bir arkadaşımı görüyorum."

"Yalan," diye azarladım. Onun gibi iş adamları kişisel ilişkilerle pek ilgilenmez, bunun yerine bağlantı kurmaya odaklanırlardı. "Hiç

arkadaşın yok."

Jay bu lafa hafifçe güldü. "Pekala. Bir yatırımcı. Merhaba dememin bir sakıncası var mı?"

Soruyu duyunca iç çektim. Jay evde kalmayı reddederse en azından partide birlikte takılırız diye düşünmüştüm. Ama itiraz edemedim. "Hiç de bile."

"Hanımlar, bardan bir şey ister misiniz?"

Jordan içkisini çoktan içtiği ve ben hâlâ şampanyamı yudumladığım için hep bir ağızdan başlarımızı salladık. Jay gider gitmez Jordan bana partide olup biten her şeyi anlattı. Bana son dedikoduları anlatmaktan yorulunca, kısa bir yürüyüşle dışarı çıktık. Temiz hava duyularımı harekete geçirirken, güzelce bakımlı avludaki kahkahalar tarifsiz bir neşeyle yankılanıyordu. Dışarıda barlar ve çok sevilen yaylı çalgılar dörtlüsü de vardı. Bunun, konukların sigara molası için girip çıkarken içki ve müziğin tadını çıkarabilmeleri için olduğunu anladım.

Detaylara gösterilen özen beni hayrete düşürdü. Birçok gösterişli gala ve etkinliğe katılmışımdı, ancak bu parti geri kalanını amatörce göstermiş gibiydi. Etkinliğin ihtişamı Muhteşem Gatsby'den fırlamış gibiydi.

Tek bir ikilem vardı. Barlar tıklım tıklımdı ve garsonlar şampanya tepsileriyle içeride tur atıyordu. Taşan bara akın etmek yerine, dev şampanya kulesinin yanında durdum. "O sırada beklemem." Damarlarımda cızırdayan kabarcıklardan cesaret alarak, kupa kokteyl bardaklarına kararlılıkla baktım.

Jordan, "Sanırım o kuleler sadece sergileme amaçlı," diye savundu.

"O zaman onları bu kadar lezzetli göstermemeliydiler."

Jordan kıkırdadı. "Sen delisin. Ah, tahmin et az önce kiminle karşılaştım?"

"Kim?" diye sordum, dalgın dalgın. Tehlikeli bir Tetris oyunu oynuyormuş gibi, iki şampanya kadehini dikkatlice çıkarmaya çalıştım.

"Tina," diye yanıtladı. "Artık boşandı. Dev bir orospu olmasaydı ona acırdım."

Gülmemi bastırdım. Tina yıllardır duymadığım bir isimdi ama şaşırmamalıyım. Görünüşe göre birçok ortak tanıdığımız oradaydı. Tina, Jordan'ın eski grubundaki kötü kıza denkti.

"Tina'nın boşanması demek, bana bin dolar borçlu olman demek," diye devam etti Jordan.

Bu sefer kıkırdamamı tutamadım. "Aman Tanrım, ben bunu yaparken git buradan. İçimi dökeceksin."

"Ne olursa olsun, drama kraliçesi," diye tısladı. Yine de telefonuyla oynayarak bana bu konuyu çözmem için zaman tanıdı.

Parmaklarım kulenin en üst katında gezinirken, izleniyor olma hissine kapıldım. Bakışlar o kadar güçlü ve etkiliydi ki, boynum kendiliğinden uzanıp binanın ikinci katına yerleşti. İkinci kat koridoruna açılan, perdeleri çekilmiş bir pencere vardı. Tepesinde sadece bir adam duruyordu ve gözleri bana dikilmişti.

Ağızımdan bir inilti çıktı.

Etrafımda zaman yavaşladı, avludaki hareket eden bedenler sanki durmuş gibiydi. Kalbim hariç tüm evren olduğu yerde durmuştu; kalbim aniden endişe verici bir hızla çarpmaya başlamıştı. Bakışlarım adamın üzerinde gezindi ve yüz hatlarındaki her ayrıntıyı ve yüzündeki yoğunluğu yakalamak için gözlerimi kısmam yeterli oldu.

Nefesim kesildi.

Sonra vücuduma elektrik çarptı.

Ayaklarım sanki ateş karıncaları tarafından batırılmış gibi karıncalandı ve sendeledim.

Şampanya kulesini devirmekten endişe etmeliydim ama gözlerimi adamdan ayıramıyordum. Sert bakışları üzerime dikildi, beni çırılçıplak soyup bana her şeyin şeytani olduğunu söyledi. Uzun boylu, yakışıklı ve gözleriyle uyumlu obsidyen bir takım elbise içinde kesinlikle esmerdi. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve başka bir dağınıklık olmasa da ifadesi vahşiydi. Keskin çene hattı, karanlığın sıvı birikintileri beni yutarken belirginleşti.

Büyülenmiş bir şekilde, uygunsuz bakışlarına baktım. En yakın arkadaşım her an telefonundan başını kaldırıp beni suçüstü yakalayabilirdi. İletişimi kesmek zorunda kaldım ama gözlerim oyun oynamayı reddetti.

Terli ellerim saçlarımı yüzümden çekti. Hafifçe çabalayarak elbisemin eteğinin ucunu kaldırdı ve yoğun bakışları uyluklarımın ortasındaki açıkta kalan ten şeridine kaydı. Bakışma yarışımın kesilmesi, ihtiyacım olan tatlı kaçıştı ve sonunda gözlerimi kırptırdım.

Jordan telefonundan başını kaldırdı. "Bana da bir tane mi?"

"Doğru." Bulanıklığım dağıldı. "Evet." Jordan'ın kusursuzca törpülenmiş tırnaklarını, ona kupa bardaklarından birini uzatırken gördüm.

Bakmama gerek yoktu, o kalıcı gözbebeklerinin hâlâ vücudumda gezindiğini fark ettim. Çıplak tenimde tüylerim diken diken oldu ve "Bana bakmayı bırak!" diye bağırarak istedim.

Jordan içkisinden bir yudum aldı ve bana kaçırdığım her şey hakkında bilgi verdi. Dalgın dalgın başımı salladım ve yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, gözlerim onu bulduğum üst kat penceresine kaydı.

Gitmişti.

İçkisini bitirmiş olan Jordan'a döndüm. "Mührü kırıp tazelemem gerek. Gelmek ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Sana bir tur daha getireyim." Şampanya kulesini işaret ettim.

Jordan içtenlikle güldü. Başını sallayarak ana balo salonunun içinde bir banyo arayarak gözden kayboldu. Kendi başıma kalmıştım, bir kadeh daha çıkarmak için eğildiğimde avluya bir sessizlik çöktü. Başımı eğdim, en yakınımıdaki grubu gördüm ve aynı yöne baktıklarını fark ettim.

"O," diye fısıldadı biri.

DSÖ?

Sessiz soruma, kalbimi sıkmak için içime uzanan derin bir ses cevap verdi: "Merhaba."

Antarktika'daki su damlaları gibi olduğum yerde donakaldım. Kalabalık bir kez daha kayboldu. Zamanın kumları gibi yavaş, bedenim otomatik pilotta hareket ediyordu. Cansız ve sıkılmış görünen bir çift küre tarafından karşılanmak için doğruldum. Dikkatli bakarsanız, onların da bir parça merak taşıdığını fark edersiniz. Siyah gölgenin en siyahıydılar, kalın kaşlar, aynı derecede koyu kirpikler ve

mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş gür saçlarla çerçevelenmişlerdi. Güneşten öpülmüş ten rengi, aksi takdirde uğursuz yüz hatlarıyla tezat oluşturunuyordu. Cömert dudakları, asi yerine bakımlı görünen saat beş sakalıyla hafifçe kamufle edilmişti. Düz bir burun ve keskin bir çene hattı, ancak erkek model olarak tanımlanabilecek adamı tamamlıyordu.

Siyah takım elbisesiyle, zarif fonla mükemmel bir uyum yakalarken bir yandan da dikkat çekmeyi başarıyordu. Eşsiz güzelliğinin yanı sıra, baskın duruşuyla da etkileyici bir duruş sergiliyordu. Çevremizdeki herkes de ona bakıyordu.

"Merhaba," diye bağırdım, gitmesi için sessizce yalvararak. Duymadı. Utanmazca yaptığım değerlendirmeyi bozmadan şampanya masasına elimi koyarak kendimi toparladım. Başarılması imkânsız bir iş gibi görünüyordu.

"Şampanya kuleleri sadece teşhir amaçlıdır." Yanımdaki masayı işaret etti, ama dipsiz kuyu gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

İki kadeh şampanya çalmayı planlamadığıma dair bir bahane uydurmak veya yalan söylemek için ağzımı açtım. "O zaman onları bu kadar lezzetli göstermemeliydiler," diye yanağımı ısırdım, az önceki itiraz ağzımdan kusmuk gibi dökülürken.

Sırıttı. Donuk ve donuk bakışları hafif bir meraktan hafif bir eğlenceye dönüştü. Bana doğru eğildi ve nefesim boğazımda düğümlendi. "Seni şampanya içen biri sanmamıştım," diye mırıldandı.

"Şampanyada ne var?" Sesimdeki solukluğu duydum. İnanılmaz derecede güzel kokuyordu, ferahlatıcı bir şeyin hafif esintisiyle temizdi, ama ne?

"Tek seferlik bir içki için fazla ilginçsin."

"Ne önerirsiniz?"

"Bir çeşit kokteyl. Gündüzleri Sex on the Beach, geceleri de Dirty Martini." Alt dudaklarını yaladı ve gözbebeklerim hareketi takip etti. "Sana da bir tane alayım mı?"

Konuşma tarzı, iki anlamlılığıyla, neredeyse uygunsuzdu. Etrafıma bakıp beni kurtaracak birini aradım. Bu adamla yalnız kaldığımda bana güvenilemezdi.

Yakınıımızdaki üç kadın, gözetleme konusunda dikkat çekmeden ona bakıp duruyordu. Yine de kimse izinsiz yaklaştırmaya cesaret

edemiyordu. Üçünün en göze batanı, kirpiklerinin altından bakıp vücudunu baştan aşağı süzdü. Onu istiyordu. Üçü de onu istiyordu ve tek isteyen onlar değildi. Sanki içlerinde aynı ateşi yakmış gibi, tüm gözler onun üzerindeydi.

Yaklaştığında içim titredi. Aramızdaki yakınlık fazlasıyla uygunsuzdu, ama daha da kötüsü, baş döndürücü kokusuydu. Başım dönüyordu, doğru ve yanlış algımı kaybettim ve istemeden ona doğru eğildim. Koku beni deli ediyordu. Neydi bu?

Açlık, onun kayıtsız bakışlarının ardında alev alev yanıyordu, kanımda dolaşan aynı heyecanı fark ediyordu. Kocam bizi bu durumda görseydi... Kaçmam gerekirdi.

"Hayır, teşekkür ederim. Şampanyanın sadeliğini tercih ederim." Kendime gelip, sanki yanmış gibi aceleyle uzaklaştım. Bu adamla herhangi bir ilişki kurmak tehlikeliydi.

Arkamdan gelen seste yoğun bir aciliyet vardı, durmamı emreden bir sestti. Arkamı dönmesem bile peşimde olduğunu ve kalabalığın arasından beni takip ettiğini biliyordum.

Sıkışık avludan çıkarken kalbim hızla çarpıyordu, ancak kalabalık balo salonuna vardığımda kendimi daha da sıkışmış hissettim. Gecenin ilerleyişi, odayı öncekinden daha da sıkıştırıyordu. Kapalı barlardan birine ulaşana kadar nefes almaya cesaret edemedim. Kısa boylu bedenim, etrafımı saran uzun boyluların arkasında kayboldu. Bar, en kalabalık alandı ve onu bu kalabalığın içinde kaybetmek daha kolaydı.

Bir barmen önüme altın ve beyaz bir kokteyl peçetesi koydu. "Size ne getirebilirim, Matmazel?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Barmenin beklenti dolu yüzü bana bir saat taklası attırdı ve hiç düşünmeden, "Bir Dirty Martini lütfen," dedim.

"Hemen geliyor." Fikrimi değiştirmeden önce bir çalkalayıcı almak için döndü.

Ne olmuştu bana? Neden o adamın beni sinirlendirmesine ve önerdiği içkiyi sipariş etmesine izin vermişim?

Kendine gel Piya. Gözlerimi kapatıp kendimi azarladım.

Dirseğime aniden bir baskı uygulandığında göz kapaklarım açıldı. İçimde bir sıcaklık patladı, duyularım başım döndü. Kolumdaki tüyler

diken diken oldu ve dönmeden kim olduğunu anladım.

Kulağıma arzuyla dolu bir ses geldi. "Kaçma."

Emir kısa, öz ve emrediciydi. İçimden bir ses bu adamla ilişki kurmanın bana hiçbir fayda sağlamayacağını biliyordu. Yine de, çekim o kadar yoğundu ki, yerimde durup itaat etmekten başka bir şey yapamadım.

Barmen içkimi önüme koyup, "Matmazel için Kirli Martini" diye anons etmek için tam o anı seçti.

Küstahça sırtışının yüzümü ısıttığını hissettiğimde utanç duygusuyla doldum. "Kirli Martini," dedi, görmezden gelmeyi reddederek.

Sırtımdan beni saran vücut ısısına doğru eğilip, içkiyi onun yüzünden sipariş ettiğimi itiraf etmek için yoğun bir istek duydum. İstemsiz tepkilerimin farkına vararak kendimi tuttum. Onda ne vardı?

"Kaçmayı deneyebilirsin ama faydası yok. Seni her zaman bulurum."

"Denemedim, kaçtım." Onu ilk gördüğümdeki aynı pervasızlığa kapıldım, başarı ile sıradan bir girişim arasındaki farkı ayırt etmek için kendimi çekici buldum.

"Neden?"

Sesimi zorlukla tanıyarak uzaklaşmaya çalıştım, kekeledim, "Ben-ben..." Ama ona ne sebep gösterebilirdim ki?

Dirseğimi daha sıkı kavradı, tekrar koşmama izin vermedi. Diğer eli bar tezgahındaydı, beni olduğum yere hapsediyordu. Avlunun aksine, içeride daha fazla insan vardı, bu yüzden onun gibi biri bir şekilde fark edilmemişti. Konuklar pek dikkat etmiyordu ve bu kalabalıkta tanıdık bir yüz seçmek zordu. Bu da kimsenin beni kurtarmayı düşünmeyeceği ve onun insafına kalacağım anlamına geliyordu.

"Piya. Seni arıyorduk." Jordan'ın kulak tırmalayan sesi, bana yaptığı büyüü bozdu. Sıçradım, kolumu geri çektim ve sonunda sağımdaki adama baktım. Aç gözleri, ani sarsıntımdan kaynaklanan öfkesini gizlemeye bile tenezzül etmedi. Kararlı ve gözünü kırpmadan, her saniye daha da yoğunlaştı ve neredeyse dizlerimi büküyordu.

Jordan, yanımda olduğunu fark edince adımları sendeledi. "Bay Trimalchio," dedi heyecanla, ağzında geniş bir gülümsemeyle.

İfadesi donuklaştı. "Jordan," diye kibarca selamladı, ama sesindeki sinirliliği hissettim. "Bir arkadaşını da getirmişsin bakıyorum."

"Şey, e-evet. Bu arkadaşım Piya Ambani," dedi Jordan bana işaret ederek.

"Merhaba," diye seslendim kısık sesle.

"Nasılsın Piya?" diye sordu son derece kontrollü ses.

Beklenmedik bir şekilde, büyük bir el küçük elimle istenmeyen bir tokalaşma için buluştu. Yarattığı havai fişekler, tenimden çıkmak istememe neden oldu. Başparmağı elimin arkasında daireler çizerek alışılmadık bir ses çıkardı. Aniden elimi geri çektim.

Kaba hareketim Jordan'ın çenesini neredeyse yere düşürecekti. Adam tavrım karşısında hiç telaşlanmadı. Temkinli bir tavırla, "Arkadaşını gücendirmişim gibi görünüyor," diye düşündü.

"Piya," dedi Jordan, sesinde hafif bir tedirginlikle, bana uslu durmam ve en iyi şekilde davranmam için beni azarladı. "Bu Axel Trimalchio," dedi kararlı bir şekilde ve kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Eminim adını duymuşsundur."

Kim denemedi ki?

Dünyaca ünlü Axel Trimalchio, ünlü bir DJ ve müzik endüstrisinin güçlü isimlerinden biriydi. EDM meraklısı olmayanlar bile, çok yönlülüğü nedeniyle "DJ Axel" hakkında bir fikir sahibiydi. House Müzik listelerinde sık sık zirveye yerleşti ve Tiesto, Calvin Harris ve Afrojack gibi isimlerle birlikte yer aldı. Ayrıca, popüler kültürün her türüne kendini kaptırarak ana akım müzik üretmek için diğer popüler sanatçılarla çalıştı. Ünlü bir DJ olmasına rağmen, Axel spot ışıklarının altında gösteriş yapmakla tanınmazdı ve son derece özel bir hayatı vardı. Hayranlarının konserlerde ve müzik festivallerinde çektikleri dışında internette neredeyse hiç fotoğrafı yoktu ve kişisel hayatıyla ilgili çoğu ayrıntı, yalnızca bilinmesi gerekenler içindi.

Ancak, adını tesadüfen duymuş olmak için dış görünüşüne aşina olmanıza gerek yoktu. Bu yüzden dışarıdaki herkes ona bakıyordu. Burası kalabalık olmasaydı, içerideki herkes de aynısını yapardı. Yine de uzun süre saklanamazdı. Jordan neredeyse hiç kimseye vakit

ayırmazdı ve hatta o bile onun cazibesine karşı koyamazdı, kirpiklerini kırıştıırıp ara sıra kolunu okşardı.

"Onu kim duymadı ki?" diye sordum, üzgün bir iç çekişle.

Jordan onaylarcasına başını salladı ve Axel'a özlem dolu bir bakış attı.

"S-siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordum, kimseye belli etmeden.

"Bay Trimalchio, firmamla seçeneklerini değerlendiriyor. Nasıl-" Birbirimize baktı. Jordan sözümüzü kestiğinde derin bir sohbete daldığımız belliydi. Birbirimizi nasıl tanıdığımızı sormak için can atsa da, yönünü değıştirdi. "Neden içkiniz yok, Bay Trimalchio?" diye şakayla sordu.

Axel, "Barda sırada beklerken tanışmıştık ama Bay Trimalchio'nun sipariş verme fırsatı hiç olmamıştı," dediğim anda omzunu kaldırdı. Jordan soruyu dile getirmese de, içimden bir ses bana bir açıklama gerektiğini söylüyordu. Hiçbir şey olmamışken neden suç işlemiş gibi hissettiğimi anlayamıyordum.

Jordan'ın kaşları çatıldı, Axel başını yana eğip suratımda bir delik açtı. Neyse ki Jordan bunu ciddiye almamıştı. "Ha, tamam. O zaman sana bir içki ismarlayayım," dedi, bara doğru yaklaşırken. Bu arada Jordan, sohbeti grubun önüne koydu. "Bu konuyu gizli tut, ama Bay Trimalchio bu akşamki gizli ev sahibimiz ve bu evin sahibi. Sadece bunu kabullenmek için fazla mütevazı."

Neden şaşırmadım ki? "Çok güzel bir eviniz var, Bay Trimalchio," dedim, onun sakın duruşunu taklit ederek.

Axel cevap vermedi. Bu lüks ev iltifat toplamak için inşa edilmemişti.

"Ne içmek istersin?" diye sordu Jordan, Axel'a.

"Ne içiyorsan iç," diye küçümseyerek cevap verdi Axel, gözleri bana dikilmişti. Bakışları her şeyi ele veriyordu ve içimden onu biraz daha yavaş içmesi için azarladım. Jordan içki sipariş etmekle meşgul olmasaydı, bu yoğunluk şimdiye kadar alarm zillerini çaldırırdı.

"Affedersiniz, affedersiniz." Sonunda meşgul barmenin dikkatini çekip içki siparişi verdi. Jordan ona doğru yürürken, omuzlarının üzerinden bize baktı ve neredeyse duyma mesafesinden çıktığı için

daha yüksek sesle konuşmaya başladı. "Unutmadan önce, banyodan çıkan Jay'e rastladım. Seni arıyordu ve yardımımı istedi."

Sıcaklık birkaç derece düştü. "Jay?" diye tekrarladı Axel.

Jordan, barmenin ona söyledikleriyle meşgul olduğundan, bize doğru dönmeden dalgın bir şekilde "Piya'nın kocası," diye cevap verdi.

Axel'in gözleri sol elimi takip edip alyansına odaklandığında sadece bir nanosaniye geçti. Artık o karanlık sıvı birikintilerini göremiyordum ama orada iyi bir şey yazmadığını biliyordum. Hava anlamla titriyordu ve uğursuz bir şey kopmak üzereydi.

"Evlisin," diye suçladı, sesi o kadar alçak ve tehlikeliydi ki, ortadan kaybolmak istedim. Kötü niyet belirtisi bir gözlem değil, medeni durumumla ilgili bir tehditti.

Ama daha derinlerde başka bir şey daha vardı. Bunun doğru olmaması için dile getirilmemiş bir yalvarış. Onun gibi bir adamın hayatta herhangi bir şey arzulayabileceğinden şüphe ediyordum. Bu tuğla ve harç dükkanına bakınca, her şeye sahip olduğu açıktı. Ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, her şeye sahip adamın bölünmemiş dikkatini çekmiştim ve şimdi her şey bitmişti.

Ben evliydim.

Dirty Martini'mi bar tezgahına koyup kendimi uzaklaştırmak için geri çekildim. "Evet. Evet, öyleyim ve gidip kocamı bulsam iyi olacak. Akşamınızın geri kalanının tadını çıkarın."

Bu sefer daha hızlı kaçtığım için cevabını hiç duymadım. Balo salonunun karşısına koştum ve tuğla gibi bir bedene çarptım.

"Piya, dikkat et." Jay omuzlarımdan tutarak beni sabitledi.

"Özür dilerim. Dikkat etmiyordum. B-ben sadece seni bulmaya geliyordum." Arkama bakmadan, Axel'in dikkatli gözlerinin beni bulduğunu biliyordum. Sakinliğimi korumak için gösterdiğim kontrol kayda değer olmalıydı.

"İyi misin?"

Başımı eğerek kalabalığı omuzlarımdan üzerinden sıyrıp Axel'a odaklandım. Kahretsin. Bize doğru gelmeye başlamıştı. "Ş-Şu an çok fena başım ağrıyor. Eve gidebilir miyiz?" diye telaşla konuştum.

Jay bakışlarımı takip etti ve Axel'in devasa bedeninin bize doğru geldiğini gördü. "Tanıdığın biri mi?"

"Hayır," diye aceleyle cevap verdim. Gözlerim yere bakıyordu, Jay'in yakından baksa görebileceği şeye dayanamıyordum.

Sapmalarım Jay'i caydırmadı. "Yanına gelip doğrudan sana bakıyor."

"Muhtemelen başkası olduğumu düşünüyor. Lütfen Jay. Artık eve gidebilir miyiz? Bu migren beni öldürüyor." Jay'in elini tuttum ve gözlerimin odanın karşısına doğru ilerleyen süperstara dönmesine izin verdim. Parmaklarımızı kenetlediğim anda Axel olduğu yerde donakaldı. Gözleri yalnızca bitişik ellerimize odaklanmıştı, çenesi kilitlenmiş ve dişlerini sıkarken kasları kasılmıştı.

Daha önce hiç bir insanın yüzünde böyle bir öfke görmemiştim. İçimden bir ses, yanı başımda bir oda dolusu insan veya kocam olmasına rağmen, bize ulaşırsa beni buradan sürükleyeceğini söylüyordu. Hızlıca dışarı çıkıp sessiz Jay'i de tempoya uymaya zorladım.

"Daha önce o adamla hiç tanışmadığından emin misin?" diye sordu sezgileri kuvvetli kocam son kez.

"Olumlu," diye onayladım, Jay'in yalanımı anlamayacağını umarak.

Gerçek şu ki, o adamla daha önce bir kez karşılaşmıştım.

İKİNCİ BÖLÜM

Geçmiş - Milano'nun Düğünü
20 Eylül 2008

Piya

"AMAN TANRIM, PİYA. ANNEM SANA NE SÖYLEDİ?" MİLAN VARLIĞIMDAN rahatsız olmuştu. Başka ne yenilik vardı ki?

Teslim olurcasına avuçlarımı kaldırdım. "Sadece kardeşimin düğününü kutlamak istiyorum. Bu bir suç mu?"

Milano'nun düğününü Long Island'daki bir sahil tesisinde kutluyorduk. Muhteşem düğün mekanı Chateau at the Hempstead, özel bir plaja bakan görkemli bir görünümle, bir uçurumun üzerinde gururla duruyordu.

Yakın akrabalarım ve nedimeler yakındaki bir malikanede kalıyorlardı ve Milan düğüne kadar orada kalmamı istedi. Sahilde uzanmak çok sıkıcıydı ve ben de tahmin ettiğimden daha erken gizlice bahçeye girmek zorunda kaldım.

Bir sebep daha vardı. Jay Ambani.

Annem, Milano'nun özel hafta sonunda yapabileceğim aptalca hareketlerden endişe ediyordu. Kardeşimi şımarttı ve en sevdiği çocuğunun moralini bozmamam konusunda beni uyardı. Ancak, bu

hafta sonu kardeşimle gündüz içkisi içtiği söylenen Jay Ambani ile daha iyi tanışmamı da söyledi. Ambani ailesi bizim çevremizde neredeyse kraliyet ailesinden sayılırdı ve annem, Ari ve Maya Ambani'nin tek oğlu Jay Ambani'nin her şeyi, karısını, çocuklarını ve beyaz çitleri istediğini biliyordu.

Jay'le (kişilik olarak) bir şansım olmadığını söyledikten sonra annem gönülsüzce, "Ama sen genç ve güzelsin. Belki de bir eşte aradığı tek şey budur," diye eklemişti.

Annemin beni uygun bir bekarla tanıştırmaya çalışması ilk sefer değildi. Ama ben ilk kez pes ettim.

Erkeklerle olan sicilim hiç de temiz değildi. Berbat eski sevgili listemde gece kulübü sahnesinin derinliklerinde olan erkekler, ahlaksızlar ve bana pislik gibi davranan tam bir ahmak, ezik tipler vardı. Son eski sevgilimden sonra, annemin tuzak kurma girişimlerine karşı koyma isteğim azaldı. O piç cüzdanımı çaldı. Ben bile erkekler konusunda berbat bir zevkim olduğunu itiraf etmek zorunda kaldım. On üç yaşımdan beri flört ediyordum ve zevkimin kalitesi son sekiz yılda giderek azalmıştı.

Annem evlenmek isteyen erkeklerle tanışmayı önerdiğinde, mantığını çürütemedim. Yirmi bir yaşındaydım ve hemen evlenmeyi düşünmüyordum. Ancak, benimle bir gelecek gören biriyle çıkmak istiyordum.

Annem beni, tartışmasız benim ligimin çok ötesinde olan Jay Ambani'ye yönlendirdi. Bu çarpık oyunda, topluluğumuzdaki kadınlarla "Bekar" oynuyor gibiydi. Zengin, çok yakışıklı, kibar, olgun, eğitilmiş... evet, kadınlar onu taziye gibi çevrelemişti. Rekabet zorluydu ve baş belası olarak yaftalandığım için, besin zincirinin en altındaydım. Yine de, kendimi ortaya atmak istiyordum. Belki Jay gibi bir adamla çıkarsam, sonunda dürüst biri olabilir ve beladan uzak kalabilirdim.

Ne yazık ki Jay Ambani beni sadece arkadaşının küçük kız kardeşi olarak görüyordu.

Annem Milan doğduğunda yirmi üç yaşındaydı, planlı bir hamilelikti. Otuz yedi yaşında ikinci kez hamile olduğunu öğrenince şok olmuştu, bu sefer benimle, kazara bir hamilelikti. Ağabeyim büyürken bu konuda acımasızca benimle dalga geçerdi. Milan

benden on beş yaş büyüktü, Jay ise Milan'dan iki yaş büyüktü. On yedi yaş farkının doktorun önerdiği şey olduğunu düşünsem de, Jay'in beni huysuz bir çocuk olarak görmesine neden olmuştu. Gürültücü davranışlarım yüzünden beni nazikçe disipline etmesinin dışında, Jay hiç romantik ilgi göstermemişti. Bunun çabalarımı engellemesine izin verecek değildim. Son... şey... hatamdan sonra, erkeklere bakış açımı değiştirmeye kararlıyım.

Annemin, Jay'in dikkatini çekmeye çalışırken bir yandan da kardeşimin keyfini kaçırmama talimatı çok çelişkiliydi. Her halükarda, annem ortalığı karıştıracağımdan emindi ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bu yüzden, Jay'le karşılaşmak ve... tanışıklığımızı ilerletmek umuduyla mekanın arazisine gizlice girdim.

Ama Jay henüz gelmemişti. Kardeşim ve birkaç arkadaşı, ana binanın yanındaki damat kulübesinin dışında mısır deliği oynuyorlardı. Bira içiyor, "erkeksi" şeyler yapıyor ve birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. Gündüz içkisine ve kafayı bulmaya odaklanmışlardı, beklenmedik varlığım karşısında suratları asıktı. Burada hoş karşılanmıyordum ve dünyanın eksenini değişince iddialı planlarımdan vazgeçmeyi düşündüm. Gerçekten.

"Dikkat et!" Milan'ın sağdıcı Nick, açılı mısır deliği tahtasının arkasından bağırırken kumaş fasulye torbasını havaya kaldırdı.

Tenis ayakkabılarımın altında orman yaprakları ve dalları çıtırdadı, ardından ayağım engebeli bir ağaç kabuğuna çarptı. Dengemi kaybedip vücudum sağa doğru devrildi.

"Vay canına!" diye çığlık attım, dengemi sağlayacak bir şeye tutunmak için kollarımı savurdum. Dünyanın en beceriksiz insanıyım.

Bakışlarım yana kaydı, kendimi garip açıdan sabitleme çabasımdan bacaklarım titriyordu. Yağmur, engebeli zemini çamurlu ve kaygan hale getirmişti, bu yüzden pek tutunamıyordum. Dengemi toparlayamayarak kık üstü düştüm.

"Kahretsin!" Milan'ın sağdıcılarından biri olan Joe, beni yakalamak için kollarını uzattı ama çok geçti.

"Piya!" diye bağırdı Milan, yanlarına gelerek.

Kanı görünce boğazımda boğuk bir hıçkırık düğümlendi. Keskin taşlar ve dallar bacaklarımdaki ve dirseklerimdeki açıkta kalan deriye

saplanarak, sayısız küçük kesik ve sıyrıklara yol açtı. Kardeşim ve arkadaşları ayağa kalkıp yaraları incelememe yardım ettiler. Neyse ki, yaralar çoğunlukla yüzeyseldi ve antibakteriyel sabun ve bandaj yardımıyla kolayca tedavi edilebilirdi. Çok daha kötü olabilirdi.

Çirkin düşüş ve yaralıların incelenmesi yaklaşık altmış saniye sürdü. Kısa süren kargaşaya rağmen, dikkatim aniden lazer gibi odaklandı.

Gölgesini fark etmeden önce gözlerini üzerimde hissettim. Öğleden sonra güneşi parlak bir şekilde parıldarken, gölge uğursuz bir şekilde yere düştü. Gölgeye sadece bir bakış, muazzam bir şeyin olacağını anlamamı sağladı; sadece ne olacağını bilmiyordum. Tuhaf bir beden dışı deneyim, içimde daha önce hiç uyumadığını bilmediğim bir şeyi uyandırdı. Gözlerimi yerden gölgenin sahibine doğru kaydırmaya zorladı.

Günün sıcaklığına ve şık ortamına rağmen, figür kot pantolon ve asker botları giymişti. Kıyafetleri şık atmosfere hiç uymasa da, kıyafeti vücuduna tam oturmuştu. Buradaki erkeklerden fiziksel olarak daha uzun ve daha yapılıydı. Kollarının etrafındaki damarlar belirgindi ve mütevazı kıyafetleri bile, zahmetsiz bir özgüvenle taşıdığı ham erkekliğini gizleyemiyordu. Endişeyle, gözlerimi kuzeye doğru kaydardım ve sanki her anın tadını çıkarmak istercesine ağır ağır hareket ettim.

Arkasındaki güneş, başının etrafında bir hale oluşturmuştu. İlk başta yüzünü seçemedim. Bize doğru mesafeyi koruyarak yürürken bir netliğini kaybediyordu. Güneş, onun ağır ağır yürüyüşüyle sekip duruyor, yeni pozisyonuna bağlı olarak zaman zaman beni neredeyse kör ediyordu. Yabancıya ilk doğru düzgün bakışım, bu rüya gibi sahne sırasında gerçekleşti. Bakışlarımız nihayet buluştuğunda omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Karanlık, affetmez gözler, sırlarını kimseye vermemeye kararlı bir şekilde bana bakıyordu. Karanlık, yetersiz bir ifadeydi. Gözleri simsiyahtı. Zihnime kazınmış bir görüntü -sanki hayatımın geri kalanında orada kalma hakkını savunuyormuş gibi- hafızama kazınıyordu.

Yüzünün geri kalanını görebilmek için gözlerimi kısıtım; güçlü çenesi ve okunaksız çizgilerle bastırılmış dolgun dudakları ortaya çıktı. Bana pişmanlık duymayan bir kayıtsızlıkla baktı - daha doğrusu

görmezden geldi. Telaşsız hareketleri beni daha fazlası için sabırsızlandırdı ve daha önce fark ettiğim bir şeyin parıltısını incelemek için dalgın dalgın öne çıktım.

Bu adam, düşüşümden etkilenmeyen ve kanlı sonuçtan etkilenmeyen tek kişiydi.

İnsanların duyguları kritik anlarda gözlerinden yansırken, onunki kayıtsızdı. Beni tepeden tırnağa süzerek, grubun gösterdiği ilgiye değip değmediğimi değerlendiriyorlardı. İçimden bir ses, sonucun ihtişamı ne olursa olsun -düşüşten sorunsuz kurtulmuş olsam da, kanlar içinde kalsam da- bunun onun üzerinde hiçbir etkisi olmayacağını söylüyordu. İçinde... her şeyden bir yoksunluk vardı.

Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk yayıldı. Sezgi deyin ama ilgisiz gözleri, anında bir karar almamı sağladı; başka hiç kimse hakkında bu kadar içgüdüsel düşünmediğim bir şeydi bu: Ruh olmaya birinin gözlerine bakıyordum.

Bu sonuca varmama neyin sebep olduğunu bilmiyordum, sadece bunun doğru olduğunu biliyordum.

Kuru hava gözlerimi örten saçları dalgalandırıyor, parmaklarımı gezdirip onları sakinleştirmeye ve onu endişeyle izlemeye devam etmeye zorluyor beni. Ellerim terlemişti ve diz hizasındaki ekose eteğime sürüyordum. Ancak kardeşim konuştuğunda nefes almadığımı fark ettim ve kesik kesik nefes verdim.

"İyi misin?"

"O kim?" diye sordum cevap vermeden, Şeytan'ın çocuğu olduğu belli olan adama başımı sallayarak. Soğuk gözler acımasızca bana bakıyordu. Grubun bir parçası değildi, mesafeyi koruma şekliyle bunu açıkça belli ediyordu.

Milan ona bir bakış attı. "Kimin umurunda?" diye çıkıştı. "Burada ne halt ediyorsun? Annem sana bugün beni kızdırmamanı söylemedi mi?"

"Sizin grubunuzdan mı?" diye sordum, kardeşimin sorularını duymazdan gelerek. Kardeşimin tüm arkadaşlarıyla daha önce tanışmıştım.

"Hayır," dedi Milan sabırsızlıkla. "Muhtemelen mekanın ses veya ışık teknisyenidir."

Milan'ın sert sesi, gözlerimi yabancidan ayırmama neden oldu. "Mekanın kendi ses sistemi mi var?"

"Piya, odaklan!" diye çıkıştı Milan, bezgin bir şekilde. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Şey—" İtaatsiz bakışlar yabancıya döndü, ama adam otoparktaki büyük kamyonun içine çekilmişti. Kardeşim haklıydı. İblis sevgilisi ya ses ya da ışık teknisyeniydi. Kamyonun arkasından eşyaları indirirken bir rampa da desteklenmişti.

Gizemli adamın işe olan ani ilgisinin yersiz olduğunu hissettim. Ölüm tehdidi altındayken çok daha ilgili görünüyordu ve olayların gidişatından çok sıkılmıştı. Kamyonete girip gözden kaybolmasını izledim ve acaba kurbanlarının parçalanmış vücut parçalarını saklamak için de kullanıyor muydu diye merak ettim.

Nick ve Joe birbirlerine bakıp kıkırdadılar. Anlaşılan ben şeffaftım.

Arkadaşlarının imalarını fark eden Milan buz gibi bir sesle, "Eve dön," dedi. Erkekler konusundaki berbat zevkim kardeşimi haddinden fazla sinirlendiriyordu. "Ve düğüne kadar seni bir daha görmesem iyi olur."

Ağzımı açtım ama yaklaşan bir arabanın sesi, sakın ortamı delip geçince hemen kapattım. Jay'in projektörü, virajlı araba yolundan aşağı inip otoparka girdi. Devasa kamyonetin yanındaki boşluğa girdi. Putperest, elinde kocaman bir kutuyla aynı anda kamyonetten indi. V yakalı tişörtünden dövmeleri görünüyordu ve sert enerjisi, alfa erkekliğiyle titriyordu. Kalbimi kıran her erkeğe benziyordu ve izin verirsem beni paramparça edeceğini biliyordum. Kardeşim ve arkadaşları da biliyordu. İşte bu yüzden gülüyorlardı: Erkekler konusunda berbat bir zevki olan zavallı, tahmin edilebilir Piya.

Jay, kabul olmuş bir dua gibi, arabasının kapısını rahatça açtı; yanındaki adam için tam bir çelişkiydi bu. Jay'de, sakın bir özgüvenle rahatlatıcı ve huzur verici bir hava vardı. Özel dikim bir takım elbise ve tek bir saç bile dağınık olmayan bembeyaz bir gömlek giymiş, şık giyimli bir iş adamı rolüne bürünmüştü. Farklı bir şekilde otoriterdi.

Jay takım elbisesinin ceketini ilikledi ve sanki bir şey arıyormuş gibi başını eğdi. Dörtlü grubumuzun yanına gelince durdu. Bakışları bana odaklandığında, niyetleri kristal berraklığında olduğunda bunun benim hayal gücüm ya da boş hayallerim olmadığını anladım.

Dövmeli putperest, Jay'in bana doğru yürüyüşünü göz kapakları kapalı bir şekilde izliyordu.

Vida.

O.

Düşsem Jay bunu asla eğlenceli bulmazdı.

Jay yanıma yaklaştığında kocaman gülümsedim ve kendimi gezegendeki en şanslı kız gibi hissettim. Şeytan tapanına sırtımı döndüm ve sonunda erkekler konusunda doğru seçimi yaptım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sunmak

Piya

"İYİ OLDUĞUNDAN EMİN MİSİN?" DİYE SORDU JAY, LONG ISLAND'DAKİ YENİ evimizin kapısını açarken.

Axel Trimalchio ile karşılaşmak benim için eşi benzeri görülmemiş bir şeydi, bu yüzden iyi hissetmiyordum. Neredeyse on dört yıl sonra bile bakışları üzerimde gezinirken bunu hâlâ hissedebiliyordum. Tenimi tutuşturduğunda ise hissetmemek imkansızdı.

Ancak çözmek gereken daha büyük bir sorun vardı.

Bu akşam vale arabamızı getirdiğinde Jordan yanımıza yetişti. Akşamki ev sahibimiz Axel ile yaşadığım olaydan bahsetti. Hemen ardından saçma bahaneler uydurdum. Başım ağrıdığı için ev sahibiyle karşılaşmayı aklıma getirmeyi unutmuşum.

Jay'in yanımda kaskatı kesilmesi, buna inanmadığını gösteriyordu. Sonuçta, bütün gece sohbet konusu olmuşken, gizemli ünlüyle tanışmaktan neden bahsetmeyeyim ki?

Jay'i izledim, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Tepki yoktu. Partiden eve dönüş yolculuğu acı verici derecede sessizdi.

Arabadaki sessizliğe sadece migrenimle ilgili nazik soruları karışıyordu.

Jay evimizin kapısını açık tuttu ve ben monoton bir şekilde içeri girdim. Long Island'da, güvenli bir site içindeki bu yeni ev, Jay'ın şehirdeki dairesinden daha iyi bir seçimdi. Aile dostuydu ve Chicago'daki evimizden daha az gösterişliydi. Yeni evimizde altı yatak odası, granit tezgahlı yenilenmiş bir mutfak, yüksek tavanlı ferah bir oturma odası ve odun şöminesi vardı.

Zarif bir evde yaşıyor olsak da, önceki buluşmamıza kıyasla ortam kasvetliydi. Müzik ve şampanya eksikliği, kalbimdeki boşluğu daha da belirginleştirdi. Yine de, evde olmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Keşke Jay de bu akıma katılsaydı.

"Partiden ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadın," dedi Jay sertçe. "Hâlâ migrenin var mı?"

"Hayır, baş ağrım geçti."

"Sadece beş dakikalık sürüş mesafesinde mi?" Jay hiçbir şeyi kaçırmazdı.

"Migrenin lojistiğini mi tartışıyoruz?" Gözlerimi kapatıp topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Yeni döşenen ısıtılmalı zeminler, ağrıyan ayaklarım için bulunmaz bir nimetti.

"Bu gece hayalet görmüş gibiydin," dedi dikkatlice. "Seni bulduğumda titriyordun ve bunun migrenle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Jay, lütfen," diye sözünü kestim, sesim onu irkiltti. Jay medeni tartışmaları tercih ederdi ve ben de evliliğimiz boyunca ılımlı tavırlarımı korumuştum. Jay'ın tavrını göz önünde bulundurarak, doğal olarak çatışmacı mizacımla başlamadım. Derin bir nefes aldım. "Özür dilerim. Hâlâ hafif bir baş ağrım var ama eskisi kadar kötü değil. Sadece duş alıp uyumak istiyorum."

"Tamam," diye çekinerek kabul etti, ama gözleri beni izliyordu.

Beni dürtükleyen bakışları görmezden gelerek ebeveyn banyosuna girdim. İçeri girer girmez elimi geri atıp elbisenin fermuarını açtım, elbiseyi çıkarıp bacaklarımın etrafına bıraktım. Duşu açarken sütyenim ve iç çamaşırla da aynısını yaptım.

Sıcak su banyoyu buğulandırırken, Axel'in beni tuttuğu dirseğime dikkatle baktım. Görüntüye dayanamayıp banyodaki ışıkları kapattım

ve romantik bir hava katmak için sürekli aldığım mumlardan birini yaktım. Duşa girdiğimde su kaynar gibiydi. Umursamadım ve içgüdüsel olarak suya yaslandım. Aksine, dirseğim kızarana kadar lifle cildimi sertçe ovarak daha fazla hasar verdim. Dokunuşunu üzerimden atmak istiyordum.

"O lif sana ne yaptı?"

Dönüp çıplak Jay'in benimle duşa girdiğini gördüm. "Buharı dışarı atıyorsun." Açık tuttuğu duş kapısına başımı salladım. Kapıyı hızla arkasından kapattı.

Jay'in vücuduna şöyle bir göz atmadan edemedim. Uzun boylu ve koşucu vücutluydu; bacakları ve pazıları belirgindi. Hem erkekler hem de kadınlar peşinden koşuyordu, ama o mütevazıydı ve sahip olduğu muazzam zekânın yanı sıra fiziksel güzelliğinin de farkında değildi. Bu özellikler çekiciliğini daha da artırıyordu.

Ancak seks hayatımızın azaldığı aşıkardı. İlk evlendiğimizde ellerini benden çekemiyordu. Şimdi ise beni çekici bulup bulmadığını merak ediyordum. Çok kötüydü. Aramızda duvarlar vardı ve onları ören ben değildim. Aramızdaki mesafenin neden değiştiğini bilmiyordum. Jay aramızdaki mesafeyi fark etmişti ama işiyle çok meşguldü. Aylar sonra ilk kez benimle duşa giriyor, içimde bir umut ışığı yakıyordu.

Ben de kollarımı onun beline doladım, o da aynısını yaptı.

"İyi misin?"

"Şimdi öyleyim." Rahatlayarak gözlerimi kapattım ve tanıdık kokusunu içime çektim. Dior Sauvage. Kokusuna bayılıyordum ve ona altı ayda bir şişe alıyordum. Yeni aldığım bir şişe de makyaj masamda Jay'i bekliyordu. Jay'in geniş kolonya koleksiyonuna rağmen beni memnun etmek için aynısını kullanması içimi ısıttı. İyi bir kocaydı.

Jay başıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu şefkatli sevgi beni suçluluk duygusuyla boğdu. Axel'in beni ikinci kattan izlediği anısı zihnimde canlanırken, ihanete uğramışlık duygusu kabardı. Bu görüntüyü aklımdan çıkaramadım.

"Konuşmak istiyorsan-"

Hayal kırıklığıyla homurdandım, parmak uçlarımda öyle hızlı yükseldim ki Jay ellerini belimden çekti. Konuşmasına fırsat vermeden onu öptüm, sessizce teslim olması için yalvardım.

Yumuşak dudaklarım onun sert dudaklarıyla buluştu, dilim çaresizlikle onunkini yaladı.

"Piya?" Soru ağzımdan boğuk bir şekilde çıktı.

Jay yatak odasında saldırgan bir tipti. Ta ki vazgeçene kadar bu özelliğini çok sevdim ve bir şekilde işler benim aleyhime dönmeye başladı. O, ilgimi çekmeye çalışırken, o benim tekliflerimi geri çevirmeye başlamıştı.

Bu gece her şeyi unutmam gerekiyordu. Zihnim lapaydı ve kocamın onu sağlamlaştırmasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen Jay," diye yalvardım. Omuzlarını tuttum. Dudaklarım çılgınca onun üzerinde gezindi, parmaklarım düz karnını takip etti, hedefime ulaşırken daireler çizdi. Gözlerim onunkilere sabitlenmişken, öpücüğü yarıda kesip önünde diz çöktüm. Sırtımdan aşağı akan su, ortama bir huzur katıyordu. İki elimi de uyluklarına koydum ve geri adım attığımda şok oldum.

"Jay," diye mırıldandım, gözlerimdeki acıyı gizleyemeden. Hangi adam oral seksten kaçınırdı ki?

Yan tarafında bir parça var, diye alaycı bir ses cevap verdi.

"Piya... Duşa girmeden önce bir telefon aldım. Bu gece Chicago'ya dönmem gerekiyor. Eğer... Ayrıldığımda çok üzüleceksin."

"Hayır," diye fısıldadım itirazımı. Yarın akşam gitmesi gerekiyordu. "Lütfen gitme."

"Mecburum."

Jay bu gece gidemezdi. Yarının önemli bir gün olduğunu biliyordu. Aman Tanrım.

İşte bu yüzden duşa girdi. Muhtaç karısı için bir teselliydi bu, ama yine de benimle sevişmek istemiyordu.

"Bu gece gidemezsin," diye yalvardım. "Yarın çok önemli."

Geri dönmemizin sebebi kızımız Poppy'ydi. Kısa süre önce Long Island'da prestijli bir yatılı okula kabul edildi, ancak bazı dönemler henüz tamamlanmamıştı. Kesin kaydı, ancak yoğun bir müfredatla dolu yaz okulunun tek bir dönemini başarıyla tamamladıktan sonra onaylanacaktı. Bu yüzden ona daha yakın olmak için New York'a taşındık. Yaz ve sonraki eğitim yılı boyunca kampüste kalacak olsa da, onu sık sık ziyaret etmek için aynı şehirde yaşamak istiyordum.

Poppy'yi çoktan yurt odasına yerleştirmiştik ama yarın yatılı okulun ilk resmi günüydü. Geçmişte başı derde girmişti ve ben de kızımızın belirsiz geleceği konusunda kendimi savunmasız hissediyordum. Jay beni görmezden gelirken ben bütün gece destek için ona ynelmiştim.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Poppy'ye orada olacağına söz vermiştin."

"Sabah onu arayıp açıklayacağım," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Bu sefer sesim bir oktav yükseldi. "Kızımızın okulunun ilk günü—"

Sert bir bakışı beni susturdu. Jay tiz seslerden veya zor bir eşten hoşlanmazdı. Evlendiğimizde bu, şartlarımızın bir parçasıydı. Dram yok. Karmaşa yok. Ambani soyadını çamura bulamak yok. Uymayı kabul ettiğim anlaşma buydu. Ancak, evliliğimizin çöküşüyle birlikte kurallar boğucu bir hal almıştı.

"Kalabilseydim kalırdım," dedi sertçe. "Eşyalarımı toplamam gerek."

Neden uğraşayım ki? Daha az önce bavulunu bile amamıştı. Ama ben söylemedim, onun yerine başımı salladım.

Jay tek kelime etmeden duş kapısını açtı ve beline bir havlu sardı. Banyodan ıktı ve beni sırtımdan aşağı soğuk su inerken, her şeyin nerede ters gittiğini merak ederken dizlerimin üzerinde bıraktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Geçmiş - Milano'nun Düğünü

Piya

"BUNU BİLEREK YAPTI," DEDİ MİLAN ÖFKEYLE, YÜZÜ ÖFKEYLE BURUŞARAK.

"Sorun değil Beta. Gününü mahvetmesine izin verme," diye teselli etti annem, aynı anda bana tepeden bakarak.

Babam bir şeyler mırıldandı, doğrudan konuya girmek istemedi.

Jay'in gelişiyle günüm güzelleşmeye başladı. Toplanmama yardım etti, sonra da beni mısır deliği oynamaya davet etti. Milan itiraz ettiğinde, Jay zor kardeşimi kolayca vazgeçirdi. Geçmiş ilişkilerim beni bezdirmişti ve defalarca terk edildikten sonra, beni savunacak onun gibi iyi bir adamla yetinebilirdim. Jay otuz sekiz yaşındaydı ve sadece birlikte bir gelecek gördüğü kadınlarla çıkmak istiyordu. Yirmi bir yaşında biriyle bunu görüp görmediğini bilmiyordum ama ilgilenilebileceğine dair bir his vardı içimde. Kahkahalar ve rahat sohbetler arasında Jay ile geçirilen zaman çok cezbediciydi. Öyle ki, büyükannem Dadi'nin vefatından sonra hazırladığım listeyi düşünmeye başladım.

Ailenin kara koyunu olsam da Dadi içimdeki en iyiyi her zaman görürdü. Sefahatimi başarıyla gizlediğimi sanıyordum ama onun

kurnaz gözleri saçmalıkları görüyor ve çıktığım o ahmaklardan uzaklaşmamı istiyordu. O farklı bir nesildendi ve yirmi bir yaşında görücü usulüyle evlenmiş. Zamanla büyükbabama aşık oldu. Aralarında güven, saygı ve bir hayat kurdular. O da benim için aynısını istiyordu. İstikrar. Aşk. Beni hak eden bir erkek. Ne yazık ki ben bir adrenalini bağımlısıydım ve Dadi'nin gurur duymayacağı utanmaz davranışlarda bulunuyordum.

Sevgili Dadi'min yakın zamanda vefatı ve eski erkek arkadaşımın benden çalması her şeyi değiştirdi. En büyük pişmanlığım, Dadi'nin bu korkunç dönemden nasıl çıktığını hiç görmemiş olmasıydı. Dadi'nin kalan birikimlerini bana bıraktığını öğrendiğimde kendimi değiştirme kararlılığım daha da güçlendi. Bana yazdığı son mektupta, değerli biriyle yuva kurmadan önce parayı hayatımı güzelce yaşamak ve içimdeki her şeyi atmak için kullanmamı istedi.

Yani Dadi bana bekarlığa veda partisinde çılgınca eğlenmemi, sonra da büyüüp siktir olup gitmemi söyledi. Tanrı şahidim olsun, tam da bunu yapardım.

Jay ile günü geçirdikten sonra, yukarıda bahsi geçen partiyi kendime verip Jay'e çıkma teklif etme zamanının gelip gelmediğini merak ettim. Jay'in gelişyle Milan sakinleşti. Çekingen iş adamından gördüğüm ilgiye şaşırın Milan, Jay'den ilham alarak bana bir insanmışım gibi davrandı. Ailem de, kendi kraliyet ailelerinin bana gösterdiği ilgi karşısında şaşkına dönerek sakinleşti. Gün boyunca, daha parlak bir gelecek ve ailemle bozulan ilişkimin düzeleceği konusunda iyimser hissettim.

O zamandan beri umutlarım tükenmişti. Jay, iş acil durumu nedeniyle şehre geri çağırılmıştı ve ailem benden nefret etmeye başlamıştı.

Milan ve müstakbel eşi Dahlia, Amerika'da doğmuşlardı ama Güney Asya kökenliydi. Köklerimizi Hint usulü bir törenle birleştirdiler. Tema Doğu ile Batı'nın buluşmasıydı; tören için Doğu kıyafetleri, resepsiyon içinse Batı kıyafetleri. Ancak kıyafet sıralamasında hata yaptım. Düğün planlayıcıları, tören için konukları yerleştiriyordu. Nedimelere, konuklara çarpıp tören öncesi görkemli açılışı mahvetmememiz için sıraya girmeleri için sadece on dakika

erken gelmeleri talimatı verilmişti. Hatayı düzeltmek için yeterli zamanım olmadı.

"Anne, şuna bir bak," diye tısladı Milan, öyle ölümcül bir bakışla beni deldi ki neredeyse tüylerim diken diken oldu. "Nedimelerin geri kalanıyla uyuşmayacak. Fotoğrafları tamamen mahvedecek."

Günün tüm coşkusu Milan'ın kısık bakışları altında dağılıp gitti. Annesinin asık suratı da aynı derecede korkutucuydu. Babası gözlüğünü çıkarıp camlarını sildi. Bu bir sinir tikiydi. Tıp adamı olan babası, ailevi meselelerle ilgilenmektense insanları kesip vücutlarının uzuvlarını yeniden düzenlemekle çok daha fazla ilgileniyordu. Durumun daha da tırmanmasını mümkün olan en az çabayla engellemek istiyordu.

"Talimatlar o kadar basitti ki, bir maymun bile yapabiliirdi." Milan, sırayı sıralamak için dört dikey parmağıyla avucuna vurdu. "Nedimeler törene gök mavisi Lehengalar, gül rengi Jimmy Choo topuklu ayakkabılar, altın takılar, topuz yapılmış saçlar ve kırmızı rujla gelirler. Ardından resepsiyon için bebek mavisi A kesim elbiseler, gümüş rengi, kapalı burunlu Louboutin topuklu ayakkabılar, gümüş takılar, açık saçlar ve ten rengi ruj giyerler. Hatırlaması bu kadar zor olan ne?"

Milan talimatları anlatırken başım ağrıdı. Modayla fazlasıyla ilgiliydi ve aşırı materyalistti. Ben de ayak uydurmaya çalışmışım. Törene Doğu kıyafetleri giymeyi unutmamam da (güzel, gök mavisi bir lehenga), aksesuar ve saç düzenini bozdum.

Resepsiyon için gümüş takılarla birlikte gümüş rengi, kapalı burunlu Louboutin topuklu ayakkabılar giydim. Saç ve makyajımız için bir stilist tutuldu. Jay ile günü geçirdikten sonra döndüğümde herkes dağılmıştı. Tören için saçlarımızı açık bıraktığımızı sanıyordum ve omuz hizasındaki çikolata rengi saçlarımın büyük plaj dalgaları şeklinde şekillendirilmesini istemiştım - yine bir hata.

Milan, nedimelerle tanışmak için Dahlia'nın gelin odasına giderken beni gördüğünde neredeyse beyin kanaması geçirecekti. Ailem ve sağdıçlarından bazıları yakınlardaydı. Milan bu konuşma için mahremiyet sağlamayı umursamadı, herkesin önünde bana yüklendi. Stresli Milan'ın gazabından korktukları için sağdıçlarından hiçbir

araya girmedi. Gözlerini kaçırdılar ve bu tuhaf aile sohbetini hiç yaşamamış gibi davrandılar.

Toplum önünde küçük düşürölmek cezamın bir parçasıydı. Bu yersiz kızgınlık, eski sevgilim Sean'ın aileye yaptıklarından kaynaklanıyordu. Öfke haklıydı ve ailemin Milan'ın öfkesini yatıştırmak için destek vermemesi de haklıydı.

"Piya, evden çıkmadan önce biraz daha dikkatli olabilirdin," diye çıkıştı annem.

Gözlerimi devirdim. Milan tam bir damatzilla'ydı. Düğün kıyafetindeki detayların sayısı çok yorucuydu.

Ama yine de onun için büyük gündü.

"Özür dilerim," dedim diplomatik bir tavırla. "Bir hata yaptım. Töreni yirmi dakika kadar erteleyebilir miyiz? Eve koşup üstümü değiştirip hemen dönerim."

Arazinin diğer tarafındaki evde kalıyorduk. Dar ve örölü bir patikadan ulaşılabilirdi ve hızlı bir on beş dakikalık yürüyüş mesafesi vardı, koşarak gidersem on dakika. Kaçırdığım eşyaları alabilir, saçımı toplayıp geri koşabilirdim. Törene daha beş dakika vardı ve zaten tüm düğünler geç başlardı.

Milano'nun düğünü değil.

Milan, bu öneriyle bile çıldırdı. "Düğünümü senin için ertelememi mi istiyorsun?" diye gürledi. "Bana kalsa, sen düğüne bile katılmazdın. Dahlia ısrar etti ve bunun tek sebebi, erkek arkadaşının bizi soyduğunu söyleyerek onu strese sokmak istemememdi."

Kızardım, bakışlarımı yere indirdim. Babam rahatsız bir şekilde öksürdü. Erkek arkadaş konusunu, annem ve Milan flört hayatımı izlerken babamın önünde halletmiştim. Ancak bu konuyu örtbas etmek mümkün değildi. O piç Sean, sadece benden çalmakla kalmamış, ailemi de soymuştu. Babam görmezden gelmeye karar verdi. Annem ve Milan ise anlaşılabilir bir şekilde bu durumu atlatamamışlardı.

"İçeri gir ve diğer misafirlerin yanına otur," diye tısladı Milan. "Basit talimatlarla uğraşamayacaksan düğün ekibinin bir parçası olmana gerek yok."

Göğsüm acıyla zonkluyordu. Dahlia bana nedime olmamı teklif ettiğinde sevinçten havalara uçtum. Kız kardeşim yoktu, daha önce

de nedime olmamıştım. Farklılıklarımıza rağmen Milan tek erkek kardeşimdi. Düğününde veya sonsuza dek saklanacak fotoğraflarında yer almamı nasıl istemezdi ki? Bu çok inciticiydi.

"Hadi ama, Bhaiya," diye söze başladım, tek erkek kardeşimin düğün alayıyla içeri girmemi istemeyeceğine ve diğer konuklarla birlikte oturmamı tercih edeceğine inanmak imkânsızdı. Milan çok bakım gerektiren bir yerdi, ama bu çok önemsizdi. "Kimse ayakkabılarıma, saçıma veya aksesuarlarıma dikkat etmeyecek. Herkes gelin ve damada bakacak."

"Baş parmak gibi sırtırsan hayır." Milan öne çıktı ve işaret parmağını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Herkesten tamamen farklı bir şekilde içeri girersen fotoğraflar gülünç görünecek. Koordinasyonu bozmanın bir anlamı yok. Git bir yer bul. Ya da daha iyisi, davetin iptal edildi. Düğünüme hiç katılma."

Yüzümdeki kan çekildi, gözlerim dökülmeyen gözyaşlarıyla yanıyordu.

"Bu inanılmaz," dedi anneme. "Her şeyi mahvediyor. Bunun benim için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun?"

Boğuldum. Dahlia'nın on beş tane nedimesi vardı. Milan'ın tek kız kardeşi bu kadar kalabalık bir düğüne katılmazsa, bunun bir ihmal olduğu apaçık ortada olurdu. Ve Milan bunun kendisi için aşağılayıcı olduğunu mu düşünüyordu? Kaldı ki, Milan bu "aşağılayıcı" durumu, beni gününe dahil ederek kolayca düzeltebilirdi.

"Üzgünüm-"

Annem beni susturmak için elini kaldırdı. "Hayatın boyunca o kadar çok özür diledin ki, bu kelime anlamını yitirdi. Hatanı tekrarlamadığın sürece özür dilemenin hiçbir anlamı yok. Her yıl aynı şeyleri yapıp farklı sonuçlar bekliyorsun ve özür dilediğine inanmamızı mı istiyorsun? Büyü artık Piya," dedi annem öyle sert bir sesle ki irkildim.

Zaina Mittal'ın genç hali gibi görünsem de annemle aramızdaki fark çok büyüktü. Annem başarılı bir mali müşavirdi ve bir muhasebe firmasının sahibiydi; ben ise üniversite son sınıftayken, annemin nefret ettiği bir kariyer tercihi olan, iddialı reklamlar için jingle'lar yazmaya başladım. Annem hırslı ve acımasızdı. Ben ise rahat ve tasasızdım. Babam gibi o da köklü bir aileden geliyordu ve güçlü bir

çift olmalarından çok hoşlanıyordu. Ailemi memnun etmek dışında, hırslı bir partner umurumda değildi. Annem benden daha fazlasını bekliyordu ve onun zavallı bir taklidi olmamı asla kabullenemezdi.

"Bize yaşattığın onca şeyden sonra bile, bugün senden çok az şey istedim. Kardeşinin moralini bozmamanı ve yaptıklarına bir bak." Milan'ın aksine, annem birinci nesil göçmendi ve aksanında Hint aksanı vardı. Bu, sesini kardeşiminkinden daha az tehditkâr yapmıyordu. "Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun ve her şeyi hafife alıyorsun. Sana verdiğimiz ayrıcalığı, hayatı, işe yaramaz çocuklara harcıyorsun. Bugün kardeşinin ne istediğine bu kadar dikkat etseydin, bunlar olmazdı. Piya, yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeyi öğren. Ya diğer misafirlerle bekle ya da eve dön. Günün geri kalanında senden tek kelime daha duymak istemiyorum."

Acımasız sözler, kalbimi parçalayan buz parçaları gibiydi. Geri çekildim. Annem değerlendirmesinde haklıydı. Aynı şeyleri defalarca yapıp farklı sonuçlar bekliyordum. Ancak bugün, annemin benim hakkımda ne düşündüğüyle ilgili değildi. Düğünler hayatta bir kez yaşanan bir olaydı. Milan'ın biricik kız kardeşinin de düğüne katılmasını isteyen bir yanı olmalıydı. "Bhaiya, dikkat etmediğim için çok özür dilerim-"

"Yeter Piya," dedi annem sesini alçaltıp, zarif koridorda daha fazla sağdıç ve nedime toplanmaya başlayınca. Babama döndü. "Kızınla konuş." Beni tamamen başından savarak, Milan'ı benimle değil, kutlamalarıyla ilgilenmeye çağırdı.

Bu tartışma sırasında sessiz kalan ve genellikle yüzleşmelerden nefret eden babam, bana yalvaran gözlerle baktı. "Anlamaya çalış Beta," diye mırıldandı. "Geriye dönüp değişmek için yeterli zaman yok."

"Ama baba, ben sadece-"

"Milano'nun düğünü, Piya," dedi babam daha sert bir sesle çünkü zamanımız daralıyordu. "Senin de bir parçası olmanı isteyip istemediği onun seçimi."

Ağzımı kapatıp başımı salladım. Düğün organizatörleri, alay için düğün alayını toplamak üzere geri dönmüştü. Olay çıkarmak sadece daha fazla sıkıntıya yol açardı. Bu tartışma bitmişti; istenmiyordum.

Milan'ın çenesi gıdıklandı ve "Hadi" dedi.

Jay'in gün boyunca içimde uyandırdığı sıcak hisleri, keskin bir yıkım ısırtığı yerle bir etti ve ben arkama bakmadan oradan ayrıldım.

Tören fiyaskosundan sonra, resepsiyon kıyafetimi giymek için eve koştum. Kendime acımak yerine, daha fazla sorun çıkarmamaya kararlıyım. Kendimi düzgün bir şekilde ortaya koymam otuz dakikamı aldı. Milan'ın resepsiyon kıyafetleri listesini ayakkabılara kadar anlattım. Mat ten rengi ruj, dumanlı gözler ve belirgin kontürler görünümü tamamladı ve ortaya çıkan sonuçtan memnun kaldım. Evden çıkarken karanlıkta sendeledim ve çamurlu araziye yüzüstü düştüm.

Kahretsin beceriksizliğim. Zaina Mittal gibilerin gösterdiği zarafeti gösterecek sabrım yoktu.

Bu sefer, Milan'a tören sonrası fotoğraf çekimlerinde yer alıp alamayacağımı veya düğün ekibiyle birlikte resepsiyona katılıp katılamayacağımı sorma gereği duymadım. Duş almak, üstümü değiştirmek ve resepsiyonun akşam yemeği bölümüne katılmak için yeterli zaman yoktu. Tek erkek kardeşimin evleneceği için duyduğum heyecan, günün reddedilmelerinden ve bu son hayal kırıklığından çoktan geçmişti. Bu noktada, sadece ayak altından çekilmek istiyordum.

En iyi arkadaşım Jordan'a olanları anlatmak ve haberi aileme vermesini sağlamak için mesaj attım. İkimizin de ailesi Long Island, Sands Point'teydi ve zenginlerin en zenginlerine hizmet veriyordu. Babam Amit Mittal, zenginlerin kabul edilemez bulduğu vücut kısımlarını manipüle edip yeniden düzenleyen ünlü bir plastik cerrahtı. Jordan'ın babası, basın bültenlerini hazırlayan ve New Yorklu ünlülerin kamuoyundaki imajını koruyan bir halkla ilişkiler uzmanıydı. Halkla ilişkiler firması, ünlülerin son seks kasetlerinin sızdırılmasından, pantolonları bileklerindeyken yakalanan evli yıldızların skandallarına kadar çeşitli skandallarla ilgileniyordu.

Jordan'ın ailesi yan eve taşındığında, babalarımız ve biz "ilk görüşte en iyi arkadaş" olmuştuk. Ailesi tatillerimize otomatik olarak

davet edilirdi, çünkü Jordan o kadar asi değildi ve annem onun benim üzerimde iyi bir etkisi olmasını umuyordu. Hem Milan hem de annem bu yüzden Jordan'a hayrandı.

Jordan törende neler yaşandığını biliyordu ve kardeşim sakinleşene kadar ondan uzak durmamı önerdi. Ben de gönülsüzce kabul ettim ve eve dönüp sade mavi bir elbise giymek üzere üzerimi değiştirdim.

Gösterişli mekana tekrar girmek tüm irademi zorladı. Balo salonu, büyük orta sehpa ve bebek mavisi peçetelerle süslenmiş fildişi rengi örtülerle muhteşem bir şekilde dekore edilmişti. Büyük beyaz ortanca aranjmanlarının arasından mavi şakayıklar ve anemonlar görünüyordu. Beyaz ve mavi tavan lambaları, odadaki her sütun için iğne ucu görevi görerek odaya büyümlü bir ışıltı katıyordu.

Jordan topuklarımı ısırp beni bara kadar takip etti, duygu selim coşmuşken başboş dolaşmama izin vermedi. Barmeni beklerken, orada bulunan misafirleri gözden geçirdim. Kuzenlerim fotoğraf kabini istasyonundaydı. Annemle babam, mahallemizin dedikoducuları olarak da bilinen Teyzelerle birlikte tur atıyorlardı. Ve Milan... kahretsin... Milan doğruca bana doğru yürüyordu. Hem gündüz hem de gece kıyafetlerini mahvettiği için hâlâ öfkeli olduğunu biliyordum. Neyse ki bir tampon vardı.

"Jordan! Piya!" Dahlia beni sersemliğimden uyandırdı ve sıkıca sarıldı. "Eğleniyor musunuz?"

"Elbette," diye hep bir ağızdan cevapladık ve ben de yeni görümceme sarıldım.

Kardeşimin Dahlia'nın yanında dik durduğunu fark edince hemen ondan uzaklaştım. Yüzünde bir asık surat ifadesi vardı, ama açık barın bu asık suratı yatıştıracağını umuyordum. "İçecek?" diye sordum. "Yeni evli çiftte şampanya lütfen," diye cevap vermelerini beklemeden barmene döndüm.

"Çok güzel görünüyorsun, Piya."

"Bunu sana söylemem gerekirdi." Dahlia'ya gülümsedim. Ailemin en yeni üyesi, bana böyle davranan tek kişiydi. Dahlia, ferahlatıcı bir esintiydi. Fildişi rengi balık etekli gelinliğiyle görülmeye değirdi. Makyaj sanatçısı, koyu altın rengi tenindeki ufak kusurları mükemmelleştirerek harikalar yaratmıştı. Uzun, koyu renk saçları,

mücevherli saç aksesuarlarıyla yarı toplanmış bir şekilde şekillendirilmişti.

"Siz nasılsınız? Eğleniyor musunuz?"

Milan sert bir ses çıkardı. "Bugün yaşanan her şeyi göz önünde bulundurarak, elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Göz devirmemi bastırdım. Milan sanki olaylar sadece onun başına gelmiş gibi davranıyordu. Jordan, bu sürtüşmeden babasından daha çok nefret ederek rahatsız bir şekilde öksürdü. Dahlia da az önce yaşanacak dramın farkındaydı. Utancıma daha fazla takılmak yerine, geçiştirdi. "Huysuzlanmayı bırak." Milan'ın karnına şakayla vurdu. "Hayatının en güzel zamanlarını geçiriyor."

Bu ertelemeden dolayı minnettar bir şekilde gülümsedim.

Milan, gergin yapısına rağmen Dahlia'ya da nadir bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kardeşim tam bir pislikti ama yeni karısına vurulduğunu inkar edemezdim. Birbirlerine bakınca gerçek aşkın huzurunda olduğumu anladım. Bunu kendim için çok istiyordum. Madem yaşayan en büyük elitist kardeşim bile Dahlia gibi bir güneş ışığı yakalayabiliyor, benim için de umut olmalıydı, değil mi?

Şampanya kadehlerini kızaran yeni evli çiftte, bir kadehi de Jordan'a uzattım.

"Başka bir kıyafeti mahvetmeden içki içebildiğine sevindim."

Kardeşimin dolaylı iltifatı karşısında donakaldım.

"Dans pistini yıkmaya hazır mısınız?" Jordan, kardeşimin surat astığının farkında olarak, durumu yatıştırmak için hemen araya girdi.

"Biliyorsun," diye atıldı Dahlia, Jordan'ın işaretini izleyerek.

Jordan, tuhafılığı bir kenara bırakarak neşelendi. "Bu gece müzik gerçekten çok iyiydi."

Genel olarak müzik züppesi olsam da, içten içe onun değerlendirmesine katılıyordum. Kokteyl saati ve resepsiyondaki şarkılar uygun şekilde seçilmişti; eski ve yeni hit şarkılar, biraz da house müziğiyle harmanlanmıştı. Birisi bu listeyi büyük bir özenle hazırlamıştı.

"Hangi şirketi tuttunuz?" diye sordu Jordan.

"Biz yapmadık." Dahlia omuz silkti. "DJ, mekanın ses paketine dahildi. Kendi ses paketleri var, bu yüzden güzel bir ayrıcalıktı."

Grup halinde sohbet etsek de, sohbeti çoğunlukla Jordan ve Dahlia tarafsız konulardan yönlendiriyordu. Milan öfkeden köpürüyordu, ben de öfkesini dağıtmak için başımı eğdim. Hepimiz geceyi evde geçirecektik ve afterparty'nin orada yapılması gerekiyordu. Beni afterparty'de görünce Milan'ın moralinin daha da bozulacağını biliyordum. Cehennem serbest bırakılmayı bekliyordu.

Sözümü kesmek yerine, kendimi tamamen bir köşeye çekene kadar bekledim. Sohbeta başkaları da katıldı, doğal olarak gelin ve damadın yanına koştular. Etrafları kalabalık olduğu için Jordan sessizce uzaklaştığını fark etmedi. Bakıcılığını yapsaydı bana bakıcılık yapmaya çalışırdı ve gecesini mahvetmek istemiyordum. Ayrıca Milan'la arkadaşta ve kutlamalara katılmayı hak ediyordu. Sonuçta doğru kıyafeti giymişti ve onu kızdıracak hiçbir şey yapmamıştı.

Dans pisti açıldı ve herkesin uzaktan müziğe eşlik etmesini izledim. DJ'in seçimleri beni bir kez daha hoş bir şekilde şaşırttı. Tanımadığım bir şarkı çalmaya başladı ve hızla gecenin favorim oldu. Hafif bir tanıdıklık hissi vardı ve kulağımı zorladım. Guns N' Roses'tan "Sweet Child O Mine" olduğunu fark ettiğimde neredeyse şampanyamı püskürtecektim. House miksajı ve beat drop'ları şarkıyı neredeyse tanınmaz bir hale getirmişti. Bu, hep birlikte söylenebilecek türden bir şarkıydı ama DJ onu dans edilebilir bir hale getirmişti. Bu DJ olağanüstü yetenekliydi. Mümkünse, duyduğum bazı büyük isimlerden daha yetenekliydi ve bu konser için fazlasıyla iyiydi.

Müziğin ritmine kapıldım -hepsi çeşitli Guns N' Roses şarkılarının remiks versiyonlarıydı- ve aniden izlendiğim hissine kapıldım. His o kadar yoğun ki sarsılmaz bir hal aldı. Başımı sağa sola sallayarak kaynağını aradım. Dans pistindeki kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı ve balo salonunun karşısında, DJ kabininin yanında yalnız bir figür daha belirdi. Onu anında tanıdım.

Putperest!

Tanrım, Şeytan'ın çocuğu o geceki yetenekli DJ'imizdi. Asker botlarının yerini daha şık ayakkabılar almıştı. Şık giyimli kalabalığın arasından sıyrılmamak için gece mavisini bir spor ceket giymişti. Dizüstü bilgisayarına ara sıra dokunuyordu, ancak gözleri çoğunlukla benimkilere odaklanmıştı. Konuklardan hiçbirinin bana gösterdiği

yoğunluğu fark etmemesine şaşırdım. Zengin ve ayrıcalıklı insanlarla dolu oda, ayakkabılar tasarımcı değilse ve kıyafetler askıdaysa dikkat etmiyor gibiydi. Kabin, onu kalabalıktan daha da ayırıyordu. Yalnız bir kurttu. Benim gibi, yabancıya duyduğum düşmanlığa rağmen, tahmin etmekten kendimi alamadım.

Ona hak vermeliydim. Ben yalnızlığımın pençesinde perişan haldeyken, o kendinden emin ve sakin bir şekilde duruyor, o derin, karanlık gözleriyle kayıtsızca üzerime süzülüyor. Muhtemelen eğlencesine kapılmamı bekliyordu. Alaycı bir şekilde sııttım ve kabalıına bakışlarımla karşılık verdim.

En yeni baş düşmanımdan nefret etmeme rağmen, ona karşı büyüleyici bir çekim hissettim... hayır. Hayır Piya, kesinlikle bu yola giremezsin. En son girdiğinde Sean'la birlikte olmuştun ve bu son olması gerekiyordu.

Aklım başıma gelince, bir sonraki kalp kırıklığıma doğru yürümemi engellemek için tedarikçimden, yani barmenden daha fazla şampanya istedim. Kalabalığın görüşünü engellediğini bildiğimden beni göremeyeceğini anlayınca eğildim. Onu gizli yerimden izledim. Etrafına bakınıp beni aradığını görünce hafif bir memnuniyet kanımı ısıttı.

"Durdur şunu." Jordan'ın ani ve alçak sesi casusluğuma son verdi. Boğazımı temizledim. "Neyi durduracağım?"

"DJ'e bakmayı bırak." Odanın karşısındaki adama başını salladı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum, uyarısını duymazdan gelerek. Bir grup çocuk DJ kabininin önünden neşeyle gülerek geçti. DJ, çocuklara yumruk atmak ister gibi dik dik bakıyordu. Bu adamın Şeytan olduğunu biliyordum. Öyleyse neden gözlerimi Şeytan'dan ayıramıyordum?

"Hayır, tanımıyorum. Ama sana öyle baktığını gördüm... Kahretsin. Neden sana öyle bakıyordu?"

"Ne gibi?"

Jordan başını salladı. "Boş ver. DJ'i tanıyor musun?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. Onu daha önce etrafta kurulum yaparken görmüştüm."

Gözlerini kıstı. "Hepsi bu mu?"

"Elbette. Ne oldu sana?" Ailemin sorgulamasına alışkındım, Jordan'ın değil.

"H-he," diye kekeledi tereddütle. "Sana öyle yoğun bakıyordu ki, gerçekten yoğun. Kahretsin. Daha önce hiç bir erkeğin bir kadına böyle baktığını görmemiştim." DJ'e baktı ve tereddütlü bir duraklamanın ardından itiraf etti: "Sana baktı... tüm kadınların bir erkek tarafından bakılmasını istediği gibi." Jordan dikkatini tekrar bana çevirdi. "Onu tanımadığından emin misin?"

Omurgamda bir elektriklenme hissetsem de güldüm. "Hayır," diye onayladım.

En iyi arkadaşım aptal değildi ve muhtemelen gözlerimdeki parıltıyı fark etmişti. "Ne düşünüyorsan, yapma," diye uyardı. "Tanrı aşkına Piya. Zekisin; güzelsin. Her şeyi hak ediyorsun. Neden sana asla yetmeyecek erkeklerin peşinden koşuyorsun? Michael'la olanları hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım. Bu, Jordan'dan aldığım en sert sevgiydi ve fazlasıyla hak edilmişti.

Sean'a kadar bir yıldır kimseyle çıkmamıştım ve bunun haklı sebepleri vardı. Michael, Sean'dan önceki erkek arkadaşımdı ve aynı derecede berbattı. O pislik, arabamı alıp gezintiye çıktı ve kaza yaptı. O zamandan beri arabasızdım. Sadık en iyi arkadaşım ona ağzından bir şeyler söyledi. İşler kızıştı ve Michael, araba anahtarlarını Jordan'a fırlattı. Anahtarların sertçe fırlatılması Jordan'ın ağzına isabet etti ve dudakları patladı. Sonunda dikeş atıldı.

O pislikle anında ayrıldım ve Jordan'dan özür diledim, üstelik bunu telafi etmek için aylarca çamaşırlarını yıkadım. Etrafıma getirdiğim o pislikler yüzünden benimle anılmak tehlikeliydi. Jordan olay yüzünden hiçbir zaman düşmanlık göstermese de, beni ikna etmeye çalıştığı için onu suçlayamazdım.

Gözlerimi açtım. "Evet, hatırlıyorum," diye mırıldandım yenilgiyle.

"Michael'dan sonra bu adamlardan bir daha olmayacağına söz vermiştin. Sonra Sean'la çıkmaya başladın."

Dövmeleri, uzun saçları ve keskin hatlarıyla Sean, kötü çocuk havası olan bir DJ'di. Kendime, diğer eski sevgililerimden farklı olduğunu söyledim. Yanlış anlaşılmıştı. Bir sanatçıydı.

Sean ilk başta nazikti ve beni sık sık evine davet ederdi. Film geceleri düzenlerdik, bana yemek yapardı. Zengin bir aileden gelmediğini biliyordum, bu yüzden evin dışındaki hesabı ben ödedim. Kısa sürede bu bir beklenti haline geldi.

Bu arada Sean, kalbini kontrol altında tutarken beni oyalayacak kadarını bana verdi. Ulaşılmaz bir adamı evcilleştirmenin bağımlılık yaratan bir heyecanı olduğunu söyleyebilirsiniz. Bunu annemle babamla yaşadığım sorunlara bağla. Birini, sadece biraz ilgi duyduğu halde seni sevmeye ikna etmek, kurtulamadığım büyüleyici bir cazibeye sahipti ve Sean tam da böyle biriydi.

Sean'ın beni yürüten bir ATM olarak gördüğü anlaşılınca işler tepetaklak oldu. Belli bir tipe tarifsiz bir şekilde ilgi duyuyor olabilirim, ama erkekler konusunda berbat bir zevke sahip olmam, kolay lokma olduğum anlamına gelmiyordu. İlişkiyi bitirdim.

Sean da misilleme olarak ailemden ve benden çaldı.

"Sean'ın farklı olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandım, gözlerim yere bakıyordu.

"Öyle değildi." Jordan sertçe DJ'i işaret etti. "O adam da öyle değil. Kalbini kıran her çocuğa benziyor. Onun gibi bir adama aşık olmak isteyeceğin son şey."

"Aşk mı?" diye öfkeyle tekrarladım, bakışlarımı yukarı çevirdim. "Ona dik dik bakmamın tek sebebi, bugün düştüğümde Şeytan'ın oradaki yavrularının gülümsemesiydi."

Jordan, eğlenmesini bastırmak için dudaklarını ısırды ama başaramadı. Hemen kendini toparladı. "Ciddi misin Piya? O adamdan uzak dur. Michael'la olanlardan sonra, o tip erkeklerden uzak durmaya yemin ettin. Sean'la çıkmaya başladığında verdiğin sözden döndün ve bak neler oldu. Senin kıcına sahip çıktığım için bana dikiş atılması, tam bir tokat gibiydi."

Utançla, birbirine geçmiş parmaklarıma bir kez daha baktım. Bu bir müdahale gibiydi ve sevdiklerimi ne kadar derinden incittiğimi fark ettim.

Jordan başını salladı. "Bebeğim, seni seviyorum ama tekrar toparlanmayacağım. Senin için her gün yumruk yerim ama tokat yemem."

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Jordan, beni koruduğu için hastaneye kaldırıldı. Onu tehlikeli bir duruma soktuktan hemen sonra korkmak yerine, Sean'ın iyiliğine inanarak aynı şeyleri tekrarlamam ona hakaret gibi geldi. Benim neyim vardı?

"Üzgünüm."

"Bana sunabileceğin tek özür, seni hak etmeyen bu çocuklarla ilişkinin bitmesidir." dedi annesiyle aynı duyguyu yansıtarak.

Annem, erkek zevkimin yaşla birlikte aşacağım bir dönem olduğunu umuyordu. Üniversiteden mezun olduktan sonra, bir arkadaşımın partisinde Sean'la tanışana kadar ben de bunun geçmişte kaldığını düşünüyordum.

Mezuniyetimin hemen ardından gelen yazdı. Ailemin yanına geri döndüm ve yaz sonuna kadar "saygın" bir iş bulmam gerekiyordu. Ama bunun yerine, o günü şehvetli reklamlar için müzik yazarak ve Sean'la gezerek geçirdim.

Ailem, özellikle de evlerinden değerli eşyalar kaybolduktan sonra pek memnun değildi. Onunla ayrıldıktan sonra Sean, kimliğim, beş yüz dolar nakit ve ailemin evinden çeşitli eşyaların olduğu cüzdanımı çaldı. "Kim yaptı?" gizemini çözmek için dedektiflik yapmaya gerek kalmadı. Ailemin Sean'ı onaylamadığını bildiğim için, onu sadece evde olmadıklarında ve o piç kurusuna evimizin şifresini emanet ettiğimde davet ettim.

Daha da kötüsü, Milan hafta sonu ziyarete gelmişti ve Sean sınırlı sayıda üretilen Rolex'ini çaldı. Milan, Dahlia'ya evlenme teklif ettiğinde, ağabeyim ona bulabildiği en büyük nişan yüzüğünü aldı. Düşünceli Dahlia, Milan'a karşılığında bir "nişan saati", yani söz konusu Rolex ile evlenme teklif etti. En tatlı çabam, erkek seçimimdeki isteksizlik yüzünden gölgelendi. Milan'a yeni bir Rolex almayı teklif etsem de, saatin duygusal bir hediye ve dolayısıyla yeri doldurulamaz olduğu için bunun önemli olmadığını biliyordum. Milan'ın şu an benden nefret etmesinin sebebi de buydu.

Polis raporu ve Sean'ın evi için yapılan arama emri de sonuçsuz kaldı. Para ve eşyalar hiçbir zaman bulunamadı ve ailemle aram da nihayetinde bozuldu. Ailemin onaylamayan bakışları dağılmamıştı - kabul ediyorum, fazlasıyla hak etmişlerdi - ve taşınma zamanının geldiğine karar verdim. Jingle'lar bana bir daire kiralamaya yetecek

kadar para kazandırdı, ama Milan'ın düğününden sonrasını beklemek istiyordum.

Hiç uğraşmamalıydım. Kimse beni affetmemiştir, yakın zamanda da affetmeyeceklerdi. Beni arayan dövmeli bir DJ, devenin belini kırardı. Her ebeveynin en büyük kabusuydu.

Jordan odanın karşısındaki adama başını salladı. "Ailen, başka bir DJ'e aşık olduğunu öğrenirse seninle bir daha asla konuşmaz. Bir kereliğine onlara katılıyorum. Bu adamlardan birini daha getirirsen, ben de giderim Piya." Ellerini havaya kaldırdı. "Pes ediyorum."

Açıkça destekleyici olan en yakın arkadaşım bile bana ultimatom veriyorsa, geçmiş performansım tahmin ettiğimden daha kötü olmalı.

Omurgam dikleşti. "Onun gibi bir adamla daha çıkmadan önce cehennemin donması gerekir. Bu hafta sonundan sonra işim biter. Söz veriyorum. Pazartesi sabahı yeni bir Piya ile tanışacaksın."

"Güzel." Jordan rahat bir nefes aldı. "Şimdi, lütfen bu aptalca konuşmayı bitirip dans pistine gidelim mi? Resepsiyon neredeyse bitti."

Boş flütümü havaya kaldırıp bir içkiye daha ihtiyacım olduğunu söyledim. Jordan omuz silkip dans pistine döndü. Garson meşgulken barın arkasına uzanıp bir şişe şampanya aldım. Onu dans pistine kadar takip etmeyi planlamıyordum. Sevdiğim insanların benden uzak durmaya ihtiyacı vardı ve bu gece yapabileceğim en iyi şey varlığımı gizlemektir. En iyisi gidip Jordan ve Dadi'ye verdiğim sözü yerine getirmeye başlamamdı. Jordan'ın müdahalesi işe yaradı. Bu hafta sonu yeni bir sayfa açmadan önceki son hareketimdi ve listeme başlama zamanı gelmişti.

Bir bardan bir şişe içki çal Bir biraya içki ısmarla Bir partiye baskın yap Bir striptiz kulübüne git Bir oda dolusu yabancıların önünde bir masanın üzerinde dans et Canlı bir seks şovu izle En müstehcen şarkını bestele Yetişkinlere yönelik bir sinemaya git Tek gecelik ilişki yaşa Kendine pahalı ve sorumsuz bir hediye al

"Seni şampanya içen biri sanmıyordum," diye mırıldandı arkamdan derin bir ses.

Kalemim, küçük deftere öfkeyle karalamaktan askıda kalmıştı. DJ'in sesini daha önce duymamış olsam da, sesin ona ait olduğuna dair sarsılmaz bir his vardı içimde.

"Şampanyada ne var?" diye sordum arkamı dönmeden, yudumladığım şampanya şişesini yanıma koyarken.

Resepsiyondan ayrıldıktan sonra eve dönüp üstümü değiştirdim. Gece boyunca sürecektir afterparty orada yapılacaktı ve ben katılmayacaktım. Ailem haklıydı; Milano'nun hafta sonuydu. Şu anda sadece beni görmek bile onu sinirlendiriyordu. Afterparty'ye katılmam öfkesini daha da körükleyecekti. Durumu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve düğün hafta sonundan geriye kalanları kurtarmak için ayrılmam en iyisiydi.

Bunun yerine hafta sonunu planladığım macera için kullanabilirdim.

Siyah deri taytımın içine özenle sıkıştırdığım parlak pembe bir atlet giydim. Kişisel sloganım olan ışıltılı topuklu ayakkabılarımı giymeye devam ettim; biraz ışıltı kimseye zarar vermez. Mini bir Prada sırt çantası, sevimli ama biraz da sıra dışı görünümü tamamladı. Ayrıca defterimi ve bazı temel eşyalarımı taşımak için de mükemmeldi.

Son on dakikadır Chateau at the Hempstead'in dışındaki bir bankta oturmuş, taksimi bekliyordum. Beklerken, loş ışıklı bir sokak lambasının altında yapacağım son eğlencenin listesini yaptım. Bu hafta sonu başarmak istediklerim çok da müstehcen değildi. Cinsel fetişler, uyuşturucu veya şiddet bana hiç çekici gelmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, en büyük aptallığım yanlış tipte erkekleri sevmekti. Bu DJ, kaçınmaya yemin ettiğim her şeyin göz kamaştırıcı bir yansımasıydı.

Yanımdaki bankta iri yapılı bir adam oturdu. Bakışlarımı ileriye doğru çevirip onu sadece çevremden izledim. "Tek yudumluk bir içki için fazla ilginç görünüyorsun." Sesinde alaycı bir ton yoktu.

"Bu kadar ilginçsem, düştüğümde neden gülümsedin?" diye karşılık verdim.

"Gülümsemedim," dedi sesinde eğlenceli bir ifade vardı.

Bu apaçık yalan karşısında ağzım açık kaldı. "Evet, söyledin," dedim inatla, ona dönüp hemen keşke söylemeseydim diye düşündüm.

Yakından bakınca, beklediğimden daha geniş görünüyordu ve simsiyah gözlerini incelemek için başımı geriye doğru eğdim. O kadar derinlerdi ki, içine dalıp kaybolabileceğiniz karanlık bir sıvı havuzunu andırıyorlardı. Gözlerinde en ufak bir insani duygu kırıntısı bile yoktu. Birinin ölümünü en ufak bir empati kırıntısı olmadan izleyebileceğine ikna olmuşum.

O buyurgan bakışlar bakışlarıma aynı yoğunlukta karşılık verdi. Duygusuz yapısı pek de misafirperver değildi ama önce gözlerimi kaçırmayı reddettim.

"Gülümsemedim," diye ikinci kez inkar etti. "Seni izliyordum."

Şaşkınlıkla anılarımı taradım. Gülümsedi mi, yoksa bu benim hayal ürünüm müydü? Düşüşümden çok eğlendiğinden emindim. Acaba o da beni uzaktan izliyor muydu, tıpkı benim onu izlediğim gibi?

Seri katilin yarattığı saf çekicilik beni şüphesiz gafil avlıyordu. Ya da belki de kokusuydu. Kokusu beynimin mantıklı kısmını etkiliyordu. Bu koku neydi lan? Narenciye, lavanta yağı, yasemin mi? Baş döndürücü kokusu başımı döndürüyordu.

Defterimi kucağımdan iterek hızla ayağa kalktım. "Size bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Cevap vermeyince, dönüp defterimi tararken buldum onu. Özenle hazırlanmış liste, adamın dikkatli bakışları altında öylece duruyordu. Merakla kaşını kaldırdı. "Yapılacaklar listesi mi?"

"Hımm," diye homurdandım, daha fazla açıklama yapmadan. Eski erkek arkadaşlarımin listesi ve yeni görevimin sebebini açıklamak çok utanç vericiydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, o da sormadı, sadece tüm heybetiyle ayağa kalktı. Eski kıyafetine, asker botları, kot pantolon ve siyah tişörtüne geri dönmüştü. Mekanın ana binasının içine doğru gözden kaybolurken, uzaklaşan halini görünce gözlerimi kırıştırdım. Birkaç saniye içinde, bu sefer elinde iki bira kutusuyla geri döndü.

Bir bira içmek.

Listemin ikinci maddesiydi çünkü ilkini tamamlayıp üzerini çizmiştim.

Koltuğunun altına bir kutu sıkıştırıp arka cebine uzandı ve anahtarlarını çıkardı. Anahtarının keskin ucuyla kutunun kenarına vururken kutudan bira fışkırdı. Kutuyu bana uzatmadan önce deliği büyötmek için başparmağını alüminyuma bastırdı. Kutuyu yatay tuttum, bu yabancınn tuhaf tavırları karşısında şaşkına dönmüşüm.

Aklı başında hiç kimse, bir başkasının hayallerini gerçekleştirmeye, ona danışmadan veya eğlenceye katılmak için izin almadan başlamazdı. Ama ben bu adamın normal olmadığına çoktan karar vermişim.

Bira kutusunda bir delik açtı, sonra bana baktı. "Başparmağını kapağın üzerine, ağzını da deliğın üzerine koy," diye talimat verdi. "Derin bir nefes al, sonra başını arkaya yasla ve hızla iç. İçmeye başladıktan sonra kapağı başparmağınla aç."

Adam prestijli bir mekanda çalışıyordu ve sık sık güçlü insanlarla karşılaşıyordu. Yanlış kişiyi kızdırmanın olası sonuçlarını biliyordu. Aynı şeyden korkan benim dünyamdaki züppeler ve dedikoducu kişiler bile tanımadıkları biriyle etkileşim kurarken dikkatli davranıyorlardı. Yine de, sanki tanıdıkmişiz gibi bana emirler yağdırıyor, toplumdaki konumumu veya nasıl göründüğünü hiç umursamıyordu.

Onun bu buyurgan tavrından rahatsız olmam gerekirken, bunu eğlenceli buldum.

"Şerefe." Ben de aynısını yapınca kutumu kaldırdım ve başımı geriye yasladım.

Acı malt boğazımdan aşağı çağlayarak aktı. Düşünmeme izin vermeden hızla içtim. Yemek borum, sıvının hızlı akışına ayak uyduramayarak itaat etmedi. Bir an için başarabileceğime inanmadım ve kutuyu indirmeyi düşündüm. Daha indiremeden, parmağının yavaşça benimkinin üzerinde gezindiğini ve kapağı açtığını hissettim. Kutunun içindeki havayı boşalttı ve hedefime ikinci bir şans verdi. Kalan kısmı da isteksizce içtim. Bira çenemden aşağı süzölerek güzel pembe atlet tişörtüme döküldü. Umurumda değildi. Kutuyu indirirken vücudumda adrenalin patlamaları yaşandı. Onunki çoktan boşalmıştı.

Yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışsam da başaramazdım. Bu hafta sonu kendimi en canlı hissettiğim an buydu ve tek yaptığımız bira içmektir. Çok basitti ama bana verdiği coşkuya engel olamadım.

"Teşekkür ederim. Bu... eğlenceliydi."

Minnettarlığımı dile getirmek yerine, kutuyu alıp çöpe attı ve bana beklenmedik bir ters köşe daha yaptı. "Zane Trimalchio."

Kendini tanıtırma şekli bile tuhaftı. Gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum, DJ Zane. Yoksa sana DJ Axl Rose mu demeliyim?"

Guns N' Roses'ın solistinden bahsettiğimde kaşları havaya kalktı.

Güzel yüzünde apaçık bir merak vardı. "Miksimde Guns N' Roses şarkılarını duymuşsun." Şaşırmış ve... etkilenmiş gibi mi görünüyordu?

Boynumda bir sıcaklık hissettim. "Axl Rose'un sesini fark etmemek mümkün değil."

İfadesi ifadesizdi. "Yine de, şimdiye kadar kimse bunu fark etmemiştir."

Omzumu kaldırdım. "Başka kimse dikkat etmiyordu."

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi kısık gözlerle bana baktı. "Guns N' Roses'ı seven birine benzemiyorsun."

Başımı sağa doğru eğdim. "Nasıl bir tipe benziyorum?"

"Vanilya," diye tereddüt etmeden cevap verdi. "Daha fazlasını isteyeceğini tahmin etmiştim," dedi parlak pembe gömleğini işaret ederek, "genç kız."

"İkisi de doğru olabilir," diye karşılık verdim, alay etmeden veya "sıradanlığımı" inkâr etmeden. Korunaklı olduğum doğruydu, bu da sert erkeklere yönelmemin bir başka nedeniydi. Bu, madalyonun diğer yüzünü takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Klasik müzikten gençlere ve heavy metale kadar her şeyi severim. Tek sevmediğim şey, belirli bir müzik türü üzerinde hak iddia eden züppeler." Ona doğru çenemi kaldırdım.

Sohbetin seyri onu caydırmadı. "Klasik müzik mi?" diye merakla sordu.

"Sanırım klasik müzik dinlemekten çok çalmak gibi bir şey." Sözlerimi tarttım. "Sanırım piyano çaldığımı da belirtmeliyim."

"Mesleki olarak mı?"

Başımı salladım. "Bunun için Juilliard'a gittim."

Duraksamasına sebep olan ilk şey buydu. "Ve şimdi müzik sektöründesin," diye sormadı, sadece gözlemledi.

"Bir nevi. Reklam filmleri için jingle yazıyorum."

Kaşları çatıldı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir."

"Ve sen mezun oldun mu?"

Başımı salladım. "Birkaç ay önce."

"Hımm." diye homurdandı.

Bana şüpheyile baktığını fark edince doğruldum. Juilliard olsun ya da olmasın, yirmi bir yaşında birinin böyle bir kariyer atılımı yapması alışılmadık bir durumdu. Sattığım her jingle bana iki bin ila on bin dolar arasında para kazandırıyor. Talebe bağlı olarak, gelecek yıl altı haneli bir gelir elde edecektim. Ancak, tüm itibarı kendimde bulmak pek mümkün değildi.

Ailemin itirazlarına rağmen, Jordan, bir halkla ilişkiler ve yetenek ajansı sahibi olduğu için, babamı beni işe almaya zorladı. Buna, hayat boyu aldığım özel piyano dersleri ve Juilliard'dan aldığım pahalı eğitim de eklenince, başlangıçtan itibaren rekabet avantajı elde ettim.

Toplum böyle işliyordu, değil mi? Parası olanlar, gelecek nesli başarıya hazırlayabildikleri için parayı aile içinde tutabiliyorlardı.

Faydalarını görmeme ve başarıya giden yolda bana yol açmasına rağmen, sistemdeki kusuru kabul edebiliyordum. Benim gibi besteciler müzik yaratmak için yorulmadan çalışırken, bu DJ gece boyunca birçok özgün parça çalmıştı. Bütün gece müziğini dinledikten sonra, benim kaynaklarımın onda birine sahip olsaydı beni kat kat geçeceğine ikna olmuştum.

Ancak, uygun kaynaklar olmadan kariyeri asla yükselemeyebilirdi. Dünyayı bu adamın sonsuz yeteneklerinden mahrum bırakmak iç karartıcı bir düşünceydi.

Konuşmamız onu pek rahatsız etmemiş, aksine fazlasıyla meraklandırmış gibiydi. "Gelinle damadı nereden tanıyorsunuz?"

Ailemden bahsedildiğinde donup kaldım.

Ben cevap vermeyince, "Törende tek başına oturdun" diye anlattı.

Tören sırasında en arkada oturduğum halde beni görmesine şaşırarak gözlerimi kırıştırdım.

"Doğru hatırlıyorsam, resepsiyona herkesten sonra geldin." Çünkü dizlerime kadar çamura batmışım ve ardından da sert bir duş aldım.

"Ayrıca, belirlenen masaya oturmadın ve akşam yemeğini tamamen kaçırdın."

Resepsiyonda beni mi arıyordu?

"Gecenin büyük bir bölümünde barda yalnızdın. O düğünde tek bir kişiyle bile konuştuğunu görmedim." Gözlerim ona kötü kötü bakmak için kısıldığında sırttı. "Düğünün mahvoldu. Listendeki şeylerden biriydi."

Kalbimdeki acıyı bastırırken yüzümde sakın bir ifade belirdi. Hiç tanımadığım biri, ağabeyimin düğününe davetsiz katıldığını sandı. Bugün o kadar dışlanmışım ki. Teknik olarak Milan da beni daha önce davetsiz bırakmıştı, bu yüzden düğününe de izinsiz girebilirdim. Listemdeki bir görevi farkında olmadan tamamlamıştım.

Kendimi küçümsediğim için bankta duran açık defterime doğru yürüdüm ve DJ'in dikkatli bakışları altında iki maddeyi işaretledim.

Bir bardan bir şişe içki çal, bir biraya pompalı tüfekte ateş aç,
bir partiye baskın yap

Telefonum titredi ve beni günün korkunç anılarından kurtardı. Taksi şirketinden gelen mesajı okumak için aşağı baktım. Beni otoparkta bekliyorlardı.

"Gitmem gerek. Taksi geldi," dedim düz bir sesle ve eşyalarımı toplamaya başladım, minik arabamı omzuma attım. "Bira için teşekkürler."

DJ öne çıkıp dirseğime sürtündüğünde irkildim. Vücudunun yakınlığından buharlaşan sıcaklık beklenmedik bir şeydi. "Adını söyle," diye emretti.

Evet, normal bir insan gibi sormak yerine ısrar etti. Tavırları o kadar saçmaydı ki artık dayanamadım. Başımı arkaya atıp güldüm.

"Adın," diye ısrar etti.

Bu adam hiç ipucu aldı mı?

Başımı salladım. "Hoşça kal, DJ Axl."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Piya

DJ AXEL TRİMALCHİO İLE İLK VE SON GÖRÜŞMEM, KARDEŞİMİN DÜĞÜNÜNDEYDİ. Neden aniden hayatıma geri dönmüştü? Ne istiyordu? En önemlisi... Biliyor muydu?

Siyah saten sabahlığımı sıkı sıkıya giydim, titreyen iki elimi banyo tezgahına koydum ve iki dakika önce ekranda beliren yazıya baktım.

"Kaçabilirsin ama ben seni her zaman bulurum."

Numara bilinmiyor olabilir ama bağlam, gönderenin kimliği hakkında kesin bir ipucu veriyordu.

Kendisine taktığım ismi benimsediğini keşfettikten sonra, Axel'in şöhrete yükselişini takip ettim; tabii ki Axl'a bir "e" eklemiş. Telif hakkı gerekçesiyle olduğunu varsaydım, ancak taktığım takma isme yaptığı gönderme dikkatimden kaçmadı.

Axel, yerel bir DJ olarak başladı ve daha büyük konserler verecek kadar takipçi kazandı. Büyük çıkışını Las Vegas'ta bir DJ residency'siyle yaptı. Axel'in çalışma etiği, residency'nin yanı sıra festivallerde ve uluslararası konserlerde yorulmadan çalmasıyla da tanınıyordu.

Axel, seçtiği meslekteki başarısına rağmen, müzik sektörünün dışına çıkarak eşi benzeri olmayan bir imparatorluk kurdu. Şöhreti bir teminat olarak kullanarak bir marka yarattı ve adını her şeye yazdırdı. Restoranlar, oteller, kulüpler, e-ticaret, aklınıza ne gelirse.

Axel, ara sıra, uygun fiyatlı olduğu sürece seçkin konserlerde çalmaya devam ediyordu. Aksi takdirde, bu münzevi süperstar konserlerden sıkılmış ve sürekli büyüyen krallığına odaklanmıştı.

Ancak bunların hiçbiri Long Island'daki varlığını açıklamıyordu. Uykulu banliyöler, sadece bir saat uzaklıktaki göz alıcı Manhattan'la boy ölçüşemezdi. Axel'in aniden ortaya çıkışının bir tesadüf olduğunu kabul etmek zordu. İçimin küçük, dehşete kapılmış bir yanı çığlık atıyordu, biliyor ya, paranoyamı bastırmaya çalışsam da.

Kapının diğer tarafında Jay'in uçuşu için giyindiğini duyabiliyordum ve bana gelen başka bir mesajın haberini veren telefonu duymaması için dua ediyordum.

Axel: Benden saklanmanın bir anlamı yok Prenses. Piya: Bu numarayı nasıl aldın? Axel: Ürdün'den.

Saçmalık.

Hayatımı Jordan'a emanet etmişim. Yıllar önce Axel'ı ilk bakışta tanımamış olabilirdi ama mahremiyetimi asla tehlikeye atmazdı. Ona mesafe koymayı reddederek resmi bir tavır takındım.

Piya: Bu sayıyı nasıl elde ettiniz, Bay Trimalchio? Axel: Resmi bir üslup kullanmak iki kişi arasında bir duvar yaratmaz.

Çok bir şey kaçırmadı değil mi?

Axel: Ve adınızı öğrendiğimde numaranızı bulmak kolay oldu.

Ani bir dürtüyle banyo kapısına koşup kapıyı kilitledim, ardından telefonumu titreşime aldım. Sırtımı kapıya yaslayıp, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Belki ben ilgilenmezsem mesajlaşmayı bırakır.

Ekrana cevap vermeden bakakaldım. Dakikalar geçti. Elimdeki telefon hareketsiz duruyordu ve rahat bir nefes aldım. Tam dönüp banyo kapısının kilidini açacaktım ki telefon titredi. Kuru boğaz,

hırıltılı nefesler ve göğsümün ağır inip kalkması, gelen mesajdan dikkatimi dağıtmaya yetmedi.

Axel: Ev adresini de öğrendim. Beni görmezden gelmeye devam edersen, yanına gelirim ve bu konuşmayı yüz yüze yapabiliriz.

Aman siktir.

Kilidi açma düğmesini kaydırırken, öfkeyle bir cevap yazarken parmaklarım tuş takımının üzerinde uçuyordu. Axel yasak bölgede olduğumu biliyordu. Yıllardır birbirimizi görmemiştik. Neden birdenbire bana takılmıştı? Bu geceki partide yüzlerce kadın ona aşıkta. Neden bana eziyet etmek yerine içlerinden birine bu sıradan mesajları göndermiyordu?

Piya: Ne istiyorsun? Axel: Birçok şey. Dünya hakimiyeti, bir uzay istasyonu, özel bir ada. Ama özellikle bu geceyi soruyorsan, Ambani'den ayrılmanı istiyorum.

Telefon elimden düştü ve banyo zeminindeki sıcak fayansların üzerine büyük bir gürültüyle düştü.

"Piya." Jay tam zamanında banyo kapısını çaldı. "İyi misin?"

"E-Evet," diye kekeledim. "Şey, tam yüzümü yıkıyordum ve yanlışlıkla telefonumu düşürdüm."

Kapının diğer tarafında bir sessizlik oldu. Bütün akşam boyunca tuhaf davranmıştım ve bu fark edilmemişti. Yine de Jay, "Dikkatli ol," dediğinde sesi nazikti.

"Yapacağım."

Telefonu almak için eğildim. Kılıf ve ekran koruyucu kaliteliydi ve telefonum hasarsız kurtuldu. Axel daha saçma mesajlar göndermeden kapağını kapattım.

Piya: Ne yapıyorsan lütfen bırak. Hatırlamıyorsan söyleyeyim, evliyim. Axel: Nasıl unutabilirim ki? Bilginize, Ambani'nin artık hayatında yeri yok.

Gülünç açıklamasının ardından kahkahalar yüzeye çıktı.

Piya: Tamam efendim. Madem öyle dedin, on üç yıllık kocama artık hayatımda yeri olmadığını söyleyeceğim. Axel: Anlaştığımıza sevindim. Piya: Bana bir daha mesaj atma. Artık bir ailem var ve bu son derece uygunsuz. Axel: Bir saat içinde Ambani ile bitir.

Cidden, ne oluyor yahu!?

Piya: Kendini duyuyor musun? Neyin var senin? Axel: Ayrıca Ambani'nin kişisel eşyalarının gecenin sonunda gitmesini istiyorum. Onu evden attığında bir kutuya at ya da umrumda değil, çöpe at. Piya: Cehenneme git Bay Trimalchio. Axel: Resmîyet saçmalığını kesmezsen, arabama atlayıp gelirim. Piya: Bu konuşmayı burada bitiriyorum. Hoşça kal.

Onu engellemek için numarasını tıkladığımda gelen bir mesajla çabalarım boşa çıktı.

Axel: Bu numarayı engellersen sana başka bir telefonda mesaj atarım. Sınırsız bir numaram var.

Mesajlara ters ters baktım ve Axel'ın bana, kendisine ulaşılamayan, kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj attığını fark ettim. Muhtemelen tek kullanımlık bir telefondur. Ayrıca, konuşmalarımız sırasında ismini anmama konusunda da çok titiz davranmıştı. Bu konuşma, taciz kanıtı olarak kullanılamazdı.

Ekranım gelen bir mesajla aydınlandı.

Axel: Kızdırılması çok tehlikeli bir adamım Prenses. İnan bana, bana karşı gelmek istemezsin. Axel: Ambani ile bitir ve hayatından onun tüm izlerini sil. Axel: Bir saatin var.

Metinler, yeni gerçekliğimin kanıtı gibi bana dik dik bakıyordu. İçimden bir ses Axel'ın kolayca vazgeçirilemeyeceğini söylüyordu. Kardeşimin düğününün aksine, bu gece beni süzüşünde bir parça çılgınlık vardı. Sanki bana odaklanmıştı. Daha da koyu bir siyahla çevrelenmiş siyah gözleri ağgözlülükle parlıyordu. Axel tamamen dengesiz görünüyordu. Kusursuzca yerleştirilmiş maskesi bir anlığına

parçalandı, gerçek kimliğini ve herkesin içinde sakladığı canavarı açığa çıkardı.

Yazık ki, kendimi koruma içgüdülerim, delirmiş bir sosyopata karşı zayıfladı.

Piya: Sen kimsin ki birdenbire ortaya çıkıp evliliğimi bitirmemi istiyorsun? Axel: Elbette, boşanma evraklarını hızlandırmamız gerekecek. Piya: Elbette.

Bu noktada, durum abartılı olmaktan çok komikti. Adam bir deliydi.

Axel: Birkaç saate gelirim. Bir şeyler içer ve lojistik konuşuruz. Piya: Delirmişsin. Axel: Sadece senin için bebeğim. Piya: BANA O ŞEKİLDE DEMEYİN. Axel: Dikkat et bebeğim. Büyük harfle yazılan mesajlara pek iyi cevap vermem. Piya: Neye cevap verdiğin umurumda değil. Axel: Vermelisin. Yoksa işleri kendin için daha da zorlaştırırsın.

Gözlerimi kapattım, bu kâbusu uzaklaştırmak için. Birkaç yıl önce Axel Trimalchio hakkında dolaşan bir söylentiye hatırlayınca gözlerim birden açıldı.

Axel'in sadece on yılda biriktirdiği para, nesiller boyu sürececek bir servete denkti ve onu bu noktaya getiren tek şeyin sıkı çalışma olması pek olası değildi. Axel'in muazzam servetinin bir varisle evliliğinden geldiğine dair spekülasyonlar vardı. Ancak sonuçta bu dedikodudan bir şey çıkmadı. Eğer gizli zengin bir karısı varsa, birçok kişi kimliğini ortaya çıkarmaya çalıştığı için onu iyi saklamıştı.

Piya: Söyleyin bana Bay Trimalchio. Gizli bir karınız olduğu ve değerli imparatorluğunuzu onun parasıyla kurduğunuz doğru mu?

iMessage yazışmalarımızda Axel'in yazdığını gösteren üç küçük nokta belirdi. Noktalar kayboldu ve ben de aniden cevabı merak ettim.

Piya: Doğru. EVLİSİNİZ. Axel: Ayrıldınız.

Sanki bu daha iyiymiş gibi.

Piya: Zengin karının, bana gönderdiğin ve kocamı terk etmemi isteyen bu mesajlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Axel: Öfkeli olduğunu sanıyorum.

Şaşkınlıkla, umursamaz mesajına bakakaldım. Bir manyakla normal bir sohbet etmeyi bekleyemezdim.

Piya: Buna vaktim yok Bay Trimalchio. Hoşça kalın.

Bu sefer numarasını engelledim ve güvenilir güvenlik görevlilerimizin, ünlü olsun ya da olmasın, kimsenin bu kapılardan geçmesine izin vermediğini bilerek kendimi rahatlattım. Bu binaya girebilen tek kişiler, mülkte birini ziyaret edenlerdi. Axel onlara beni ziyaret ettiğini söylese, önce beni ararlardı ve ben de girişini reddederdim.

Mesajları sildim ve Axel'in başka bir telefondan mesaj atması ihtimaline karşı telefonumu evde bıraktım. Yatak odasına tekrar girdim, bakışlarımı kapının yanında duran Jay'in dolu el çantasına diktim.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Gözlerim önümdeki masaya iliştiğinde, yarı ikna edici gülümsemem gerçek bir gülümsemeye dönüştü.

En sevdiğim kırmızı şarabın dev şişesi.

İki şarap kadehi.

Ambiyans için romantik mumlar.

"Bütün bunlar ne?"

Omuz silkti. "Uçuşuma yetişmem için bir saatim var. O romantik geceyi evde geçirebileceğimizi düşündüm."

Jay şişeyi açıp iki kadeh doldurduğunda içim ısındı. Randevu gecelerimizde en sevdiğim şaraptan bir şişe içmek geleneğimizdi. Aniden sona ermesine rağmen, bu çaba inanılmaz derecede büyüleyiciydi.

Evet, Jay Ambani her zaman doğru tercihti ve ben de gezegendeki en şanslı kızdım.

ALTINCI BÖLÜM

Axel

PİYA'YI, EVİNE GİRMEK İÇİN ÇOCUĞUNUN DOĞUM GÜNÜNÜ ŞİFRE OLARAK kullandığı için içimden azarladım; 07:03. Bilgiyi ortaya çıkarmak kolaydı ve akıllı bir suçlunun deneyeceği ilk şey olurdu. İnsanlar genellikle doğum günlerini şifre ve parola olarak kullanırdı.

Sinirlenerek "tıs ...

İçeri adımımı attım, ancak ahşap döşeme tahtaları ağırlığımı altında gıcırdadığında olduğum yerde donakaldım. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı dikkatlice çıkarıp bunun yerine tahtaların üzerinde çıplak ayakla yürüdüm. Evin koridoru zayıf aydınlatılmıştı ama bu beni evi dolaşıp hayatına dair ipuçları aramaktan alıkoymadı. Yakın zamanda taşınmış olmalarına rağmen, odalarda hiçbir yerde taşınma belirtisi veya açılmamış kutu yoktu. Mutfakta her şey yeterince düzenliydi, bulaşıklar kaldırılmış ve tezgahlar silinmişti. Üzerinde battaniyeler olan birden fazla büyük kanepe, oturma odasına sıcak bir yuva havası veriyordu. Zengin bir ailenin evini yansıtıyordu ama abartılı hiçbir şey yoktu. Piya'nın kişiliği, pullu bir yastık ve kapağı açık bir kuyruklu piyano ile yer yer parlıyordu. Parmaklarımı hafifçe her yüzeyde gezdirerek, küçük detaylarla resmettiği hayatı içime çektim.

Aniden göz ucuyla bir şey dikkatimi çekti. Boynumu uzatarak oturma odasındaki sehpalara baktım. Her birinin üzerine özenle yerleştirilmiş birkaç resim çerçevesi vardı. Biri Piya'nın kızına, diğeri ise Piya'nın kızıyla çekilmiş gibiydi. Parmaklarımı kıvrıp kanımı kaynatan son birkaç fotoğraftı.

Piya, Ambani ile düğün gününde.

Üçünün bir aile portresi.

Ambani'nin kızıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı.

Onları birlikte, mutlu bir aile gibi davranırken görmenin şoku beni olduğum yerde sabitledi ve çerçeveleri yaratıcılarıyla buluşmaktan kurtardı. Çerçeveleri duvara fırlatmamamı kendime sertçe tembihledim. Çerçeveleri kırma içgüdümü takip edersem, Piya uyanırdı. Sonra çığlıklarıyla uğraşmak zorunda kalırdım ve büyük ihtimalle güvenliği aramasını engellemek için onu bağlamak zorunda kalırdım. Piya dramatik bir adamdı ve evine girmemi hafife almazdı, bu da büyük bir olay olurdu.

Hayır, büyük ödül elimdeyken Piya'yı uyandırma riskini almak bana fayda sağlamazdı. Bunun yerine, fotoğrafları çerçeveden çıkardım ve Ambani'yi tekrar yerine koymadan önce her fotoğraftan umursamazca kopardım. Fotoğraflarını sergilemenin bedelini ödeyecekti. Şimdilik, bu fotoğrafların halini öğrenince çıldıracaktı. Ceza olarak yeterli olmalıydı.

Talimatlarım açıldı; Ambani'nin tüm izlerini yok edin. Piya'nın bu öneriye sıcak bakmayacağını hissettim ve güvenlik şefim Levi'yi, Chicago'daki ev ofisinde Ambani'ye sorun çıkarmakla görevlendirdim. Pislik herif, ani bir uçuşla geri dönmek zorunda kaldı. Piya, ayrılmadan önce her şeyin bittiğini söyleseydi, daha temiz bir mola olurdu.

Piya sonunda benim her zaman bir adım önde olacağımı ve işlerin benim istediğim gibi gitmesi için bir yedeğinin olacağını öğrenecek.

Ambani'nin fotoğraflarını paramparça ettikten sonra çöpe attım, sonra Piya ve kızının fotoğrafını aldım. Kızının artık Ambani ile ilişki kuramaması çok yazıktı. Piya benim çocuğum olduğu için, kızı da vekaleten benim bakımımnda olacaktı. Eski babasıyla bir ilişki kurması gibi hayali fikirlere izin vermek, çocuğa karşı acımasızca olurdu. Onu bir an önce unutsa daha iyi olurdu.

Yatak odalarını incelemek için ana alandan köşeyi döndüm. Odalardan biri ev ofisine dönüştürülmüştü. Bir sonraki oda muhtemelen Piya'nın kızına aitti, ancak genç bir kızın sahip olduğunu varsaydığım kişiliğe sahip değildi. Hedefim üçüncü odaydı.

Piya'nın yatak odasına girerken adımlarım çevikti. Hava hafif soğuktu, ancak ısıtmalı zeminler sıcaklığı artırıyor. Perdeleri açık bıraktığı için yerden tavana kadar uzanan pencerelerden yumuşak ışıklar süzülüyordu. Odayı -çok fazla olmasa da- ancak örtülerin altında yatan bedeni vurgulayacak kadar aydınlatıyordu.

Loş ışıkta onu net bir şekilde görmek zordu, bu yüzden eğilip Piya'nın yatağının kenarına oturdum. Hâlâ çok karanlıktı ve yüz hatlarını seçebilmek için eğilmem gerekiyordu.

Çikolata rengi saçları yastığı yelpaze gibi açarken, uzun kirpikleri çıkık elmacık kemiklerine uzanıyordu. Kremsi zeytin rengi teni, ırkını belirsiz kılıyordu. İlk başta ilgimi çeken de bu özellikti ve etnik kökenini anlamaya çalıştım. Gizemi çözdükten sonra bile (Kızılderili'ydi), onu izlemekten kendimi alamadım.

Cildi hâlâ porselenden yapılmış gibi hissettirecek kadar pürüzsüzdü ve pembe dudakları, gerçek boyutlu bir bebek yanılmasına katkıda bulunuyordu. Komodinin üzerindeki büyük boş Chianti şişesini ve aynı şekilde içip bitirdiği şarap kadehini inceledikten sonra, kırık bir bebek olduğunu tahmin ettim.

"Çocuk yokken anne-babası oynayacak," diye mırıldandım, alnındaki karışık saçları nazikçe düzeltirken. Alkolün etkisiyle kıpırdamadı.

Piya'nın şişeyi bitirmesine şaşırdım. Kaynaklarıma göre prenses çok içmekten kaçınıyordu. Karşılaşmamız onu sarsmış olmalı. Kaderini henüz kabullenmemişti ama yakında kabullenecekti.

Piya, belki de uykusunda hayatının kontrolünü yeniden ele geçirmeyi umarak battaniyeyi göğsüne bastırdı. Sinirime dokunan bir şekilde, bu poz teninin çoğunu gizliyordu ve ben sadece görünen yüzeyleri yiyebiliyordum. Battaniyeyi çekip çıkarırdım. Yine de acele etmeye gerek yoktu. Şarap ona çok zarar vermişti ve Piya gecenin geri kalanında baygın kalmıştı.

Onu saatlerce izleme planlarım, bakışlarım başka bir istenmeyen faile takılınca suya düştü. İçinden ambalaj kağıdı çıkan gösterişli bir

alışveriş çantası, Piya'nın şifonyerinde, güzellik ürünlerinin yanında gururla duruyordu. Pahalı görünen bir hediye almıştı ama kime? Bir  ocuğun hoşuna gidecek bir şeye benzemiyordu ve bu da tek bir anlama gelebilirdi. Alışveriş çantasını aralayıp açılmamış bir şişe kolonya buldum: Dior Sauvage.

Duraksadım, sinirim her geçen saniye artıyordu. Mesajlaşmamızdan önce ürünü satın almış olsa bile, bu eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. Yaklaşan bir tatil, doğum günü veya kutlanacak bir yild n m  yoktu. Bu zorunlu bir hediye değildi. Onu düşünüyordu.

Bunu onu memnun etmek için yaptı çünkü aklında o vardı.

Parmaklarım şişenin etrafında kıvrıldı. Bir kez daha, sahip olduğu bir eşyayı duvara fırlatma dürtüsüne karşı koydum. Daha iyi bir cezaya karar verirken dudaklarım kıvrıldı. Piya'ya geleceğimi haber verdim, ama o zamanlar beni ciddiye aldığından şüpheliydim. Onu gözlemlemekten öteye gitmeyi planlamıyordum. Ancak, beni son kez sinirlendirmişti ve k stahlığının bedelini ödemek zorunda kalmıştı.

Ellerim titredi, gözlerim baygın bedenine kilitlendi. Onu uyandırıp her şeye zarar vermek çok büyük bir hata olurdu. Her şey yerli yerine otururken kendimi kontrol etmeliyim. Düşünürken bile şişeyi açıp biraz kolonya sıktım. Paltomu çıkarıp şişeyi ve alışveriş poşetini çöp kutusuna attım. Yatağa doğru yürürken gömleğimin düğmelerini açtım ve omuzlarımdan çıkardım. Gömleği ve paltoyu düzgünce bir koltuğun üzerine bıraktıktan sonra kemerimi çözdüm. Pantolon cebime uzanıp telefonumu çıkardım ve kapattım. Yavaşça komodinin üzerine koydum, cüzdanım ve anahtarlarımla da aynısını yaptım. Pantolonumu açtım, bacaklarımdan aşağı kaydırdım ve katlayıp tekrar koltuğun üzerine yığdım.

Soyunurken onu gözlerimle yutuyordum. Bu kadar esnek ve savunmasızken bakışlarımı kaçırmam pek olası değildi. Dudakları uykuda aralanmıştı ve kalın penisimi aralarına yerleştirip sonra onu boğmanın, Ambani'nin fotoğraflarını sergileyip ona istenmeyen hediyeler almanın cezası olup olmayacağını merak ettim.

Piya hafifçe inleyip yana doğru kaydı ve ince boynunu bana gösterdi. Battaniye sonunda hareket etti ve flanel geceliği ortaya  ıktı. Piya, hiç çaba harcamadan çirkin ve itici bir gecelikle cinselliğini

dışarı vurmaya başladı. G  mleğini g  ğs  n  n ortasına kadar iliklemiş, her nefeste inip kalkan iri g  ğ  slerini sergilemişti. S  tyen takmadığı i  in derin g  ğ  s dekoltesine erişebiliyordum.

Aletim seğirdi. Ona zar zor dokunmuştum ve h  l   taş gibi serttim.

"Bunu uyuyarak mı ge  ireceksin yoksa çığlık atarak mı uyanacaksın?" diye d  ş  nd  m.

Boxer şortumu çıkarıp yatağa s  r  nd  m ve o rahatsız edici yorganı tamamen   plak kalana kadar v  cuduna doğru indirdim. Bu kadının v  cuduna   ok iyi baktığı belliydi. Geceliğini beline kadar kaldırdığımda bulduğum k    k sezaryen izi dışında,   ocuk sahibi olduğuna dair hi  bir belirti yoktu.

"Beni ger  ekten kızdırmamalıydın, Prenses," diye fısıldadım kulağına.

Piya

Yaşadığım kabusa rağmen uyku bir şekilde beni buldu. Bana verdiği rahatlama i  in b  y  k kırmızı şarap şişesine teşekk  r etmeliyim. Sadece bir kadeh i  tikten sonra Jay sendeledi ve d  şmemek i  in masaya tutundu. Genellikle i  kisini tutabildiği i  in bu kadar kısa s  reli bir tolerans g  stermesine ikimiz de şaşırdık. İ  kisini bitirmiş olmasına rağmen, Jay en sevdiğim şişe olduğu i  in şişenin tadını   ıkarmam konusunda ısrar etti. Havaalanına gittikten sonra ben de tam olarak aynısını yaptım. Rahat bir uyku g  mleği giydim, bir polisiye dizinin birkaç b  l  m  n   fazla izledim ve birkaç kadeh şarap i  tim.

Bu benim i  in anormaldi ama Axel'in hayatıma eşi benzeri g  r  lmemiş d  n  ş   beni sarstı. Bu ger  ek olamazdı. Bu gece olanlar bir tesad  f olmalıydı. G  nderdiği mesajlar bunun aksini kanıtlıyordu. K    k bir atı devirip korkumu silecek kadar i  tim. şarap kadehimin dibinde bulduğum sahte g  venlik hissiyle yatıştım, uyuyakaldım ve hayallerimin beni ele ge  irmesine izin verdim.

Y  z  n   se  emiyordum. Mesafeyi koruyarak bize doğru y  r  rken bir netliğini kaybediyordu. G  neş, onun yavaş y  r  y  ş  yle parlıyor,

yeni pozisyonuna bağlı olarak bazen beni neredeyse kör ediyordu. Bakışlarımız nihayet buluştuğunda tüylerim diken diken oldu. Karanlık, affetmez gözler, sırlarını ifşa etmemeye kararlı bir şekilde bana bakıyordu.

Alkolün etkisiyle oluşan rüyadan beni neyin uyandırdığından emin değildim. Muhtemelen kulağıma fısıldanan tehditkâr sest : "Beni gerçekten kızdırmamalıydın, Prenses."

Tanınmayan ses karşısında titredim. Gözlerimi açmaya çalışırken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sarhoş beynim başka düşüncelere dalmıştı ve emre itaat etmeyi reddediyordu. Güzel bir sa  başının tepesine ve boynumu okşayan gölgeli figüre zar zor bakmıştım ki, loş ama sert ışık gözlerimi hızla kapatmama neden oldu. Gözlerimi yeniden açma çabası önemliydi ve bunun sadece bir rüya olduğuna karar verdim, bu yüzden buna değmeyeceğine karar verdim.

"   ," diye inledim ve bir kol belime dolanıp beni esir aldığında yuvarlanıp kurtulmaya çalıştım. Küçük bir ses, artık yalnız olmadığımı söyledi, ama yakın bir tehdit hissetmiyordum. Aksine, yatıştırıcı bir koku duyularımı ele geçirdi. Misk ve baharatlıydı, baş döndürücü bir bergamot esintisi vardı.

Jay.

Gülümsedim. Artık ne derin bir uykudaydım ne de tamamen uyanıktım, yaşayanlar diyarı ile bu hoş rüya arasında gidip geliyordum. Sonuçta Poppy'nin yatılı okulunun ilk günü için geri dönmüştü.

Bu bir rüya; kendimi umutlanmamaya ikna ettim. Bu beklenmedik anın elimden alınmasını istemediğim için gözlerimi daha sıkı yumdum ve nasırlı ellerin vücudumu keşfetmesini diledim.

Canlı bir rüya olsun ya da olmasın, belimdeki el gevşeyip gömleğimi yukarı çekip kal alarımın üzerinden belimin ötesine doğru hareket ettiğinde duyularım alevlendi ve göğüslerim ortaya  ıktı.

Nefesim kesildi.

Serin hava meme uçlarıma çarptı ve eli g ğ s me doğru kayarken tüylerim diken diken oldu. Dudakları boynumdaydı - emiyor ve ısıırıyordu - sonra göğüslerime doğru bir çizgi çiziyordu. Karnımdaki sertlik, bir işaretle seğirdi.

Uyanık mıydım yoksa hâlâ rüya mı görüyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, kalbimin avucunun altında çılgınca attığıydı. Çıplak göğüslerimi öpüp, iri eliyle yoğururken ve meme ucumu parmaklarının arasında gezdirirken içim kasıldı. Uyluklarım buna karşılık kasıldı ve inlememi bastırdım.

Diğer elini uyluğumdan yukarı kaydırды ve külotumu yana çekti. Parmakları hafifçe dudaklarıma değdi ve hayal kırıklığından ölmek istedim. İçimden ona dokunması için yalvararak mırıldandım. Sıcaklık beni sardı. Üzerimde bir adamın ağırlığını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu, soğuk ve yalnız aylar. Dokunma ve şefkat açlığı bir çılgınlığa yol açtı. Delilik çöktü ve sürtünmeyi kovalamak için pelvisimi eğdim, bu hissin asla bitmesini istemiyordum.

Kalın parmaklar, şişmiş ve yara bere içindeki dudaklarımı araladı, dualarıma cevap verdi. Tam o anda ürperdim, ağzımdan bir inilti döküldü.

Meme ucumu emen ıslak ağız, klitorisimi saran usta parmaklar, göğsümü yoğuran el, hepsi çok fazlaydı. Vücudum çeşitli hislerle kıvılcımlanıyor, varlığından bile haberdar olmadığım bir ihtiyaçla beni delirtiyordu. Kıvranıyordum, vücudum zirveye ulaşana kadar sessizce sürekli bir uyarılma akışı için yalvarıyordu. Haz duygusu artık erişebileceğim bir yerdeydi ve ben utanmadan onu arzuluyordum.

Ancak Jay'ın başka fikirleri vardı ve işkenceme son vermeyi reddeden kararlı vuruşlarına devam etti.

"Tanrım," diye inledim yumuşakça, kalçalarımı parmaklarına sürterek.

"Siktir," diye karşılık verdi, sesi de aynı derecede sinirli çıkıyordu. Parmaklar aniden kayboldu ve beni uçurumun kenarında bıraktı. Hayal kırıklığıyla çılgılık atmaya fırsat bulamadan, sert bir şişkinlik cinsel organıma indi. Ağrıyan gövdeme sürtünen, dudaklarımı aralayıp ardına kadar açan sert bir ereksiyon olduğunu anlamak için ışığa gerek yoktu.

Gözlerim kapalı göz kapaklarımdan ardında başımın arkasına kaydı. Haklıydı. Çok uzun zaman olmuştu ve içimdeki ihtiyaç ona çaresizce sarılmak istiyordu. Bana böyle dokunmayalı ya da orgazm olmamalı ne kadar olmuştu?

"Durma," diye inledim.

Beni çalıştırdı, penisinin başıyla klitorisime acımasız bir baskı uyguladı. Penisini kaydıldı, ıslaklığımla kendini kayganlaştırdı. Bana uyarılmamın penisinin etrafında vızıldayan seslerini dinletirken, aynı anda hem ateşli hem de alaltıcıydı. O kalçalarını ona doğru sallamaya devam ederken ben de çarşaflarla boğuştum. Sonunda, penisinin ucunu vajinamın girişinden içeri itti. Sadece hafifçe.

rperdim, sonra hareketsizleştiğinde inledim. İlkel bir dürtüyü bastırıyormuş gibi ağır nefes alışını duydum. Sanki aylar değil, on yıldır bunu bekliyordu ve bu muazzam anın tadını çıkarması gerekiyordu. Pelvisimi öne doğru eğerek, sessizce penisini karşıladım. Bu, kalan kısıtlamasını kırdı ve aniden çılgına döndü. Öyle sert bir şekilde öne doğru hamle yaptı ki, o "Siktir!" diye inlerken ben de bağırdım.

Nazik değildi, beni ağzıma kadar dolduruyordu. Dizlerimi kavradı, kabaca ayırdı, hafifçe geri çekilirken acımasız bir güçle içeri çarptı. Ağzı benimkilere değdi ve dili hızla içeri girdi. şehvetli dili buna alan asaydı inlerdim. Hiç bilmediğim bir açlıkla beni yiyip bitirdi. Bunda bir şey, zihnimin bir köşesinde alarm zillerini çaldı ama görmezden geldim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Beni Dior Savage kokusunun tanıdıklığıyla rahatlatırken bir yabancı gibi sevişirken değil.

Damarlarımdaki kan, vücudum bitiş çizgisine doğru pençelerini uzatarak ilerlerken donup kalmıştı. "Aman Tanrım," diye inledim, zirveye ulaşmak için vücudumu ihtiyaç duyduğu pozisyonda tutmak için mücadele ederken.

Birdenbire geri çekildi ve ağırlık kayboldu, beni bir kez daha çaresizliğin köklerine asılı bıraktı. Hayır, hayır, hayır. Yine mi?

"Lütfen durma," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

şaşkınlıkla beni yüzüstü çevirip tişrtm kaldırdı. Sonunda gözlerimi amayı başardım, beklenmedik pozisyonda dengemi kaybetmeye çalıştım. Avuçlarım şilteye değdi ve kendimi dizlerimin üzerine itmeye çalıştım.

Dev bir elin ağırlığı, arkamdan bir hayvan gibi içime girerken yüzümü 800 iplikli Mısır pamuğundan çarşaflara bastırdı. Jay'i tanıdığım bunca yıl boyunca beni hiç böyle becermemişti. Saygılı bir kocanın karııyla sevişme şekli böyle değildi. Bu adam, bir piin tüm şehvetli niyetleriyle beni unutulana kadar beceriyordu.

Korkularım, ipeksi bir ses ve bir çift dudak kulağıma fısıldadığında doğrulandı: "Ne zamandır böyle becerilmiyorsun, Prenses?"

Axel bana böyle seslenmemiş miydi?

Aklımdaki alkolün yarattığı örümcek ağıları bir türlü dağılmıyordu. Başımı omuzlarımın üzerine uzatıp, kalçalarımı kavrayan ve beni yerinde tutan büyük ellere hızla baktım, o eller içime defalarca çarpıyordu.

Kafam karışmış bir halde, bakışlarım damarlı ön kollarımda yavaşça gezindi. Arkamda diz çökmüş iri bir adam vardı. Gölgeler yüzünün yarısını örtüyordu, ancak vücudunun kaslılığı veya omuzlarının genişliği bastırılamıyordu.

Gerçekler içime yerleşince gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne-" diye fısıldamam, geri çekilip bir canavar gibi içime girdiğinde kesildi. "Siktir." Neredeyse devriliyordum, itirazım neredeyse kesilmişti.

Zihnim yetişmek için hızla koştu. Alkol, uyku ve kafa karışıklığının birleşimi duyularımı perdelemişti. Başka bir itirazda bulunamadan, kürek kemiklerimin arasına bir el indi ve beni yatağa bastırdı. Saçlarımı kavrayıp yüzümü yatağa bastırdı, hiçbir kısıtlama olmadan tekrar tekrar içime sertçe çarptı. O kadar ilkel ve kabaydı ki sesim ve mantığım beni terk etti.

Beni o kadar incelikle tetikte tutmuştu ki, fiziksel bir tepki kaçınılmazdı. Uykumda uyuyan bir canavarı uyandırmıştı ve ben uçurumun kenarında, yetişmeye çalışıyordum. Doğru, yanlış ve benzeri düşünceler, içimde büyüyen, patlamakla tehdit eden şeyi durduramıyordu. Bir sonraki nefesim, onun uyandırdığı çaresiz acı dinene kadar imkânsız hale gelmişti. O da bunu biliyordu ve daha önce hiçbir erkekte görmediğim bir açlığı serbest bırakıyordu.

Kaslarım izinsizce kilitlendi, gövdem kasıldı ve her yerim gerildi. Saçlarımı çekip sırtımı kamburlaştırdığında gözlerimin önünden beyaz bir ışık geçti. Boğazımda bir çığlık kilitlendi ve ne kadar uğraşsam da patlamayı engelleyemedim. Dudaklarımdan kesik kesik inlemeler döküldü ve nefesimi toplamak için hırıltılı nefesler aldım. Beni, sanki ölecekmişim gibi hissettiren o dayanılmaz sarhoşlukta bile sikmeye devam etti. Deliğimi, kısıtlama veya kontrol kelimelerini hiç duymamış bir deli gibi sikerek daha da sertçe vururken, hırıltıları daha da vahşileşti.

"Bana bak," diye emretti. Kulağımdaki çınlamadan zar zor duyabiliyordum. "Bana bak, dedim." Uymayınca saçımı çekiştirdi.

Gözlerimi açıp omuzlarımın üzerinden bakmak muazzam bir çaba gerektirdi. Sarhoş zihnimde tuhaf duygular uçuşuyordu. Dışarı çıkarken yüzündeki hayvansı ifadeyi izledim, sonra içimde geri tepti.

"Kahretsin, bunu sonsuza kadar yapabilirim. Seni sonsuza kadar becerebilirim."

Aman Tanrım, umarım öyle olmaz; seks yüzünden gerçekten ölebilirim.

Kedim onu bir mengene gibi kavradı. Çaresizlikle onu sömürüyordu, bana yaptığı kötü muameleye karşı otomatik bir savunmaydı bu. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu, ta ki kaburgalarımı kıracağından korkana kadar. Gürültüleri bastırmak imkansız hale geldi.

Yüzü buruştu ve içimdeki penisinin seğirdiğini hissettim. Çenemi tutup sertçe kendine doğru çekti. "İçine boşaldığımda bana bak."

Bir adamın ruhsuzluğunun pencerelerine bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. O cansız gözler bana bakıyordu ama artık ölü ya da keyifsiz değillerdi. Her türlü iğrençlikle aydınlanmışlardı.

Hemen oldu. Dalgalar, dalgalar çarparak ve yakarak, bir orgazm daha içimden fışkırırken, ıslak, sıcak spermi hem içime hem de dışıma boşaldı. Ağır nefesler arasında, hamleleri yavaşlayıp yüzü enseme çarptığında bana ait olduğunu ilan etti. Dizlerimin üzerinde duramayarak yatağa yığıldım. Ne kadar nefes nefese kalsak da, ikimizin de nefesi düzene girmiyordu.

Üzerime yerçekimi battaniyesi gibi ısıtılmış bir ağırlığın sarıldığını hissetmem birkaç dakika sürdü ve bu bir rüyadan çok uzaktı. Üzerime bir kova soğuk su dökülmüş gibi, onu ittim ve battaniyeyi göğsüme bastırdım.

Sonra ciğerlerimin tüm gücüyle bağırdım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Piya

SESİM KISILANA KADAR ÇIĞLIK ATTIM. İKİ İRİ EL PAZULARIMI KAVRAYIP BENİ sırtüstü yatağa fırlattığında dünyam döndü. Aklıma gelen ilk düşünce kocam, koruyucum, parlak zırhlı şövalyemdi. Jay böyle bir durumda ne yapacağını bilirdi. Ben mi? Sudan çıkmış balığa dönmüştüm.

Bu mümkün olmamalıydı. Kızım ziyarete geldiğinde güvenli bir yuva sağlamak için burada yaşamak adına küçük bir servet ödedik.

"Nasıl... nasıl... nasıl cüret edersin?" Panikle kekeledim ve tekrar çığlık atmak için ağzımı açtım.

Eliyle ağzımı kapattı. Sırtım sert şilteye çarptığında ağzından çıkan tek kelime "Yapma," oldu. Çıplak bedeni önümü kaplayarak, gergin kaslarının her birini hissetmemi sağladı. Beni ne kadar çabuk alt ettiği düşüncesiyle tüylerim diken diken oldu ve heybetli tuğla duvar, onun insafına kaldığını sessizce belli ediyordu.

Vücut ağırlığı altında sıkışıp kaldığımda, kendimi obsidiyen gözlere bakarken buldum. Dışarıdan gelen loş ışıklar, vücuduna tam oturan bir eldiven gibi arkadan yapıyor, keskin göğüs ve pazı kaslarını aydınlatıyordu. Aman Tanrım. Bu adam hatırladığımdan daha iriydi ve beni bir dal parçası gibi ikiye bölebilirdi.

Birbirimize bakarken bir sonsuzluk geçti, ikimiz de hâlâ kesik kesik nefesler alıyorduk. Gerçeklik midemde ağır bir çukur gibi çöktü. Bir adam evime girip beni becerdi... ve beni tatmin etti.

"Bir daha çılgılık atma," diye emretti. "Gecenin bu saatinde komşularınızı uyandırmak istemem." Parmakları pazularımda kristal berraklığında bir tehditle kasıldı; emirlerine karşı gelmeye cesaret edersem beni ezecekti.

Karanlık hiçlik havuzlarına bakarken, komşularının uyku sağlığını değil, bunun itibarını nasıl etkileyebileceğini önemseydiğinden emindim. Başka bir insana değer vermek için gereken empatiye sahip değildi. Axel'in evli bir kadının evine girip sırf canı istediği için onunla sevişmesi, diğer insanların duygularını, hayatlarını veya refahını ne kadar az önemseydiğini gösteriyordu.

Uymaya hazır olduğumu göstermek için başımı salladım. "Bir daha bağırmayacağım." Buna gerek yoktu. Bu yerleşim alanlarında ziyaretçilerin imza atması gerekiyordu. Zaten bir iz bırakmıştı ve yasal yollarla ödemesini kolayca sağlayabilirdim ki bunu yapmayı çok iyi planlamıştım. Ayrıca Jay'in yatağının yan tarafında bir panik butonu vardı. Bu buton, olası davetsiz misafirler konusunda güvenlik görevlilerini uyarıyordu. Bastığımda, üç dakikadan kısa sürede burada olacaklardı. Axel'in gözlerini kaçırmaması, uzanıp basmam için yeterliydi.

Ne yazık ki Axel'in kayıtsız bakışları benden ayrılmadı. Sonunda tutuşu gevşedi. Hızla yatağın Jay'in tarafına doğru büzüldüm ama fazla uzağa gidemedim. Axel içgüdüsel olarak benimle birlikte hareket etti. Vücudum korkudan titriyordu -ya da belki de başka bir bedenin yakınlığından ısıyı kaybettikten sonra üşümüştüm- ve üzerimi örtmek için flanel geceliğimi indirdim. Sadece uyluklarımın ortasına kadar geliyordu. Bakışları oraya odaklandığında, battaniyeyi kaptım ve göğsüme doğru çekerek kendimi sarmaladım.

Bunun gerçek olması mümkün değildi.

Battaniyenin altından uyluğuma sıcak bir el kondu ve görmezden gelinemez varlığıyla aksini kanıtladı. Bu kâbustan uyanmak için çaresizce başımı salladım. Ancak uyluklarımdan aşağı süzülen meni, bunun bir rüya olmadığını doğruluyordu. REM uykusu sırasındaki bulanık beynimden faydalanmış ve tanıdık bir koku sürerek

uyarılmamı engellemişti. şimdi bile, tanıdık koku bilinçaltımda bana bir parça huzur veriyordu.

Kocamla aynı kolonyayı kullanma ihtimali neydi?

Cevabın bir önemi yoktu, değil mi? Gerçekleri ortadan kaldırmazdı. Alkolün ve korkunç ışığın etkisi altında evlilik yeminlerimi bozmuştum.

Gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu. Düşmelerine izin vermedim çünkü şimdi dağılma zamanı değildi. Henüz sonuçlarıyla yüzleşemezdim, yatağımda çıplak bir adam varken.

"Sana yakında görüşeceğimizi söylemiştim." Fısıltısında karanlık bir tehdit vardı.

Yüzüme düşen karışık saçlarımı çekmek için göz temasını kestim. şok nihayet yeterince geçmişti ki henüz tehlikeden uzak olmadığımı anladım. "E-Evime mi girdin?" Paniğimi bastırmaya çalıştım. Birinin evine girip tecavüz etmek onun için tipik bir şey miydi?

Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Evine girmedim; hayatta olup olmadığını kontrol etmek için o kilitsiz kapılardan içeri girdim." Suya bakan yatak odasının cam kapılarını işaret etti. "Dev bir şarap şişesinin yanında ölü gibi baygın yatıyordun."

Yatak odamın kapısının dışındaki arazi, suya bitişikti ve kilometrelerce uzanıyordu; bu da buradaki her konutu sahil şeridindeki mülklere dönüştürüyordu. Herkes aynı araziyi paylaşsa da, belirlenmiş araziler ev sahipleri arasında paylaşılıyordu.

Sesimi konuşacak şekilde ayarladım. "Beni nasıl görebildin ki-" Gözlerim cam yatak odası kapılarına kaydı. Bu kapılar, bizim için ayrılmış sahil şeridine giriş çıkış noktamızdı. Ay ışığı, biri kıyıda yürüyüşe çıksa bile yatak odamı gösterecek kadar aydınlıktı. Ancak yatak odamın içini görmek için mülküme girmeleri gerekecekti. Bu arazide yaşıyan birini ziyaret etmesine izin verilse bile, münhasır kullanımımıza ayrılmış arazi yasaktı. "Mülküme izinsiz girdin," diye bağırdım.

"İzensiz girmek mi? Sana geleceğimi söylemiştim. Hatta kapıdaki muhafızların seni aramasını bile sağladım. Bana mülke girme izni verdiğini söylediler."

Yatağa öyle sert vurdum ki avucum karıncalandı. "Yapmadım." Lanet olsun, yapmamış mıydım? Sarhoşken biri beni aramış mıydı?

Axel'in geçmesine izin vermelerini söylemiş olabilir miydim?

Hayır. Başımı kararlılıkla salladım. Axel yalan söylüyordu. Ayılmam gerekiyordu. Yoksa onun maniplasyonlarına kanacaktım.

"Bu kapalı siteye bir şekilde girmiş olmalısın."

"Girmedim," diye sakince karşılık verdi. "İsteğiniz zerine gardiyanlar beni içeri aldı. Arabamı park ettim ama evinizi ararken kayboldum. Bu sahneyle karşılaştığımda sahil kenarındaydım."

"Sana inanmıyorum," diye tekrarladım.

"İstedieine inan." Boş şarap şişesini eliyle işaret ederek umursamazca omuz silkti. "Aşırıya kaçıp hayatta olduğundan emin olmak için içeri koştuğunu düşündüm. Neyse ki kapılar kilitli değildi." Bir kez daha suya bakan cam kapıları işaret etti. "İyi olduğunu fark ettiğimde, azgın saçmalıklar söylemeye, beni becermem için yalvarmaya başlamıştın. Ben bir centilmenim. Bir hanımefendiyi asla reddetmem."

Aldırışsız adama bakakaldım. Bu robotun tek dağınık yanı, seks tyleriydi. Onun dışında, tek bir müstehcen hareketiyle dünyamı altüst etmeyi umursamayan, duygusuzca bakan bir adamdı.

"Bu benim hatam değildi," diye kayıtsızca devam etti. "Sadece iyi bir insan olmaya ve seni alkol zehirlenmesinden kurtarmaya çalışıyordum."

Utançtan kalbim buruştu. Alkole asla kapılmadım ama zor bir gece geçirmiştim. Hâlâ sarhoştum ve başlangıcın bir rüya mı yoksa nasıl başladığından emin değildim.

Yine de rüyalarımda insanlara ulaşmaya çalışmadım. Samalıklarına inanacağımı mı sandı? "Eğer alkol zehirlenmesinden bayıldığıma gerçekten inanıyorsan, neden 112'yi aramadın?"

"Tıs ...

Kayıtsız cevapları sinirlerimi altüst etmişti. Korkunun yerini öfke almıştı. "Evimden defolup gidin. Hemen defolun, yoksa tüm dünyaya en sevdikleri DJ'in bir tecavzcden başka bir şey olmadığını söylerim," diye tısladım, cümlenin sonuna doğru sesimi alçaltarak.

"Bana bile zor syleyebildiğin kelimeleri yabancılara nasıl söyleyeceksin?"

"Sen bir yabancısın," dedim ölçülü bir kararlılıkla.

"Biz tanışıyoruz" diye karşılık verdi.

Anlamsal mı tartışıyordu? "Bu seni hapse girmekten kurtarmayacak!"

"Neden hapse gireyim?"

"Baygın bir kadına zorla girip tecavüz ettiği için" suçlarını sıraladım.

"Tecavüz mü? Tek yaptığım, sen durmamam için yalvardıktan sonra seni becermeye razı olmak mıydı?"

Avucumu tekrar yatağa vurdum. "Sadece seni kocam sandığım için. Gecenin bir yarısı yatak odamıza kim girerdi ki?"

Yüzündeki kayıtsızlık ve neşe kayboldu. O yağmacı parmakları benden uzaklaştırmaya çalışırken bile, uyluğumu daha sıkı kavradı. "Ambani, uyuyana kadar içmeni umursamadı," diye çıkıştı. "Seni kontrol edecek kadar önemseyen tek kişi bendim. Öyleyse, biraz daha az tavırlı ve kahramanca çabalarım için biraz daha minnettar olmaya ne dersin?"

"Neyin var senin?"

"Bir sürü şey. Bunları bir gece içkisi eşliğinde konuşsak mı?" Bakışları boş şarap şişesine kayarken yüzündeki eğlenceli ifade geri geldi. "Ya da belki sana alkolsüz bir içecek yeterli olur."

"Sus!" diye bağırdım.

"Hayatını kurtarmak için buraya koştuğum bir kadın için aşırı dramatik davranıyorsun."

"Öyle olmadı," dedim dişlerimi sıkarak.

"Alkol tüketiminden dolayı baygın mıydınız, değil miydiniz?"

"Teknik olarak evet, ama-"

"Sarhoşluktan bayılan birini görseydiniz siz de aynısını yapmaz mıydınız?"

"Onlarla sevişmezdim. Ve ben," kelimelerle boğuştum, "alkol zehirlenmesi yaşamadım. Sen sadece sevişmek için baygın kadın mı arıyorsun?"

"Kadın."

"Ne!?"

"Kadın," diye tekrarladı. "Baygın bir kadınla seviştim. Tekil."

Ona bakakaldım, söyleyecek söz bulamıyordum.

"Ee..." Yataktan yavaşça kalkarken kelimeyi bir soru gibi telaffuz etti. Axel, koltuğun arkasına asılmış olduğunu fark ettiğim

kıyafetlerini aldı ve titizlikle giyindi. "O gece içkisi nasıl olur?" diye sordu, kemerini bağlayarak. Aramızda yaşananlardan sonra dışarı çıkıp bir içki içmek normalmiş gibi rahat bir tavırla konuştu.

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Hayır mı demek bu? Eğer akşamdan kalmaysan en iyisi bu."

Akşamdan kalma değildim; hâlâ sarhoştum. Gerçi ona itiraf edecek değildim. "Çoğu erkek seni becermeden önce içki ısmarlar. Ya da senin durumunda, bir kadını zorlamadan önce."

Tekrar tısladı. "Bunu konuşmuştuk. Bana saldırdın ve ben de seni reddetmedim. Gelecekte karışıklık yaşamamak için, bir dahaki sefere yüzünü yatağa bastırıp arkadan aldığımda tamamen uyanık olmanı sağlayacağım."

Kulaklarımda çınlayan sözlerle başa çıkmak için travmamı bir kenara bıraktım. "Bir dahaki sefere mi? Bir daha asla olmayacak, beni tekrar zorlamadığın sürece," diye bağırdım, üzgün bir şekilde.

"O da ayarlanabilir."

Bir kez daha ne diyeceğimi bilemez hale gelmiştim. Bir gecede hayatımı altüst etmişti. Neden?

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Lütfen. Bunu bana neden yapıyorsun?" Parmaklarım öyle sıkı kenetlendi ki tırnaklarım avuçlarıma battı. Beni günahkâr yollarına ortak etti ve bana bir sebep gösterme zahmetine bile girmede. "Ne yapıyorsan, bırak. İstedğin kişiyi elde edebilirsin. Başka birini seç yeter. Herhangi bir kadın seninle olmak için canını verir. Sen bir tanrısın."

Kötücül bir şekilde sırttı. "Beni tanrı mı sanıyorsun?"

Alaycı bir tavırla "Kadınların genel olarak seni bir tanrı olarak gördüklerini kastettim." dedim.

"Sadece bir kadınla ilgileniyorum," dedi ve gülümsedi, ama gözlerine ulaşmamıştı. Yatağa yaklaşıp eğildiğinde yutkundum. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, baştan başlayıp doğru şekilde yapmaktan mutluluk duyarım. Bilirsin işte... seni becermeden önce içki ısmarlarım. Ama bana zor zamanlar yaşatmaya devam edersen cömertliğini unuturum."

Korku omurgamı sardı çünkü onun bunu gerçekten kastettiğinden emindim.

"Peki, o içkiye ne dersin, Prenses?"

"Bana öyle deme," diye çıkıştım hiç düşünmeden.

Yanaklarımı kavradı, dudaklarımı büzdü. "Sana ne istersem onu söylerim Prens, ve sen de her seferinde aynı şekilde karşılık vereceksin. Şimdi," gözlerimin içine baktı, "Şu içkiye ne dersin Prens?" diye sordum.

Tutuşu daha da sıkılaştı ve sevgi sözcüğünü kabul etmediğim sürece beni bırakmayacağını veya gitmeyeceğini anladım.

Gözlerimden nefret fışkırdı ama tükürdüm: "Hayır, teşekkür ederim."

"Kaybın." Yüzümü koparmadan önce dudaklarımı sertçe öptü ve "Görüşürüz Prens," diye mırıldandı. Ardından uzaklaştı. Sahile açılan cam kapıları kullanmak yerine, evin içine açılan yatak odası kapımdan çıktı.

Tam o anda yataktan fırladım ve kapıyı içeriden kilitlemek için koştum. Sonra, Jay'in yatağının yanındaki acil durum düğmesine bastım ve ardından sahile açılan kapıya koştum.

Kilitliydi.

Bulanık, hâlâ sarhoş zihnimin, Axel'in bu kapıdan içeri giremeyeceğini anlaması birkaç saniye sürdü çünkü kapı hiç açılmamıştı. Beni sarhoş bir şekilde baygın halde bulduğunda çoktan evin içindeydi.

Bu adam evime girebildi.

Sarhoş gözyaşlarımla, bir çift Ugg, siyah bir tişört ve kot pantolon giyerek giyinmeye çalışırken tökezledim. Güvenlik görevlileri, kendilerine ayrılan üç dakika içinde evime koştular. Şaşırtıcı bir şekilde, Axel'in hikayesini doğruladılar. Axel'in eve girme talebi üzerine ev numaramı aradılar ve ben de kabul ettim. Kahretsin. Nasıl mümkün olabilirdi?

Başka bir saldırıyı bekleyerek kolay hedef olmayı reddettim. Bir delinin buraya erişimi olduğunu bilerek bu evde kalmam mümkün değildi. Geri dönerse diye dışarı çıkmalıyım.

Büyük Prada tote çantamı aldım. Gerektiğinde hem el çantası hem de gece çantası olarak kullanılabilirdi. Tuvalet çantamı,

önceden hazırlanmış seyahat makyaj setimi, birkaç kıyafetimi, iç çamaşırimi ve sutyenimi de içine attıktan sonra, henüz tam olarak ayılmadığım için bir Uber çağırdım. Şoför beni en yakın otele götürürken, bulanık göz yaşlarıyla arka koltukta oturdum.

Gece yarısı olmasına rağmen, resepsiyon görevlisi beni neşeyle karşıladı. Otelin barında sadece birkaç müşteri vardı. Onun dışında mekan boştu. Kalabalık olmaması, oteli olduğundan daha görkemli ve büyük gösteriyordu. Neyse ki, zarif otelin ucsuz bucaksızlığı gösterişle kaplı değildi. Parlak aydınlatma armatürleri, modern mobilyaları ve şık dekoru vurguluyordu.

Işıltılı ortam ve neşeli karşılama ruh halimi pek iyileştirmede. King size yataklı köşe odaya girdiğimde her şey kasvetli hissettiriyordu.

1450 numaralı odayı bulmam hiç vakit almadı. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz banyoya koştum, suyu açtım ve soyundum. Korkakça yatağa girmeden önce, tenimi kavurucu sıcak suyun altında ovdum.

Yapmam gereken şey polise gidip Axel hakkında şikayette bulunmaktı. Suçluydu ve hapse girmesi gerekiyordu. Ancak birkaç engel bu fikrin gerçekleşmesini engelliyordu.

Google araması bir göstergeyse, Axel adeta bir kadın savunucusuydu ve onunla yolları kesişen hiç kimse ona karşı tek bir olumsuz söz sarf etmiyordu. Müzik sektöründe geçirdiği on yıl boyunca, tek bir kadın çalışan bile cinsel taciz veya saldırıya benzer bir şey bildirmedi ve ifadelerinde Axel'ı örnek bir patron olarak nitelendirdi.

Kuralın istisnası ben olurdum, yakalanması zor Axel Trimalchio hakkında olumsuz konuşan ilk ve tek kadın. Söz konusu olay gerçekleştiğinde sarhoş olmam da durumu daha da kötüleştirirdi. Sarhoş sevişmemizin ayrıntılarını zar zor hatırlıyordum ve şimdi bile, en iyi ihtimalle anılarım bulanıktı. Bu, kadın ilişkilerine son derece saygılı olmasıyla bilinen sevilen bir ünlüye karşı sarhoşken verdiğim bir hesap olurdu.

Avucumu yüzümde gezdirdim, yorganı çeneme kadar çektim.

Polise gitmek, Axel'ı mahkemeye vermekte ısrar edecek olan Jay'i de işin içine katmak anlamına geliyordu. Jay'in tanınmış şirketi ve Axel'ın ünlü statüsü bir araya gelince, böyle bir dava medyada büyük

bir çılgınlığa yol açardı. Ailemi bu cehenneme mi sürüklemek istiyordum?

Kürsüye çıkıp gizli ilişkimizin kanlı ayrıntılarını sıralamak zorunda kalacaktım ki bu da Jay'i daha da küçük düşürecekti. Kocamın dokunuşundan ayırt edemediğim bir adama uykumda cevap verdiğim için fiziksel olarak bu kadar mahrum kaldığımı dünyaya nasıl anlatabilirdim?

Axel ağzını açıp kamuoyuna savunmasını yaptığında işler ancak kötüye gidecekti. Yürüyüşe çıktığında yanlışlıkla mülküne girdi ve cam pencerelerden bilinçsiz, sarhoş bedenimin pek de hoş olmayan görüntüsüne rastladı. Kahramanca bir adrenalinle, beni kontrol etmek için kilitli olmayan kapıyı açtı. Ama ben onu öpmek için uyanmış ve yatağa çekmişim.

Axel'in hikayenin kendi versiyonunu açıklamasının ardından kamuoyunun sempatisinin nerede toplanacağından hiç şüphem yoktu.

Canı sıkılan ev hanımı, ünlü olmayı başaran Axel Trimalchio'yu yatağına çeker, ardından olayı örtbas etmek için tecavüze uğradığını söyler.

Sürtük. Tüm çabalarıma rağmen kelime yüzeye çıktı.

Axel, yoksulluktan zenginliğe uzanan bir yol izliyordu, oysa biz eski zenginliğimiz sayesinde zengindik. Günümüz kültürü bizimki gibi nesiller boyu gelen zenginlikten nefret ediyor ve Axel gibi kendini yetiştirmiş adamları tercih ediyordu. O, rıhtımın ucundaki yeşil ışıktı ve sosyal merdivenleri altüst ederek büyük başarılarla imza atmaya umanları limana yönlendiriyordu. Sevilen bir ünlüye suçlayıcı bir parmak doğrultsam, bu kusursuz olurdu. Maalesef bu hikâye kusursuz değildi ve Ambani ismini çamura batırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

En kötüsü de, Jay'in benim sözümünden çok Axel'in sözüne inanacağından korkuyordum. Evliliğimiz son zamanlarda inişli çıkışlıydı ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Kocamın bana inanmamasıyla ilgili iç karartıcı düşünceleri bir kenara itip telefonuma baktım. Belki Jay başıma gelenleri bir şekilde anlardı. Çok öfkelenirdi ama belki de beni bir şekilde affederdi. Fikrimi değiştirmeden önce cep telefonumu kapıp onu aradım.

"Ne?" diye geldi Jay'in sert sesi.

Ağır ruhum beni daha da dibe çekiyordu. İlk başta böylesine düşmanca bir tepki beklemiyordum. "Hey," dedim yumuşak bir sesle. "Nasılsın?" Suçluluk duygumu veya ağlamaktan çıkan hırıltılı sesimi duyabiliyor muydu?

"Chicago'ya ineli henüz bir saat bile olmadı ve yatağa girdim," dedi, muhtaç bir eşe duyduğu dile getirilmeyen öfke sesine yansıdı.

"Benden haber aldığına sevineceğini düşünmüştüm."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Jay'e ihtiyacım vardı. Hikâyenin geri kalanını anlatmadan önce ona değer verdiğimi söylemeliydim. Ama Jay zaten baş belasıymışım gibi davranırken nasıl söyleyebilirdim ki? Sesimden bir şeylerin ters gittiğini anlayamaz mıydı? Ya da belki de umurunda değildi?

Ambani, uyuyana kadar içmeni umursamadı. Seni kontrol edecek kadar umursayan tek kişi bendim.

Axel'in iğrenç eylemini örtbas etmeyi, manipölasyonlarına alet olmayı veya davranışlarına bahane uydurmayı reddettim. Ancak Jay hakkındaki sözleri kulaklarımda doğru yankılandı.

Kocam bu gece başıma gelenleri umursamıyordu. Öfke yüreğimi pençeledi ve çığlık atmamak için alt dudağımı ısırdım.

"Piya, geç oldu," dedi Jay bezgin bir iç çekişle.

"B-ben," diye tereddütle başladım.

"Piya, gece yarısı," dedi sabırla, ama öfkenin kıyısında olduğunu biliyordum. "Daha sonra konuşalım. İyi geceler."

"Seni seviyorum-"

Jay telefonu kapattı. Telefonu gevşekçe tuttum ve gözlerimi kapadım, hâlâ gezegendeki en şanslı kız olup olmadığımı merak ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Milano'nun Düğünü

Piya

"SORUMA CEVAP VERMEDİN." O TOPARKA DOĞRU YÜRÜRKEN DJ ARKAMDAN geliyordu. "Adın ne?"

"Mary."

"Yalan söylüyorsun," dedi otomatik olarak.

Sezgiselliği karşısında dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Hemen kendime kızdım. Bu adamdan uzak durmam gerekiyordu.

Geçmişim göz önüne alındığında, sert erkeklere ve eski sevgililerimin sergilediği kötü çocuk tavırlarına alışkındım. Zane, eski sevgililerimi çocuk oyuncağı gibi gösteriyordu. Muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı, ama "erkek" kelimesinin önüne "kötü" kelimesini koymak onu kötü biri yapmıyordu. O kötü bir adamdı. Ve içimden bir ses, bu adamın beni öncekilerden çok daha kötü kırabileceğini söylüyordu.

Çekingen tavrı beni daha da yersizleştirdi. Onun gibi bir adama kendimden bir parça vermek istemiyordum ve kesinlikle adımlı bilmesini istemiyordum. Ya biriyle tanıştığını söylerse? DJ'le ilgili her neyse, arkadaşlarıma ve aileme haber verirse, işim biterdi. Jordan ve

ailem bana bir ¼ltimatom vermişti. Bir dahaki sefere Sean'a benzeyen biri ¼ıkarsa benimle işleri biterdi. Bu adam yakışıklı olabilirdi ama her şeyini kaybetmeye değmezdi.

Onu g¼rmezden gelip, řof¼r¼n adını doğruladıktan sonra taksinin kapısına uzandım. Zane'in kolu uzandı ve i¼eri girmeme fırsat vermeden kapıyı kapattı.

"İsim," diye ¼steledi.

Baş d¼nd¼r¼c¼ kokusu beni bir kez daha sardığında kalbim takla attı. Aramızda sessizlik uzadı, ikimiz de geri adım atmaya yanaşmadık. Elini kapıdan ¼ekmedi, gitmeme izin vermedi.

Taksi řof¼r¼ sessizliği bozdu. "Biniyor musun, binmiyor musun?"

Cevap veremeden Zane cebine uzanıp iki tane yirmi dolarlık banknot ¼ıkardı. Parayı a¼ık pencereden řof¼re uzattı. "Sonu¼ta taksiye ihtiya¼ı yok. Zahmetiniz i¼in teřekk¼r ederim."

"Ne oluyor be"

Taksi řof¼r¼ hızla uzaklaşırken Zane beni geri ¼ekti, beni bırakmak zorunda olmasa da parasını aldığı i¼in mutluydu.

Ulaşamayacağı bir yerden fırladım, olduğum yerde d¼nd¼m ve ona son ses ateş ettim. "Delirdin mi? Neyin var senin? Benim derdim buydu."

Onu ¼ld¼r¼p binanın arkasına g¼mebilir miyim?

Hayır, bu işe yaramazdı. V¼cudu benim boyutlarımda birinin taşıyabileceği kadar b¼y¼kt¼.

"İsim?" diye sordu Zane akklı başında bir insanın sakinliğiyle.

Ya onu ¼nce arkaya ¼ekip sonra ¼ld¼rseydim?

Hayır. O da işe yaramaz. Tanıklar olabilir.

"Senin derdin ne? Buraya taksiyle gelmem bir ¼m¼r s¼rd¼." G¼ęs¼ne vurdum. "Bana bir yolculuk bor¼lusun," diye dişlerimi sıktım.

Tepkisi, birkaç metre ¼tedede park halinde duran siyah bir cipe başını sallamak oldu.

Bakışlarım arabasına takılıp kalırken ağzımı kapattım. H¼l¼ o pisliği ¼ld¼rmek istesem de, ¼cra bir yerdeydik. Buradan defolup gitmek isteseydim, gecenin bu saatinde se¼eneklerim sınırlıydı.

"Bu senin araban mı?" diye sordum ¼ekinerek, ¼fkemi zar zor bastırmaya ¼alıřarak.

Kısa bir baş sallama daha.

Arabayla ona baktım. Bir bira içip birkaç nezaket gösterisinde bulunmuş olabilirdik ama bu, adamın etrafındaki tedirginliğini dindirmede. Fiziksel olarak, tanıdığım herkesten daha iriydi. Duygusal olarak ise duygusuzdu. Ne o zaman ne de şimdi, bana en ufak bir gülümseme bile göstermemiş veya beni rahatlatacak bir şey yapmamıştı.

Ancak ailemden tatlı kaçışım son sürat gittiği için sıkışıp kalmıştım. İki kötülükten hangisi daha büyüktü? Milan'ın öfkesiyle başa çıkıp özel hafta sonunun geri kalanını mahvetmek mi, yoksa bir psikopatla arabaya binmek mi?

Sonunda avucumu uzattım. "Bana ehliyetini göster."

Hiç itiraz etmeden arka cebine uzanıp cüzdanını çıkardığında şaşırdım.

"Ben sana benimkini gösteriyorum, şimdi sen bana seninkini göster," dedi, hiç de şaka yapmadan, kartı bana uzatarak.

"Biri cüzdanımı çaldı. Yedek kimliğimi henüz almadım," dedim kimlik kartını incelerken.

Yirmi iki.

İkizler burcu.

Organ Bağışçısı.

Bana ifadesiz bir şekilde baktı ve bunun doğru olduğuna karar vermiş olmalı. Diğer zamanların aksine, konuyu kapattı.

Kimliğinin fotoğrafını çekip geri verdim. "Bu fotoğrafı en iyi arkadaşıma gönderiyorum. Ölürsem, senin yaptığını anlar." Böyle bir şey yapmayı hiç planlamamıştım. Jordan özellikle bu adamdan uzak durmamı söyledikten sonra nutuklar bitmek bilmezdi. Daha da kötüsü, ellerini üzerimden çekebilirdi. Bu, Zane'in boş tehditlere karşı duyarsız olduğu anlamına gelmiyordu.

"O fotoğrafı kimseye göndermeyi düşünmüyorsun. Yalan söylemeyi bırak, Prenses."

Geri çekildim. Nereden biliyordu? Daha da önemlisi... "Prenses?"

"Bana bir isim vermeyeceksen..." pembe ve ışıltılı kıyafetimi işaret etti. "Sana başka nasıl seslenmem gerekiyor?"

"Birbirimize lakap takacak kadar birbirimizi tanımıyoruz."

"O zaman bana adını söyle."

"Kassandra."

"Yalancı," diye karşılık verdi.

"Biliyor musun?" Çenemi kaldırdım. "Prenseslik bana çok yakışıyor."

Elini arabaya doğru salladı. "Önce sen, Prenses."

"Kulağa hoş geliyor, Axel." İsmi bilerek telaffuz ettim, onu arabaya kadar takip ederken içimden seslendirdim. Tepki vermedi ve ona kendi ilacından tattırmak için bundan sonra hem sözlü hem de zihinsel olarak Axel demeye karar verdim.

Axel arabanın kapısını açtı, emniyet kemerlerimizi bağlarken gözleri yüzümde gezindi. "Etnik kökeniniz nedir?" Cevap isteme biçiminde medeni bir tavır yoktu. Görgü kurallarını hiçe sayarak aklına gelen her şeyi sordu. "Daha önce giydiğiniz kıyafetlerden, ilk tahminim Güney Asya'dan olduğu yönündeydi. Yine de, uyum sağlamak ve partiye katılmak için giymiş olabilirsiniz."

"Her zaman bu kadar çok kişisel soru mu soruyorsun?"

"HAYIR."

"Peki, neden bana bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Aklım almıyor." Omuz silktili. "Etnik kökeniniz nedir?"

Axel imkânsızdı. "Ben Hintliyim. Mutlu muyum?"

"Adınızı bana söylememenizin geçmişinizle bir ilgisi var mı?"

Kaba tavrı karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde ona bakakaldım. "Ne? Bunun ne önemi var?"

"Aileniz veya kültürünüzle ilgili değilse, bana isminizi söylememenizin başka ne sebebi olabilir?"

Ailemden bahsedildiğinde yüz ifadem dondu. Axel'le yolculuk meselesi yüzünden tartışırken bir an onları neredeyse unutmuştum.

"Kültürünün dışından biriyle çıkmaya izin verilmiyor mu?" diye üsteledi.

"Biz sevgili değiliz," diye belirttim.

"Henüz değil," diye karşılık verdi.

Yanaklarım yanıyordu.

Yorumunu sindirirken birkaç dakika geçti. Etnik kökenim göz önüne alındığında, soru saçma değildi. Bazı Hint ailelerinin kendi kültürleri içinde evlenmenizi tercih ettiği doğrudu. Ancak ailem böyle kurallar koymadı ve flört geçmişim gökkuşağı gibi bir insan

topluluğundan oluşuyordu. Ailem ırktan çok, erkeğin kalitesine önem verirdi.

Başarılı.

Eğitimli.

Eski para.

Jay Ambani, kriterlerine uyuyordu ve hatta daha fazlasını yapıyordu. Hintli ve Hindu olmak sadece bir avantajdı. Milan ve Dahlia'nın bu kadar çabuk kaynaşmasının sebebi de aynıydı. Benzer kültürler, dinler ve sosyal statüler işleri önemli ölçüde kolaylaştırıyordu. Yüzeysel olarak bakıldığında, Jay ve benim her şeyimiz ortaktı.

Tüm bunlar anlatılamayacak kadar fazlaydı. Bu yüzden ona gerçeği özetledim. "İrk onlar için önemli bir faktör değil."

"Ailen değilse, bana adını söylemeni engelleyen ne?"

"Çünkü seninle hiç konuşmamam, hatta sana kendim hakkında daha fazla bilgi vermem bile doğru olmazdı," dedim kararlılıkla, Jordan'a verdiğim sözü hatırlayarak. "Bana öyle bakıyordun ki..." Jordan'ın Axel'in dikkatini nasıl bu kadar endişe verici bir şekilde tarif ettiğini nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Sana, tüm kadınların bir erkekten görmek istediği gibi baktı.

"Benimle ilgilendiğini anlayabiliyordum," diye tamamladım zayıf bir şekilde.

"Ee?" Sesinde en ufak bir utanç veya inkâr tınısı yoktu. Başka herhangi bir erkek, ilgi odağınızdaki kişi ona dik dik baktığınızı bilse utanır veya rahatsız hissederdi. Oysa Axel bunu hiç umursamadı. Bu adamı hiçbir şey yıldıramazdı.

"Yanlış erkeklerle çıkmayı bıraktım," diye ekledim içimden. "Ben... seçiciyim. Sen benim için yanlış adamsın. Sevdığım insanlar beni seninle konuşurken yakalarsa... üzülürler."

"Demek ki senin ailenmiş," diye tahmin yürüttü.

Pencereden dışarı baktım. Beklediğim son şey, onun da duraksamasıydı. En başından beri saldırgan olan oydu. Konuşmamız sırasında bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim.

Sessizliği bozdum. "Beni burada bırakabilir misin?" Daha önce defterime not aldığım adresi gösterdim.

Tek cevap motorun kükreyerek çalışmasıydı.

"Burası bir striptiz kulübü."

Queens'teki bakımsız bir binanın otoparkına girdiğimizde kaçamak bir homurdanma sesi çıkardım. Girişin üzerinde parlak neon bir tabelada "Boobie Lodge" yazıyordu. İki "o" harfi, meme uçlarının olması gereken yerden püsküller çıkan meme şeklindeydi.

Akıllı.

"Bıraktığın için teşekkürler. İyi günler. Hoşça kal." Arabadan indim ve Axel'in da aynısını yaptığını duydum. Dirseklerime yapışan iki güçlü el, binaya ulaşmadan önce beni geri çekti. Sırtım sert bir duvara çarptığında olduğum yerde dönüp cansız gözlere baktım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu o kaba tavırla.

Fedailerin üzerindeki neon tabelayı işaret ettim. "Belli değil mi? Yapılacaklar listesi." Defterime baktığında her şeyi okumuş olmalıydı. Sırada striptiz kulübü vardı.

"Striptiz kulübüne gitmek istiyorsan, sana uygun birini bul..." dedi ve bana işaret etti, "senin gibi birini."

Ne demek istediğini anlamıştım; Vanilya. Benim gibi biri asla "Boobie Lodge" denen bir yere adım atmazdı. Dışarıdan bakıldığında, gösterişli, şımarık bir prenses gibi görünüyordum. Bana taktığı lakabın bir sebebi vardı.

Ama bu gece bekleneni yapmam söz konusu değildi. Son eğlencemin, kızların pahalı görüldüğü lüks bir salonun şampanya odasında olmasını istemiyordum. Jay Ambani gibi biriyle birlikte olduktan sonra asla yaşayamayacağım, özgür bir deneyim arıyordum.

Başımı sallayarak gülümsedim. "Burası tam bana göre bir kulüp. Merak etme. İyi olacağım. Striptizciler çoğunlukla tek dolarlık banknotları olan beylerin peşinde. Benim gibiler değil."

Kulübe doğru yürüdüm. Bir kez daha beni durdurdu. "Sarhoş sapıklar her yerde cirit atıyor. Seni orada diri diri yerler." Kelimeyi ifade edişindeki yoğunluk beni geri adım attırdı.

Kapı tam zamanında açıldı. Beceriksiz bir aptal ve kel arkadaşı, işletmeden dışarı itildi. Beton kaldırıma inip güvenlik görevlilerine

küfür gibi gelen sözler söylediler. Kelimeleri anlaşılmaz bir şekilde gevelemişti.

Tamam. Belki de ilk başta düşündüğümden daha fazla kendimden geçmiştim. "İçin rahat edecekse benimle gelebilirsin," dedim Axel'a, iki ürkütücü adama endişeyle bakarak.

Axel, daha önce hiç böyle bir mekana gitmediğimi anlayınca, bilmiş bilmiş sırttı.

"Açıkçası, sadece vicdanını rahatlatmak için peşimden gelmene izin veriyorum," dedim kendinden emin bir şekilde, aynı anda elini sıkıca kavradım. Bunu istememiştim ve Axel'ın geri  ekilmemesine şaşırdım. Elini tutacak biri gibi görünmüyordu.

Axel'ın bakışları birbirine geçmiş parmaklarımıza kaydı ve aynı düşüncenin onun da aklından geçip geçmediğini merak ettim. Çünkü bu basit bir dokunuş değildi; bir deneyimdi. Vücudumun her bir parçası aniden alışılmadık bir şekilde tepki verdi. Avuçlarım terliyordu, kalbim mantıksızca çarpıyordu, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu ve çıplak kollarımda tüylerim diken diken olmuştu. Bir yanım, bir yabancıyla paylaşamayacağım kadar korkutucu bir deneyimden elimi geri çekmek istiyordu. Ancak vazgeçtim. Axel'ın iri yapısı, şu anda eşi benzeri olmayan bir rahatlık ve güvenlik sağlıyordu.

Sorun şu ki, o da bunun farkındaydı. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi izlerken, küstahça bir kaşını alnına doğru kaldırdı.

"Vicdanımı rahatlatma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye rahatlıkla cevapladım. "Bazen kendi iyiliğim için fazla cömert olabiliyorum."

Kaldırımında oturan kel adam, girişe doğru yürüdüğümüzü fark edip arkadaşına hafifçe dokundu. Gözlerini kıstılar, muhtemelen çekici olup olmadığımı veya bira g zliğ  takıp takmadıklarını anlamaya çalışıyorlardı. İlkine karar vermiş olmalı ki, aniden bana son yemekleriymişim gibi bakmaya başladılar.

Axel'ın bakışları benimkileri takip etti ve bana dik dik bakan sarhoş aptalları buldu.  nceki tüm eğlencesi aniden kayboldu. Adamları gördüğüm en korkutucu geri çekilmiş yüz ifadesiyle izledi.

İki adamdan birkaç adım ötede durup dikkatlerini dağıttı. "Burası dışında herhangi bir yerde olmak için otuz saniyeniz var," dedi onlara

son derece ilgisiz bir ses tonuyla.

"Onlar için endişelenme," diye fısıldadım, işlerin daha da büyümesini istemediğimden. Bakışmaktan öte bir şey yapmamışken kavga etmeye değmezdi.

Axel beni duymazdan gelerek adamlara, "Yirmi beş saniye," dedi. "Sonra anahtarlarımla gözlerinizi çıkaracağım," dedi, sanki uçak içi menülerindeki yemek seçeneklerini anlatıyormuş gibi bilgilendirici bir şekilde.

Axel'in sakin ve kontrollü konuşması, seri katil bakışlarıyla birleşince, adamların yüzlerindeki gülümsemeleri sildi. Ben de yutkundum, acaba Axel'dan mı yoksa sarhoş aptallardan mı daha çok korkuyordum diye. Onlardan kaçabilirdim. Axel'dan emin değildim.

Aynı şeyi fark eden adamlar, birbirlerine tutunarak beceriksizce ayağa kalktılar. Axel arka cebinden anahtarlarını çıkarıp tehdidini yerine getirmek için öne çıktığında, dengelerini bulup hızla uzaklaştılar.

Şaşkınlıkla binanın etrafında kaybolmalarını izledim ve kayboldukları yerden fırlattıklarını duydum.

"Sen delisin," diye mırıldandım.

Cevap vermek yerine beni kulübe doğru çekti. Fedai, önünde bir kürsü bulunan bir bar taburesine oturmuş, kapıcı rolünü oynuyordu. Ona yaklaşırken, bir şey fark ettim. Kahretsin. Henüz yeni kimliğim yoktu. Beni içeri alırlar mıydı?

Görünüşe göre evet. Ucuz striptiz kulüpleri yalnızca tek bir şeyle ilgileniyordu, o da yasal içki içme yaşının kanıtı olarak kimlik göstermek değildi.

"Kişi başı on dolar," diye homurdandı iri adam.

Axel kürsüye yirmilik vurunca kollarımı sırt çantamın askılarından çıkardım. İtiraz edemedim, belimdeki eli beni öne doğru itti.

"Ama bizim için ödemek istedim." Hempstead'deki Chateau'nun Axel'a yüklü bir maaş ödemediğinden şüpheleniyordum. Kötü bir başlangıç yapmış olsam da, zor kazandığı parayı benim görevim için harcamasını istemiyordum.

Axel itirazımı kabul etmek yerine, önce ben girebileyim diye elini başımın üzerine koyup kapıyı açık tuttu. İçimden bir ses, Axel'ın içeri girmek için acele etmesinin gizli bir amacı olduğunu söylüyordu.

Sırada bekleyen, dikizleyen adamlara dik dik bakıyordu ve herkesle kavga etmeye saniyeler kala kaldığı izlenimine kapıldım.

Aman Tanrım. Adamı tanı mıyordum bile. Bu sahiplenme duygusu da neyin nesi?

Sinirlerim gerilmişti; o yanıma doğru adım atarken ben de öne doğru yürüdüm. Karanlık koridorda konuşmadan ilerledik. Rahatlatıcı bir sessizlik ve beklemediğim doğal bir ritim vardı.

Ana kata vardığımızda durduk. Her şekil ve boyutta yarı çıplak kadınlar ellerinde içki tepsileriyle dolaşırken, iki tamamen çıplak kadın lekeli halıyla kaplı bir sahnede dans ediyordu. Direkler son demlerini yaşıyordu ve yaptıkları gösteriler için güvenli görünmüyorlardı. Dik dik bakan erkekler, oturduğunuzda muhtemelen alkışlanacak iğrenç masalara seyrek olarak yayılmıştı. Hoş olmayan kırmızı ışıklar, loş odayı aydınlatıyordu. Ayaklarımızın altındaki zemin, dökülen içeceklerden veya çeşitli sıvılardan yapış yapıştı. Her yer tütün, alkol, sidik ve meni kokusuyla doluydu.

Muhteşemdi.

"İyy." diye bağırdım, heyecandan ölüyordum.

"Dur tahmin edeyim," dedi Axel kuru bir sesle. "Daha önce hiç striptiz kulübüne gitmedin."

Gözlerimi devirdim, müziğin sesinin çok yüksek olmamasına ve konuşmak zorunda kalmamama sevindim. "Heyecansızlığına bakılırsa, sanırım müdavimlerdensin."

Bir an bana baktıktan sonra, "İlk defa." dedi.

"Mümkün değil!"

Omuzlarını silkti. "Bunun bir çekiciliği olduğunu düşünmüyorum."

"Hadi canım," diye coştum. "Kabul et, bu daha önce DJ'lik yaptığın sıkıcı düğünden daha eğlenceli." Cevap vermeyince onu bara sürükledim. "En azından bize birer içki ısmarlayayım. Her şey içkiyle daha güzel."

"Yani şampanya değil mi?"

Gülümsememi tutamadım. Hayır, şampanya benim tercih ettiğim içecek değildi ama ailemin yanında içerdim. "Sence benim içeceğim ne?"

Başını eğdi. "Hiçbir şey. Tek bir şeyi sevemeyecek kadar huzursuzsun."

Araba yolculuğu sırasında, Axel radyoya dokunmamı yasaklayana kadar defalarca radyo istasyonu değiştirmiştim. Bunu huzursuzluğumdan kolayca anlamıştı. Gece boyunca beni okuma şekli beni tedirgin ediyordu. Cevaplar bulmam ve hakkımda bir şeyler öğrenmem için beni zorlayan ilk kişi oydu. Kimliğim hâlâ bende olsaydı, Axel'in gerçek adımı öğrenmek için sırt çantamı karıştıracağından oldukça emindim. Çevremdeki hiç kimse, bilgi vermek istemediğim sürece beni paylaşmaya zorlamazdı. Axel toplumsal normları hiç umursamazdı.

Değerlendirmesinde de haklıydı. Belirli bir içki tercihim yoktu ve barmenler ne istediğimi sorduğunda hiçbir şey anlamadım. Axel barmene dönüp benim için "Bunlardan bir tane" sipariş ettiğinde minnettar oldum. Gecenin kokteyli olan Dirty Martini'yi açtı. "Ve fııda hangi bira varsa."

Bu sefer paramı daha hızlı kullandım ve tezgaha bir yirmilik koydum. Axel parayı itip parasını barmene uzattı. Geldiğimizden beri erkeklerin Axel'ı nasıl incelediklerini fark etmiştim. Ondan ve tehditkâr varlığından uzaklaşıyorlardı. Barmen de farklı değildi. Axel'in yüzündeki öfkeyi fark edip benim param yerine kendi parasını kabul etti.

"Olmaz," diye itiraz ettim. "Bu turun parasını ben ödüyorum."

"Paranızı striptizcilere saklayın," diye homurdandı, içkilerimizi alıp bizi odanın bir köşesine doğru götürdü.

Yirmi doları barmene bahşiş olarak bırakarak onu takip ettim. Axel artık ona ölümcül bakışlar atmıyor olsa da adamın isteksizliğini fark ettim.

"Sen hep insanlara emir mi veriyorsun?" diye sordum arkamdan.

"Evet," dedi bana bakmadan, içeceklerimizi yuvarlak bir bölmeye yerleştirirken. Beklediğim kadar kirli değildi, kırmızı deri kumaşta gizemli lekeler yoktu. Axel önce binmem için işaret etti ve yanıma oturdu. Bir bölmenin içinde köşeeye sıkışmışken, aniden ne kadar تنها olduğumuzun farkına vardım. Aslan inine girmiş bir av gibiydik.

Jordan'a sadece Axel gibi adamlardan değil, özellikle de ondan uzak duracağıma söz vermiştim. Bunun yerine, kendimi tam da o adamlarla bir striptiz kulübünde buldum. Sebeplerimi (güvenlik endişeleri ve Milan'ı kızdırmamak için mekandan ayrılmak için bir

araca ihtiyacım olması) haklı çıkarmaya çalışsam da, Jordan'ın DJ'le burada olduğumu öğrenirse çıldıracağını biliyordum.

Tarifsiz aromasının bir başka esintisi duyularımı ele geçirince bacağımla gergin bir şekilde zıpladı. Kahretsin, bu koku neydi? Misk mi? Vanilya mı? Bergamot mu?

Öf.

"İçecek için teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Ama gerçekten de ödememe izin vermeliydin. Bu istek listesi benim için. Yoksa burada olmazdın."

"Bana güven. Ben istemediğim hiçbir şeyi yapmam."

"Genellikle istediğini yaptığını varsayıyorum."

"Ben sadece istediğimi yaparım."

"Ve bu gece, yapılacaklar listemde bana yardım etmek istedin. Neden?"

"Adını öğrenmek için."

Başımı salladım. "Olmaz. Ya benimle tanıştığını birine söylersen ve bu haber aileme ulaşırsa?"

"Ama aileniz, kendi ırkınızdan olmayan biriyle çıkmanızı umursamıyor."

"Biz sevgili değiliz," diye hatırlattım ona.

"Seni aldım, buraya getirdim, sana içki ısmarladım. İşte bu bir randevu."

Ağzım açık kaldı. Adam hayal görüyordu. Ne sevgiliydik ne de arkadaştık. Hiçbir şey değildik. "Striptiz kulübüne gitmeyi randevu olarak görmüyorum."

"Mekanı sen seçtin," diye karşılık verdi.

"Bu bir buluşma olsa bile, ki değil, bir buluşma buluşma anlamına gelmez. İkincisi, uzun vadeli bir durumu ifade eden sürekli bir terimdir."

"Semantik." İlişkimizin durumuyla ilgili mesele hallolmuş gibi elini savuşturdu. İşaret parmağı aramızda sallanarak önceki noktasına geri döndü. "Kültürel farklılıklarla ilgili değilse, birine bizden bahsetmemin ne önemi var?" Belirgin koyu sıvı küreleriyle beni mızrakladı, olası sebepleri hesapladı.

Suratımı yumuşattım. Bu adama herhangi bir ifade vermek tehlikeliydi. Her ayrıntıya, en ufak ipuçlarına dikkat ediyor ve tavizsiz

bir doğrulukla sonuçlar çıkarmaya devam ediyordu. İri gövdesinin kabinin o kadar büyük bir kısmını kapladığını ve yoğun dikkatinden uzaklaşacak yer olmadığını fark ettiğimde kendime kızdım.

Kirli martinimden bir yudum alıp bakışlarımı dikkatlice kaçırdım. Cin duyularımı sarhoş edebilirdi ama işitme duyum kusursuzdu.

"Sanırım ailen zengin ve gösterişçi," diye tahmin yürüttü Axel. "Ve senin takılmaktan hoşlandığın o ayaktakımını onaylamazlar."

Mantığı zekice çıkarsaması beni derinden etkiledi ve gözlerim, onun açık ama doğru değerlendirmesi karşısında yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Açık olmak gerekirse, kaldırımdaki iki sarhoşu serseri olarak görüyordum. Axel hakkında edindiğim tüm bilgilere göre, serseri kelimesi onun için yanlış bir tanımlamaydı. Yine de ailem ve arkadaşlarım dövmelerine, geleneklere uymayan kıyafetlerine ve iş unvanına bir kez bakıp onu riskli ilan ederlerdi.

İçeceğimden bir yudum daha aldım, vermut ve cinin tat alma duyularımı yatıştırmasına ve konuşmadan önce biraz cesaret toplamasına izin verdim. "Şu anki arkadaşlığımdan memnun olmazlardı," diye itiraf ettim. "Çok hata yaptım. Bu yüzden, güvendikleri tek kararlar, kendilerinin inceleyip onayladıkları kararlar."

Düz ses tonumu fark etti. "Ve onların onaylayacağı biri de ben olmaz mıyım?" diye tahmin yürüttü.

"Seni incelemeyi bile düşünecekleri biri olmazdın. Aksine, sırf benim seçimim olduğun için seni anında veto ederlerdi. Tıpkı onlar gibi görünüp konuşmadığın veya seni tanımadıkları sürece, kararlarım güvenmeleri için hiçbir sebepleri yok." Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "O kadar çok yanlış seçim yaptım ki, kurt diye bağırın kıza dönüştüm. Doğru kararı verdiğimde bile artık ona inanmıyorlar."

Sözlerime tepki vermeyince yüzümü buruşturdum. Böyle bir ifadeyi duyan herkes kendini reddedilmiş hissedirdi. Bu geceden sonra bir daha görüşmeyecek olmamız, adamı aşağılamak istediğim anlamına gelmiyordu.

Darbeyi bir şekilde hafifletmek istedim. Axel'a herhangi bir kadınla çıkabilecek kadar iyi olduğunu ya da ailemin ve arkadaşlarımın onu yüzeysel sebeplerle görmezden gelmekle ne

kadar kibirli davrandıklarını söylemek istedim. Onları ne kadar suçlamak istesem de yapamadım.

Jordan'ın hesabıma attığı darbeleri hatırlayınca irkildim ve karşılığında tek istediği, kendimi yok etme çabalarım son vermemdi. Axel gibi erkeklerle çıkmayı bırakmamı talep etme hakları vardı. Ne Jordan ne de Milan hayatıma böyle bir felaket getiremezdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Axel alınmış gibi görünmüyordu, ama alınmaya da hakkı vardı. Yanılmıyorsam, değerlendirmeme katılmıyor gibiydi ve meraklı ses tonuyla daha fazla bilgi istiyordu. "Bu sözde hatalar da ne?"

Aman Tanrım. Başarısız ilişkilerimin geçmişini gerçekten ifşa etmek istemiyordum. "Kötü insanları ayıklayamamam, ailemin saygısını kaybetmeme neden oldu," dedim çekinerek, cevabımı söylemekte zorlanarak. "Kişilik konusunda kötü bir yargıçım."

Yüzümde rahatsız edici bir bakış dolaştı. "Nasıl yani?"

İç çektim, pes ettim. "İyi bir ilk izlenim bırakmak için herkesin elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyor musun? Ben sahteliğe inansam da, diğerleri ilk inceleme aşamasında samimi ve samimiyetsiz insanları ayırt edebiliyor gibi görünüyor." Missy Lusty'nin Christina Milian'ın "Dip it Low" şarkısıyla sandalyede dans ettiği sahneyi işaret ettim. "Şu kadını görüyor musun? Grubumdaki diğerleri ona bir bakış atıp kötü haber olduğu önyargısına kapılırdı. Oysa ben en iyi arkadaş olmamızda bir sorun görmüyorum."

Başımı salladım, Missy Lusty'yi yeni arkadaşım olarak tanıttığımda annemin yüzündeki ifadeyi hayal ettim. Ah, ne büyük bir rezalet.

Ama yine de, defalarca yanıldığım ortaya çıktı. Demek ki annemin değerlendirmesinde haklı bir nokta vardı.

"Bir kitabı kapağına göre yargılamaktan nefret ediyorum ama belki de yargılamam gerektiğini düşünmeye başlıyorum," diye sessizce itiraf ettim.

"İnsanlara bir şans vermekte hiçbir sakınca yok."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Fazla iyimsersen hayır. İnsanların iyiliğine ne kadar inansam da, beni hayal kırıklığına uğratiyorlar."

"Ortak payda nedir?"

"Bağışlamak?"

"İnsanların seni sürekli hayal kırıklığına uğrattığını söyledin. Bu durumlarda ortak dönüm noktası ne gibi görünüyor?"

Daha önce kimse böyle bir soru sormamıştı ve bir an düşündüm. "Sanırım para konusunda cömertim. Sevdığım birinin çok parası yoksa, seve seve katkıda bulunurum. Ancak bu, geçmişte birçok kötü alışkanlığın gelişmesine neden oldu. İnsanlar benden yol açmamı beklemeye başlıyor ve kısa sürede benden hoşlanıp hoşlanmadıklarını mı yoksa beni kullanıp kullanmadıklarını mı anlayamıyorum."

Acı dolu hatırlatmaya gözlerimi kaçırdım ve Missy Lusty'nin performansının sonunu yakaladım. Direkt üzerinde baş aşağı olmasına rağmen mükemmel göğüsleri yerinde duruyordu. Etkileyici bir hareketti. Kalabalıklar da aynı duyguyu paylaşıp onu destekledi ve sahneye tekliler fırlattı.

Missy Lusty'nin üzerinde olmayan tek gözler yanımdaki adama aitti. Bana baktığını gördüğümde kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Neden bana bakıyorsun?"

Omuz silkti. "Sana bakmayı seviyorum."

Bunu bu gece ne kadar sık yapmış olursa olsun, sürekli acımasız dürüstlüğü karşısında şaşkına dönüyordum. Bazen ne yapacağımı bilemiyordum.

"Filtresizliğinizi kısıkanıyorum," diye itiraf ettim.

"Tıpkı benim gibi olabilirsin," diye ima etti. "Hiçbir filtre yok. Hiçbir takıntı yok. Açık bir kitap ol, Prenses. Ve bana adını söyleyerek başlayabilirsin."

Başımı arkaya atıp kahkaha attım. İnanamadım. İnanılmaz derecede berbat geçen günüm, biraz daha katlanılabilir bir güne dönüşmüştü. Hatta o kadar çok gülüyordum ki, gözlerim doldu. "Asla pes etmiyorsun, değil mi?" dedim, gözümün kenarındaki nemi silerken.

Gülmem onu amacından vazgeçirmeye yetmedi. "Adını söylemeyeceksen, hakkında her şeyi anlat."

"Bütün gece sürer. Bu listeyi pazartesiye kadar bitirmem gerekiyor."

"Pazartesi günü ölüyor musun?"

"Şey, hayır..."

"O zaman sanırım vaktimiz var. Konuşalım."

Sesindeki kararlılık, içimdekileri açığa vurma isteği uyandırdı. Onu bu kadar baskıcı ama aynı zamanda rahatlatıcı kılan neydi?

Birkaç içki turundan sonra kendimi çocukluğumdan başlayarak çözülürken buldum.

Zaina Mittal sadece bir çocuk istiyordu ama yanlışlıkla yedek bir çocuk sahibi oldu. Milan büyüdüğü için hayatının o kısmını bitirmesi gerekiyordu. Kariyeri yükselişteyken yapmayı düşünebileceği en son şey küçük bir çocuğa bakmaktı. Sonuç olarak, çocukluğumun büyük bir kısmı dadılar tarafından yönetildi.

İlişkimizde başından beri bir çatlak vardı. Annemle Milan arasında, benim asla sızamayacağım yerleşik bir bağ vardı. Milan, annem gibi mali müşavir olmayı arzuluyordu. Üniversiteler ve daha sonra hangi şirketlere başvuracağı hakkında heyecanla konuştular. Bu arada, ben de sanatla ilgili her şeye erken yaşta ilgi duymaya başlamıştım. Sanat saygın bir meslek olarak görülmüyordu ve annem varlık yönetimi veya tıp gibi pratik kariyer seçenekleri konusunda beni zorluyordu. Bu da tutmadı. Annem Juilliard'a gitmenin değerini hiçbir zaman anlamadı ve bu prestijli diploma beni haritaya yerleştirdikten sonra bile, seçimimden duyduğu memnuniyetsizliği sık sık dile getirdi.

Amit Mittal ise uysal bir adamdı. Babam beni asla eleştirmezdi, bunu takdir ederdim. Aile işlerine karışmaktan hoşlanmazdı ve dışlandığım zamanlarda sık sık annemin yolundan giderdi, bundan nefret ederdim.

Ailemle ilişkimdeki tutarsızlıklara rağmen, çocukluğum hem iyi hem de kötü anılarla dolu, genel olarak tatmin ediciydi. Ayrıcalıklı hayatım, babamın vefatına kadar gerçek zorluklarla karşılaşmamıştı. Harika bir aşçıydı ve ben de mutfakta onu takip ederek aynısını yapmayı öğrendim. Prada ve Louis Vuitton'a, ışıltılı eşyalara ve pembe olan her şeye zaafım vardı. Uzun vadeli hedeflerim yoktu ve Axel beş yıllık planımı sorduğunda aklıma gelen tek şey, gözüme çarpan bu koleksiyonluk piyanoyu satın almaktı.

Ben boşaltırken Axel bakışlarını benden ayırmadı. Öyle yoğun bir şekilde dinliyordu ki, konuşmanın çeşitli anlarında içim titriyordu. Alışık olmadığım bir şey, göğsümdeki korkuyu daha da artırıyordu. Bu gece, farkına varmadan bitecekti ve bu adamın bölünmemiş dikkati de öyle. Göğsümde tuhaf bir keder, kaybının yasını şimdiden tutarak

beni sardı. Axel'in bölünmemiş dikkati daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sahnedeki yarı çıplak garsonlara ve tamamen çıplak kadınlara rağmen bakışları hiç dağılmıyordu. Tek bir amaca odaklanmıştı... neredeyse takıntılı bir noktaya gelmişti. Bir kez olsun gözünü kırpmış mıydı?

Doldurulmuş Şeker'i sahneye davet eden anonsun belli belirsiz farkındaydım. Etrafımızda yankılanan tezahüratlar ve tezahüratlar, silik ve bu kırmızı köşedeki kabinde yaşanan daha kritik bir konuşmanın fonunda yankılanıyor gibiydi. Axel hâlâ gözlerini benden ayırmamıştı ki, üstü açık bir kadın kabinimize yaklaştı. Sarı bir alt ve ona uygun yüksek topuklu ayakkabılarla kıcı sallanıyordu. Uzun, kirli sarı saçları omuzlarının üzerinden yana doğru taranmış, açıkta kalan göğüsleri simlerle kaplıydı.

Dediğim gibi, biraz ışıltının kimseye zararı olmaz.

Elini Axel'in arkasındaki bölmeye koydu. Kirpiklerini birkaç kez kırptırarak, şurup gibi tatlı bir sesle, "Merhaba millet, ben Thick Cupcake. Bu kulübün en güzel iki insanı bu gece nasıllar?" dedi. İkimize de sormuş olmasına rağmen, dikkati tamamen Axel'daydı. Aslında, geldiğimizden beri kadın personelin dikkati çoğunlukla Axel'in üzerindeydi.

Axel'in onu tanımayacağını anlayınca, "İyiyiz," diye cevap verdim. Gerçekten de canı ne isterse onu yapıyordu.

"Sizden yakışıklı süperstarlardan biri kucak dansı ister mi?" Axel bakışlarını benden ayırmayınca, kurnazca devam etti: "Ya da belki özel odanın turu?"

"Şey."

Bunlardan hiçbirini yapmak istemiyordum ama kulübün sefahatine pek de katılmadığımı fark ettim. Dalgınlıkla sırt çantama uzanıp Thick Cupcake'in G-stringine birkaç yirmilik sıkıştırdım, iyi bir bahşişin kulüp ekonomisine yeterli bir katkı sağlayacağını umdum.

"Ah, teşekkürler tatlım," diye coşkuyla bağırdı. Dikkati aniden bana çevrildi, Axel'a duyduğu kısa süreli şehvet neredeyse unutulmuştu. "Özel muamele için bu kadar yeter. Emniyet kemerini bağla."

Daha ne olduğunu anlamadan Thick Cupcake yuvarlak kabine tırmanmıştı. Parayı bahşiş olarak düşünmüştüm ama o bunu kucak

dansı yapma daveti olarak algıladı. Ama ne de olsa Roma'da, değil mi?

Kucağımda dönmeye başladığında onu destekledim. Axel'in yerinden kalkıp Kalın Kek'i üzerimden çekip onu kenara itmesi yaklaşık iki saniye sürdü.

"Ona bir kez daha dokunursan, sefil hayatında dokunacağın son şey olur," diye öyle bir tehditkarlıkla homurdandı ki her şey aniden durdu.

Anonsları yapan ve şarkıları çalan sunucu ve kızlara spot ışığı tutan adam her iki durumda da sustu. Müzik aniden durunca tüm gözler üzerimize çevrildi. Atılmamıza saniyeler kaldığından hiç şüphem yoktu. Tek olumlu gelişme, fedainin salonda olmamasıydı. Bütün gece özel odalarla ana kat arasında gidip gelmişti. Axel için şans eseri, fedai o anda özel odadaydı.

Thick Cupcake mahcup göründü ve ben anında yerimden fırladım. "Dostum, ne yapıyorsun?" Belli ki bahşış verme şeklini yanlış anlamış ve Thick Cupcake'e kucak dansı ücretine denk bir miktar vermiştim. Kucak dansı istemesem bile, dans etmeye başladığında itiraz etmedim. Bu onun hatası değildi. "Kucak dansı istediğimi sandı ve merhaba, burası bir striptiz kulübü. Ne yapacağımızı sanıyordun?"

"Görünüşe göre, rastgele kadınların kendi eğlenceleri için sana binmelerine izin vermiyorsun."

"Aman Tanrım. Cidden kıskanıyor musun? Zavallı kadın sadece işini yapıyordu."

Beni görmezden gelip kadına döndü, Thick Cupcake'i savunduğum için ona daha da öfkelenmiş gibiydi. "Seni bir daha görmemeliyim," diye çıkıştı.

"Onu rahat bırak." Başımı kadına doğru eğdim. "Çok üzgünüm." Bu dramanın ona verdiği iş kaybını telafi etmek için ona birkaç yirmilik daha uzattım. Parayı alırken ellerimi tuttu ve bana sarıldı; büyük ihtimalle tepesinde dikilen ve onu parçalamaya hazır dev adamdan korktuğu içindi.

Büyük hata.

Axel cinayet işlemeye meyilli görünüyordu. "Sana ona dokunmaman gerektiğini ne söylemiştim? O pis ellerini üzerinden

çek." Bir adım öne çıktı. Thick Cupcake'in iki kere söylemesine gerek yoktu. Ellerini geri çekip kaçtı.

Göğsüne vurdum. Hayat hikayemi anlatırken yaptığımız geçici ateşkes neredeyse unutulmuştu. "İnsanlara zorbalık yapmaktan ne çıkarıyorsun? İsterse bana dokunabilir; bu seni hiç ilgilendirmez."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye homurdandı. "Yanıldığını kanıtlamama ne dersin?"

Axel'a gözlerimi devirerek baktım. "O deli kığını bir kenara atsam nasıl olur? Bana karşı sahiplenici olamazsın; sevgili değiliz."

"Ama," diye ekledi.

Öfkem kontrolden çıkmak üzereydi. Bu manyaktan uzaklaşma isteği karşı konulmazdı, ama bir yandan da bir kadını savunma iradem çok güçlüydü. Kız gücü, kızlar birbirine destek olur ve tüm o zırvalıklar.

İri cüssesinin tepemde dikilmesinin tehlikesi şakağımı karıncalandırdı, ama yerimde kaldım. Sunucu ve ışıkçı dikkatimi çekti, Axel'dan da aynı derecede korkuyor gibiydiler. Durumu Axel'ın aşırı sahiplenici erkek arkadaşım olduğunu varsaydılar ve yanılmıyorsam, o iri yarı zorbaya karşı koyduğum için endişeliydiler.

Tezahüratçı ekibim arkamda, içimde nabız gibi atan bir öfkeyle ona dik dik baktım. Beni neyin alt ettiğini bilmiyordum. Muhtemelen onu fiziksel olarak alt edemediğimden ama Thick Cupcake'i korkuttuğu için ona haddini bildirmek istediğimdendi. Hiç düşünmeden köşe kulübemizin kırmızı koltuğuna atladım. Bunu bir koz olarak kullanarak masaya çıktım.

Axel, mantıksız davranışlarım karşısında şok olmuş bir şekilde kıpırdamadı. Onun anlık yargısızlığını hiçe sayıp var olmayan bir müzik eşliğinde dans etmeye başladım. Axel sahiplenici tavrına son derece kararlı görüldüğü için, aklıma gelen tek karşılık buydu. Sunucu aynı anda bakışlarımla buluştu ve kozmik gücüyle aklımı okudu. Sözde sahiplenici erkek arkadaşına haddini bildirdiğimi anlayınca sırtıttı ve ışıkçıya bir şeyler fısıldadı. Müzik son ses açıldı ve spot ışıkları üzerime düşer düşmez sesi hoparlörlerden yankılandı.

"Bayanlar ve baylar, bu gece sizin için çok özel bir sürprizimiz var. Bayan Pembe Siren'i karşılayın lütfen." Ateş pembesi atlet sayesinde mi?

Kulüpteki tüm gözler masamıza döndü. Dansçıların yaptığı gibi saçlarımı savurdum ve müziğin ritmine uyarak geriye doğru savurdum. Müşteriler tezahürat edip bağırmaya başladı, ben de popomu yana çevirdim... daha fazla dayanamadım.

Doğanın gücü Axel üzerime atıldı. Kalçalarımından tutup beni masadan kaldırıp omuzlarına fırlattı. Axel endişe verici bir hızla hareket ederken, duvarlardan bir yuhalama sesi yükseldi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "İndir beni, psikopat."

Saldırgan bir enerji yayıyordu. "Hayır."

Kulüpten çıkarken sonbahar havası, sıcak omuzlarımı serinletti. "Beni yere bırak! Beni yere bırak! Beni yere bırak!" diye bağırdım, sırtını kaşıyarak.

"Sen beni bilerek sinirlendiriyorsan ben neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü mesaneme baskı yapıyorsun ve ben de altına işemek üzereyim."

Axel beni kaldırıma bıraktı ve gözleri ifadesiz kalsa da, bütün gece gördüğüm en güzel gülümsemeye yakındı. Öfkeli tartışmamıza ve birbirimizin sinirlerine dokunma eğilimimize rağmen, kıkırdamaya başladım.

Tam da beklenmedik bir şekilde hararetli bir tartışmaya tutuşmuşken, öfkem de aynı hızla geçti. Başımı arkaya atıp, mesanem patlamak üzereyken açıkça güldüm. Durduğumda, gözlerinin benimkilere dikilmiş, alaycı bir sırtıyla baktığını gördüm.

Zihnim aniden şaşırtıcı bir şekilde boşaldı. Bana bakış biçiminden düşüncelerini yorumlayamıyordum ama az önceki alışılmadık his tüm gücüyle geri döndü. Korkutucu hisler o kadar yoğun ve iki kutupluydu ki, bu sisin içinde kaybolup kaybolmayacağımı merak ettim. Bir yanıma kaçmak istiyordu. Diğer yanımsa korkunun içine yaslanıp ne ortaya çıkaracağını görmek istiyordu.

Sonuçta ikisini de yapmadım.

"Yetişkinlere özel sinema salonları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Eminim tuvaletleri vardır."

Ağzı kıvrıldı. "Sanırım aklında bir yer var."

Başımı salladım ve tatlı tatlı gülümsedim. Boobie Lodge'u seçtim çünkü bir sonraki tehlikeli durağıma yürüme mesafesindeydi.

"Sen buyur prenses."

Bir bardan bir şişe içki al, bir bira i, bir partiye baskın yap,
bir striptiz kulübüne git, bir oda dolusu yabancınn önünde bir
masanın üzerinde dans et

DOKUZUNCU BÖLÜM

Milano'nun Düğünü

Piya

"EŞYALARINI BURAYA KOYABİLİR VEYA ARABAMDA BIRAKABİLİRSİN." AXEL, yumuşak kumun üzerine serilmiş battaniyeye başını salladı. Şenlik ateşi, ıssız sahili aydınlatarak coşkuyla çıtırdadı.

"Burası iyi." Sırt çantamı battaniyenin üzerine koydum ve parmaklarımı ısıtmak için ateşe uzandım. Sonbahar havası muhteşem olabilirdi ama gecenin karanlığında soğuğu bastırmaya yetecek kadar değildi.

Axel, içki ve daha fazla battaniye vaadiyle Hempstead Şatosu'na çekildi.

Striptiz kulübünden sonra yetişkinlere yönelik bir sinemaya gittik. Yetişkin erkeklerin sinemada mastürbasyon yapması fikrine gülmeden edemedim. Evlerinin rahatlığında internet pornosu diye bir şey duymamışlar mıydı? Beş dakika kadar dayandıktan sonra bir herifin dikkatini çektim ve öfkeli Axel beni dışarı sürükledi. Yine tartıştık ve ona cehenneme gitmesini söyledim. O da beni tekrar omuzlarına atarak karşılık verdi.

Sonra bir BDSM kulübüne indik. Axel birini tanıdığı için bizi normal inceleme sürecinden geçirmeden içeri aldılar. Röntgencilik, başkalarıyla sınırlı etkileşimden ibaret olduğu için, iyi davrandığı tek yer orasıydı. Çift yönlü aynalarla çevrili bir koridorda yürüdük ve bu sayede fetişlerinin nişleri tarafından çılgına dönmüş, etrafı gözlemlemeyen çeşitli müşterileri gördük. Deri, kırbaç ve zincirlerle dolu odalar beynime sonsuza dek kazınmıştı. Hiçbir sapkınlığım olmadığını fark ettim. Gördüğüm hiçbir şey beni tahrik etmiyordu. İçimi ısıtan tek şey, her şeyi tüketen varlığıyla yanımda yürüyen adamdı.

Binadan çıkarken Axel yemek molası vermemiz konusunda ısrar etti. Resepsiyonun akşam yemeği kısmını kaçırdığım için guruldayan midem diremedi. Onun hatırlamasına şaşırdım, o ise New York jumbo dilim pizzasını hiç yemediğime şaşırdı.

İki dev dilimden sonra onu, hijyeni şüpheli, yine bakımsız bir erkek striptiz kulübüne sürükledim. Axel, bir erkek striptizciyle fazla yakınlaştığı için kavga etmeye başlayınca kovulduk. Ona deli olduğunu söyledim. Bana velet olduğumu söyledi. Kafasına vurdum ve beni bir kez daha omuzlarına fırlattı.

Bu adamla sadece birkaç saat geçirdim, ama gecenin telaşından günler geçmiş gibi hissettim. Axel da listemdeki maddeleri silerek sefahate katıldı ve onun da bundan aynı şekilde keyif aldığına dair belirgin bir hisse kapıldım. Biraz dürttüğümde, yapılacaklar listesinde neler olduğunu söyledi. Axel'in listesi benimki gibi heyecan arayan bir listeden ziyade şeytani geliyordu çünkü sonuçta o bir kâfirdi. Eski bir üniversite oda arkadaşına şaka yapmak. Birini gelecekte geldiğine inandırıp korkunç şeyler yaptırmak. Herkesin içinde uydurma bir dil kullanmak. Bir taksiye atlayıp "Şu arabayı takip et" diye bağışmak. Bu tür şeyler.

Geçmişimdeki erkeklerin aksine, Axel gece boyunca masraflarımı karşılamakta ısrarcıydı ve tek bir hesap bile ödememe izin vermiyordu. Ailemin onunla tanışmadan önce onu reddedeceğini duyduğunda da hiç korkmadı. Bu, içimde yabancı bir duygu uyandırdı. O gelmeseydi gecenin başarılı (veya güvenli) olmayacağını pişmanlıkla itiraf ettim, ancak zaman zaman sergilediği kıskançlık kıvrıntılarıyla varoluşumun belası oluyordu. Axel'in bir tür antisosyal

kişiliğe sahip olduğu belliydi ve bu rahatsızlığa sahip birçok kişi gibi, beni kendi malı olarak görmeye ve üzerimde hak iddia etmeye başlamıştı.

Aramızda daha güçlü bir gelecek olsaydı endişe verici olurdu. Ama yoktu. Her bir maddeyi sildiğimde, Dadi'ye, Jordan'a ve hayatımdaki diğer herkese verdiğim söze bir adım daha yaklaşıyordum. Bu geceki her muhteşem deneyim, sonrasında yaşanacakların yaklaşan paniğiyle gölgeleniyordu. Garipti. Birbirimizi neredeyse hiç tanı mıyorduk ve Axel duygusuz, dokunulmaz bir adamdı. Ama bu liste tamamlandıktan sonra Axel ile aramızda hiçbir şey kalmayacağı düşüncesi içimde tarifsiz bir boşluk bırakıyordu.

Kaçınılmaz olana odaklanmak yerine geceye odaklandım. Axel, Milan'ın kardeşim olduğunu bilmiyordu ve bu geceki düğünün damadının afterparty'nin sonunda havai fişek gösterisi düzenlediğinden bahsetti. Milan'ın bu gösterişli hamlesi beni şaşırtmadı ve Axel'a Chateau at the Hempstead'e dönüp dönemeyeceğimizi sordum. Gelin ve damat geceyi sonlandırana kadar eve dönmeyi planlamasam da havai fişekleri severdim ve uzaktan izlemenin bir sakıncası olmadığını düşünürdüm.

Neyse ki, rahat bir ortamımız vardı. Mekan personeli, konukların keyif alması için özel plajda bir şenlik ateşi yakmıştı, ancak yürüyerek gidilebilecek mesafede olduğu için kimse buraya adım atmamıştı. Havai fişek gösterisinin ardından şenlik ateşinin söndürülmesi gerekiyordu. Ancak, Axel'ı coşkuyla plaja sürüklediğimde, ev sahiplerine mesaj atarak ateşi söndürmeyi teklif etti, böylece daha uzun süre keyif yapabileyim.

Axel'in de iyi anları vardı, değil mi?

Ana binadan bir elinde iki bira, diğer elinde dizüstü bilgisayarıyla çıktı. Omuzlarına iki battaniye atılmış, kolunun altına da taşınabilir bir klavye özenle yerleştirilmişti. Eşyaları zarif bir şekilde hareket ettirip teker teker yere bıraktı. Ben olsam şimdiye kadar yüzüstü yere yığılırdım.

"Teşekkürler," dedim, bana bir bira uzatıp yanıma otururken. Battaniyelerden birini belime sarıp yanıma koyduğu taşınabilir klavyeye merakla baktım.

"Bazen çiftler törenlerinde DJ yerine canlı müzik isterler," diye açıkladı. "Şatoda taşınabilir bir klavye, bir arp ve bu amaçla kullanılabilecek bir dolap dolusu eşya var."

"Battaniye ve içkiyle birlikte." Bira bardağımı onun bardağına tokuşturmak için kaldırdım.

Başını salladı. "İşin avantajları."

Gülümsedim, klavyeyi elime alıp listemdeki bir diğer madde olan müstehcen bir şarkı yazmamı sağladığını anlayınca gülümsedim. Avucumu yanağıma yaslayıp diğer elimi dirseğıme dolayarak yabancıya baktım. Farklı geçmişlerimize rağmen, şaşırtıcı derecede uyumluyduk.

Ben adrenalin bağımlısıydım. O ise hiçbir çekince taşımıyordu.

Ben müzik yaratmayı çok seviyordum. O ise mikslemeyi çok seviyordu.

Ben içimden geçenleri söylemeyi severdim. O ise beni ruhumu açığa vurmaya kıskırtmayı severdi.

Sosyal statü, din ve ırk açısından hiçbir ortak noktamız yoktu... birbirimiz dışında. Aramızdaki rahatlık daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi ve bu rahatlığın yaklaşan kaybı beni bunaltıyordu.

"Bana kendinle ilgili her şeyi anlat," diye sordum birdenbire, daha önceki sorusunu tekrarlayarak.

Axel'in kaşları çatıldı. Gece boyunca, kendisinden çok az bahsederek bana cevap vermem için baskı yapmıştı. Tıpkı Sean gibi, diye düşündüm. Karşılaştırmaktan nefret ederdim ama kalbin defalarca kırıldıktan sonra insan bıkkınlaşıyor. Onun gibi erkekler kendileri hakkında pek bir şey söylemez, seni hep uzakta tutarlardı.

"Her şey mi?" Tahmin edilebileceğı gibi alaycı bir tavırla sordu. "Saatler sürer."

"Bu yüzden?"

"Yani, Pazartesi gününe kadar senin yapılacaklar listeni asla bitiremeyeceğiz."

"Pazartesi günü ölüyor musun?" diye sordum ciddi bir ifadeyle.

"Bunu planlamamıştım."

"O zaman sanırım vaktimiz var. Konuşalım."

Tam Axel'in beni umursamayacağını düşündüğüm anda, bana hayat hikayesini anlatarak beni şaşkına çevirdi.

Küçük kasabada büyümüş, hırsları kaynaklarını gölgede bırakmış bir çocuk. Desteksiz, alkolik ebeveynler. Çıkmaza girmiş kariyer yolları. Müzikal tutkuları için fırsat eksikliği. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Axel aile değerlerine inanmıyor veya sevgi dolu bir aile fikrine inanmıyordu. Yalnızlığı tercih etti ve on altı yaşında doğaçlama bir üniversite bursuyla yolunu açtı. Daha büyük ve daha iyi şeyler umuduyla önceki hayatına veda etti. Üniversiteden mezun olduktan sonra bu mekanda bir işe girdi ve üç yıldır oradaydı.

"Peki, mekan için tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye sordum çekinerek.

"AV. Düğün ve kurumsal etkinlikleri için şirket içi ses ve DJ paketleri satıyorlar. Aydınlatma, ses ve AV ile ilgili her şeyi ben yönetiyorum. Ve bana gelirin yüzde otuzunu veriyorlar."

O cimri herifler. "Ama ben endüstri standardının yarı yarıya bölüşüm olduğunu sanıyordum."

Bana dikkatlice baktı. "Öyle."

"O zaman neden bu mekanda çalışıyorsun?"

"Birden fazla mekanla çalışıyorum. Bir dizüstü bilgisayarım ve müzik yapmak için bir yazılımım var." Yanında getirdiği dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Ama esnek çalışma saatleri ve dahili ekipmanları olan mekanları tercih ederim. Hoparlörler, pikaplar, kablolar ve dahili ses sistemi gibi."

Basit bir DJ ekipman sisteminin birkaç bin dolara mal olduğunu duydum. Abartılacak bir miktar değildi. Muhtemelen birkaç hafta içinde bu kadar para biriktirebilirdi. Yani... "Bunları birkaç maaşını biriktirerek alamaz mıydın? O zaman aracıyı ortadan kaldırabilir miydin?"

"Sonuçta plan bu. Ama istediğim ekipman için para biriktirmem biraz zaman alacak," diye sırtını dikleştirdi.

Anladım ki, kadınlar gecesinde çılgın bir kulüpte çalacak kadar iyi ekipman istemiyordu. Profesyonel olarak müzikle uğraşmak ve endüstri standartlarında ürünler istiyordu. Chateau at the Hempstead'in dahili bir ses sistemi olduğu için, DJ olarak çalışmaya ve yeni müzikler üretmeye devam ederken, aynı zamanda ünlü DJ'ler gibi isimlerin kullandığı markalı ekipmanlar satın almak için para biriktirebiliyordu.

"En iyisini almak için para biriktiriyorsun," diye düşündüm.

Axel başını sallayarak satın almayı planladığı ekipman ve ses sistemini sıraladı.

Benim aksine, Axel sabırlı ve disiplinliydi. Hedefi uzun vadeli olduğu için, önce borcunu ödemekten çekinmiyordu. Başarıya yükselişi de dahil olmak üzere hayatının sonraki birkaç yılını planlamıştı. Yılmayan hırsı beni afallatıyordu. On dokuz yaşında üniversiteden mezun oldu ve son üç yıldır parasının her kuruşunu biriktirdi. İşleri doğru şekilde yapmak istiyorsa, hâlâ kat etmesi gereken çok yol vardı. Ses geçirmez kayıt stüdyolarında müzik üretmek. Pahalı ekipmanlar. Bir ekipman kamyonu. Konserlerde kurulum için roadie masrafları. Konserler için seyahat masrafları. Kahretsin. Yeni başlayan sanatçılar için çok fazla masraf vardı.

O konuşurken toplamı zihnimden hesapladım. Çok büyük bir paraydı. New York'taki kira fiyatları ve her konserden kazandığını varsaydığım para göz önüne alındığında, hedeflerine ulaşması birkaç yıl daha alacaktı. Ancak söylememe gerek yoktu. Axel farkındaydı; bu, özenle hazırlanmış beş yıllık bir plandı.

"Umarım başarırısın," dedim uysalca, önünde uzanan uzun yol yüzünden moralim bozulmuştu.

Axel başını onaylarcasına eğdi. Hedeflerine ulaşacağından hiç şüphem yoktu. Kanıtlayacak çok şeyi olan, potansiyeliyle dolu bir adamdı. Hayallerinin sönmesine izin verecek türden biri değildi.

"Öyleyse," klavyeye başımı salladım, "hadi bakalım?"

Sonraki kırk beş dakikayı ben taşınabilir klavyenin başında, o da DJ yazılımıyla uğraşarak geçirdik. Üzerinde çalıştığım tempo, bu gecenin temasına uygun görünüyordu. Şöminenin yanında, mevcut tek ışık kaynağı, plaj iskelesinden gelen puslu yeşil parıltıydı. Işığın, misafirlerin geceleri plajda yollarını bulabilmeleri için stratejik olarak yerleştirildiğini varsaydım. Loş ışık altında, parmaklarımı tahtanın siyah beyaz tuşlarına koyup bestenin başlangıç bölümünü çaldım. Birkaç vuruş dinledi. DJ yazılımıyla oynayarak hızla bir fon ritmi oluşturdu.

Birkaç saniye dinledim ama şarkıyı tanıyamadım.

"Bu orijinal bir şarkı," dedim neredeyse suçlayıcı bir şekilde. Axel'in müzik yazdığına dair bir önsezim vardı ama arka plandaki

gitar parçası beni şaşırttı. "Gitar mı çalıyorsun?"

Başını salladı.

"Ama kasabanızdaki okulda müzik programı olmadığını söylediniz."

Bir baş sallama daha. "Kendi kendime öğrendim."

Aman Tanrım. Hayatım boyunca kendi kendime hiçbir şey öğretmemiştim. Axel sadece kendi kendine gitar çalmayı öğrenmekle kalmamış, aynı zamanda bunu müziğine... ve benimkine de dahil etmişti. Haftalardır üzerinde çalıştığım jingle'ı dinlemiş ve ona uyacak mükemmel şarkıyı düşünmüştü. Sonra remiksleyip mükemmel bir uyum sağlayacak şekilde sıkıştırmıştı. Aklına geleni uydurmuştu. Nasıl mı? DJ'lerin şarkı üretmesi haftalar, aylar sürerdi. Müziği mikslemek bile zaman alırdı. Oysa onun doğuştan gelen bir kulağı vardı. En ufak bir insani duyguya sahip değildi ama sanki hiçbir şeyden yapılmamış gibi içinden müzik fışkırıyordu.

Aramızda söylenmemiş bir şey geçti. Müziğini temel, yeşil ışığı rehber alarak şarkımı çalmaya başladım ve beni, üzerinde çalıştığım bir sonraki notanın doğal kompozisyonuna götürdüğünde şok oldum. Eski şarkının remikslenmiş versiyonu her akorla uyumlu bir şekilde harmanlanmıştı ve itiraf etmeliyim ki, inanılmaz seksiydi. Daha önce yazdığım her şeyden daha seksiydi; şarkı erotik bir enerjiyle doluydu.

Eşzamanlı oynadık ve doğru kombinasyona karar vermeden önce üç kez daha tartıştık. Kavga ve barışma bizim eşzamanlamamız gibiydi ve doğal ortamımız gibiydi. Axel ile hiçbir şey, kavga bile, zorlama hissettirmiyordu.

Küçük klavyeyi kucağımdan alıp kenara koydum, o da aynısını dizüstü bilgisayarında yaptı.

Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Juilliard'a gittin."

"Hımm."

"Dünyanın en iyi müzik okulundan mezun olduktan sonra ailen senin yargılarına nasıl güvenmez?"

"Müziği övünülecek bir şey olarak görmüyorlar," diye net bir şekilde cevap verdim.

"Aileniz müzikten nefret mi ediyor?"

Soru o kadar duygusuzca sorulmuş ki gülmeye başladım. "Hayır, müzikten nefret etmiyorlar," dedim kahkahalar dindikten sonra.

"Sadece bunun bir kariyer seçeneği olarak pratik olmadığını düşünüyorlar."

"Ama pratik. Yirmi bir yaşında profesyonel bir gelir elde ediyorsun."

Jordan'ın beni ikna etmesiyle içimden itiraz ettim ve ona gergin bir gülümsemeyle baktım. Bir tür suçluluk duygusu beni ele geçirdi ve gözlerine bakamadım. Zengin bir ailede doğmasaydım, paranın satın alabileceği en iyi eğitimi almasaydım ve kariyerimi ilerletmek için zengin arkadaşlarım olmasaydı başarılı olamazdım.

Axel'i dinledikten sonra, dünyanın onu tanımaya benim değil, benim hakkım olduğu açıktı. Müzik kulağı olan herkes, bu adamın prodüksiyon ve beste yapma içgüdüüne sahip olduğunu ve muhtemelen benim işimi uykusunda bile yapabileceğini anlayabilirdi. Yine de, ben altı haneli bir gelir elde etmekten acizken, o cehennem çukurundan tırmanarak çıkıyordu. Kendisine hiçbir şans verilmemesine ve ona güvenip bahse girecek tek bir kişi bile olmamasına rağmen pes etmedi.

Axel'in önünde hâlâ uzun bir yol olması yüreğimi sızlattı. Yoksulluktan zenginliğe geçiş sözü doğruydu çünkü başarılı olmak için yaptığım tek şey ayrıcalıklı doğmaktır. Bu tam bir rezalet.

Melankoliyimi hisseden Axel'in gözleri beni süzmeye çalıştı. Göğsümde yayılan boşluğu bir türlü atlatamayarak ateşe odaklandım. Bakışlarımı takip etti.

Aniden konuştu, büyük ihtimalle beni düşüncelerimden çekip çıkarmak için. "Bugünkü törene bir ateş de dahil edildi. Bu Hindu Düşün törenlerinin bir parçası mı?" diye sordu Axel.

Bakışlarıyla karşılaşmaya hazırlıksız yakalandım, ateşe baktım ve dalgın bir şekilde, "Evet. Törenin gerçekleştiği sahneyi hatırlıyor musun?" dedim.

Başını salladı.

"Buna mandap denir. Hint törenlerinde kullanılan düşün sunağıdır."

"Ortada açık ateşin olduğu kare bir kutu vardı" diye yorumladı.

Başımı salladım. "Ateş, Hindu düşün törenlerine birçok nedenden dolayı dahil edilir. Bunlardan biri de kutsal evlilik anını simgelemesidir."

"Evliliklerin kutsal olduğunu düşünüyorlarsa annemle babamın evliliğini görmemiş olmalılar." diye alay etti.

Gülümsedim. "Sus. Düğünlerin romantik olduğunu düşünüyorum."

"Elbette öyle," dedi kuru bir sesle.

"Öyle düşünmüyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Bugünkü düğün çok romantik geçti."

Kaşını kaldırdı. "Evet. Kapalı bir alanda açık alevler kadar romantizmi çağrıştıran hiçbir şey yoktur."

"Romantik bulmamanın tek sebebi ritüeli anlamamış olmandı. Sana açıklayacağım." Ellerini tuttum ve itiraz etmesine fırsat vermeden ayağa kaldırdım. "Hindu töreninde, herkesin önünde Pheras alırsın."

"Pheras mı?"

"Bugünkü çiftin ateşin etrafında yürüdüğünü hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Hint düğün törenlerinde ateşler önemlidir. Gelin ve damat ateşin etrafında yedi kez dönerler. Her seferinde ateşin etrafında döndüklerinde, bu farklı bir yemini, yani bir Phera'yı temsil eder. Yedinci kez ateşin etrafında döndüklerinde, birliktelikleri mühürlenir ve yalnızca bu yaşam için değil, yedi yaşam için de bir olurlar."

"Her ömür için bir daire mi?"

"Bu da bir şey değil mi? Hayatının aşkıyla yedi kez birlikte olabilecekken neden bir kez birlikte olasın ki? Birçok Hindu reenkarnasyona inanır ve gelinle damat ateşin etrafında her yürüyüşlerinde, birbirlerine bir ömür daha adarlar."

Topluluk dışındaki arkadaşlarımdan hiçbiri bana dinimi sormadı. İlk soran Axel oldu ve hakkımda her şeyi öğrenmeye kararlıydı. Törenin çeşitli aşamalarını ve her şeyin ne anlama geldiğini heyecanla anlatırken beni dikkatle izledi.

Dakikalarca ateş ve düğünler hakkında konuştuktan sonra, onun gibi bir adamın bunu muhtemelen seksi bulmadığını fark ettim. İçimden inledim, sonra aniden gelen yüksek bir patlama sesiyle yerimden sıçradım.

"Aman Tanrım." Kaynağı bulmak için başımı çevirdim. "Ne oluyor?"

"Sakin ol Prenses," diye yatıştırdı Axel'in yumuşacık sesi. "Sadece havai fişekler."

Afterparty'nin resmen sona erdiğinin bu kadar uzun zaman geçtiğini fark etmemiştim. Başımı kaldırıp manzaraya hayran kaldım.

Suyun üzerindeki karanlık gökyüzü neşeyle aydınlandı. Yeşil kıvrımlar tepeye doğru fıskırdı, mavi tonlar onları kovaladı. Kıvılcımlar hedeflerine vardıklarında aşağı yuvarlandı ve Eylül gökyüzünü kuzey ışıklarıyla boyadı. Ardından göz kamaştırıcı beyaz kıvılcım girdapları gökyüzüne fırladı ve ışıltılı gümüş bir sağanak gibi parçalandı. Çeşitli şekillerdeki kıvılcımlar göğe uzanıp, düşmüş melekler gibi yuvarlandı. Külleri gri kar gibi sahile düşerken, etrafımızı ışıltılı bir yağmur sardı.

Zikzaklar ve ışıkların zımları beni büyülemişti. Kusurlu bir adamla geçirdiğim mükemmel geceden gözlerimi alamıyor, olabileceklerin dünyasına hayran kalıyordum. Her zaman olduğu gibi, bana baktığını anlayabiliyordum. Bakışlarımı bir anlığına yana kaydırdım ve onu hiç gözünü kırpmadan beni izlerken buldum. Gökyüzüne bir kez bile bakmamıştı ve karanlıkta yüzümü görebilmek için havai fişeklerin ışığını kullandığını fark ettim.

Bakışlarımı gökyüzünden tamamen ayıramadan, Axel sanki artık dayanamıyormuş gibi aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir elini boğazıma doladı ve aniden beni kendine çekerek sert bir öpücük kondurdu.

Hareket o kadar ani, o kadar sahipleniciydi ki, hiç beklemediğim bir anda sendeledim ve avuçlarım sert göğsüne değdi. Şaşkınlıkla çığlık attım, o da bundan sonuna kadar faydalandı. Dili vahşice dilime değdi, beni gelecek vaatlerle yuttu.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim.

Nefes almak imkânsızdı ve beni tutmasaydı, yumuşak kumların üzerine düşecektim. Ciğerlerim aynı her şeyi tüketen kokuyla yanıyordu - yağmur ormanı, misk, vanilya, ıyy, o neydi lan onun kokusu- beni o kadar kendine çekti ki aramızda zerre kadar nezaket kalmamıştı. Nefesim tükeniyor olsa da öpücüğünü kesmeyi reddetti. Başım dönüyordu, gömleğini yumrukladım ve sonunda pes etti.

Saçımı sertçe çekerek yüzümü yana çevirdi. "Söyle bana Prenses. Ailen bizi öpüşürken görse sinirlenir miydi sence?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Ya bizi böyle görselerdi?" Dudakları boynumu takip etti, dişleri etimin tadına bakmak için içeri girdi.

"Beni öldürecekler," diye inledim, gözlerim titriyordu, zihnim bomboştu.

"Peki ya küçük prenseslerinin benim gibiler tarafından, tam burada, açıkta becerildiğini görürlerse ne yapacaklar?"

"Seni öldürecekler."

Etrafıma gizlice bakındım, suçluluk duygusu beni ele geçirmişti. Ailem, şu anda yaptıklarımızı görselerdi bir daha asla benimle konuşmazlardı. Ama beynim vücuduma durmasını ne kadar emretse de, tam tersi bir etki yaratıyordu. Bu sorgulamaya hayvani bir güç öncülük ediyordu. Ne kadar söz verirsem vereyim, kontrolü ele geçiren zihnim değildi.

"Sadece bu seferlik," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Seninle nasıl olacağını merak ediyorum."

Gecenin karanlığında, tanık olmadan, bunu sadece bu seferlik yapabiliriz. Tanrım, lütfen onu sadece bu seferlik bana ver ve bir daha asla yapmam.

Axel'in iki kere söylemesine gerek yoktu. Beni amansız bir hızla yakaladı, ağzı ağzımı parçaladı. İçimde gökyüzünü aydınlatanlardan daha gürültülü havai fişekler patladı. Beni öyle bir affedicilikle öptü ki, ondan önce kimsenin gelemeyeceği aklımı başımdan aldı.

Axel belime dolanmış bir eliyle beni yerden kaldırdı. Başka bir düşünceye kapılmadan sırtım yumuşak kumun üzerindeki battaniyeye çarptı. Ağzını ağzımdan çekmeden pantolonumu açtı ve inanılmaz bir isabetle aşağı çekti. Büyük ihtimalle sabırsızlıktan iç çamaşırımı çıkarmaya zahmet etmedi ve kumaşı kenara itti. İki kalın parmak araya girdi.

Dudaklarımdan acıklı bir inilti döküldü. "Ah, kahretsin," dudaklarımı ısırdım ve kalçalarımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Bana neredeyse hiç dokunmamıştı ve vücudum sanki hiç erkek dokunuşu görmemiş gibi canlanmıştı. İçimdeki her şey aynı anda uyandı. Tenim alev alevdi. Vücudum coşkunluk hissiyle titriyordu. Her sinirim kıpır kıpırdı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve bir an kalp krizi geçirebileceğimden korktum.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağırdım, damarlarımda kan o kadar hızlı akıyordu ki parmak uçlarıma kadar duyabiliyordum. Kaygan ıslaklık üzerimden akıp altındaki battaniyeye damlıyordu. Kığım utanmazca sırlıslıkladı ve bu onu daha da kışkırtıyordu.

Axel'in sertleşmiş yüzü, loş ateş ışığında acımasızdı ve sağ göğsümü kavrayıp sıktı. "Seni gördüğüm andan beri bunu düşünüyorum," diye mırıldandı, omurgamda ürpertiler yaratarak. Bunu, kemerinin çözülme sesi ve pantolonunun fermuarının kapanması izledi. Bir saniye içinde, içime öyle bir kuvvetle çarptı ki, kütlesi beni aşağıda tutmasaydı, battanieden kayıp düşerdim.

"Kahretsin," bu sefer ikimiz de aynı anda dişlerimizi sıktık.

İnlemem acı ve zevkin karışımından geliyordu. Axel'in bedeninin muazzam büyüklüğü, içimdeki kaya gibi sert uzunluğuna yansiyordu. İçimde yumruklamak için kullandığı güce rağmen, daha yarı yoldaydı. Daha fazlasına dayanamadım ve o hücum ederken başımı salladım.

"Hepsini, bebeğim," dedi dişlerini sıkarak.

"Axel, lütfen." Elimi göğsüne koydum ve yavaşlamasını söyledim.

"Hepsini dedim," diye homurdandı, her santimini içime zorla sokarak.

"Siktir!" diye tekrar bağırdım, sonra birinin bizi duymasından korkarak dudaklarımı ısırdım. Daha önce aldığım herkesten daha kalındı ve alışmak için birkaç kez nefes alıp vermek zorunda kaldım.

Axel, eve çarptığı anda çılgına döndü. İnce askılarım aşağı indi ve zıplayan bir çift memem ortaya çıktı. Siyah gömleği çıkarılmıştı ve çeşitli dövmeleeri görünüyordu. Göğüslerimi ve boynumu ısırđı, sanki doyamıyormuş gibi emdi ve yaladı. Bu sırada, aleti beni öyle bir şiddetle dövüyordu ki ağzım duyulmaz bir iniltiyle açık kaldı.

Bacaklarım kalçalarının iki yanında gevşekçe sallanıyordu, ona tutunamıyordum. Acımasızca girip çıkıyor, parmakları klitorisimde geziniyor, ağzı göğüslerime saygı gösteriyordu.

Orgazm o kadar ani gerçekleşti ki hazırlıksız yakalandım.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" Kurtulmak için mi ağlıyordum, yoksa daha fazlasını mı istiyordum, bilmiyordum. Havai fişeklerden daha şiddetli bir şekilde tutuştum ve tıpkı maytaplar gibi, içim daha önce hiç deneyimlemediğim bir mutlulukla aydınlandı.

Parmakları boğazımı kavradı ve aynı anda sıktı. Elime uzandım ve onu çekmek için tepkisel bir tepkiyle boğazımı sıktım. Bu, elim düşene kadar daha da sıkmasına neden oldu ve gözlerim bembeyaz oldu. Sırtım battaniyeden geriye doğru büküldü ve boynumdaki damarlar patlayana kadar çığlık attım, bu müstehcen hareket sırasında bizi kimin görebileceğini artık umursamıyordum.

Nefes nefese kalmıştım, kafamı bir yana doğru eğmişim ki arka planda Axel'in sesini belli belirsiz duydum.

"Kesinlikle hayır Prensese," diye homurdandı. "Bitmedi. Daha bitmedi." Beni battaniyeden bir bez bebek gibi kaldıran Axel doğrulup kucağına oturttu. Hareketin beni uyandırmak için olduğunu fark ettim ama doymuş bedenim işbirliği yapmayı reddetti.

Axel umursamadı. Altımdan bana doğru hamle yaptı ve zar zor yetişebildiğim eşsiz bir hıza ulaştı. Kalçalarımı daha sıkı kavrayarak morartıcı bir tutuş sağladı ve ağzı boynumda ve göğsümde küçük ısırlıklar almak için hareket etti. Saat beş gölgesi narın tenimde gezinirken bunu günlerce hissedeceğimi biliyordum. Kasıtlı olarak hatıralar bıraktığını, beni kendisi için işaretlediğini fark ettim. Yarattığı sanat eserine baktım ve itiraz etmek için ağzımı açtım. Çıkan tek şey, sahiplenme işaretlerine karşı bir iniltiydi. İçimde daha önce hiç bilmediğim bir özlem patladı ve ardından eşsiz bir coşku dalgası daha geldi.

Başım geriye doğru düştü. "Tanrım," diye soludum, dudaklarım aralanmıştı, saçlarım kum ve seks yüzünden plajda kontrol edilemeyen karışıklıklar içindeydi.

İkinci orgazmımda beni giderek daha da hızla becerdi. Ona yavaşlamasını söylemek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Sonunda kendini derinlere gömdü ve beni orada tuttu. Penisinin seğirdiğini ve içime sıcak bir meni yayıldığını hissettim.

"Siktir," diye homurdandı, ağzı boynumun kıvrımına indi.

Mucize eseri, çalışmayan bedenlerimizi dışarı çıkmadan manevra ettirdi ve bizi battaniyenin üzerine yatay olarak yerleştirdi.

İnledim, elimle gözlerimi kapattım, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Yirmi bir yılımda hiç buna benzer bir şey yaşamamıştım. Bu da neydi böyle?

İkimiz de kıpırdamadık veya konuşmadık, ancak mekan çalışanlarından veya misafirlerden biri gece geç saatlerde yürüyüş yapmak için özel plaja sendeleye sendeleye girmeden önce kendimizi toparlamamız gerekiyordu. Nefesimiz düzene girince göğsüne vurdum.

"Axel, sen hala içimdesin."

"Ee?" diye sordu kıpırdamadan.

Gözlerim kapalı olmasına rağmen göğsüne bastırdım.

O da elimi tutup bir kenara sıkıştırarak karşılık verdi.

"Dostum," diye inledim. "Hadi. Kalk üstümden." Ne kadar uğraşsam da gözlerimi yeniden açamadım.

"Hayır, aletin senin içinde kalacak," diye cevapladı gayet normal bir ses tonuyla. "İyileşmen için sana on beş dakika vereceğim; sonra seni uyanıkken becereceğim."

O ve insanlara taktığı o tik tak zamanlayıcılar neydi öyle? İçimdeki ateşi söndürmeseydi onu pataklayacaktım. Bunun yerine, gözlerimin kapanmaması için mücadele ettim, anlaşılmaz bir şekilde mırıldandım. Gözlerim, sahil iskelesindeki loş yeşil ışığa çarparak uykuya yenik düşene kadar çırpındı.

On beş dakika sonra Axel beni uyandırdı.

Şafak ışıkları, çırpınan göz kapaklarımı rahatsız ediyordu. Uykulu zihnimdeki örümcek ağlarının dağılıp gözlerimi açması dakikalar aldı.

Sahilde saatlerce seviştik ve bedenim bedelini ödüyordu. Axel, bana verdiği on beş yirmi dakikalık dinlenme arasında penisini içimde tutarak uyumakta ısrar etti. En son otuz dakika önce uyumuştuk. Üstündeydim ve Axel çıplak bedenimi battaniyelerden biriyle örtmüştü. Sonunda yirmi dakikadan fazla uyuyacak kadar doymuştu ve ben bunu tatlı kaçışımın bir işareti olarak algıladım.

Gece boyunca maruz kaldığım darbelerden irkilerek, aletinden kalktığımda amım itiraz edercesine çığlık attı. Getirdiği mutluluk, acıyla yarışıyordu ve sendeleyerek kıyafetlerimi topladım. Şafak sökerken, tesiste kalan misafirler muhtemelen yakında dışarı

çıkacaklardı. Bizi bu durumda görselerdi... Ailemin, mekanın Axel'i kovması konusunda ısrar edeceğinden oldukça emindim.

Günün ilk ışıklarına karşı gözlerimi kırıştıtararak, zayıf kaslarımın izin verdiği kadar hızlı giyindim. Gözlerimi kaçırdım, Axel'a bir daha bakmayı reddettim. Tüm uyarılara rağmen, yeni bir kalp kırıklığıyla karşı karşıya kalmıştım ve kahretsin, neden daha önce yaşadıklarımın çok daha fazla acı veriyordu?

Gececek, dedim kendi kendime. Her zaman geçer. Bir anlaşma yaptın. Bir gecen vardı ve artık bitti.

Bakışlarımı Axel dışında herhangi bir yere çevirerek eşyalarımı topladım. Onu uyandırıp veda etmenin kötü sonuçlanacağını biliyordum. Bu adamın sahipleniciliğini görüyordum ve vedalaşmanın iyi bir şey getirmeyeceğini biliyordum. Muhtemelen beni omuzlarına atıp buradan kovardı.

Görüntüye hüznle gülümsedim.

Başımı sallayarak ona bir not bırakmak için defterimi aldım. Defterin dün geceki liste dışında boş olduğunu fark edince, ona tüm defteri ve ona ait bir hatıra bırakmaya karar verdim.

Hatıra için çantama uzandım, defterin içine koydum ve bir anlık tereddütten sonra Axel için bir mesaj yazdım. Defteri dikkatlice yanına koyup ayağa kalktım. Yine de güzel yüzüne bakmayı reddettim çünkü orada ne bulacağımı biliyordum: Kalp kırıklığı.

Güneş doğmuş, büyü bozulmuştu. Gerçek hayatlarımıza dönme zamanı gelmişti. O berbat hafta sonu, asla unutamayacağım bir hafta sonuyla yer değiştirmişti. Beni mutlu etmesi gerekirdi ama Tanrım, hayal edilebilecek her şeyden daha çok acıttı.

O gün o güzel yabancıya bakmadan uzaklaştım ve bir ay sonra Bayan Jay Ambani oldum.

İKİNCİ BÖLÜM

Küllerinden Doğmak

ONUNCU BÖLÜM

Sunmak

Axel

"BAY TRİMALCHİO, BURADA NE YAPIYORSUNUZ?" DİYE SERTÇE SORDU PİYA. Koyu renk güneş gözlükleri, beni kızının yatılı okulunda gördüğünde duyduğu endişeyi zar zor gizleyebiliyordu.

Piya'nın yüksek topuzundan sarkan gevşek bukleler, öğleden sonra güneşinde parlayan zeytin tenini zarif bir şekilde çerçevesliyordu. Hafif makyaj yapmış, dudakları pembe tonlarındaydı. Varlığım karşısında hazırlıksız yakalandığı bu anlık boşluktan yararlanarak, Piya'nın vücudunu tembel tembel inceledim. Beyaz bluz, mükemmel bir dekolteyle gövdesini sarıyordu. Gömleği, incecik belinde biten kahverengi deri kalem eteğin içine sokulmuştu. Yırtmaç, topuklarıyla uzayan fit uyluklarını sergiliyordu.

Kahretsin, otuz dört yaşındayken yirmi bir yaşında olduğundan daha seksiydi, gerçi şimdi çılgın bir prenesten ziyade rafine eski zenginliği haykırıyordu. Yine de, Piya'nın her iki versiyonu da libidomu aynı şekilde harekete geçirdi.

Onu açıkta becerme hayalini bastırdım. Veliler, öğretmenler ve öğrencilerle çevrili bir lisedeyken muhtemelen iyi bir fikir değildi. Nott

Akademisi, bir tarafında bir kayıt ofisi, ortasında ise yurtlar ve dersliklerin bulunduğu dev bir Hogwarts tarzı bina bulunan beş dönümlük bir arazi üzerine inşa edilmişti. Binanın avlusunda Piya ile karşılaştım.

Ukala bir tavır sergilemeden, memnuniyetle mırıldandım. "Burası benim okulum. Bildiğini sanıyordum." Bilmiyordu çünkü bu okulu daha bugün satın almıştım.

"Öyle mi?" diye alay etti Piya. "Okulun ilk günü için çok mu heyecanlısın?"

Yüzüme sinsi bir sırıtış yayıldı. Kahverengi gözlü güzel, yatak odasındaki ani buluşmamızın ardından saklandı. Dün gece bir otele yerleşmiş ve süitinden dışarı adımını bile atmamıştı. O koşullar altında aklı başında herhangi bir adamın yapacağı tek şeyi yaptım; oteli satın almak için yüklü bir teklif gönderdim. Teklif anında kabul edildi.

İkincil bir önlem olarak, Jordan'a bir parti düzenlemesini ve dün geceki tüm konukları davet etmesini söyledim. Açıkça Piya'yı da getirmesini isteyemezdim. Bunun yerine, Jordan'ı tüm arkadaşlarını getirmeye teşvik ettim. Piya'yı süitinden çıkarma çabalarım boşa çıktı çünkü daveti reddetti.

Piya bu gece muhtemelen sadece işleriyle meşguldü. Anlaşılan o ki, özel patronlar bir proje siparişi verdiğinde günlerce kendini eve kapatıp inzivaya çekilmiş. Bu, yeni hayatı hakkında öğrendiğim birçok şeyden biriydi.

Takma ad altında çalışan başarılı jingle ve söz yazarı.

Yıllarca Chicago'da yaşadıktan sonra yakın zamanda Long Island'a geri döndüm.

Son derece zengin Jay Ambani ile on üç yıldır evli.

Levi'nin keşfettiği her şey arasında, Piya'nın son derece yetenekli on iki yaşında bir kıza anne olması, güncellemenin en ilginç kısmıydı. Piya'yı en son gördüğümünden beri yıllar geçmişti. Köklü değişiklikler bekliyordum. Yine de, kızının haberi beklenmedikti.

Planlarımı zorlaştırdı mı? Evet.

Hedeflerimi değiştirdi mi? Hayır.

Aslında, bunu kendi lehime kullanmanın bir yolunu buldum.

Birincisi, Piya'nın düzenli olarak görülmesini garantilemenin çok fazla

yolu yoktu. Bir kalenin içinde yaşıyordu ve binaya arabayla veya yürüyerek girmek neredeyse imkansızdı. Konut alanının çitle çevrili kapılarının dışında dört karakol vardı ve her karakolda bir muhafız vardı. Güvenlik görevlileri, binaya girmek için gereken şifreye sahip olan tek kişilerdi. Ancak bunlar rüşvetle satın alınabilecek sıradan eski muhafızlar değildi. Bunlar, iyi eğitilmiş eski ajanlardı. Cömert bir maaş alıyor ve sadakatlerini korumak için nüfuzlu sakinlerden özel avantajlar elde ediyorlardı. Ambani ailesi için en iyisini satın aldı ve Levi'nin fırsat penceresi için küçük bir aksaklığı çözmesi saatler sürdü.

Erişilebilen tek noktalar, çitle çevrili kapıların dışındaki direklerdi. Levi, görevlinin tuvaleti kullandığı sırada bunlardan birine gizlice girip sistemi kurcaladı. Çeşitli giriş noktalarındaki görevliler, bilgisayarlarında sakinlerin ev telefon numaralarını kayıtlı tutuyordu. Levi, Ambaniler için kayıtlı numarayı tek kullanımlık telefona çevirdi. Güvenlik kontrol noktasından geçtiğimde, aradıkları numara Levi'ye yönlendirilmişti ve Levi, girişimi açıkça kollarını açarak karşıladı.

Ancak bu sadece geçici bir süre için işe yarayacaktı. Levi, dört gardiyanın da yüksek çitlerin içindeki arazide devriye gezdiğini söyledi. Sakinlerin evlerinin etrafında, herkesin görebileceği bir yere sakladıkları panik butonları vardı ve basarlarsa gardiyanlar üç dakikadan kısa sürede haber verirdi. Piya varlığını fark ettiğinde zaman benim lehime değildi. Artık erişimim olduğunu bildiğine göre, daha fazla araştırma yapacak ve sonunda kayıtlarındaki numaranın yanlış olduğunu tespit edecekti.

Onu düzenli olarak görebilmek için daha iyi bir desteğe ihtiyacım vardı ve Piya'nın kızını buldum. Poppy sayesinde New York'a taşındılar, ancak Ambani hâlâ ağırlıklı olarak Chicago'da yaşıyordu.

Poppy'nin akademik başarıları, birkaç sınıf atlamasına ve liseye girmesine olanak sağlamış gibi görünüyordu. Ne kadar zeki olursa olsun, Poppy'nin geçmişi, gelişmekte olan bir suçluyla boy ölçüşebilirdi. Yetenekli, sıkılmış ve zengindi; şımarık veletler için zehirli bir kombinasyon. Poppy geçen yıl iki özel okuldan atılmış ve bu da onu yatılı okulların kapılarına getirmişti. Oradan da atılmıştı ve Ambani, şımarık kızını, sorun çıkaran çocuğu kabul etmeye istekli tek okul olan Nott'a kaydettirmek için bir servet ödemişti. Yine de Nott

Akademisi, Poppy'nin kabul edilmeden önce bir yaz dönemini sorunsuz tamamlamasını şart koşmuştu. Bu yüzden Ambani ailesi New York'a taşındı.

Yatılı okullar, ebeveynlerin eyalet dışında yaşaması anlamına gelse de, Piya'nın kızına aşırı bağlı olduğu ortaya çıktı. Bu okul aynı zamanda Poppy'nin normal bir çocukluk için son şansıydı; dolayısıyla, Piya'nın kızına normal bir hayat sunması için son fırsattı. Bu okul, kendimi Piya'nın hayatına dahil etmemin anahtarıydı.

Evli bir kadının peşinden bir çocuğu kullanarak gitmek korkunç bir şey miydi?

Hiçbir fikrim yoktu. Suçluluk duygusunu işleyemezdim.

"Normalistlerden" farklı olduğumu fark ettiğimde üç yaşındaydım. Dört yaşına geldiğimde, asimile olmanın normların dünyasında hayatta kalmak için zorunlu olduğunu öğrendim. Ancak, onların dünyasında sadece hayatta kalmak değil, ona hükmetmek istiyordum. On altı yaşında üniversiteye başlayarak ve asi ailemle bağlarımı kopararak erken yaşta bu dünyadan ayrıldım. Hedeflerim basitti.

Güç.

Para.

Kontrol.

Üçüncüyü kazanmak için ilk ikisine ihtiyacım vardı çünkü kontrolsüz bir hayat kabul edilemezdi. Sonra Piya geldi ve hedeflerim sıradan hedefler olmaktan çıkıp hayati önem kazandı. Şöhret, onlara ulaşmak için gereken kısayolları sağladı. Beni zengin etti, ama daha da önemlisi, ünlü olmam, imparatorluğumu kurmak için ihtiyacım olan yatırımları sağlamlaştırmak için gereken ahlaki değerleri oluşturdu. Bir gece kulübü açmak isteseydim, on yatırımcı sırf ünlü bir DJ ile yatağa girmek için bile olsa, hemen işe koyulurdu. Sonuç olarak adımı her yere yazdırmayı başardım: barlar, restoranlar, emlak, oteller ve şimdi de yatılı okullar.

"Bu okulun sahibi benim. Burada ne yapıyorsun?" diye sordum kayıtsızca.

Piya şaşkınlıkla geriye sendeledi. Tedirgin gözler bana açıkça bakıyordu. "Nott Akademisi'nin sahibi siz misiniz? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sesindeki hafif titreme ve varlığım ona layık değilmiş gibi geri çekilme şekli, onu hayatının geri kalanında benimle aynı odaya kilitlemek istememe neden oldu. Piya'nın merhametime teslim olduğu ve arada hiçbir şeyin olmadığı görüntüsü, penisime kadar uzanıyordu.

Harika.

Artık gün ortasında sertleşmeye başladım.

Piya'dan bakışlarımı kaçırdım, burun deliklerim kanımı donduracak türlü sıkıcı şey düşünürken. Cinayet. Savaş. Kan ve vahşet. Piya olmayan her şey beni ölümüne sıkıyordu. Üzerimde nasıl bu etkiyi yaratmıştı? Hayatım boyunca kaçındığım şeyin kalıbına uyuyordu - kontrolümü kaybetmeme neden olan biri - ama işte buradaydım, onu arıyordum.

Yıllardır, "normal" insanlardan öğrendiğim davranışları uygulayarak ve bu yanımla başarıyla gizleyerek harika bir iş çıkarmıştım. Dünya beni bir kahraman, yoksulluktan zenginliğe uzanan bir hikâyenin gerçeğe dönüşmüş hali olarak görüyordu. Bu maske, gerçek kişiliğimi gözlerden saklamama yardımcı oldu.

Piya, karanlığın gözlerine bakıp balıklama dalan ilk ve tek "normal" kişiydi. Karanlığıma dair anlık bakışlar onu korkutmadı. Aksine, onu kucakladı ve kendi lehine kullandı. Benim gibi korkutucu birinin, karanlık mekanlara yaptığı ziyaretlerle dolu bir listeyi işaretlerken onu koruyacağını sanıyordu. Bir şeyi hesaba katmayı unutmuştu. Onu benden kim koruyacaktı?

Piya'ya olan saplantım, bazılarının tek gecelik ilişki olarak değerlendirebileceği bir şeyden kaynaklanıyordu. Ancak tek bir tat yeterli değildi. On yıldan fazla zaman geçmişti, ama hâlâ onun uyandırdığı ve tek bir gecede özgür bıraktığı kokuyu ve tadı alabiliyordum. Yıllardır aynı hazzı yeniden yaratmaya çalışıyordum ve bu ürkütücü kadının bende uyandırdığı şeyi anlayamamak beni sadece çileden çıkarıyordu. Farkında olmadan bir canavarı baştan çıkarıp beslemişti. Bunun getirdiği sonuçlara şaşırmasamalıydı.

"Yeni satın aldığım bir şeydi," dedim yumuşak bir sesle.

"Bu imkansız," dedi kendi kendine, bunun doğru olmamasını umarak. "Adını evraklarda görürdüm-"

Bir flaş patladı ve Piya cümlesini yarıda kesti. Faile baktım ve muhtemelen ölümünden sorumlu olan cihazı indirmeden önce yutkunduğunu gördüm.

Şöhret, hayatımın bazı kısımlarını basitleştirirken, diğer kısımlarını da hantallaştırıyordu. Meşhur ev partilerimin kutsal alanında kimse beni rahatsız etmeye cesaret edemiyordu. Katılan ünlüleri üzerek ortalığı karıştırmak gibi bir niyetleri olmadan bir davet almaktan çok mutlu oluyorlardı. İnsanlara gönüllerinden geçeni vererseniz, karşılığında boyun eğmeleri çok kolay oluyordu.

Ancak evin dışında durum farklıydı. Nott Academy'deki performansım küçük bir paparazzi sürüsüne bildirilmişti ve çitle çevrili kapıların önünde toplanmışlardı.

“Bay Trimalchio, yanınızdaki bu sevimli hanım kim?” Korkuluk kapılarının diğer tarafından elinde kamera olan başka bir adam konuşuyordu.

Piya, altın Hermes atkısını saçlarına geçirip burnunun üstünde duran güneş gözlüğünü sertçe geriye iterek hızla uzaklaştı. Varlığım karşısındaki merakı, spot ışıklarından uzaklaşma ihtiyacıyla gölgelendi. Bu, paparazzilerin onun kimliğine olan ilgisini daha da artırdı ve kameralar hızla uzaklaştı.

Başarım için ünlü olmak gerekiyordu ama bu yorucuydu. Sıradan bir insan gibi kibarca el salladım. Kameraları ellerinden alıp parçalamamak için gereken kontrolü yıllar içinde mükemmelleştirmiştim. Dürtü kontrolü eksikliği kabul edilemezdi; benim gibilerin sık sık hapse girmesinin sebebi buydu. Hapishaneler sosyal insanlarla doluydu. O aptalların aksine, refleks gibi önemsiz bir şeyin beni hedeflerimden alıkoymasına asla izin vermezdim. Kana susamışlığımı gidermenin çok daha tatmin edici yolları vardı.

Mesela Piya Ambani.

Susuzluğumu giderecek şey aceleyle uzaklaştı ve binanın kapısını açtı. Kapıyı çarpmadan önce ayakkabılarımı aralığa soktum. O homurdanırken ben de onu takip ettim. Can sıkıcı gençler ve onların aynı derecede mutsuz ebeveynleri etrafımızda vızıldıyordu. Bakıcılar, büyük veda töreninden önce aşırı şımartılmış gençleri odalarına yerleştirirken, veletler harçlıklarından şikayet ediyordu.

Girişimde birkaç gizli bakış oldu. Onun dışında kimse fotoğrafımı çekmedi, taciz etmedi veya yanıma yaklaşmadı. Nott Akademisi eski zenginliğin doğduğu yerdi ve buram buram para kokuyordu. Ünlüleri taciz etmek kültürün bir parçası değildi. Ayrıca, burada ebeveyni Broadway yıldızları olan birçok çocuk vardı ve doğru duyduysam, iki çocuk oyuncu da bu yıl için kayıt yaptırmıştı. Öğretmenler, öğrenciler ve veliler ünlüleri görmeye alışmıştı.

Piya, kendine güvenen adımlarla koridorda ilerledi, atkısını çıkarıp çantasına tıktırdı. Ben de onu yavaşça takip ettim ve beni kaybetmek için adımlarını hızlandırdığını fark edince sııttım. Önemli değildi. Müdür beni daha önce gezdirmişti ve gideceği yeri biliyordum. Bu koridor kafeteryaya çıkıyordu.

"Soruma cevap vermedin. Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Piya çenesini havaya kaldırarak beni görmezden gelmeye çalıştı. Beni kaybedemeyeceğini anlayınca buz gibi bir sesle, "Lütfen beni rahat bırakın, Bay Trimalchio," diye tükürdü.

"Tahmin edeyim. Kızını görmeye geldin," dedim gayet normal bir şekilde.

Piya olduğu yerde donakaldı, kasları gerildi. Döndü ve koyu renkli güneş gözlüklerini çıkardı, kahverengi gözleri alev alev yanıyordu. Belli ki, bir sinire dokunmuşum. "Kızım olduğunu nereden biliyorsun?" Parmağıyla göğsümü dürttü.

Gözbebeklerim, tırnağının etime saplandığı yeri takip etti. Bu kadında böylesine temel etkilere neden olan şey neydi?

Sertleşme.

Lisede sertleşmeye kalkmayın.

"Buradaki yetişkinler sadece veliler, öğretmenler ve bu okulu yeni satın almış kişiler." Başparmağımı göğsüme doğrulttum. "Öğretmene benzemediğine göre, bu okulda okuyan bir çocuğun yoksa burada olman tuhaf olurdu," diye hesapladım.

Öğretmen olmadığını neden varsaydığımı sormak ister gibi ağzını açtı. Sözünü kesip, tepesi topuzlu ve düğmeli hırkalı bir kadına anlamlı bir şekilde başımı salladım. Kadın, panosuna zimbalanmış listeden bir şeyi sildi; rolünün ne olduğunu açıkça belli ediyordu. Piya, "Anladım" der gibi gözlerini devirdi.

"Ama özellikle bir kızım olduğunu mu varsaydın? Nereden bildin?"

"Benim de yollarım var."

"Ne oluyor yahu?" Piya, benim bu ketumluğum karşısında öfkeden kudurmuş gibiydi. "Sen de mi kızımı takip ediyorsun? Hemen söylüyorum, çocuğuma yaklaşmaya cesaret etme. Asla. Anlıyor musun beni-"

"Jordan bana kızından bahsetti," dedim sesi yükselirken. Bu, Piya'yı histeriden kurtardı.

Sanki aramızdaki bağ hiç aklına gelmemiş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı ve cevabı kabul etmiş gibi göründü. Piya, şüpheleri dağıtmamak için, kendini toparlamak adına, diz hizasındaki muhafazakâr eteğini rahatsız bir şekilde düzeltti.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturayım Bay Trimalchio. Neredeyse on dört yıldır görüşmüyoruz ve aniden her yerdesiniz. Bir partide size rastladım ve siz de kocamı terk etmemi istediniz," cümlesinin sonuna doğru, konuşmamıza tanıklık edecek birini ararken sesi alçaldı. "Üstelik evime zorla girdiniz ve siz... s-siz," diye kekeledi Piya, olanları dile getiremeyerek.

"Seni becerdim mi?" diye sordum, çünkü söyleyecek söz bulamıyormuş gibi görünüyordu.

Piya kızardı ama geri adım atmayı reddetti. "Ve ertesi gün kızımın okulunu satın almanın bir tesadüf olduğuna mı inanmam gerekiyor?"

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturayım," diye öfkeyle çıktım. "Evime davetsiz geldin. Dün gece dediğim gibi, hayatını kurtarmak için evine koştum. Geleceğimi sana söyledim ve sen de evine girmeme izin verdin. Burada ciddi karışık sinyaller veriyorsun."

Piya ağzını açtı, ama ben hemen sözünü kestim.

"Şimdi kızınızın yeni aldığım okula gittiğini öğreniyorum, ama siz bana karşı oyun oynuyorsunuz. Kızınızı bu okula sırf bana yakın olmak için kaydettirmedeğinizi nereden bileceğim?"

"Bana bu saçma suçlamalarla kafa tutabileceğini sanıyorsan delisin," diye çıktı. "Hoşça kal, Bay Trimalchio." Adımlarını sürdürürken çenesi havaya kalktı. Yanına gittim. "Beni takip etmeyi bırakır mısın?" diye azarladı.

"Kendini pohpohlamayı bırak. Aynı yöne gidiyoruz."

"Neden kafeteryaya gidiyorsun?"

"Yemek kalitesini kontrol etmek için. Bu okuldaki velilerin deli olduğunu duydum." Ona anlamlı anlamlı baktım. "Çocuklarını yetersiz besledikleri için şikayet etmelerine fırsat vermeyeceğim."

Piya, kafeteryaya vardığımızda adımları sendeleyerek, bıkkınlıkla nefes verdi. Bakışları köşedeki bir figüre takılınca, cevabı kesildi.

Kafeterya, öğle yemeği telaşı ve taşınma günü kalabalığından dolayı tıklım tıklımdı. Yine de ortam rahattı. Çocuklar, minderli sandalyeleri olan yuvarlak ahşap masaların etrafında ebeveynleriyle veya birbirleriyle özgürce etkileşim kuruyorlardı. Köşedeki hariç her masa doluydu. Baştan aşağı siyah giyinmiş yalnız bir kurt, önüne bir kitap yığını sererek kafeyi ele geçirmişti. Kulaklıkları takılı ve dizüstü bilgisayarları açıkken, "siktir git" diyen bir vücut dili kullanıyordu. Çocuk, sessiz bir kararlılıkla, yaklaşılamaz olduğunu belli etmişti.

Kimse bana dikkat etmeseydi ben de aynısını yapardım. Gereksiz insanlardan uzak bir masa seçer, kulaklığımla onların çöp seslerini duymazdan gelir ve kendimi sıradan insanların erişemeyeceği bir yer haline getirirdim. Ancak, daha önce de belirttiğim gibi, sıradan insanların dünyasıydı burası. Çocuk, mesafeli tavıyla kendini hedef tahtası haline getiriyordu.

Piya dikkatimin nereye kaydığını fark etti. "Axel," diye sesini alçalttı, önceki tüm düşmanlığı acil bir mesele lehine kaybolmuştu. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Kabul ederek göz kırptığımda, Piya seyircileri aramak için sağa sola bakındı ve beni boş büfe sırasına doğru götürdü. İki tepsi alıp birini bana uzattı.

Bu kafeteryanın mevcut nüfusunun net değeri, Amerika'nın gelecekteki GSYİH'sinin yüzde birine eşitti. Müşteri kitlesi göz önüne alındığında, yemekler şaşırtıcı derecede gösterişsizdi: sosisli sandviçler, patates kızartması, hamburgerler, makarna ve salata, açık büfe tarzı chafing dish'lerde servis ediliyordu. Piya tabağına makarna ve biraz salata koydu. Ben de dikkatsizce aynısını yaptım; Piya'nın medeni bir sohbe olan ani ilgisi merakımı uyandırdı.

"Birbirimizi en son gördüğümüzden beri epey zaman geçti," diye başladı, gözleri önündeki bir şeye dikilmişti. "O zamandan beri benim için her şey değişti."

O zaman Piya'nın sohbet için neden yemek sırasını seçtiğini anladım. En az göze çarpan yer orasıydı çünkü ikimiz de kafeterya yemeklerinin müdavimiymişiz gibi görünecektik.

"Artık bir ailem var ve kızım ile öğle yemeği yemeye geldim. Bunu öğrenmemeli-" Piya gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Dün gece ne olduysa, unutmaya hazırım. Belki çok içtim ve belki de her şey korkunç bir yanlış anlamaydı. Hadi ateşkes ilan edip her şeyi geride bırakalım," dedi kararlı bir şekilde, imaları kristal berraklığındaydı. Piya, kızıyla tanışmamı engellemek için can atıyor ve geçmişinin bugününe sızmasını istemiyordu.

Sakin bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Benimle ilgili endişelenecek bir şeyin yok." Elimi teslim olurcasına kaldırdım. Benimle ilgili endişelenecek çok şeyi vardı ama histeri yaratmak pek de işe yaramıyordu.

Rahatlamanın verdiği derin nefesi uzunca bir süre ağzından kaçırdı. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Öğle yemeğinizin tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Şey, şey... seni tekrar görmek güzeldi sanırım." Rahatsız bir şekilde oyalandı, pes ettiğim için konuşmayı nasıl olumlu bir şekilde bitireceğinden emin değildi. "Ve, şey, tüm paran için tebrikler."

Eğlenen bakışlarım onun daha da kekeleymesine neden oldu. Sonunda Piya, konuşmamızı basit bir el sallamayla bitirmeye karar verdi.

Piya'nın uzaklaşmasını izledim, ona otuz saniyelik bir avantaj sağladım, sonra da kızının yanına gitmek için arkasından gittim.

"Dün gece Dr. Stevenson'ı aradın mı?" Piya, köşedeki masada kızının karşısına oturdu. Ambani'nin Poppy'nin ilk gününü kaçırması hakkında ne düşündüğünü merak ettim, özellikle de kızını yazın geri kalanında görmesi pek olası olmadığı için. Umarım Levi'nin çabaları aralarında etkili bir anlaşmazlık yaratmıştır.

Piya, masaya yaklaştığını görünce panikle yüzünü buruşturdu. Kızı bana sırtını dönmüştü. Annesinin gözlerindeki endişeyi görünce Poppy dönüp bana baktı.

"Bay Trimalchio," diye selamladı Poppy, sesinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi olmadan.

Kaşlarım havaya kalktı.

Hayatta beni şaşırtan çok az şey vardı. Piya'nın medeni durumundaki değişiklik, genel olarak toparlanmış halimi bozan şeylerden biriydi. Bir an duraksadım, sonra toparlandım ve her zaman olduğu gibi bir çözüm buldum.

Bu, beni aniden şaşkına çeviren ikinci seferdi. Poppy'nin monoton hitabını, ses tonunda bir parça şaşkınlık olmadan beklemiyordum. Akıl almaz bir şey yapmıştı; Poppy beni hazırlıksız yakalamayı başarmıştı.

Haşere beni tanıyordu. Nasıl?

House müziğinin hayranı ve bilgili biri olması mümkündü. Ancak, benim hayranım olsaydı, bana hitap ederkenki bıkkın tavrındaki kadar ilgisiz görünmezdi. Poppy, tanışmamızın gecikmiş olduğunu ve benimle tanışmanın çoktan eski bir haber olduğunu ima ediyordu.

Bunu tahmin etmeliydim. Onun gibi çocuklar, yetişkinleri şoke etmekten hoşlanırdı. Dünyayı umursamayan asık suratlı ergenlerin tipik bir örneğiydi. Kafeteryadaki diğer liseli kızlar kendilerine verilen üniformaları -beyaz yakalı, düğmeli bir gömlek ve siyah bir etek- giyerken, Poppy beyaz gömleğini örtmek için siyah bir hırka giymişti. Üniformalarını şekillendirilmiş saçlar ve tasarımcı topuklu ayakkabılarla tamamlarken, Poppy'nin kalın siyah çizmeleri ve yüksek atkuyruğu göz alıcıydı. Ona bir bakış attım ve duygusuz sesine hazırlıksız yakalanmadan, ona ayak uydurmam gerektiğini hemen anladım.

"Bayan Ambani, yanılmıyorsam, nasılsınız?"

Poppy kısaca başını salladı.

"H-merhaba, Axel." Şaşkın Piya, önce birbirimize baktı, sonra kızına odaklandı. Kızının beni görünce gösterdiği kayıtsız tavır onu şaşırtmıştı. "Biliyor muydun-"

"Şu DJ Axel okulumuzu satın mı aldı?" diye sordu Poppy hiç tereddüt etmeden. "Herkes biliyor, Anne," Piya'nın "Anne" kelimesini

duyunca kaskatı kesilmesi, Poppy'nin bu terimi onu kızdırmak için kullandığını açıkça gösteriyordu.

İlginç bir dinamik...

"Evet, ama-" Piya nedense dilini tuttu.

"Bunu bilmiyor muydun?" Poppy, Piya'nın da benim varlığıma şaşırmadığını görünce annesine ters davrandı.

Piya'nın kasları kaskatı kesildi. "Birkaç dakika önce öğrendim."

"Saatler önce okul notunda okudum," diye sıkılmıştı Poppy.

Yüzündeki her ifade mükemmel bir şekilde eğitilmişti. Bir çocuk için etkileyiciydi. "Gerçekten anne, tek çocuğunu herkesin yönettiği bir okula göndermeden önce ödevini yapmalısın. Bildiğin kadarıyla o bir seri katil ve beni uyurken öldürmeyi planlıyor."

Konuşmaya devam edersen, belki yaparım.

Piya kızına boş bir ifadeyle baktı. "Poppy," dedi gergin bir sesle. "Nott'a gitmemiz için bize yalvardın; baban seni buraya kabul ettirmek için bu kadar çaba sarf etti."

"Hımm." Poppy bu ayrıntının önemsiz olduğunu düşünüyor gibiydi.

Zorlu ilişkilerini arşivledim ve bunu kendi lehime nasıl kullanabileceğimi düşündüm. Bu, aralarında açıkça sık rastlanan bir durumdu.

"Cinayeti başka bir güne saklıyorum," diye araya girdim ve Piya'nın sert bakışlarına maruz kaldım. "Şimdilik masada bir yerle yetineceğim. Burası beni ağırlayamayacak kadar popüler." Yemek tepsisine başımla işaret ettim. Normal bir insan, okulun sahibini de artı puan kazanmak için davet ederdi. Ancak Piya top oynamakla ilgilenmiyordu.

"Şey-"

Poppy, annesinin gözlerindeki tereddüdü okudu ve hemen masadaki boş bir sandalyeyi işaret etti. "Hadi bakalım." Poppy'nin annesinin düğmelerine basma şekli, çocukların dikkat çekmek için yaptığı tipik saçmalıkları aşırıyordu. Eğlenceli olsa da, niyetini merak ettiğimi fark ettim.

Piya'nın çiçeksi ve pahalı kokusunu aldığım da bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım. Tepsimdeki tutuşum ölümcül bir tutuşa dönüştü. Planıma ve Piya'nın kızının hayatına sızmaya kahretsin.

Bunun yerine gözlerim, Piya'yı sürükleyebileceğim en yakın tuvaleti aradı.

Bir erkeğin gerçek kontrol vasiyeti en zorlu koşullarda ortaya çıkar. Başkaları kontrolü kaybetmek için tekil istisnalar kullanırken, ben sakinliğimi koruyabilme yeteneğimin tadını tam da o anlarda çıkardım. Ama konu Piya olduğunda, sınırlarımı sonuna kadar zorladı.

Daha önce hiç olmadığı kadar kontrol sahibi olarak, dürtümü bastırdım ve savaşı kaybetmeden tepsiyi yere bıraktım. Levi'ye göre Poppy, Piya'nın hayatındaki en önemli şeydi. Bu, istediğimi sağlamlaştırmamın kesin yoluydu. Bir çıkış stratejisi bulmasına izin vermeden, şaşkın Piya'nın yanına oturdum.

"Şey, tamam," diye kekeledi Piya. Poppy'nin beni sorgulamasını veya varlığımla ilgili ek sorular sormasını bekler gibi ikimize de baktı. Poppy ikisini de yapmayınca, Piya'nın gözleri tekrar bana kaydı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, Piya'nın ne anlatmaya çalıştığını anlayamıyordum.

Piya, Poppy'nin dikkatli gözlerinin etkileşimlerimizi dikkatle izlediğini fark edince hızla kendine geldi ve varlığını görmezden gelmeye karar verdi. Yanına dönüp asıl sohbetlerine geri döndü.

Telefonumla dikkatim dağılmış gibi davranarak kafeteryada öğle yemeğinin tadını çıkardım. Piya'nın kovulması bir yıkım isteğı uyandırır da, bu senaryoda bana gayet uygundu. Sohbetlere katılmak yerine dinlemek, pek çok kişinin kullanmadığı bir beceriydi. Bana insanlar hakkında değerli bilgiler verdi ve Poppy'nin seviyesini yükseltmem gerekiyordu. Daha da önemlisi, isteklerini ve zayıflıklarını öğrenmem gerekiyordu.

"Odanızdaki Wi-Fi çalışıyor mu?" diye sordu Piya kızına.

Küçük piç başını salladı, ama gözleri beni şüpheyile süzdü. Pek bir şey kaçırmamıştı ve dikkatim göz ucuyla Piya'ya kaydığında kaşlarını çattı. Poppy'nin tavrı değişti.

"Peki yeni oda arkadaşınla tanıştın mı?" diye sordu Piya, makarnayı çatalının etrafında döndürerek Poppy'ye. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Eğer sormak istediğın buysa, o hala hayatta ve tüm saçları duruyor."

"Poppy!" diye uyardı Piya ama telefonumdan başımı kaldırdığımda hemen ağzını kapattı. Sorunlu kızıyla tanışmamı istemiyordu.

Omuz silktim. "Benim adıma konuşmayı kesme. Müdür, yaz dönemine kabul edilen tüm öğrencilerin transkriptlerini gönderdi. Şu anda Bayan Ambani'nin daimi kayıtlarını inceliyorum."

Piya'nın nefes alması durmuş gibiydi, ben de onu öldürmeye çalıştım.

"Poppy'nin son oda arkadaşının dönemin ortasında okulu bıraktığını duydum."

Poppy'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ve işte o zaman zayıflığı apaçık ortaya çıktı. Yanılmışım.

Zararlı zengin ve şımarık değildi.

Zararlı zengindi ve empati yeteneği yoktu.

Bu bir soruna dönüşebilirdi. Onu nasıl kandıracağımı, hem de hemen, bulmalıydım. Çocuğun dikkatini, bu dünyada en çok istediği şeyle dağıtmalıydım ki, ailesinin yaklaşan boşanma davası sırasında olay yaratmasın. Piya'nın da onaylayacağı bir şey olmalıydı.

Poppy'nin babası son derece zengin olduğu için para işe yaramazdı. Şöhretimi ve bağlantılarımı yem olarak kullanmak da anlamsızdı çünkü Poppy annesinin müzik yeteneklerini veya ilgi alanlarını miras almamıştı. Aksine, Poppy başarılı bir matematikçiydi. Altı yaşında Mensa'ya kabul edildi, sekiz yaşında kodlamaya başladı, on bir yaşında Matematik Olimpiyatları'na katıldı ve adına sayısız başka ödül kazandı.

Poppy'nin geçmiş performansına bakıldığında, Ambani'nin kızını devasa imparatorluğunu devralması için hazırladığı açıkça görülüyordu. Hindistan'ın en zengin ve en önde gelen ailelerinden birinden geliyordu. Her sektörde elleri vardı, ancak en çok arzuladıkları gelir kaynağı hedge fon yöneticiliği idi. Poppy'nin önündeki kitap yığını, Jay Ambani'nin neyle tanındığını gösteriyordu.

Matematik dehası.

Yatırım gurusu.

Milyarlarca dolarlık varlıkları yöneten hedge fon patronu.

Piya, tek arzusu çocuğunun mutlu ve sağlıklı bir yaşam sürmesi olan anne ayı tipiydi. Poppy de istemediği sürece Ambani'nin kızının geleceğini belirlemesine izin vermezdi.

Tahmin etmem gerekirse, Poppy bir gün babasının yerini almak isteyen hırslı bir çocuktur. Ulaşmak istediği bir hedefi olmayan hiç kimse matematiğe, hisse senetlerine ve yatırımlara bu kadar ilgi duymazdı. Ben bilirdim. Onun yaşındayken, hatta daha küçükken bile benzer hırslar beni yönlendirirdi.

Ancak aramızda çok belirgin bir fark vardı. Kontrol. Poppy'nin davranış sorunları, dürtü kontrolünden yoksun olduğunun açık bir göstergesiydi.

Dikkatim bir kenara atılmış başka bir kitap setine kaydı.

Kendi Zihninizin Efendisi Olun.

Zihniyetinizi yeniden yapılandırın.

Dürtüsel Tepkileri Etkili Şekilde Yatıştırmak İçin Stratejiler.

Hmm. Demek ki Poppy eksikliklerinin farkındaydı ve sorunu çözmek istiyordu. Asosyal kişiliklere sahip pek çok kişi umursamazdı... kusurları en çok arzuladıkları şeyle çelişmediği sürece.

Levi'nin Ambani ailesi hakkında ortaya çıkardığı detayları zihnimde taradım. Eğer bu ailedenseniz, otomatik olarak şımartılmış bir hayat garanti altına alınıyordu. Ancak Poppy benim gibiyse, şımartılmış bir hayat istemiyordu. Hepsinin üzerinde hakimiyet kurmayı arzuluyordu. Tamamen aile değerlerine dayalı bir şirkette bunu yapamazdı. Onun gibi dengesiz biri, onların imajına uymuyordu.

Şirketlerinin yönetim kurulu üyeleri Ambani'nin aile üyelerinden oluşuyordu, yani hepsi bu küçük haşerenin sorunlu geçmişinin farkındaydı. Yönetim kurulu, CEO'ları onaylıyordu. Poppy kendine çeki düzen vermezse, babasının yerine geçmesine izin vermezlerdi. Ambani'nin yönetim kurulunda yeterli sandalyesi yoktu, bu yüzden istese bile değerli kızına dizginleri veremezdi.

İşte oradaydı, babasının ona alamadığı tek şey ve Poppy'nin hayatta istediği tek şey: babasının imparatorluğu ve ailesinin saygısı.

Poppy ile olan ilişkim buydu çünkü farklı olduğumu fark ettiğimde ilk ustalaştığım şey dürtüsel davranışlarımı kontrol altına almaktı. Poppy çaresizce kontrolü öğrenmek istiyordu ve Piya da tek çocuğu için çaresizce mutluluk istiyordu. Başka kimse Poppy'ye aynı şekilde yardım edemezdi. Bir nörodiverjansı anlayacak biri varsa, o da kendi türünden olmalı.

İşte böyle, parçalar yerine oturdu. Küçük suçlunun kana susamışlığını dizginlemeyi teklif edecektim. Üniversiteden mezun olduktan sonra babasının yanındaki o çok arzulanan koltuğa kavuşmayı dört gözle bekleyecekti. Küçük pislik, ailesi resmen ayrıldığında çok fazla dramaya yol açmamak için yeterince minnettar olacaktı. Ve Piya, kızının davranış sorunlarını çözdüğüm için sonsuza dek bana minnettar kalacaktı.

Dediğim gibi, insanlara gönüllerinin istediğini verin, karşılığında teslim olmaları çok kolay olur.

"Eski oda arkadaşınla ne oldu?" Cevabı biliyordum ama masadaki herkese Poppy'nin eksik olduğu şeyi hatırlatmak istedim.

Poppy gözlerini devirdi. "Hiçbir şey. Herkes saçını kestirdiğim için çıldırdı."

"Uyurken," diye tısladı Piya.

Poppy omuz silkti. "Ben ona yapmamasını söylememe rağmen eşyalarıma dokundu. Her davranışın sonuçları olduğunu bilmeliydi."

Annesi, etraftakileri görebilmek için sesini alçaltarak, "Zavallı kız aylardır terapistte gidiyor," diye uyardı. "Hâlâ uykusunda birinin saçını kestiği kabuslar görüyor."

Poppy sırttı.

"Geçen yılın tekrarını istemiyorum," diye uyardı Piya. "Beni anlıyor musun, küçük hanım?" Piya, küçük hanım dediğinde hemen irkildi. Piya'nın, küçük hanım diyecek türden bir anne olacağını hiç düşünmediğini sanıyordum.

Meraklandım.

Poppy, annesinin isteklerini sözlü olarak yerine getirmeden sıkılmış bir şekilde omzunu kaldırdı. Ayağa kalkıp yemek tepsisini, ambalajları ve çöpleri topladı.

Bakışlarım kafeteryadaki diğer masalara kaydı. Kendini beğenmiş veletler yemeklerini yiyip, kafeteryadaki temizlikçilere çöp ve ambalaj bıraktılar. Poppy, kimsenin onun pisliğini temizlemesini beklemeyen tek öğrenciydi ve ellerini kirletmekten de hiç hoşlanmazdı. Hatta masanın kendi tarafını bir peçeteyle sildi.

Çocuk geleceğin zenginiydi. En üstteki yüzde birlik kesimin yüzde biriydi ve muhtemelen buradaki çoğu çocuktan daha zengindi. Birinin saçını kesmek konusunda tereddüt etmese de, okulundaki

temizlikçileri düşündü. İlginç. Belki de çocuk çok da ileri gitmemişti, bu da Piya'nın tavsiyemi dinlemesi için daha fazla motivasyondur.

Poppy tepsiye boş bir su şişesi koyduğunda, küçük yaratık birdenbire sordu: "Bay Trimalchio, beyninize bakabilir miyim?"

"Poppy! Ne diyorsun sen?" diye azarladı Piya, mahcup bir şekilde. "Bu hiç kibarca değil. Özür dile."

"Tamam, özür dilerim." Poppy başını salladı. "Beyninin içine bakabilir miyim?" diye sordu, "olabilir" kelimesini vurgulayarak.

"Poppy," diye tekrar denedi Piya, bu sefer şakağına tutunarak bezgin bir sesle. "Tatlım, yapamazsın—"

"Rahatla anne," diye sözünü kesti haşere. "Geçen yılın tekrarını istemediğini söylemiştin, bu yüzden empatiyi öğrenerek ufkumu genişletiyorum."

Piya'nın gözleri, kızının... sorunları hakkındaki bilgimden bir kez daha rahatsız olarak hızla üzerime kaydı. Poppy sorunun farkındaydı. Görünüşe göre Piya da farkındaydı.

"Empatiyi belirleyen beyin bölümü hakkında bir dönem ödevi yazıyorum. Sonuçları incelemek için Bay Trimalchio'nun beyin taramasını yapmak istiyorum," diye açıkladı Poppy, yemek tepsisini en yakın dağıtıcıya götürüp omzuna atarak. "Bir keresinde empati eksikliğinden bahsetmiştin, bu yüzden mükemmel bir aday."

Keskin bakışlarım Piya'ya kaydı. Lanet olsun. "Kızına benimle buluşacağını söylemişsin," diye sııttım.

"Bundan bir anlam çıkarmayın Bay Trimalchio," diye fısıldadı Piya, Poppy bir anlığına masadan uzaklaşırken. "Sizi televizyonda gördük ve kızıma sizinle bir kez tanıştığımı söyledim. Nasıl biri olduğunuzu sordu, ben de empati yoksunu olduğunuzu söyledim. İnanın bana, sözlerim asla nazik olmak için değildi."

Vay canına, vay canına. Poppy'nin bana cevap vermemesi şimdi mantıklı geliyordu. Okulu satın aldığımı öğrendiğinde, masalarına gitmeme hiç şaşırmamıştı. Poppy, annesinin arkadaşı olduğumu sanıyordu.

"Şimdi oryantasyona gitmem gerek." Poppy masaya döndü ve eşyalarını topladı. "Beyin taramasına evet mi, hayır mı dedin?" diye sordu.

"Bay Trimalchio'yu bu konuyla rahatsız etmememiz gerektiğini düşünüyorum," diye araya girdi Piya.

"Ne zaman?" diye sordum Poppy'ye, Piya'yı duymazdan gelerek. Bu kesinlikle benim lehime oldu.

"Yarın, bu saatler benim için uygun."

Piya, kurt gibi sırtıma duymazdan geldi. "Eminim Bay Trimalchio yardım edemeyecek kadar meşguldür."

"Bu bilim için," diye karşılık verdi Poppy, bana bakarak.

"Bilim için her şey," diye ekledim.

"O zaman yarın görüşürüz." Tıpkı benim gibi Poppy de, bu durumu engellemek için elinden geleni yapan annesini görmezden geldi.

"Okulunuzun e-posta adresine iletişim bilgilerimi ve hazırlamanız gereken diğer ayrıntıları e-postayla göndereceğim."

Şaşkın Piya kendini tutamadı. "Bir dakika bekle—"

"Kulağa harika geliyor." Poppy, daha fazla etrafta dolasırsa, Piya'nın bizi daha fazla görüşmekten men edeceğini biliyordu. "Yarın görüşürüz. Hoşça kalın."

"Haşhaş—"

Piya'nın cevabı, elini sıkmak için uzandığımda kesildi. Dehşete düşen Piya, elimi geri çekti ve kafeteryanın yarısını geçmiş olan kızının arkasından baktı.

Piya'nın çılgılık atmasını ya da bana saldırmasını bekledim. İlginçtir ki, ikisini de yapmadı. Piya sadece ayağa kalktı, sırtını dikleştirdi ve soğukkanlılıkla, "Hoşça kalın, Bay Trimalchio," dedi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Yıl Önce

Piya

DR. STEVENSON'IN PIŞMIŞ BRIE PEYNİRİNDEN ARMUTLU BİR PARÇA ALIP krakerin üzerine sürmesini sabırla izledim. Birkaç lokma daha yerse, konuşmaya hazır olacaktı.

Dr. Stevenson bir aile dostumuzdu. Aynı zamanda New York'un en iyi çocuk psikologlarından biriydi ve yakın zamanda Chicago'ya taşındı. Bu bilgiyi öğrendikten sonra, Poppy'yi terapiye kaydettirmeye karar verdim. Kızımı daha iyi bir yola sokmak için fikirlerim tükeniyordu ve Dr. Stevenson'a geri dönülmez bir şekilde güvendim. Saçma sapan konuşmazdı ve dobra dobra konuşurdu. Poppy'nin tam da ihtiyacı olan kişiydi.

Ancak Poppy'yi seanslara kaydettirmeden önce benim de sorularım vardı. Dr. Stevenson hasta gizliliği konusunda titizdi. Küçük olsun ya da olmasın, seanslar dışında hastalarla, kendilerine veya başkalarına zarar vermeyi düşünmedikleri sürece konuşmazdı. Özellikle meraklı ebeveynlerden hoşlanmazdı.

Öğle tatilinde onunla buluştum, bunu helikopter ebeveynlik olarak görmemesini umuyordum. Hatta onu yiyecekle kandırmak umuduyla

ev yapımı bir öğle yemeği bile getirdim. Onu tanıdığımdan beri Dr. Stevenson ev yapımı yemeklerimi asla geri çevirememişti.

"İyi misin Piya?" diye sordu Dr. Stevenson.

"Elbette. Neden olmayayım ki?" Bu koşullar altında yapabildiğim en büyük gülümsemeyi takındım. Poppy okuldan atılmıştı. Bunun bir alışkanlık haline gelip evde eğitime başvurmasından ödüm kopuyordu. Poppy zaten diğer çocuklarla geçinmekte zorlanıyordu. Kendini soyutlamak, antisosyal eğilimlerini daha da artıracaktı.

Poppy'nin ilgi alanlarının diğer çocuklardan farklı olduğunu fark ettiğimde küçüktü. Ambani ailesi kalabalıktı ve çok sayıda teyze, amca ve kuzen vardı. Diğer kuzenleri giyinip topuklu ayakkabı denerken, Poppy eğlence olsun diye Wi-Fi yönlendiricisinin arkasındaki seri numaralarını ezberlerdi. Bilim fuarlarında yarışırken, Poppy rakiplerinin toplantı odalarında olduğunu sanıyordu. Oysa Poppy daha önce hiç şiddet yanlısı olmamıştı ve korkunç şeylere karşı derin bir hayranlık besliyordu. Sadece kendisi için daha büyük ve daha iyi şeyler istiyordu. Poppy, babasının ev ofisine girip "Büyüdüğümde toplantı odasında babamın koltuğuna oturacağım," dediğinde henüz beş yaşındaydı.

Jay çok gururlu ve heyecanlıydı. İşler tepetaklak olana kadar Poppy'nin hayallerini savunduk. Artık çocuğuma nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ve Dr. Stevenson'a acilen ihtiyacım vardı.

"Ofisime daldın." Masasının üzerindeki yayılmış tabağı işaret etti. "Ve beni kandırmak için elinden geleni yaptın." Bir kraker ve brie peynirinden bir ısırık daha alıp bana doğru işaret etti. "Bu sana on beş dakika zaman kazandıracak. Konuşmaya başla."

Bakın? Dürüst adam.

"Tamam aşkım."

Gözlerimi kapatıp, burasının en büyük endişelerimi açığa vurabileceğim güvenli bir alan olduğunu tekrarladım.

Poppy'nin kontrol edilemeyen tepkisel yapısı sadist bir hal alıyordu ve hatta kuzenlerini manipüle ederken yakaladım. İçlerinden biri olan Rayyan da Poppy gibi yetenekliydi ve sık sık Ambani Corp.'un bir sonraki CEO'su olmakla övünürdü. Bir keresinde Poppy'ye kızların CEO olamayacağını söylemişti. O öğleden sonra Poppy, Rayyan'a az önce yediği atıştırmalıkta ölümcül alerjisi olan

findık ürünleri olduğunu söyledi. Poppy, panik halindeki Rayyan'ın kendini defalarca EpiPen ile bıçaklamasını boş gözlerle izledi.

Atıştırmalıkta findık yoktu.

Poppy'nin babasının gözde koltuğuna olan takıntısı, empati yeteneğini bastırmıştı. Sabrı ve dürtü kontrolü yaşla birlikte giderek zayıfladı. Poppy, yaşlılarıyla iletişim kurmayı bıraktı ve bugüne kadarki en büyük rakibi kuzeni Rayyan oldu. Rayyan, Poppy'den önce liseye kabul edildiğinde, neredeyse çıldırdı. Akademik olarak akranlarını geride bırakmaya alışmıştı ve alt edilmenin hayal kırıklığıyla başa çıkamıyordu. Poppy ilgisizlik ve kopukluk belirtileri göstermeye başladı ve sık sık kavgalar çıktı.

"Bazı insanların suçluluk duymadan başkalarını nasıl manipüle edip sömürebildiğini biliyor musun?" diye patladım. Poppy başkalarıyla empati kuramazsa, bu yolda devam edip sonunda hapse gireceğinden korkuyordum.

Dr. Stevenson beni gözlemledi. "Anti-Sosyal Kişiliğe sahip birini mi kastediyorsun?" diye sordu kayıtsızca.

Etrafta kimse olmamasına rağmen onu neredeyse susturacaktım. Dr. Stevenson'a bunun kızım ile ilgili olduğunu söylemeden, Anti-Sosyal Kişilikler hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum; ta ki onu resmen terapiye kaydettirene kadar. Doktor-hasta ayrıcalığı, danışan olmadığınız sürece size tanınmıyordu ve çocuğumla ilgili özel bilgilerin yanlış ellere geçmesini istemiyordum. Psikopat olarak kabul edilen çocuklar damgalanmayla ilişkilendiriliyordu ve kimsenin Poppy'ye farklı davranmasını istemiyordum.

Bileklerimi büktüm. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Dr. Stevenson kaşlarını kaldırdı. "Umarım birçok şey vardır. Yoksa berbat bir psikolog olurdum." Brie ve kraker karışımından bir ısırık daha alırken gözlerimi devirdim. "Bilmek istediklerini bana söylersen ikimize de zaman kazandırabilirsin."

Ben de dobra dobra konuşmaya karar verdim ve karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Anladığım kadarıyla,..." Anti-Sosyal Kişilik için klinik terim olan "...ASPD şiddet eğilimleriyle mücadele ediyor." kelimesini aradıktan sonra buldum. Kızım da insanlara zarar mı verecekti? Poppy'nin başına gelen son şiddet olaylarını artık görmezden gelemezdim. Bunu nasıl durdurabilirdim? Ona nasıl

yardım edebilirdim? "Başkalarına zarar verme dürtüsünü engelleyebilirler mi?"

Dr. Stevenson başını eğdi, sözlerimi düşünceli bir şekilde değerlendirdi. Hiçbir duygu belirtisi göstermeyince, konuyu daha fazla açmaması için sohbeti yumuşatmaya çalıştım.

"Yoksa hepsi seri katil mi oluyor? Bir öldürme anahtarı aktivasyon düğmesi falan mı var?" Rahatsız edici bir şekilde güldüm.

Durumu hafife alma çabam onu hiç eğlendirmemiş gibi kaşlarını çattı. "Bu tamamen asılsız bir teoriye dayanıyor. Toplumun aşırı basitleştirmesi yüzünden yanlış bilgi."

"Katılmıyor musun?"

Ağzını açtı, kapattı, sonra tekrar açtı, sanki kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi. "Bu, depresyondaki herkesin kendine zarar vereceğini söylemek gibi bir şey. Bu ifadenin doğru olduğunu düşünüyor musun?"

Dudaklarım aralandı, hiç böyle düşünmemiştim. "Elbette hayır."

"Nüfusun yüzde birinin psikopat olarak kabul edildiğini biliyor muydunuz?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Bunu bilmiyordum."

"Amerika'nın nüfusu kaç Piya?" Peynirli böreği bitirip ikinci yemeğe başladı. Zamanım kısıtlıydı ve bilmece gibi konuşmayı bırakmasını diledim.

"Üç yüz milyondan fazla," dedim robot gibi.

"Üç yüz milyonun yüzde biri üç milyondur. Amerika'da üç milyon seri katil olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Hayır," diye yavaşça itiraf ettim. Belli ki üç milyon seri katil serbestçe dolaşmıyordu.

"Kesinlikle," diye onayladı ve salata kabının folyosunu açtı.

"Antisosyal özellikler gösteren her insan seri katil değildir ve hepsi şiddete meyilli değildir."

Poppy'nin şiddete başvurma eğilimini öğrendiğimden beri ilk kez göğsümde bir umut yeşerdi.

"Sosyal uyaranların ASPD'yi manipüle edebileceğini unutmamak önemlidir," diye devam etti. "ASPD'li bir çocuk şiddet izleyerek büyürse, onu taklit etmeye eğilimlidir."

Ama Poppy, çocukluğunda şiddete dair en ufak bir belirti yaşamamış, mutlu ve sağlıklı bir ailenin parçasıydı. Yakın zamana kadar bu eğilimleri de göstermemişti. Peki, ne değişti?

"ASPD'li bir çocuk, pozitiflikle çevrili sevgi dolu bir evde büyürse," diye devam etti, "şiddet yerine akademik çalışmalara yönelebilir. Yani, heyecan için birini dövmek yerine, akademik, ticari veya hayatlarını olumlu etkileyen şeylerde başarılı olmayı daha heyecan verici bulurlar. Bu yüzden ASPD'li birçok çocuk, dünya lideri ve büyük şirketlerin CEO'su olarak kariyer yapmayı tercih ediyor."

Öf. O aptalca kelime vardı ya, CEO. Bu başlıktan nefret ettim, özellikle de kızıma neler yaptığını görünce.

Ambani Corp bir aile şirketi idi ve sayısız çalışanı olmasına rağmen, yalnızca bir Ambani üst düzey pozisyonlara yükselebilirdi. Şirket, ailedeki çocukların, içlerine derinlemesine entegre olmuş bir sistem içinde büyümelerini teşvik etmek üzere tasarlanmıştı. Şirkette aile günleri büyük ölçüde teşvik ediliyor ve çocuklar için fırsatlar yaratılıyordu. Genç stajları. Üstün zekalı ve yeteneklilere yönelik programlar. Lisede yarı zamanlı bir iş. Üniversitedeki dört yıl boyunca ücretli staj yapmışlardı. Bu çocuklar üniversiteden mezun olduktan sonra, tahmin ettiğiniz gibi, şirkette kalmaları için yüksek maaşlı pozisyonlar teklif edildi.

Kayırmacılık köklü bir geçmişe sahipti. Nüfuzlu insanlar parayı nesiller boyu aile içinde böyle tutardı. Yine de, daha büyük bir kötülük vardı. Ambani Corp, gelecek nesli kontrol etmek için tasarlanmıştı. Rahat ve yüksek maaşlı bir işiniz varsa, neden onu geride bırakıp anne babanızdan uzaklaşmak zorunda kalasınız ki? Jay'in ailesinin çoğunlukla Chicago veya New York'ta yaşamasının sebebi buydu. Operasyonların merkezi oralardı.

Poppy'yi bu şirkete asla ben zorlamadım. Hayalleri, şirket kültürüyle çevrili olması sayesinde kendiliğinden olgunlaştı. Poppy'nin kuzenleriyle rekabet etmenin ve en iyi olmak istemenin yarattığı stresi anlayamadığım bir şeydi ve bu zehirli davranışı teşvik etmezdim.

Ambani Corp'a karşı giderek daha fazla nefret duymaya başladığımı ve tek çocuğumun hayatının geri kalanında bir şeye bağlı kalmasını istemediğimi söyleyebilirim. Poppy'yi daha az stresli

ortamlara yönlendirmeye ve onu çocuk olmaya teşvik etmeye defalarca çalıştım.

Bu düşüncem Poppy'yi çileden çıkardı. Onu, çocukların öngörülemeyen bir gelecek için birbirine düşürüldüğü bu zehirli ortamdan uzaklaştırmak istiyordum. Oysa Poppy, onu zorlamadığım için bana kızıyordu.

Neden yapayım?

Kariyer endişesi taşıyacak kadar küçüktü. Öyle olmasa bile, kızımın fiziksel olarak sağlıklı, zihinsel olarak mutlu ve güvende olduğu sürece ne iş yaptığı umurumda değildi. Sevildiğini hissetmesini ve çok sevmesini istiyordum. Bu dünyadaki en önemli şeydi. Üstelik daha küçücük bir kızdı. Jay'in emekli olmasına daha on beş yıl varken, bir çocuk neden CEO olmakla bu kadar meşguldü ki?

Sürekli bu konuda kafa kafaya geliyorduk. Artık çocuğumu anlayamıyordum ve Poppy de beni düşman olarak görmeye başlamıştı. Onu artık tek bir şey motive ediyordu: babası gibi şirketin başında olma takıntısı.

"Psikopat bir insan neden özellikle böyle bir rolü üstlensin ki?" diye sordum başımı eğerek.

"Çünkü bu işte iyiler," diye cevapladı Dr. Stevenson, kabı yere bırakırken. "Diyelim ki büyük bir şirketin çok sayıda şubesi var. Şubelerden biri sıkıntıda ve CEO'nun açık tutmanın uzun vadeli faydalarını değerlendirmesi gerekiyor. Kapatılması çalışanları yerinden edecek olsa da, şirketin kaynaklarını tüketmesine ve uzun vadede daha fazla işe mal olmasına izin vermek mali açıdan sorumsuzluk olur."

"Tamam. Ne demek istiyorsun?"

"CEO soğukkanlı ve empati yoksunuysa, şubeyi kapatmak gibi pragmatik bir karara kolayca varabilir. Ahlaki ikilemleri ve çalışanlara karşı hissettikleri yoğun suçluluk duygusu, duygusal bir karara yol açarsa, bu durum uzun vadede şirket için daha zararlı olabilir."

Kabı tekrar eline alıp yemeye devam etti. Çiğnemesini bitirmesini bekledim.

"Empati yeteneğinden yoksun birçok CEO, politikacı ve lider, zor kararlar alırken duygusal baskı altında olmaktansa rasyonel düşündükleri için işlerinde daha başarılıdırlar."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Yani, sana göre, bu... hastalığa sahip insanlar bu yüzden başarıya daha yatkın olabilir."

Başını salladı. "Nüfusun yüzde biri bu özellikleri sergilediğine göre, muhtemelen hepimiz antisosyal kişilik özelliklerine sahip, çoğu da gayet normal hayatlar süren çok sayıda insan tanıyoruzdur."

Bakışlarıyla karşılaşmak için kafamı çevirdim. Psikopat bir tanıdığım daha vardı; Axel. Son kontrol ettiğimde, harika bir hayat yaşıyordu. Nasıl?

Dr. Stevenson, dile getirmedığım soruma şu yanıtı verdi: "Hayattaki her şeyde olduğu gibi, bununla nasıl başa çıkacağınız tamamen size bağlıdır."

"Eğer bu kadar yaygınsa, neden bu konuda böyle bir damgalanma var?" diye merakla sordum.

Dr. Stevenson nazikçe gülümsedi. "Bu, toplumsal ikiyüzlülük işte. Bugün konuştuğumuz her şeyden sonra bile, ihtiyaçlarınızı veya isteklerinizi anlayamayacağını, hatta umursamayacağını bildiğiniz bir politikacıya oy verir miydiniz?"

Güzel bir nokta.

Salatayı bitirip tavuklu risottonun olduğu bir sonraki kutuya daldığında ikimiz de konuşmadık. Sohbetimize devam etmeden önce birkaç lokma yemesine izin verdim.

"Bu yapıdaki birinin şiddet içeren davranışlar sergilemesine neden olan şey, diğerlerinin gayet makul hayatlar yaşamasına neden olan şeydir?"

Omuz silkti. "Herhangi bir rahatsızlıkla aynı. Hafif vakalarda bir miktar empati vardır, ancak ağır vakalarda hiç yoktur. Empati olmayanlar dürtü kontrolünden yoksundur ve azalmış pişmanlıkları, başkalarını umursamadan arzularının peşinden gitmelerine olanak tanır. Ama bu onların suçu değil."

"Anlam?"

Çatalıyla marul parçalarını deldi. "Yani... ASPD biyolojik yatkınlığın bir sonucudur."

Damarlarımda bir melankoli dolaşıyordu. Empati eksikliği Poppy'nin suçu değildi. Kızım gibi, nüfusun yüzde biri doğuştan dürtüsel davranışlara yatkındı. Ara sıra savaşı kaybetse de, Poppy

sevgi dolu bir evde büyüdüğü için doğal eğilimleriyle mücadele etti. Kontrol edemediği bir şey için onu suçlamak pek adil görünmüyordu.

Bu konuşmanın tahmin ettiğimden daha olumlu geçtiğini gördüm.

"Peki, Piya," dedi Dr. Stevenson, tatlı dolu son kaba dalarak.

Çikolatalı kurabiyeler. "Poppy'nin ASPD eğilimlerini ve bunun hayatını nasıl etkilediğini tartışmaya hazır mısınız?"

Hüzünle gülümsedim ve kaplarımı topladım. Beni çok iyi anlamıştı, değil mi? "Belki başka bir gün, Dr. Stevenson."

Gitmeden önce, ona son bir soru sormaktan kendimi alamadım. Beni en çok rahatsız eden soru buydu. "Empati duygusu olmayan biri başka bir insanı sevebilir mi?" Kızım için her şeyi istiyordum ama en çok da hayatında aşkı bulmasını istiyordum. Sevildiğini hissetmek, dünyadaki en büyük armağanlardan biriydi.

"Aşk tanımınıza bağlı. Bir bağ hissederlerse, o kişiye, sahip oldukları değerli bir eşyaya gösterdikleri özeni göstermek için ellerinden geleni yaparlar. Bu genellikle toplumun aşk olarak tanımladığı şeye benzer."

Soruyu yeniden ifade ettim. "Sizce ASPD'li biri başka birini sevebilir mi?"

Birkaç dakika cevap vermedi. Kelimeyi toplum tarafından kullanılan genelleştirilmiş haline indirgediğim için bana bir ders daha verip vermeyeceğini merak ettim.

Bunun yerine bana yenilmiş bir bakış attı ve "Hayır, sevemezler." dedi.

Kapıdan çıkmadan önce gözlerimi kapattım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sunmak

Piya

KAFETERYADAN FIRLADIĞIMDA İÇİM ÖFKEYLE TİTRİYORDU. AXEL PEŞİMDEN koşmadı ama ben de işi şansa bırakmayacaktım. Kollarımı belime dolayarak dışarı fırladım.

Poppy, varlığımın bile onu rahatsız ettiği asi bir dönemden geçiyordu. Ne yaparsam yapayım, 1 Numaralı Düşman'dım ve bana meydan okumaya kararlıydı. Axel'in beni sinirlendirdiğini fark edip geri dönmesini istedi.

Yüreğim dayanamayıp telefonumu çıkarıp Jay'i aradım. Neler olup bittiğini bilmesi gerekiyordu ve Axel'in hayatımızda yarattığı yıkıma karşı bir stratejiye ihtiyacımız vardı.

Bir yüzük.

İki yüzük.

Sesli mesaj.

Tekrar tekrar denedim. Her seferinde sesli mesaj.

Yenilmiş bir halde telefonuma baktım. Dün gece aceleyle evden çıkarken şarj aletimi yanıma almadığım için neredeyse bitmişti.

Boş ver. Axel'ı Jay'in yönetmesine ihtiyacım yoktu. Axel Trimalchio'yu hayatımıza ben soktum ve onunla kendim ilgilenmek zorunda kaldım.

Dün geceyi otel odamda saklanarak ve olanların pişmanlığı içinde boğularak geçirdim. Sabah olduğunda, akşamdan kalmalığın etkileri geçmişti ve bir Ambani olmanın gerçekliğine geri dönmüştüm.

Yirmi bir yaşındaki Piya Mittal'ın doğal eğilimi, Axel'in eylemleri konusunda ortalığı karıştırmak, özgürce konuşup her şeyi açıkça dile getirmektir. Otuz dört yaşındaki Piya Ambani ise hayatındaki kısıtlamalarla sınırlıydı.

Evlendiğimizde Jay, bizim için boşanma diye bir şey olmadığını söylemişti. Ambani ailesi içinde çok sayıda sadakatsizlik vakası yaşanmıştı ve hepsi skandal yaratmamak için stratejik olarak gizlenmişti. Yine de kimse boşanmadı.

Jay ve ben birbirimizi asla terk edemezdik, bu yüzden ona dün geceyi anlatmak onu incitecek ve iç ilişkimize telafisi imkansız bir zarar verecekti. Axel evime girip benimle istediği gibi davrandığı için evliliğimi mahvetmek yerine, Ambanis'in en iyi yaptığı şeyi yapmalıyım: bastırmalıyım. Bunu mahkemeye taşıma lüksüm yoktu, bu yüzden ne olursa olsun, bu konuyu kapatmalıyım.

Axel, Poppy'nin okuluna gelene kadar çabalarımda kararlıyım ve şimdi kızımın hayatına sızmak için planlar yapıyordu.

Aman Tanrım, biliyor muydu? Acaba hayatımıza geri dönmesinin sebebi benim ve Jay'in iğrenç sırlarını bilmesi miydi? Bizi dünyaya ifşa edecek miydi?

Duygusal karmaşamla o kadar meşguldüm ki otoparka doğru yürüdüğümü fark etmedim. Kahretsin. Otelden bir Uber'e binmişim ve belirlenmiş araç paylaşım alanı kampüsün diğer tarafındaydı.

Kaygımı uzun bir yürüyüşle atmaya hazır bir şekilde topuklarımın üzerinde döndüm. Hızlı adımlarım, bir motorun gürültüsü ve aniden duran bir araba tarafından yarıda kesildi.

"Ne oluyor yahu!" diye soludum bu agresif manevra karşısında. Şık, beyaz bir BMW M2 yanıma yanaştı ve arabanın sürücüsünü biraz fazla iyi tanıyordum.

Putperest!

Axel, kapıyı hızla açıp arabayı çalışır durumda bıraktı. Şeytan'ın oğlu, arabadan çıkmak için başını eğdi. Tehditkâr olmayan mavi kot pantolonu ve koyu gri tişörtü onu tehditkâr yapmıyordu. Uzun boylu adam, tişörtünden pazıları görünen uzun boylu adam, "Arabaya bin. Seni eve bırakayım," diye emretti.

Gülebilirdim. Hatta öyle de yaptım; başımı arkaya atıp kahkaha attım. Axel'in bundan daha saçma olamayacağını her düşündüğümde, beni haksız çıkardı. Aramızda yaşananlardan sonra onunla arabaya bineceğime gerçekten inanmış mıydı?

Axel'i tanıdığıma göre, muhtemelen öyleydi. Bu gerçek beni daha çok güldürdü. Gözümün kenarındaki yaşları silerek tatlı bir şekilde, "Hayır, teşekkürler," dedim.

Çenesi kasıldı. "Sormuyordum."

"Hâlâ 'Hayır, teşekkürler' diye cevap verme zorunluluğu hissediyorum," diye tekrarladım.

Arkamızdan bir araba korna çaldı. Şoför aniden durmuştu çünkü Axel, otoparkın ortasında kapısını ardına kadar açık bırakmış ve diğer arabaların yanından geçmesine pek yer bırakmamıştı.

Axel korna çalan arabayı duymazdan geldi. "Arabaya bin, Piya."

"Hayır." O çılgın herifin yanından geçtim. O da benimle birlikte hareket etti.

Korna sesleri havayı yırttı. Diğer arabalar otoparktan geçmeye çalışırken trafik yoğunlaştı, onlar da Axel'in arabası yüzünden sıkıştıklarını anladılar. Araba ve korna sesleri giderek arttı, ancak Axel yarattığı kaostan hiç rahatsız olmadı.

"Hey! Arabanı çek," diye bağırdı biri. Adamı Poppy'nin okulundaki babalardan biri olarak tanıdım.

"Axel, şu lanet arabanı çek. Poppy'nin okulunda olay çıkarıyorsun."

"Tek yapmanız gereken arabaya binmek, ve bu sahne kaybolacak."

Yumruklarımı sıktım. "Seninle asla o arabaya binmeyeceğimi çok iyi biliyorsun."

Öğleden sonra güneşinde siyah küreler parlıyordu. "Arabaya bin," dedi Axel, sanki beni dizginlemesi gereken asi bir çocukmuşum gibi.

"Hayallerinde. Hayallerinde," diye tısladım. Axel öne çıktığında sesim histerik bir şekilde yükseldi. "Bu saçmalığa son ver. Hayatıma öylece girip altüst edemezsin. Deliliğini kızımın okuluna kesinlikle getiremezsin - vay, vay, vay, ne yapıyorsun?"

Axel, Poppy'nin öğretmenleri ve yeni sınıf arkadaşlarının anne babaları da dahil olmak üzere, otopark dolusu tanıkla beni omuzlarına aldı.

Ah.

Benim.

Tanrı.

"Dur! Dur! Dur!"

Gözlerim, tanıkları süzmek için otoparkta dolaştı. Ya biri Axel'ın bana kötü davrandığı bir fotoğraf çekse ve bu Jay'e ulaşsa? Çırpınmaya başladım, neredeyse çıldırıyordum. Yıllardır bu kadar asi davranmamıştım ama kendimi kontrol edemiyordum. Sadece Axel beni böylesine vahşi ve vahşi davranışlara itebilirdi.

"Axel, lütfen, lütfen, lütfen beni indir. Seninle bağlantı kuramam."

"O zaman durumu daha da kötüleştirme." Axel yolcu tarafındaki kapıyı açmaya zahmet etmedi. Açık sürücü tarafındaki kapıya yaslandı ve beni içeri fırlattı. Popom orta konsola çarptı. Of!

Hızla yolcu koltuğuna doğru kaydım ve kapı kolunu çektim. Zaten kilitliydi.

Axel, "Herkes izliyor," diyerek kaçış planlarını durdurmasını hatırlattı.

Aman Tanrım. Gözlerim otoparkı taradı. Otoparkta çok sayıda araba birikmişti ve herkes manzarayı izliyordu. Merakları, gün ışığında yetişkin bir kadının hırpalanmasıyla uyanmıştı. Bu insanlar kocamı tanıyordu ve kızımın aynı sınıfta çocukları vardı. Dışarıda tartışırken Axel'ı mı yoksa beni mi tanıdıklarını bilmiyordum. Ancak, Axel'ın beni alarak olay çıkardığını fark etmişlerdi. Büyük ihtimalle, "hapishaneden kaçan bir kadın"ı kaydetmek için telefonlarını çıkarmışlardı. Şimdi Axel'ın arabasından insem, herhangi biri fotoğrafımı çekebilirdi. Arabanın içi daha güvenliydi ve tanınma ihtimali daha düşüktü.

Axel arabaya binerken emniyet kemerimi taktım. "Sür. Hızlı. Lütfen." Sadece tek kelimelik talimatlar verebildim. Buradan çıkıp

durumun daha da büyümesini engellemem gerekiyordu. Birlikte fotoğraflansak olacaklarla kıyaslandığında Axel daha az kötüydü.

Axel kemerini takmadan gaza bastı. Araba son sürat yola koyuldu ve hayatımızı mahvedebilecek her şeyi geride bıraktı.

O meraklı gözler neredeyse bizi yakalamıştı ve kaçışın verdiği kaygı kalbimi güm güm attırıyordu. İçimde çılgın bir enerji dalgası yükseldi. Sert nefeslerim kapalı alanı doldurdu. Duyusal bir aşırı yüklenme görüşümü keskinleştirdi ve serin derinin tenime temasını yoğunlaştırdı. Kulaklarım, arabanın Bluetooth'undan çalan yumuşak müziğe karşı hassastı. Axel'in tanınmaz kokusu bile her zamankinden daha güçlü bir şekilde beni etkiliyordu.

Ne kadar küçük bir heyecan olsa da, tüm okulun önünde yakalanma ve herkesin içinde teşhir edilme korkusu, yıllardır deneyimlemediğim bir adrenalin patlamasıydı. Yıllar önce kızım için kendimin bu yanını öldürmüştüm.

Gözlerimi kapattım. Haşhaş. Küçük haşhaşlı simidim. Axel her şeye, hayatımdaki en önemli şeye bile aşına olmuş gibiydi. Onun için kurduğum hayatı mahvetmeye neden bu kadar kararlıydı?

Yeter artık. Axel'in beni gafil avlamasına, özellikle de konu Poppy olduğunda, izin veremezdim.

"Axel, kızımı bir daha göremezsın." Hemen konuya girdim.

"Bu kızının karar vereceği bir şey değil mi?"

"Hayır, değil," dedim sakince. "O bir çocuk ve istediğini yapma şansı yok."

"İkimiz de kızınızın bir çocuktan çok daha fazlası olduğunu biliyoruz."

"Her iki durumda da. Ben annesiyim ve hayatında kimin olacağına ben karar veririm. Ne kadar iğrenç oyunlar oynuyorsanız oynayın, hedefim o değil, ben olun. Kızımın hayatına bir ünlünün dalması, haftanın gözdesi olduğum için olamaz. Çocuklarda işler böyle yürümüyor. İstikrar onlar için çok önemli, ama siz bunu yansıtmıyorsunuz."

"Duyduğuma göre kızınız hiç iyi durumda değilmiş."

Ellerimi kucağımda yumruk yaptım. "Kızıma karşı bir kelime daha edersen, dün gece yaptıklarını unutma konusunda bu kadar nazik olmam."

Axel tehdidime aldırış etmemiş gibiydi. "Biraz alınganlık ettik, değil mi? Söylediklerimde doğruluk payı olduğu için mi?"

Onun seni etkilemesine izin verme. "Kızım hakkında benden daha fazla şey bildiğinizi sanıyorsunuz, Bay Trimalchio." Resmi hitap şeklinin onu sinirlendirdiğini bildiğimden sesimi dostça tuttum.

Axel, ağaçlarla çevrili ıssız yollarda hızla ilerledi. "Bir daha resmiyet saçmalığını kullanırsan, arabayı kenara çekip seni yolun kenarında pataklarım."

Tehditini nazikçe dile getirmesi karşısında yutkundum. "Pekala, Axel," diye ismini vurguladım, "Poppy hakkında ne bildiğini sanıyorsun?"

Axel bana bakmadı, gözleri yolda sabitti. "Bağımsız. Tek fikirli. Duygusal olarak içine kapanık."

Ona anlamlı bir bakış attım. "Tanıdık geliyor."

"Dürtü kontrolünden yoksun," diye ekledi. "Bu da size tanıdık geliyor mu?"

Axel'in dürtü kontrolünden yoksun olmadığını gönülsüzce itiraf ettim. Öyle olsaydı hayatta bu kadar ileri gidemezdi.

Onunla ne kadar tartışmak istesem de, Axel Poppy'yi yeterince görmüştü ve sorunu tespit etmişti. Son bir yıldır Poppy'nin sevgiyle birlikte aklını kullanmasını umuyordum. Kızım sert kabuğuna rağmen, tepkisel yapısını kontrol etmek istiyordu ama sürekli savaşı kaybediyordu. Son zamanlardaki sıkıntılı gelişmeler iyimserliğimi de yerle bir etmişti. Bazı insanların ASPD ile başarılı olurken, bazılarının ilkel dürtülerine yenik düşmesi çok büyük bir haksızlıktı.

Örneğin Axel'in sabıka kaydı yoktu, kavgası yoktu, hatta park cezası bile yoktu. Onu takıntılı bir şekilde Google'da aramıştım, adam hakkında hiçbir şey bulamadım. Soğukkanlı, sakin ve kendine hakim olan Axel Trimalchio, dünya söz konusu olduğunda tam bir iyilikseverdi. Benimleyken hariç, kendine karşı muazzam bir kontrolü vardı ve tertemizdi.

Bu düşünce beni sarsınca Axel'a baktım.

Kendine karşı müthiş bir kontrolü vardı ve tertemizdi.

Kızımla aynı dertten muzdarip olmasına rağmen Axel olaylara farklı yaklaşıyordu. Peki bunu nasıl yapıyordu?

Belki de olaya tamamen yanlış bakıyordum. Axel'dan kaçıyordum ve bunun haklı bir sebebi vardı, ama Poppy'nin rahatsızlığına sahip birinin en iyi hayatını yaşadığını öğrenmek için nadir bir fırsattı.

Poppy konusunda her şeyi denemiş ve duvara toslamıştım. Evren aniden bana başka türlü ulaşamayacağım bir kaynak bahşetmişti. Axel'ın akli karışmıştı, evet, ama bunu herkesin içinde iyi bastırıyordu.

Bir kereliğine Axel'in işini tersine çevirebilir ve onu en çok istediğim şey için kullanabilirdim; kızım için mutlu ve sağlıklı bir hayat.

"Kızınız da benim gibiymiş meğer," diye tekrar konuştu.

"Senin gibi birinin kendini çok beğendiğini varsayıyordum, değil mi?" diye homurdandım.

"Evet."

"Öyleyse neden Poppy'nin tıpkı senin gibi davranarak başarılı olmadığını iddia ediyorsun? Senden çok farklı bir şey yapmıyor zaten," dedim elimden geldiğince kayıtsız bir şekilde, beni kandırmasını umarak. İhtiyacım olan son şey, Axel'ın benim istediğim bir şeye sahip olduğunu bilmesiydi.

Axel hareketsiz kaldı, araba sinyalde yavaşça durdu. Başını eğerek beni sistematik bir şekilde inceledi, beni parça parça inceledi. Bakışları o kadar yoğun, o kadar sahipleniciydi ki, tenim binlerce ateş karıncasının ısırlığıyla patladı.

"Ama ben içimdeki şeytanları kontrol edebiliyorum, o ise sudan çıkmış balık gibi... ve sen bunu nasıl yaptığımı bilmek istiyorsun."

Elbette ne yaptığımı biliyordu; her zaman benden bir adım öndeydi.

"Neden bana gerçekten bilmek istediğini sormuyorsun Prenses?" diye sordu ışık yeşile dönerken. Axel son sürat koşarken, vücudumun üst kısmı koltuğa doğru savruldu.

"Tamam. Lütfen bana tepkilerini nasıl kontrol ettiğini söyle."

"Ancak önce sen bana bir şey söylersen," dedi dostça.

Her zaman bir püf noktası vardı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Yeni hayatım hakkında sorular soracağını tahmin etmiştim, bu yüzden "Hiç bir partiye veya müzik festivaline gittin mi?" diye sorduğunda çok şaşırdım.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Herkesin yarı çıplak olduğu ve MDMA'nın etkisinde olduğu o çılgın EDM partileri mi?"

Ağzı kıvrıldı. "Evet."

"Bunun Poppy ile ne alakası var?"

"Soruyu cevapla."

"Müzik festivalleriyle ilgili tek deneyimim geçen yıl balkonumdan gördüğüm festivaldi." Şehirdeki evimizin karşısındaki sahil şeridinde düzenlenmişti. Sekiz saat boyunca "unch unch unch" gibi ses çıkaran çeşitli ritimlerden başka bir şey duymadım. "Hatırladığım tek şey, uyuşturucunun etkisinde, neredeyse çıplak, sıfır derece havada Michigan Gölü'ne doğru koşan insan sürüleri."

Dudakları kıvrıldı. "Sen de içtin mi?"

Alaycı bir tavırla "Uyuşturucunun etkisiyle çılgın bir partiye katılıp katılmadığımı veya sonrasında çıplak yüzdüğümü mü soruyorsun?" dedim.

Çıplak yüzme kelimesini duyunca öfkeli gözler bana döndü. "İkisi de," dedi sert bir ses tonuyla. Axel imkânsızdı. Soruyu sorduktan sonra öfkelenmesi mümkün değildi.

Ona inanılmaz bir bakış attım. "Ne düşünüyorsun?"

Axel'in yüzünde ürkütücü bir parıltı belirdi. Aklından geçen her neyse, yüzündeki ifadeye sebep olmasından hoşlanmadım. "Torpido gözünü aç," diye emretti aniden. Yemin ederim, hayattaki en tuhaf adamdı.

Elim torpido gözünün kulpunu bulup açtı. Arabanın ruhsatı ve belgeleri düzgün bir şekilde istiflenmişti. Altında, spiral sırtının içine kalem sıkıştırılmış, kapaklı not defterlerinden biri vardı.

"Al şunu." Not defterine doğru başını salladı.

Onun niyetlerini analiz edemeyecek kadar zihinsel olarak yorgundum ve kabul ettim.

"Maddeleri yaz," diye talimat verdi.

"Hangi eşyalar?"

"Rave ve çıplak yüzme. Daha önce yapmadıysanız, yapılacaklar listenizde yer almayı hak ediyorlar."

Axel'in niyetini anlayınca sustum. "Hayır," dedim umursamazca. "Bunu yapmayacağız."

"Biziz."

Axel, iki metre derine gömdüğüm acı dolu geçmişimi gün yüzüne çıkardı. Beni aynı ruh haline geri döndürmesine izin veremezdim.

"Hayır."

"Listeyi yap, Piya."

Onu görmezden gelip ön camdan dışarı baktım.

"Dürtülerimi kontrol etmenin sırrını sana söylememi istemiyor musun?"

Çenem havada, yemi yutmak yerine gözlerimi ileriye diktim.

"Mahkumların yüzde ellisinin bir tür antisosyal kişiliğe sahip olduğunu biliyor muydun?" diye sordu sakın bir tavırla. "Ama bazı psikiyatristler bunun daha fazla olduğuna inanıyor. Yüzde seksen beşe yakın."

Ona bağırma isteğimi bastırarak cevap vermedim. Bakışları yüzümün yan taraflarında delikler açarken sinirlerim gerilmişti.

"Asosyal kişiliklere sahip pek çok insan hapse giriyor, ancak seçilmiş birkaç kişi benimki gibi pozisyonlara düşüyor. Hayatta nasıl yönlendirildiklerine bağlı olarak batacaklar ya da yüzecekler. Asıl soru şu: Poppy'yi hangi yöne yönlendirmek istiyorsun?"

Kanım kulaklarımda zonkluyor, avuçlarım soğuyordu.

"Eh, peki." Omuz silkti. "Poppy'ye turuncu yakışacağından eminim."

İçim öfkeyle dolup taşarak defteri açtım. Küçük Gelincik Çiçeğim, keşke senin için neler yapmaya hazır olduğumu bir bilsen. "Ne yazmamı istiyorsun?" diye sordum dişlerimi sıkarak. Axel'in bundan sonuna kadar yararlanacağını biliyordum.

"Bir çılgın partiye katıl, çıplak yüz," diye sıraladı, sonra bir an düşündü. "Birini gelecekte geldiğime ikna etmeyi hiç başaramadım."

Kalemim tiz bir çığlıkla durdu. Göğsümde kahkahalar kabardı ve kendimi tutamadım. Başımı arkaya attım, göğsüm saf bir kahkahayla gürlerken omuzlarım sarsıldı. Beni saniyeler içinde öfkeden neşeye sadece Axel taşıyabilirdi.

Şakacılığın bulaşıcı olduğu anlaşılıyordu ve Axel alaycı bir şekilde sırıttı.

"Nasıl oldu da hiç fırsat bulamadın?" diye sormadan edemedim.

Axel omuz silkti.

Milan'ın düğün gecesi, Axel kötü şeyler listesinden bahsetmiş ve birini gelecekte geldiğine ikna etmek istediğini söylemişti. Bu yıllar önceydi. Hayattaki küçük bir zevkti ama yine de denememişti. Neden?

Belki de sadece bu liste maddelerini benimle yapmaktan hoşlanıyordu.

"Asla paraşütle atlamadım," diye isteksizce itiraf ettim. Bu da laf arasında bahsettiğim bir şeydi ama o gece bunu başarmak mümkün değildi.

"Başlamak için şimdiki zamandan daha iyi bir zaman olamaz," diye duyurdu. "Birinci maddeyle başlayalım."

"Bu saatte müzik festivalini nerede bulmayı planlıyorsun?" diye homurdandım.

"Birde çalmam gerekiyor," dedi telefonunun kilit ekranına gidip saate baktı, "yaklaşık kırk beş dakika sonra."

Başım geriye doğru döndü, ağzım inanmazlıkla açık kaldı. "Bu yüzden mi bana bir partiye gidip gitmediğimi sordun?" Bunun olacağını tahmin etmeliydim. "Yani senin aptal müzik festivaline mi gideyim?"

Axel hiç gözünü kırpmadı. "Dürtüselliğimi nasıl kontrol ettiğimi öğrenmek istiyorsun. Beni kendi halimde izlemekten daha iyi bir yol var mı?"

Açıklamasında garip bir mantık vardı ama... "Ya insanlar bizi birlikte fotoğraflasalardı?"

"Arkadaş olduğumuzu sanacaklar. Eski bir arkadaşınla ortalıkta görünmene izin var." Bunu önemsiz bir mesele olarak görüp, endişelenmeye değmeyeceğini söyledi.

Axel, Poppy'nin okulunda bu kadar agresif davranmasaydı ve bunu bir gösteriye dönüştürmeseydi ona inanırdım. Yine de, zaafımı nasıl kullanacağını biliyordu.

"Poppy'nin psikolojisini daha derinlemesine incelemek istiyorsanız, benimkiyle başlamak isteyebilirsiniz."

Axel, üstünlüğün kendisinde olduğunun farkında olarak bana kibirli bir bakış attı. Bu, tereddüdümün daha da artmasına neden oldu.

Gözlerini devirdi. "İçin rahat edecekse, gündüz partisi. Gece etkinlikleri kadar büyük değiller. Zaten kalabalığınızdan kimsenin partilere katıldığını sanmıyorum. Güvenlik ekibim ve roadie'lerim de orada benimle buluşacak. Seni tanıyan olursa, bir grupta olacaksın. Jordan'ın sana kulis geçiş kartı vermesi yüzünden orada olman da ihtimaller dahilinde. Sonuçta yeni halkla ilişkiler sorumlum olacak."

Mantıklı bir argümandı. Sağduyuma rağmen, iç çekerek pes ettim ve koltuğa yığıldım. Hızla uzaklaşırken, not defterine bir şeyler karalayarak sıkıntılı düşüncelerimi dağıtmaya çalıştım. Aşağı baktığımda, yıllar önce o gece bahsettiğimiz daha fazla şeyi düşünmeden not aldığımı fark ettim.

Bir partiye katılın Çıplak yüzmeye gidin Birini gelecekte
geldiğinize ikna edin Toplum içinde uydurma bir dil kullanın
Şaka amaçlı telefon görüşmesi yapın Paraşütle atlayın Bir
taksiye atlayın ve "Şu arabayı takip edin!" diye bağırın Özel
mülke izinsiz girin

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Piya

YOLCULUK BEKLENENDEN KISA SÜRDÜ. AXEL'İN ARABASI OTUZ DAKİKADAN KISA bir sürede oval bir binanın etrafından dolaşıp arkadaki girişe doğru ilerledi. Bu giriş, personel ve yetenekler için bir erişim noktası olarak kabul ediliyordu.

Araba yaklaşır yaklaşmaz, genç kadınların yeri göğü inleyen çığlıkları havayı sardı. Kargaşanın kaynağını bulmak için Axel'in renkli camından içeri baktığımda, onun isteği üzerine bir kalabalığın toplandığını fark ettim.

Üç iri yarı fedai, grubu geri itmek ve yaklaşan arabayı barikat altına almak için ortaya çıktı. Bu pek bir fark yaratmadı. Hem erkek hem de kadın hayranlar ortalıkta dolaşırken, güzel kadınlar gruba hakim gibiydi. Tutkulu kızlardan oluşan kalabalık, birbirlerini dirsekleyip iterek yoldan çekmeye çalışırken, kalabalık, arabanın kapısının açılmasını engelleyecek kadar yoğunlaştı.

Herkes festival kostümleri giymişti. Bolca ışıklı çubuk vardı. Erkekler atlet ve yırtık kot pantolonlar giymişti. Kızlar peri kanatlı, transparan elbiseler, göz alıcı braletler ve kıyafetten çok yıldız tozuyla kaplı, çılgın parti kıyafetleri giymişti.

Alıştığım kokteyl partilerindeki kalabalıklardan biri değildi.

Daha iyiydi.

Başımı hızla iki yana salladım. Kendine gel Piya. Burası artık benim sahnem değildi. Aksine, bu kurduğum hayata bir tehditti.

Axel'in arabadan inişini kaydetme beklentisiyle neon kutularındaki sayısız telefon havaya kaldırılmıştı. Boğazımda biriken korkuyu yuttum. Kendimi hiçbir zaman kameradan çekinen biri olarak görmezdim ve seyircilerin önünde gayet iyi idare ederdim. Ancak, Axel'in kalabalık bir grupta gelme sözünün aksine, arabasından inen tek kişinin ben olacağımı fark ettim.

Axel'a neden güvendim ki? Bu, Ambani ismi için kötüydü. Gerçekten kötüydü.

Jay ve benim ailelerimiz açısından, mutlu bir evliliğimiz vardı. Evliliğimizin son zamanlarda yaşadığı çöküşten kimse haberdar değildi; tersine çevirmeyi umduğum bir çıkmazdı bu. Axel ile viral bir videoda yer alsaydım, bu imkânsız olurdu. Ailelerimiz bunu sadakatsizlik ve Jay'in arkasından işlenen tam teşekküllü bir ilişki olarak görürdü. Şu anda iddiaları da inkar edemezdim.

Telefonumun kilidini açtığımda, pilinin yüzde on olduğunu gördüm. Jay'i tekrar aramak yerine ona mesaj attım.

Ara beni. Bu önemli.

Cevap gelmedi. Arabanın tamamen durmasını bekledim, pes etmeden önce. Bir B Planına ihtiyacım vardı. Çantamın içini karıştırıp atkımı ve güneş gözlüğümü çıkardım. Hızla güneş gözlüğümü taktım ve çenemin altında bir düğüm atmadan önce Hermes atkısını saçlarıma geçirdim.

Axel pencereden dışarı baktı. "Bir günlük parti için bu kadar katılım fazla," diye düşündü.

"Katılım çok mu?" Yorumu yüzyılın en hafif ifadesiydi. Ancak kalabalık olarak tanımlanabilecek kalabalığa göz attım. "Elli kişi büyük bir katılım. Dışarıda yüzlerce insan olmalı."

"Görünüşe göre fedailer yolu temizliyor." Siyah pantolon ve kısa kollu beyaz tişört giymiş uzun boylu, zayıf bir adam araca yaklaşıncı arabasının kapısını hızla açtı. Muhtemelen vale görevlisiydi ya da Axel'in ekibinden biriydi, çünkü Axel ona anahtarları verip arabayı

park etmesini söylemişti. Axel arabanın etrafından dolaşıp kapıyı benim için açtı. "Hadi gidelim."

Başımı iki yana salladım. "Dışarı çıkamam."

"Listedeki bu maddeyi yapmayı zaten kabul ettin," diye hatırlattı.

"Sadece senin maiyetinden biriymişim gibi görünmem gerekiyordu. Daha fazla insan olması gerekiyordu."

"İçeri girdiğimizde olacak."

"Ama bu insanlardan herhangi biri," diye başımı salladım arabanın dışında çığlık atan kız sürüsüne doğru, "birlikte fotoğrafımızı çekebilir."

Axel bakışlarımı yakaladı. "Ee?"

"Yani?" diye tekrarlardım inanmazlıkla. "Yani, burada seninle olmam uygunsuz. Birlikte fotoğrafımız çekilirse hayatım mahvolur."

"İyi olacaksın." Axel umursamaz bir tavırla elini uzattı.

Uzattığı eline uzanmak için hiçbir çaba sarf etmedim, bunun yerine iki parmağımı şakağıma koydum. "Bu tam bir karmaşa," diye hayıflandım. "Beni buna ikna etmene izin vermemeliydim."

Evliyken başka bir adamla gezdiğim için dünyanın beni nasıl bir sürtük olarak göstereceğini anlatmaya fırsat bulamadan, Axel gelip belime bir kol attı. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni koltuktan kaldırıp göğsüne bastırdı.

"Axel, ne halt ediyorsun?"

Cevap vermedi, beni arabadan çıkardıktan sonra kapıyı kapattı. Panikle ona karşı direndim. Bırakmayacağını anlayınca, atkımı yüzümden olabildiğince aşağı çektim. Küçük bir maskenin işe yarayacağından şüpheliydim ama elimdeki tek zırh buydu.

"Axel," diye fısıldadım. "Yapamam. Bunu yapamam. Fikrimi değiştiriyorum. Gitmeliyim."

Axel beni dikkatlice yere indirirken gerildi. Alnındaki hafif çatık kaş, yorumuma duyduğu hoşnutsuzluğu gösteriyordu. Kalabalığın arasına aynı anda bir sessizlik çöktü. Axel'in arabadan ineceğini beklemişlerdi ama bunun yerine beklenmedik varlığıma tanık olmuşlardı. Kimliğimi merak ediyorlardı, şüphesiz.

Axel, onların dile getirmediikleri soruya, bir eliyle enseme, diğer eliyle de karnımı kavrayarak beni kendisine doğru çevirerek cevap verdi.

"Yapma!" diye tısladım. Seyircimiz olmasaydı, evli bir kadını bu kadar yakın tuttuğu için onu azarlardım. Bu hak kocama saklıydı. Bunun yerine, "Buraya ait değilim," dedim. Jay veya ailem bizi bu durumda görselerdi, Axel'la kaçtığımı düşünürlerdi. Böylesine samimi bir kucaklaşmayı başka türlü yorumlamak mümkün değildi. Gözlerindeki parıltı, onun da bunu bildiğini yansıtıyordu.

Axel beni görmezden geldi ve tanışıklığımızın kapsamı konusunda olası hayal kırıklıklarını yok etmek için beni kendine doğru çekti. Tam hayatımın bittiğini düşündüğüm anda, yüzlerce insanın önünde üzerime çullanıp beni öperek anlaşılmayı imzaladı.

Göğsüne şiddetle bastırdım. Beni öyle bir affetmeyle öptü ki, bir anlığına seyircimizi unuttum.

Sıradan bir öpücük değildi, dili ağzımı istila ederken, elleri vücudumu keşfederken bir sahiplenme gösterisiydi. Dudaklarımızın arasına birkaç santim girip fısıldadığında nefesim kesilmişti: "Tam olarak ait olduğun yer burası. Unutma. Bunu kabul ettin, Prenses."

Gözlerimi zorla açtım ve ellerimin Axel'in gri tişörtünü kavradığını fark ettim. Hasarı değerlendirmek için bakışlarımı hızla seyircilerin üzerinden geçirdim. Genç kadın sürüleri sahneyi hazmediyor, Bayan DJ Axel olma hayalleri suya düşüyordu. Sessizlik yarım saniye daha devam etti, ta ki biri fotoğrafını çekene kadar. Bir çılgınlık başladı ve kalabalık yenilenmiş bir coşkuyla çığlık atarak kameralı telefonlarıyla fotoğraf çekmeye başladı.

Öfkeyle göğsüne vurdum. Enerjimi koruyabilirdim. Axel, yapmak istediğini başardığı için çoktan bırakmıştı. Heyecanlı insanlar, Axel'in halka açık gösterisini canlı yayınlarında anlattılar.

Seyirciler yüzünden gülümsemem yapmacıktı ama sesimden akan zehir gerçektir. "Tam bir pisliksin. Seni herkesin içinde öpmeyi kabul etmedim."

Axel'in kafasına girmeye çalışmayı siktir et. Kaçmaya hazırdım. Axel, bizi ilerletirken beni yanında tutmak için kolunu omzuma attığında plan suya düştü. "Hayır, ama benimle bir partiye gelmeyi kabul ettin. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmedi. Bu yüzden, bir daha sözünden dönersen, kalabalığın önünde seni öpmeden önce atkını indiririm."

Bu beni susturdu. Kurtarıcı lütfumu unuttum. Gözlüklerimle birlikte taktığım atkı, muhtemelen fotoğraf çekimini engelliyordu.

Axel'in tehditkâr uyarısı hâlâ apaçık ortadaydı. Ünlü statüsünü ve hayranlarını tek bir öpücükle hayatımı mahvedebilirdi. Ben de ona ayak uydurmalı ve ulaşamayacağı bir yere gelene kadar onu dengede tutmalıydım.

Başımı öne eğip, kimsenin yüzümün güzel bir fotoğrafını çekmemesi için dua ettim. Axel'in varlığıyla birlikte yeni vahşi çığlıklar yükseldi. Kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş bir halde, yüzlerce insanın tiz çığlıkları yoğunlaşırken elimi kulağımın üzerine koydum.

Mekan güvenliğinin oluşturduğu güçlendirilmiş güvenlik duvarlarına rağmen, kalabalık üzerimize doğru ilerledi. Yolumuzu tıkayan kalabalığı zar zor zaptedebildiler. Kargaşayı duyan ana girişte kuyrukta bekleyen müşteriler arkaya akın etti. İnsanlar etrafımızı sardı, geçmemize izin vermediler. Her yönden flaşlı kameralar patlarken, kalabalık bilinçsiz zombiler gibi üzerlerine odaklandı. Aniden, ezilerek ölmek, ailemin beni Axel'in kollarında asılı görürlerse ne düşünecekleri korkumu bastırdı. Daha önce hiç böyle bir manzara görmemiştim.

Tam o sırada, elinde büyük bir telefonla bir adam güvenlik görevlilerinin bariyerini aştı. Yakın çekim fotoğrafımı çekmeyi başaramayınca telefonunu yüzüme doğru uzattı.

"Ne-" Bir flaş patladığında ve neredeyse kör olduğumda sıçradım.

"DİKKAT ET!" diye bağırды Axel adama ve telefonu öyle acımasızca savurdu ki elinden düştü. Telefon, betona düşüp paramparça olduğunda üreticisiyle buluştu.

Saldırgan gösterinin ardından kalabalıkta boğuk mırıltılar yankılandı. Axel soğukkanlılığını kaybetmesiyle tanınmıyordu. O, sözüm ona halk adamıydı.

Ben de sustum, halkın Axel'e bir hayrana kötü davrandığı için çıkışmasını bekliyordum. Ama olanlara beni hiçbir şey hazırlayamazdı.

Axel'a yönelik herhangi bir azarlayıcı söz veya çirkin yorum yoktu. Öfkeli fanatikler, sözde bir ünlünün sevgilisine neredeyse hiç saldırmamış olan adamı aniden itip kakmaya başladılar.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim, şaşkındım. Aman Tanrım. Axel birinin telefonunu parçalamıştı ve onu alkışlıyorlardı.

Saldırganlığını olumlu pekiştirmelerle herkesin önünde teşvik ediyorlardı.

Olayların gidişatından şok olan tek kişi ben değildim. Axel, birkaç dakika önce bu platformu bana olan hakimiyetini göstermek için kullanmıştı. Haksız yere ilgi görmenin avantajları, bir parmak şıklatmasıyla onun için mahvolmuştu. Artık şöhretinin tehdidini kafamın üzerinde tutmaktan hoşlanmıyordu. Axel kolunu omzuma doladı ve temas kurmalarına fırsat vermeden herkesi önümden itti.

"Nerelerdeydin sen?" diye öfkeyle çıkıştı Axel.

Axel'in bana seslendiğini sandım, ta ki sağdan bize doğru koşan üç adam görene kadar. Kalabalığın arasından fark etmeden geçip gitmeyi başarmışlar, ta ki yanıma gelene kadar. Üçü de siyah takım elbise ve güneş gözlüğü takmış, Siyah Giyen Adamlar'ın ironik olmayan bir yorumuna sahiplerdi.

Grubun lideri -yoldaşlarından birkaç adım önde durduğu hiyerarşiye dayanarak öyle olduğunu varsaydım- Axel'e başını salladı. Zeytin yeşili teni ve kel kafasıyla, daha açık tenli meslektaşlarından farklıydı. Ayrıca, Axel'le yarışan boyuyla, üçünün en uzunuydu.

"Bu, sıradan bir gündüz partisi kalabalığı değil," diye çıkıştı Axel adama. "Neler oluyor?"

Adam, heyecanlı kalabalığın arasında itişip kakışırken, düşünceli bir şekilde telefon ekranına baktı. "Görünüşe göre mekanda bu etkinlik için masa servisi ve biletler tükenmiş."

Adamın kimliğinden emin değildim ve Axel'a baktım; o da bu bilgiden pek etkilenmemiş gibiydi. Güvenlik görevlileri insanları yolumuzdan çekmeye başlarken sabırsızca "Ee?" diye sordu.

"Gösterilerim her zaman tükenir."

"Evet," diye onayladı adam çekinerek. "Sadece mekan yöneticisi, kalan sözleşmesel yükümlülüklerinizi yerine getirdikten sonra yeni gösteri planlamayacağınızı ağzından kaçırdı. İnsanlar duyuruyu duyduktan sonra çılgına döndü."

Axel sessizce küfrederek alarma geçti ve kalabalığın arasında tehlike olup olmadığını kontrol etti.

Axel'in önceki gösterisine öfkeyle baksam da, yabancıнын haberi karşısındaki şaşkınlığımı gizleyemedim. Axel'in şov yapmayı bıraktığını biliyordum ama tamamen bırakmayı planladığını bilmiyordum. Axel'in

kariyerini yakından takip ediyordum, bu da yeni bir gelişme olmalı. Neden?

"Bu arada, ben Levi." Adam güneş gözlüklerini çıkarınca, nazik mavi gözleri ortaya çıktı.

Levi, ismini zihnimde düşündüm. Kulağa tanıdık geliyordu. "Piya Ambani," dedim karşılığında.

"Bunları daha olmadan önce öğrenmen gerekiyor," diye buz gibi bir sesle çıkıştı Axel, konuşmamızı bölerek. "Sana ne diye para ödüyorum ki?"

Axel'in tavrı Levi'yi hiç etkilemedi. "Hayranlarımız haberi duyduktan sonra çılgına döndü. Bu insanlar bilet bile almadılar ve bir sonraki partiye gelemezler diye seninle buluşmaya geldiler. Bu konuda ne yapmamı istiyorsun? Konser vermeyi bırakmayı planladığını bize daha önce söylemeliydin. Daha iyi hazırlanabilirdim."

Levi'yi anında sevdim. Axel'in güvenlik şefi gibi görünüyordu, ama belli ki aralarında işveren ve çalışan olmanın ötesinde bir yoldaşlık vardı. Levi, Axel'in istediğini yaptı ama aynı zamanda ona doğrudan söyledi.

"Bu, hayranlarının veda etme şekli," diye sözlerini tamamladı Levi. Sesinde ufak bir duygu seli vardı ve ben de ona hak verdim. Axel'in kışından nefret etsem de bir dönemin sonunu hâlâ anlayabiliyordum.

Ancak, sadece Levi ve ben bu anı buruk ve tatlı bulduk. Axel ise hareketsizdi. "Ona bir daha dokunursan yüzünü kırarım," diye bağırdı ve bana çarpmak için başka bir hayranın gömlek yakasını tuttu.

"Bir kazaydı," dedi, on sekiz yaşlarında bir genç olarak tanımlanabilecek adam. "B-Biri beni itti," diye kekeledi gergin bir şekilde, dövülen adamlarla aynı kaderi paylaşacağını bekleyerek.

Aman Tanrım, o daha çocuktu, muhtemelen Poppy'den sadece birkaç yaş büyüktü.

"Axel, ne yapıyorsun? Bırak onu." Levi kalabalığın arasından fırlayıp kavganın tırmanmasını engellemeye çalışırken, kolunu sıkıca tuttum. Diğer iki koruma, insanları öne iterek bize daha fazla mesafe kazandırdı.

Axel çocuğu itmeden önce bana bir bakış attı ve ben de daha fazla olay çıkarmamak için hızla girişe doğru ilerledim. Fedailer ve korumalar kalabalığı kontrol etmeyi öğrenmiş olsalar da, son birkaç

adımda zorlandık. Kalabalıkla omuz omuzaydık, çoğu "Seni seviyorum Axel" diye bağıırıyordu.

Nihayet kapıya ulaştığımızda Axel beni önüne oturttu, böylece önce ben girebildim.

"Daha fazla güvenliğe ihtiyacımız var," diye homurdandı Axel, kapı arkamızdan kapandığında ve yankılar bastırıldığında.

"Daha mı?" Levi şaşkın görünüyordu ve ben de aynı fikirdeydim. Axel zaten üç iri yarı adamdan ve mekanda çalışan fedailerden oluşan bir güvenlik ekibine sahipti. "Daha fazlası" biraz abartılı görünse de, kapının dikdörtgen penceresinden artan kalabalığa bakınca itiraz etmek zordu.

"İki adam daha bul. Müdavimleri iki girişte tut." Bizden bir buçuk metre ötede duran iki adama baktı. "Sahne arkasını gözetleyecek birini ve Piya için özel olarak birini bul. George'un bu gece burada olup olmadığını öğren."

"George?"

"Bu mekanın sahne arkası girişinde her zamanki gibi o var. Ellerindeki en iri adam o; kimse yanından geçmeye çalışmaz. Piya'nın kişisel koruması olmasını ve setlerim arasında onu gözetlemesini istiyorum."

İzlenmeye ihtiyacım olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama Levi sözümü kesti. "Axel, o adamlar senin kişisel güvenliğin olmak için burada değiller," diye nazikçe yatıştırdı. "Kalabalığı kontrol ediyorlar ve kız arkadaşını izlemek için dans pistinden ayrılamazlar."

Başım Levi'ye doğru döndü, aniden başım döndü. Kız arkadaş mı? Ne!? Evliydim, merhaba! En iyi ihtimalle Axel benim için bir soru işaretiydi.

Peki, tekrar ediyorum, Kız Arkadaş? Ne zaman karar verilmişti buna?

Şaşkın bakışlarım ardından Axel'a kaydı, o da sanki bir bomba patlatılmamış gibi görmezden geldi. Levi ile sakince sohbete devam etti. "Mekanın gösterilerden ayrılacağımı duyurduğunu bilseydim, bu gece için daha fazla güvenlik görevlisi tutmanızı isterdim. Sanırım kapasiteleri de dolmuş. Bu kaosun üstesinden gelemezken Piya'yı yalnız bırakmayacağım." Dışarıdaki, Axel'ı bir kez daha görmek için can atan kalabalığa başıyla işaret etti. "Bunlardan herhangi biri içeri

sızabilir. Az önce biri neredeyse ona çarpıyordu," sesi her kelimedede sinirli bir şekilde yükseliyordu.

"Evet," diye başladı Levi yavaşça. "Bize önceden haber vermeleri gerekirdi ki gerekli önlemleri alabilelim. Bu, güvenlik teminatı sağlamakla yükümlü oldukları anlamına gelmez."

Axel, en ufak bir şüphe duymadan, "Bana ekstra güvenlik sağlamazlarsa giderim," dedi. "Mekan, beni izlemek için masa servisi alan herkese nedenini açıklayabilir."

Axel'in öfkesi artarken Levi bıkkınlıkla nefes verdi. Bir an durdu, sonra sakince konuştu. "Uzaklaşmak bir seçenek değil. Bunu biliyorsun. Onlarla bir sözleşme imzaladın."

Axel öne çıkıp onu yere serdi. "O zaman, setlerim sırasında Piya'yı sahneye sürüklerim, böylece onu gözlemleyebilirim."

Axel'a gözlerimde dehşetle baktım. Aman Tanrım, hayır. Arabadan girişe kadar geçen otuz saniye, tanınmak ya da ezilerek ölmek korkusuyla sinirlerimi altüst etmişti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Dışarıdaki insanlar çeşitli maddelerin etkisindeydi ve çekingenliklerini bastıramıyorlardı. Uyuşturucu New York'ta yaygın bir parti hediyesi olduğu için genellikle büyük bir sorun teşkil etmezdi. Ancak, yüzlerce kişi aynı anda uyuşturucu kullanıyorsa ve tüm bu insanlar Axel'ın yönüne mıknatıs gibi çekiliyorsa, olasılıklar sizin lehinize değildi. Onun yanında dursam, herkes bana doğru çekilir ve şüphesiz tonlarca fotoğraf çekerdi. Buna hazır değildim.

Levi iç çekti. "Tamam, ne yapabileceğime bir bakayım. Roadie'leriniz burada olmalı ve ekipmanları hazırlamış olmalı. Birkaç dakika içinde dönerim." Telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başladı.

Axel'in ne yapmaya çalıştığını anlamak için bir an bekledim ve uzaklaşmaya çalıştım. Axel beni daha da sıkı tuttu ve sahne arkası koridorunda sürükledi.

Sonraki birkaç dakika bulanıktı. Axel beni yanına yapıştırmıştı, çeşitli insanlar set listesi, ekipman kontrolü, mikrofon kontrolü vb. hakkında sorular soruyorlardı. Bana sürekli prenses ya da bebek diye hitap ediyordu. Axel'ı bunun için kaç kez eleştirdiğimi ya da ilişkimizin mevcut durumu hakkında birini kaç kez düzelttiğimi sayamadım. Sahne arkası ekibi açıklamalarımın rahatsız oldular ve kime inanacaklarını bilemeyerek bir Axel'a bir bana baktılar. Sonunda

bunun yıldızların küçük insanlara yaptığı o acımasız şakalardan biri olduğuna karar verdiler. Çaresiz ruhlara acıyarak görevi bıraktım. Geçmişte yaptığımız boka rağmen bu kısım komik değildi. Konuştuğumuz benim hayatımdı ve Axel her şeyi mahvetmenin eşiğindeydi.

Levi sihrini kullandı ve George adında uzun boylu, iri yapılı bir gardiyanı bulup korumam olarak görevlendirdi, Axel ise adama talimatlar vermek için zaman harcadı.

"Tuvalete gitmesi gerekiyorsa, kapının dışında durmanız gerekiyor. Görüş alanımdan çıktığında, nerede olduğunu veya ne yaptığını bana bildirmenizi bekliyorum. Hiçbir koşulda bensiz dışarı çıkamaz."

Axel talimatlar vermeye devam etti ve bana uzun süre bakmayacağına veya hayati tehlike arz etmediği sürece bana dokunmayacağına dair nazik bir tehdit savurmayı başardı; örneğin beni ezilerek ölmekten kurtaracaktı. Konuşma, Axel gibi biri için olabildiğince neşeli bir şekilde sona erdi; onaylayan kısa bir baş sallama ve talimatlara uyarsa daha fazlasını vereceğine dair bir sözle adamın avucuna sıkıştırdığı bir tomar parayla.

Hiç beklemediğim sert bir öpücükle Axel sahneye doğru yürüdü, ben de parmaklarımı morarmış ve şişmiş dudaklarıma bastırdım.

Buradan cehenneme gitmem gerekiyordu.

Axel'in işini tersine çevirip Poppy uğruna birkaç şey öğrenebileceğimi düşünmek delilikti. Başa çıkamayacağım bir canavarla uğraşmak başımın üstünde bir yükü.

Axel, Levi ve George'un kararlı bakışlarının üzerimde olduğunu fark etmeden önce Uber çağırmak için telefonumu çıkardım. Dikkatleri dağılana kadar beklemem gerektiğini fark ederek telefonu indirdim. Ayrılmaya çalışırsam, Axel şüphesiz beni sahneye çekip kimliğimi koruyan atkıyı takmadan öperdi.

Bu yüzden, biri bana bir sandalye ve bir şişe maden suyu getirince itaatkar bir şekilde kıcımı yere koydum. Kendime hakim olamayıp, neredeyse kapanmış telefonumda sosyal medyada gezindim. Axel, beni yüzlerce kişinin önünde öperek hayatımda kaos yaratmıştı. Çok fazla beğeni almış bir TikTok videosu veya Instagram gönderisi dolaşıyor olmalıydı, biliyordum. Hayatıma yaptıkları yüzünden Axel'dan nefret ediyordum.

Neyse ki, uygunsuz bir şey bulamadım. Axel'in kimliği belirsiz bir kadınla öpüşünün videoları ve fotoğrafları ortalıkta dolaşıyordu ama devasa bedeni çerçevemi kapatmıştı. Şimdiye kadarki hiçbir görüntüde tanınmaz haldeydim. Axel'in beni öptüğü açı ve beni binanın içine nasıl soktuğu konusunda yüzümü bilerek kapattığını fark ettim. Rahat bir nefes aldım. Axel beni satmamıştı. Bu gece Axel Trimalchio'yu öldürmememin tek sebebi buydu.

Gösteri, House müziğinin tipik "unch unch unch" vuruşlarıyla başladı. Ambani isminin bir gün daha yaşayacağına rahatlamış bir şekilde, DJ Axel'in mükemmel manzarası önünde hareketsiz oturdum. Ama onu izlemiyordum. Bunun yerine, o beni dikkatle izliyor, müzik çalarken ve çalarken bakışlarını hiç kaçırmadan beni izliyordu.

Basların gümbürtüsü ve müziğin uğultusu, etkinlik alanına dönüştürülen depoyu doldurdu. Axel, çığlık atan hayranların veya sunduğu canlı gösterinin farkında olmadan, sahne arkasında başını eğdi. Bakışlarını ona dikmişken havada elektriklenmeler vardı; göğsümün hızla inip kalkması, kalabalığın coşkulu tezahüratlarına eşlik ediyordu. Kulaklarımı dolduran müzik, içime sızdı, ta ki başka hiçbir şey kalmayana kadar derinlere ulaştı. Şarkılarından birinin fonunda hafif bir Guns N' Roses melodisi çalınca, aynı anda sırttık. Kendi başımıza bir senfoniydik.

Axel'la tekrar tanıştığımdan beri içimde bir fırtına kopmuştu. Aynı fırtına onun içinde de kopuyordu, Axel'in sarsılmaz dikkatiyle iletiyordu. Anlayamıyordum, sadece daha da kötüleşeceğini hissediyordum.

Son şarkı anons edildiğinde, fırtına her şeyi yerle bir etmeden önce önüne geçmeye kararlıyım. Güvenlik görevlisi olmadan dışarıdaki kalabalığın arasından geçmek, yüzleşmeye hazır olduğum bir çileydi. Axel ekipman ayarlarını kontrol etmekle meşguldü. Kısa bir fırsat penceresi açılmıştı, bu yüzden koltuğumdan fırlayıp çıkışa doğru koştum.

George, askeri bir duruşla tatlı kaçışımı engelleyerek durdu. "Şey..." diye tereddütle başladım. "Gösteri neredeyse bitti. Arabaya gitsem iyi olacak."

"Bay Trimalchio gösteriyi bitirince gidebilirsiniz." Axel'in kapanışını yaptığı sahneye doğru başını salladı. "Sadece birkaç dakika daha

sürecek."

"Sorun değil. Aldırmaz." George'un yanından geçmeye çalıştım, huysuzluğum karşısında derin bir iç çekti ve kollarını kocaman, korkutucu bir haç gibi uzatarak daha fazla girişimde bulunmamı engelledi. Axel'in neden özellikle George'u istediğini şimdi anlamıştım.

"Özür dilerim, hanımefendi." George, ürkütücü varlığına rağmen sesini dostça tuttu. "Bay Trimalchio, onsuz gidemeyeceğinizi açıkça söyledi." Para destesi George'u epey etkilemişti. Hiçbir yere gitmiyordum.

Levi'nin aceleyle bana yaklaştığını görünce omuzlarımın gergin kasları gevşedi. "Levi," dedim bezgin bir şekilde. "Lütfen bu beyefendiye," George'a işaret ettim, "Axel'in şimdi arabaya gitmeme aldırış etmeyeceğini söyler misin?"

Levi de önerimden aynı derecede rahatsız olmuş gibiydi. "Axel'i beklesen iyi olur," dedi mahcup bir şekilde. Herkes aklını mı kaçırmıştı?

"Axel'i beklemek istemiyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Axel'i beklersem kaderimin daha da mühürleneceğini biliyordum. Birlikte fotoğraf çekirmek için daha fazla fırsat. Dediğini yapmazsam beni öpmesi için daha fazla fırsat. "Gösterisini bitirdiğinde, tüm hayranlar tekrar arka girişe koşacak. Kalabalığa karışmamak için şimdi arabaya koşsam daha güvenli olmaz mı?"

"Ona sorulacak güzel bir soru." Levi, belime bir el koyarak beni yeni bulduğum gardiyana doğru çevirdi.

"Ona dokunmakla ilgili ne söyledim?" diye hırladı Axel, bakışları sırtımda duran Levi'nin eline kilitlendikten sonra suçlayıcı bakışlarını, bana dokunan birinin ellerini kırmakla görevli George'a çevirdi.

Levi aceleyle elini çekerken, George görevini layıkıyla yerine getirdiğini göstermek için bir savunma hazırladı. "Hanımefendi gitmeye çalışıyordu. Sizi beklemesi gerektiğini söyledik."

Açıklamanın onu yatıştırıp yatıştırmadığından emin olmayan Levi, ek bir gerekçeyle öne atıldı. "Dışarıdaki kalabalık yoğunlaşmadan önce ayrılmak istiyordu."

"Tekrar gitmeye kalkarsan ne olacağını söylemiştim sana?" diye homurdandı Axel.

"Aptalca bir partiye katıldım, o yüzden gitmemin ne önemi var ki-
"

Axel, göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştı ve dudakları sözlerimi kesti. Günün tuhaflıkları yüzünden çok öfkelenmiş bir şekilde yumruklarımı göğsüne vurdum, o ise fark etmemiş gibi yaptı. Atkımı aşağı çekerek saçlarımı ve yüzümü açığa çıkardı, dili ise benimkine hükmediyor, elleri vücudumda serbestçe geziniyor ve istediği gibi okşuyordu.

İki kişilik samimi izleyici kitlesi, Axel'in bir sonraki talimatlarını beklerken, apaçık bir egemenlik gösterisini izliyordu. Alenen müstehcenlik veya herhangi bir gösteri Ambani'nin tarzı değildi. Omuzlarına yüklenmem gereken yerde, çılgın öpüşmenin arasında bana verdiği nefessizlikten beynim kısa devre yaptı. Zihnim, şehvetli diliyle kıcımlı sıkması arasında bir yerlerde bulanıklaştı. Gözlerim ancak Levi'nin buyurgan sesiyle açıldı.

"Adamlardan birine arabayı kapıya yaklaştırmasını söyleyeceğim."

Axel kolunu belime doladı ve bizi çıkışa doğru yönlendirdi, George ve Levi'ye de onu takip etmelerini işaret etti.

"Axel," diye itiraz ettim titrek bir sesle. "İstediğini yaptım ama bir daha o kalabalığın arasından geçip seninle görülme riskini alamam. Zaten çok yakındı." Kaşlarımdaki soğuk teri sildim. "Eve tek başıma gitmem gerek."

"Seni eve götüreceğimi söylemiştim."

Axel'dan kurtulmaya çalıştım, ama nefesimi boşa harcamamalıydım. "Bir Uber çağırmayı tercih ederim."

"Prenses," dedi gergin bir sesle. Her zamanki alaycı lakap yerine bir uyarı gibiydi.

"Lütfen Axel. Ailemi herkesin önünde küçük düşüremem."

Gözlerini kıstı. "Eminim ailen seni benim gibilerle birlikte görmenin verdiği utançtan sağ çıkacaktır."

"Konu bu değil," diye fısıldadım. "Ben evliyim."

Axel, duyurumu duymazdan gelip beni acımasızca sürükledi, parmakları acı verici bir şekilde yanlarıma batıyordu. "Ya kendi başına yürürsün, ya da seni omuzlarıma alırım. Karar senin, Prenses."

Hemen kavga etmeyi bıraktım. Bunun yerine, başımın arkasında sallanan atkıyı tuttum ve bir kez daha saçlarımın ve yüzümün üzerine

çektim.

Levi, yürürken Axel'a son durumu anlattı: "Mekanla görüştüm. Çevreye barikatlar kurulmuştu. Bir daha kimse sana yaklaşamayacak."

Levi'nin güvencesine rağmen, çıkışa yaklaşıırken kaygım geri döndü. Fotoğraflanma tehlikesi olsun ya da olmasın, o kalabalığın arasından geçmek göz korkutucuydu. Birdenbire bunun Axel'ın gerçeği olduğunu fark ettim. Her gün böyle yaşamak onun için nasıl bir şeydi acaba?

Bu yüzden mi artık partilere, festivallere katılmak istemiyor?

Kulis dedikodularından duyduğum kadarıyla Axel, spot ışıklarının altında olmadan müzik yapmak istiyordu. Sahne arkasında çalışmayı tercih ediyordu.

Kapı flaşlar ve kameraların tüm gücüyle geri dönmesiyle birlikte patlayarak açıldı. Söz verildiği gibi, hayranlar bu sefer korkulukların arkasına barikat kurmuştu. Levi'nin bu kadar kısa sürede bunları nereden temin ettiğinden emin olmadığım için, barikatlar dayanmazsa diye Axel'ın yanında kaldım. Paparazzi tarzı fotoğraf çekimini engellemeye yetmedi. Araba söz verildiği gibi bizi bekliyordu ve Axel beni içeri ittikten sonra şoför koltuğuna geçmek için arabanın etrafından dolandı.

Motor sağır edici bir gürültüyle çalışmaya başladı. Araç, Levi ve ekibinin açtığı küçük açıklığa doğru hızla ilerledi. Kaçışımızın an meselesi olduğunu anladığımda korkum eriyip yerini rahatlamaya ve... heyecana bıraktı.

Yüksek hızlı bir araba kovalamacası gibi, hayranlar arabayı deliler gibi kovalarken, bir sonraki dar sokağa hızla girdik. Araba kalabalığın arasından hızla uzaklaşarak baş döndürücü bir hıza ulaştı. Lastikler, altlarındaki kaldırıma tutunmaya çalışırken kulakları sağır eden bir vınlamayla gıcırdayordu. Korku ve adrenalinin baş döndürücü karışımı havada asılı kalırken, Axel'ın o baş döndürücü kokusunun hafif bir esintisiyle birlikte, hayatım pahasına emniyet kemerime tutundum. Bu karışım beni içgüdüsel olarak soluyacak kadar zayıf ve aptal yaptı ve sürücü tarafına doğru eğilmeme neden oldu.

Axel sırttı, sırtımı dikleştirip ona dik dik bakmamı sağladı. Sands Point'e giden otoyola girdi. Rahat bir nefes verdim. O piç kurusu

gerçekten de söylediğini yapıyordu; beni eve götürüyordu.

"Şey," diye üsteledim.

"Peki, ne?"

"Listedeki aptalca şeyi yaparsam bana dürtülerini nasıl kontrol ettiğini söyleyeceğine söz vermiştin," diye hatırlattım.

Havada anlamlı bir sessizlik hakimdi. "Yol boyunca önemsiz şeylerle oyalanmak yerine nihai hedefe odaklanıyorum."

Anladığımı belli ederek başımı salladım. Kendine hedefler koydu ve bu onu meşgul etti ve tepki vermeye yönelik ilkel yapısından uzaklaştırdı.

"Yolculuğunuzun sonunda bir ödül vaadi sizi sakinliğinizi kaybetmekten alıkoyuyor, öyle mi?"

Gözleri karanlık bir heyecanla parladı, dili alt dudağında gezindi. "Ödül buna değdiği sürece... unutulmaz bir şey olsun ki, başka hiçbir şeyin önemi kalmasın."

Bir çift karanlık, için için yanan göz yüzümde gezinip dudaklarıma odaklandığında nefesim kesildi. Ağzım otomatik bir tepkiyle titredi, vücudum dudaklarımı büzmek için kasıldı. Kendimi kontrol altında tutmak için hemen pencereden dışarı baktım. Güneş gibiydi; uzun süre doğrudan bakarsam, beni kör ederdi.

Ondan yayılan sıcaklığı görmezden gelmek imkânsızdı ama dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Boğazımı temizleyip tekrar konuştum: "Ama Poppy'nin hedefleri var. Öyleyse neden bu kadar kolay tepki veriyor?"

"Çünkü hedeflerinin önünde çok fazla insan duruyor, hatta onun hırslarını desteklemesi gerekenler bile. Hayal kırıklığı çoğu zaman insanların sinirlenmesine neden oluyor."

Boynumu ona doğru çevirip yüzünün yan profiline baktım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Kızınızı daha önce nasıl tarif ettiğimi hatırlıyor musunuz?"

Derin bir nefes verdim. "Nasıl unutabilirim ki? Mesafeli. Tek fikirli. Duygusal olarak içine kapanık. Dürtü kontrolü eksik," diye saydım onları, Axel'in çocuğuma yönelttiği her hakaretin bedelini nasıl ödeteceğimi merak ederek.

Aklımdan geçenleri okudu. "Sanki Poppy'ye hakaret etmişim gibi konuşuyorsun."

"Yaptın," diye suçladım.

"Hakaret olarak gördüğünüz şeyler, Poppy'nin en büyük güçlerindendir."

"Nasıl yani?"

"Tek fikirli olması, hedeflerine ulaşana kadar durmayacağı anlamına geliyor. Bana göre bu iyi bir özellik. Vasat bir hayat istemiyor ve tam potansiyellerine ulaşmak yerine daha azıyla yetinenleri anlamıyor."

Omuzlarım gevşedi.

Poppy'nin bana babasına duyduğu saygıyı göstermediği ortadaydı. Jay, krallığın anahtarlarını elinde tutan bir zengindi. Poppy'ye göre, ben aşırı şımartılmışım ve hiç çalışmamışım. Gizli kariyerimden veya yedi haneli bir gelirimden haberi yoktu. Kendime kızıp homurdanıyordum. Geçen yıl bir milyon dolar kazandım ama kızım, sıkı çalışmanın anlamını bilmiyormuşum gibi beni görmezden geliyordu. Poppy, şımartılmış hayatımdan çok sıkıldığım için saatlerce piyano çaldığımı düşünüyordu.

"Bunu zaten biliyordum," dedim Axel'e.

"Madem bunları biliyorsun, neden bunları onun gücü olarak görmüyorsun? İkinizin arasında duyduğum konuşmadan, onun daha küçük hayaller kurmasını istediğin anlaşılıyor. Kızına inanmıyor musun?"

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Elbette kızıma inanıyorum. Sadece hırslarına o kadar kapılıp çocukluğunun geçip gittiğini fark etmemesini istemiyorum. Poppy sınıf arkadaşlarından fersah fersah önde ve lise üçüncü sınıfa geçmek üzere. Anlamıyorum. Büyümek için ne acelesi var? Bu gidişle on beş, on altı yaşında üniversiteye başlayacak."

"Ne olmuş yani? On beş yaşında üniversiteye kabul edildim."

"Çok gençsin," diye itiraz ettim.

"Bu onun karar vereceği bir şey değil mi?"

"B-ben," diye kekeledim, tartışmanın tarafını nasıl dile getireceğimi bilemiyordum.

"On dört yaşında GED'imi bitirdim ve beni kabul edecek herhangi bir üniversiteye burs başvurusunda bulundum. O pis kasabadan kurtulmaya kararlıyım. Bana tam burs veren ilk üniversiteyi kabul

ettim. Ama bursun karşılamadığı masrafları karşılamak için ailemden kredi istediğimde babam başıma tokat attı. Bu yüzden on altı yaşında üniversiteye başlamadan önce bir yıl çalışıp para biriktirdim."

Axel'in sözleri aramızdaki havada asılı kaldı. Bir zamanlar alkolik anne babasını ve onlarla tüm bağlarını nasıl kopardığını açıklamıştı. Hayatındaki zehirli unsurları nasıl kestiğine sevindim. Yine de, bunu duymak yürek parçalayıcıydı.

Axel yüzümdeki hüznü görmezden geldi. "Senin sempatine ihtiyacım yok," dedi sert bir tonla. "Demek istediğim, on yaşıma geldiğimde ne istediğimi biliyordum ve beni hiçbir şey durduramazdı. Kızınız benim gibiye, çocukluğunu dolu dolu yaşamakla ilgilenmez. Sen onun için bunu istiyorsun."

Arabada başka kimse yoktu ama kendimi çetenin baskısı altında hissediyordum. "Çocuğuma baskı yapmak istememem neden bu kadar yanlış?"

Axel, kuşkulu tavrımı görmezden geldi. "Görünüşe göre Poppy baskıyı seviyor. Belki de bundan besleniyordur."

Şaşkına dönmüştüm. Axel'in sözlerinde çürütemeyeceğim bir doğruluk payı vardı.

"Kızınız gibi," diye devam etti, "kendim için daha büyük ve daha iyi şeyler istiyordum. İstemediğim şey, insanların bana yapamayacağını söylemesiydi. Bir keresinde annenizin müzik yapma kararınızı desteklemediğini söylememiş miydiniz? Tavsiyeleri ilişkinizi nasıl etkiledi?"

Aman Tanrım, Zaina Mittal'a mı dönüşmüştüm? Annem bana hiç inanmamıştı ve bu beni çok üzüyordu. Hem de çok. Poppy'nin hayallerini anlayıp anlamadığımdan bağımsız olarak, bu, onu desteklemediğim için başarısız olduğumun bir uyarısıydı.

Çıkışa doğru giderken ve tanıdık bir patikada yürürken Axel'e bakmadım, birkaç dakika boyunca pencereden dışarı baktım.

"Bugün Poppy'ye genç hanım dedim," diye isteksizce itiraf ettim, elimi yüzümde gezdirerek. Annem bana genç hanım derdi ve tam olarak aynı kelimeler ağzımdan döküldüğünde neredeyse irkilmişim. "Birine genç hanım demenin DNA'mda olduğunu hiç düşünmemiştim." İğrenç.

Axel'in dudaklarının kenarları bilmiş bilmiş seğirdi. Aylarca süren terapiyle elde edemediğim Poppy'nin zihnine dair daha fazla içgörüyü bana bir günden kısa sürede nasıl kazandırdığına hayret ettim. Bu bir dönüm noktasıydı.

Belki de bu gece Poppy'yi arayıp Axel'in tavsiyelerinden bazılarını uygulamalıyım. Bu iyi bir başlangıçtı ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Başka vermek istediğin bir tavsiye var mı?"

Axel bana cevap vermeden hızlandı. Ona beklentiyle baktım, ta ki çevremdeki bir şey Axel'in sokağımızdan geçtiğini fark edene kadar.

"Dur, sokağımı kaçırdın."

"Biliyorum."

Tanıdık görünen bir ev görüş alanıma girince nefesim kesildi. "Bu benim evim değil," dedim apaçık ortada olan şeyi.

"Hayır, benim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Piya

"ARABADAN İN PİYA," DİYE TEKRARLADI AXEL. ARABAYI MALİKANESİNİN yeraltı garajına park etmiş, yolcu tarafındaki kapıyı açık tutmuş, sabırla çıkmamı bekliyordu.

Asla. Güven. Axel. Trimalchio.

Bu mantrayı yeterince tekrarlayamadım, ama işte buradaydım.

"Hiçbir şekilde evine girmeyeceğim. Beni eve götür." Kollarımı göğsümde kavuşturup inatla arabanın içinde oturdum. Axel'ı takip ederek içeri girmenin hiçbir faydası olmayacaktı. Poppy için Axel'ın beyninin nasıl çalıştığını öğrenmek istiyordum ama şu anda kendimi korumak daha önemliydi. Bu arabanın kutsallığından ayrılmayı reddediyordum.

Axel usta bir manipülatördü ve benim kanacağımlı bildiği için çocuğumu yem olarak kullandı. Dikkatim dağılmıştı ve evimin önünden hızla geçerken öfkeden kudurmadım. Evin demir kapılarından içeri girdi, kapılar bizim içeri girmemizle hemen kapandı, sonra bizi yer altı garajına sürdü, o da kapandı. Geçen seferin aksine, bugün ev kapalı kapılar ve etrafı çitlerle çevriliydi. Kaçsam bile, Axel'ın izni olmadan bu evden çıkamazdım. Kapana kısılmıştım.

Ona dik dik baktım. "Beni eve götüreceğini söylemiştin."

"Sana bir şey gösterdikten sonra yaparım. O yüzden, ben içeri girmeden önce şu lanet arabadan çık."

Sesindeki soğukluk, tüylerimi diken diken etti. "Hiçbir şekilde hile yapmayacağını duymaya ihtiyacım var."

"Sizin için hiçbir tehlike yok," diye soyut bir cevap verdi.

Evet, doğru. Sapiğın inine düşmüştüm ve kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Telefonum bile kapalıydı. Tehlikeli durum kafama dank etti, içim korkuyla titriyordu. Bu adamın insafına kalmıştım ve öfkesini kışkırtmak bana zarar verirdi.

Sonunda arabadan indim ve eteğimdeki var olmayan tüyleri temizlemek için tatlı bir zaman ayırdım. Bu bana etrafıma bir an bakma fırsatı verdi. Garaj, bu ölçekte bir evden beklendiği kadar gösterişliydi. Birkaç parlak araba mükemmel bir simetriyle sıralanmış, bir tur atmayı bekliyordu.

Axel pahalı showroom'una aldırış etmedi, elimi tutarken gözleri üzerimdeydi. İtiraz edemeden Axel beni garajın karşısına sürüklemişti bile. Asansörü çağırmak için bir şifre girdi ama meraklı gözlerim numaraları yakalayamayacak kadar hızlıydı.

Sinirlerim gerilmişti, asansöre bindiğimde kapılar açıldı. Evi o kadar büyüktü ki, katlar arasında sorunsuz geçiş için asansör gerekiyordu. Listelenen sayılara göre yedi kat vardı.

Bu evdeki güvenlik üst düzeydeydi ve asansörü çalıştırmak için başka bir şifre gerekiyordu. Axel, tuş takımında beşinci katı seçmek için elimi bıraktı ve hemen altındaki ikinci dokunmatik yüzeye birkaç rakam daha girdi.

Kapılar tam zamanında kapandı ve mahrem alandaki varlığının fazlasıyla farkındaydım. Asansöre binerken her zamanki gibi, hararetli bakışlarını üzerimde hissettim. Nezaket gösterme gereği duymadık. Artık oynanacak kedi-fare oyunu kalmamıştı; samimi bir sohbet zamanıydı. Axel Trimalchio'nun benden ne istediğini kesin olarak öğrenmem gerekiyordu.

Asansör kapıları Axel'in gösterişli malikanesinin beşinci katına tekrar açıldı. Evine önceden göz attığım için, ikinci ziyaretimde şaşıracağımı düşünmemiştim.

Yanılmışım.

Konağın bu katı, alt kattaki büyük balo salonu kadar etkileyiciydi; üstelik etrafta dolaşan sarhoşlar olmadan. Uzun koridor, püsküllü banklar ve duvarlardaki resimlerle döşenmişti. Tavandan sarkan gömme kitaplıklar ve saksı bitkileri, modern mekana samimi bir hava katıyordu. Bu ev lüks kokuyordu ve şimdiye kadar gördüğüm tek şey koridordu.

Axel beni asansörden çıkarırken topuklarım pahalı, cilalı mermere çarpıyordu. Üzülerek, aniden konuşkanlaştı. Axel, evin inşa edildiği arazinin tarihini ayrıntılarıyla anlattı. Duvarda asılı duran her pahalı sanat eserinin önünde durup sanatçılar hakkındaengin bilgiler verdi.

Beni kaçırmak için büyük planı buymuş; bana evini mi göstermek istiyordu?

Axel konuşurken, çıkışları bulmaya çalıştım ama başaramadım. Çıkışa açılan kapılar kapalıydı. Her birinin kilit mekanizması vardı ve onları açmak için bir koda ihtiyacınız varmış gibi görünüyordu.

Kahretsin. Bu evde adeta hapsolmuştum. Göz ucuyla sessizce onu izliyor, ruh halini anlamaya çalışıyordum. Axel hiçbir şey anlatmadı, "yürüyüş turuna" devam etti ve evinin her köşesini anlattı.

Jay ve benim Axel'in evine girerken ilk başta kullandığımız büyük merdivenlerin neden bu kadar dik olduğunu anlamak zor değildi. Çünkü bu merdivenler, ana balo salonunun altındaki üç katı kapsıyordu.

Birinci kat yeraltı garajıydı. İkinci ve üçüncü katlar yalnızca personel kullanımına açıktı; bodrum, mutfak, kiler ve ayrı girişleri olan personel odaları. Dördüncü kat, Axel'in partilerini verdiği fuaye ve balo salonuydu. Beşinci kat ise şu anki yerimizdi.

Hedefimiz olan yere doğru sayısız odanın yanından geçerken, Axel her birinin amacını açıkladı. Çoğu boş misafir odalarıydı. Koridorun sonuna ulaştığımızda, Axel beni sadece yukarı çıkan bir merdivene götürdü. Alt katlara çıkan merdivenler ya ustaca gizlenmişti ya da yoktu.

Axel'e göre altıncı kat, işlevsellik için "gerekli" odalardan oluşuyordu. Kütüphane. Güneş odası. Ev sineması. Spor salonu. Bu tarz şeyler.

Tura devam ederken tek kelime etmedim ve beni tek yönlü bir merdivenle son kata çıkardı. Yedinci kat sadece Axel'in kullanımına

açıktı. Haftada iki kez temizleyen bir hizmetçi dışında, kimsenin onun izni olmadan girmesine izin verilmiyordu.

Şimdiye kadar her odanın kapısının gizlice bakılsın diye bilerek açık bırakıldığını fark ettim. Yanılmıyorsam, Axel ya gösteriş yapıyordu ya da evi konusunda benim onayımı istiyordu. İkisi de karakteriyle çelişiyor gibiydi. Axel bana hiçbir zaman gösteriş meraklısı biri gibi gelmedi ve kesinlikle kimsenin onayına ihtiyacı yoktu. Öyleyse, dekorasyon yeteneklerini onaylamam için neden bu kadar çaba sarf ediyordu?

Koridorun sonuna ulaştığımızda bu düşünce kafamı meşgul etti. Axel beni eşikten bakıldığında müzik odası gibi görünen bir odaya soktu.

"Senden sonra." Kolunu uzattı, içeri girmemi bekledi.

Fiziksel olarak girmemi önerdiği ilk odaydı. İçeri girmeden, Axel'in kurmuş olabileceği tuzakları kontrol etmek için başımı kapı eşiğinin önünden geçirdim.

"Seni öldürmek isteseydim, bunu çoktan yapardım," dedi biraz fazla rahat bir tavırla.

Kısık gözlerimle onu inceledim ve sonunda içeri girdim. Oda tertemizdi ve kapıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Tıpkı Axel gibi disiplinli ve düzenliydi.

Yumurta kabuğu duvarlar, müzik aletleriyle güzelce süslenmişti. Koleksiyonluk gitarlar ve pahalı kutulardaki kemanlar gibi sayısız enstrüman duvarları süslüyordu. Ortada maun bir masa, her iki yanında ikişer ofis koltuğu vardı. Etrafa yayılmış birkaç orkide odaya canlılık katıyordu. Ortam, buranın sadece müzik aletleri için bir sergi salonu olmadığını, Axel'in müzik ürettiği yer olduğunu açıkça gösteriyordu.

Bir kenarda nota sehpası olan bir gitar vardı. Yakınlarda bir pikap ve yanında açık bir dizüstü bilgisayar vardı. Eşyalar, bir cumbalı pencerenin yanına stratejik olarak yerleştirilmişti. Güzel bir plaj ve masmavi sulara bakan manzarayı takip ettim. Uzakta, sahil iskelesindeki loş, yeşil ışık zar zor seçilebiliyordu. Sanki daha önce görmüşüm gibi bir siren gibi beni çağırıyordu ve Axel'in burada müzik yapma fırsatı bulmasını kıskanmama neden oluyordu. Huzurlu oda başlı başına bir ilham kaynağıydı.

Tartışmasız, buradaki en etkileyici parça muhteşem bir fildişi piyanoydu. Tam köşedeki bir sehpanın üzerinde, odanın gurur ve neşesi olarak görkemli bir şekilde sergileniyordu. Uyumlu sehpa ise cazibesini daha da artırıyor. Saçma sapan pahalı görünüyordu ve ancak yaklaşıncaya değerdendirmemin doğru olduğunu fark ettim. Piyanoyu tanıdığım için bunun saçma sapan pahalı bir parça olduğundan şüphem yoktu.

Bu piyano bir enstrümandan ziyade bir koleksiyon parçasıydı. Milyonlarca dolara mal olmuş bir sanat eseri idi. Yıllar önce Queens'in en ücra köşelerinde yaptığımız maceralarda Axel'a bundan bahsetmiştim.

Ağzım kurumuş bir şekilde olduğum yerde döndüm. "Bu ne?"

"Bahsettiğin piyano." Tepkim karşısında kafası karışmış gibi başını eğdi.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Jay, otuzuncu doğum günümde bu piyanoyu almaya çalıştı ama koleksiyoncunun piyanoyu isimsiz bir alıcıya sattığını öğrenince hayal kırıklığına uğradı. Bu dört yıl önceydi.

Axel bu piyanoyu yıllar önce satın almıştı, beni bir daha görüp göremeyeceğini bilmeden. Neden?

"Bu piyanoyu neden satın aldın?"

Omuz silkti. "Çünkü sen istedin."

Ne düşüneceğimi bilemedim ve masaya doğru yürüyüp çantamı bıraktım. Gözlerimden yaşların sızdığını, nem sıcak tenimi serinletinceye kadar fark etmemiştim. Axel benimle birlikte hareket etti ve başparmağıyla tek bir damlayı sildi. Nemin tenine değdiği başparmağına duygusuzca baktı.

"Bu seni mutlu etmiyor" diye değerlendirdi.

Nefes alamıyordum ve ondan uzaklaşıp gizlice gözümün ucuyla sildi.

"Piya?" diye üsteledi. Alçak sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sırtımda varlığını hissedip beni takip ettiğini hissettiğimde birkaç kez yutkundum. İleri doğru kaydım ve kalça kemiğimi maun ofis masasının kenarına çarptım. Daha fazla yer kalmayınca dirseğimi tutup beni kendisine doğru çevirdi.

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Kolumu elinden kurtarmaya çalıştım, çünkü şu anda bir şey daha söylerse dağılacaktım.

Elini bırakmadan düşünceli bir şekilde beni süzdü. "Neden ağladığını söyle bana."

"Çünkü çok duygulandım," diye fısıldadım, kendimi tutamayarak. Birlikte geçirdiğimiz geceyi unutmaya çalıştım, güzel bir rüya olarak değerlendirdim. Ama gerçek şu ki, yıllar boyunca Axel'ı sık sık düşünmüştüm. Partide karşılaşana kadar, beni tamamen unuttuğunu varsaymıştım. Onun üzerinde aynı derin etkiyi bırakacağımı veya asırlar önce bahsettiğim piyanoyu hatırlayacağını hiç düşünmemiştim.

Ancak bizim için artık çok geçti.

Başımı salladım. "Burada ne oluyorsa, yanlış. İkimiz de evliyiz," diye hatırlattım, özellikle kimseye değil. Yüksek sesle ve tekrar tekrar söylenmesi gerekiyordu.

İlanımı tartışmadı, aynı tarafsız gözlerle bana baktı. Axel'in eşlerimize ne kadar az önem verdiği beni rahatsız etti, özellikle de karısının parası onun yolunu açtığı için.

Axel'in sonunu bilmiyordum ama şunu biliyordum. Bu dünyada hiçbir ünlü DJ, Axel'in övündüğü kadar para kazanamazdı. Şık odaya baktım. Böyle bir serveti inşa etmek nesiller aldı ve o, bu fırsata mirasçı eşi sayesinde erişti.

Axel'in kendisi için büyük planları olduğunu biliyordum ama habersiz bir kadını yem olarak kullanacağını beklemiyordum. Büyük ihtimalle kadının milyonlarını kendi çeşitli amaçlarına yatırmış ve daha fazla milyona dönüştürmüştü. Şimdi ise hayalini yaşıyor ve metresine pahalı hediyeler alıyordu -çünkü beni de ona dönüştürmeyi planlıyordu- onun sağladığı parayla. İçim utançla burkuluyordu.

"Sen... sen bunu bana karının parasıyla mı aldın?" diye öfkeyle suçladım.

Axel'in kendi isteğiyle zengin olduğunu biliyordum ama o olmadan bu kadar zengin olamazdı. Kazancını katlamak için zengin biriyle evlendi. Bu düşünceyi hazmedemedim ve elini koluma koyduğunda geri çekilmeye çalıştım.

"Axel, ne yapıyorsan lütfen bırak."

Axel tam tersini yaptı ve bana doğru eğildi. "Seni tekrar gördüğüm andan itibaren, hayatın gidişatından memnun olmadığını

biliyordum."

"Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye metanetle cevapladım çünkü gerçekten bilmiyordu. Onun bakış açısından işler kötü görünebilir ama Jay, Poppy ve ben bir zamanlar mutlu bir aileydik.

"Sürdürmek zorunda olduğun bu sahte tavır seni bunaltıyor," diye karşılık verdi. "Gerçek mesleğini ailene açıklamıyorsun. Ambani seni görmek istemiyor ve kızın da sana tahammül edemiyor. Bir şeyi mi kaçıyorum?"

Axel'in hayatıma dair kaba özeti, sanki hayatımın hiçbir anlamı yokmuş gibi, yetersiz görünüyordu; ama o, gerçek hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Onu itmeye çalıştım ama Axel'in kavrayışı çok sağlamdı. "Bırak," diye tısladım.

"Seni her fırsatta geride bırakan bir adamla birlikte olmak istemezsin." Sesi alçaldı. "Ailenin sana hissettirdiği gibi, kendini güvensiz ve istenmeyen hissettiren bir adamla. Sadece seni gören bir adama ait olmayı özlüyorsun."

"Ben bir mal değilim. Hiçbir erkeğe ait olmayı arzulamıyorum."

"O gece bana bakışınla beni kandırabilirdin. Bana ait olmak istiyordun."

Bir kez daha kendimi kurtarmaya çalıştım.

Tekrar konuştuğunda, sesi önceki kibirden eser olmayan, kasvetli bir tondaydı. "İlk başta, o sahilde yaşadıklarımızdan sonra neden gittiğini anlayamadım. İkimiz de aynıydık ve bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Bu yüzden seni her yerde aradım, her adımını takip ettim, geride bıraktığın her ipucunu inceledim ama seni asla bulamadım."

Hiçbir şey söylemedim. O gün gittiğim için benden nefret ettiğini bildiğim için midem düğümlendi. Axel'la birkaç yıl sonra tanışsaydık, beni kolayca bulurdu. Yolundaki engel, o günlerde sosyal medyanın olmamasıydı. Instagram bile ancak ertesi yıl ortaya çıktı.

"Düğüne katılan herkesin Instagram hesaplarına bakamadım," diye itiraf etti düşüncemi. "Baksaydım, damadın kız kardeşi olduğunuzu anlardım."

Gözlerim yuvarlandı. Axel benim hakkımda tam olarak ne kadar şey keşfetmişti?

"Adını öğrendiğimde, hakkında var olan her türlü bilgiyi bulmak kolay oldu," diye cevapladı soruma. "Ne kadar çok şey öğrenirsem, o gün neden gittiğini o kadar iyi anladım."

Midem önsezilerle kasıldı, bir sonraki ifşadan nefret edeceğimi biliyordum.

"Bir serseriyle yakalanırsan ailenin seni reddedeceğini biliyordun. Rahat hayatını geride bırakmaya hiç niyetin yoktu ve senin durumundaki her şımarık prensesin yaptığını yaptın. Kendine zengin bir koca buldun-"

Öfkem aklımı ele geçirdi ve ona tokat atmaya çalıştım. Axel daha hızlıydı. İki bileğimi de tutup göğsüme bastırdı. Vücudumu çevirip beni olduğum yerde döndürdü, sırtım ona dönükken belime bir kol doladı. Ani bir refleksle beni masanın üzerine eğdi. Önemli görünen belgeler altımızda buruştu, ama düzenli Axel bu kaostan etkilenmedi.

"Üzerimden çekil!" diye bağırdım. Onu itme çabalarım boşunaydı. Kımıldamadı bile.

"Beni o sahilde bıraktığından beri her gün yaptığın seçimden pişmanlık duyuyorsun. Kabul et. Seni, değersiz gördüğün bu hayattan kurtarmama izin ver."

"Beni mi kurtaracaksın?" diye hayretle bağırdım. "Kurmak için bu kadar uğraştığım hayatı mahvediyorsun."

"Sıkıntıdan ölüyorsun ve sadece başkalarını mutlu etmek için yaşıyorsun. Ambani seni takdir etmiyor ve sadece gösteriş için bir eş istiyor. Bu ilişki kölelikten başka bir şey değil."

"Sevdiğiniz birine kölelik etmek değildir."

Axel arkamda hareketsiz kaldı. Kocama olan aşkımı Axel'in suratına fırlatmak berbat bir fikirdi ama kelimeler ağızımdan kaçıp gitmişti. Odadaki uğursuz sessizlik, kalem eteğimi hızla yukarı iterken havalandırma deliğinden gelen serin havayı çıplak kalçamda hissedene kadar sadece bir an sürdü.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırdım.

Kıçıma sert bir şaplak atınca nutkum tutuldu. Bana şaplak attığını anlamadan donakaldım.

Sinirlerim tavan yaptı. "Çıldırдың mı?"

Aşağılayıcı davranışın şoku, diğer yanağımın üzerine bir tokat daha indiğinde bile dinmemişti. Tenim isyanla yanıyordu, ancak acı, Axel'in "Başka biriyle nasıl evlenmeye cüret edersin?" diye homurdanmasının sesini bastıramıyordu.

Onu anlamadım. Axel neden evliliğimi kendisine kişisel bir saldırıymış gibi davranıyordu? O da evlendi, gerçi Axel'in tek amacı karısının büyük hayallerini gerçekleştirebilmesiydi.

Axel'in ağır eli yine kıcıma indi ve çığlık attım. "Siktir et Axel. Yapma."

Beni görmezden geldi, kocaman avucuyla defalarca kıcıma vurdu. Gözlerim öfke dolu yaşlarla doldu. Ona her türlü küfürü savurdum, kurtulmak için uzuvlarımı savurdum. Ardışık darbelerden dolayı acım patladı ve sesim kısılana kadar çığlık atıp bağırdım. Son gücümle onu savuşturmaya çalıştım, ta ki boşuna olduğunu anlayana kadar; çok güçlüydü.

Nefes nefese, yenilgiyle masanın üzerine yığılırken, saldırı sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi.

Axel sonunda saldırılarını durdurdu, ama ancak ben tamamen sakinleştikten sonra. Ağır efordan nefesimi düzenlemeye çalışırken alnımdan terler akıyordu. Axel'in şimdiye kadar yaptığı onca şey arasında bana vurmak bunlardan biri değildi. Axel söz konusu olduğunda tutunduğum son umut bağından bir ihanet izi buharlaştı. Fiziksel acıdan daha çok acıtıyordu.

Motivasyonları hiçbir anlam ifade etmiyordu ve artık anlamaya çalışmıyordum. Bunun yerine, harcadığım enerjiden dolayı bitkin bir halde masanın üzerinden hırıltıyla geçtim. Bacaklarımın arasında sıcak bir nefesin gıcıklandığını hissettiğimde bilincim yerine geldi. Bacaklarımın iç tarafını emdiğinde acı dolu bir tıslama sesi çıkardım, sonra da amansız dilini kullanarak yanan popoma doğru bir yol çizdim.

"Axel," diye kısık bir sesle bağırdım, onun yardımlarını etkisiz hale getirmeye çalışarak.

Axel uyluklarımın arkasından tutup beni öne doğru itti, kalçalarımı masanın kenarına yapıştırdı. Sürekli acı ve fiziksel efor beni mahvetmiş, bitkin ve neredeyse işe yaramaz bırakmıştı. Beni yerimde tutmak için çok çabalamasına gerek yoktu. Zayıf bir ses ona eşek

tekmesi atıp kaçmam konusunda ısrar etse de, teslim olmak daha kolaydı. Savaşma gücüm tükenmişti. Eli uyluklarımın arasına girdiğinde cılız bir itiraz bile edemedim.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye zorladım kendimi. Sesim tanınmayacak kadar kısıktı, az önceki bağırış çağırıştan kalma bir etkiydi.

"Çünkü duramıyorum," diye boğuk bir sesle cevap verdi, sesindeki susuzluk kalbimin boğazıma kadar fırlamasına neden oldu. Sanki sebep olduğu zonklayan acıyı iyileştirmeye çalışıyormuş gibi, dilini işkence görmüş kalçamın derisi üzerinde gezdirmekle öpmek arasında gidip geliyordu. Dikkatini dağıtmaya çalıştım. Dilinin nemliliği, fiziksel saldırının acısını dindirip ısınan kalçamda serinletici bir etki yarattığında bu zordu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp boştaki eliyle ağrıyan ayaklarıma masaj yaptı. Nefesim düzene girdi, hafif bir rahatlamanın tadını çıkardım. Kalçalarımın her iki yanağını da öptükten sonra iç bacaklarıma döndü. İtirazlarım, külotumu kenara çekip dilini vajina dudaklarımla arasına kaydırduğunda dinmişti. Giriş için yoklayıp duvarlarımı aradığında artık hiçbir düşüncem yoktu. Yatıştırıcı yalamalar, acıyı dindirmek için mevcut tek yara bandıydı. Gözlerimi kapadım, o ziyafet çekerken, beynimin dikkatini zevk sinir uçlarımdan aldığı acı sinyallerinden uzaklaştırıyordu.

Axel beni aç bir kurdun coşkusuyla yedi. Coşkusu, vücudum üzerindeki kontrolümü yerle bir etti, ayak parmaklarımla kıvırdı. Acıdan uzaklaşmak fazlasıyla hoştu ve bu rahatlama, beni coşkuyla saran bir çığlıktan önce vajinamı kenetledi.

Dili kayboldu ve bende boşluk hissi bıraktı. Sonrasında bacaklarım titredi ve kemerinin belirgin şingirtisi, kemerini halkalarından çıkardığını gösteriyordu. Fermuarının sesi de onu takip etti. Soyunma işlemi boyunca, kaçmaya çalışırsam diye beni engellemek için elini belime koydu.

Enerjisini boşa harcamasına gerek yoktu. Coşku, önceki yorgunluğumu atlatma şansımı tüketmişti. Nefesim daralıyor, kulaklarım yanıyordu; o sırada uyluklarımın iç kısımlarını kavrayıp iç çamaşırımı aşağı çekti. Doğal kayganlığım, onun açıklığımdan

zahmetsizce geçmesine izin verirken, utanç omurgamdan aşağı süzülüyordu.

Bana sertçe vurmasını bekliyordum. Bunun yerine Axel kontrollü bir hassasiyetle içime girdi ve tamamen kınına girdiğinde hareketsiz kaldı. İddiaya göre acıyı o yaratmasaydı, bunu zonklayan kıkı yanaklarıma karşı bir ilgi olarak algıladım. Yine de, ağır ve sakın nefesleri, içime girme dürtüsünü bastırma çabası gibiydi.

Yoğunluğundan kurtulmak için gözlerimi kapatırken, beni izleyen güçlü gözleri hissettim. "Nasıl evlenebildin?" diye sordu, daha önce sorduğu soruyu, vücuduma saldırmadan önce. Acımı bağışladığı nezaket, başka biriyle evlenerek uğradığım "ihaneti" hatırlayınca azaldı.

Sonraki vahşete rağmen, Axel kalçalarını acıyan kıkıma çarpmamaya dikkat etti. Acımasız hamlelerinin etkisini en aza indirmek için yanaklarımı araladı. Sıcak nefesi ve Axel'in akşamüstü sakalları kulak mememi karıncalandırdı ve öne eğilip yüzünü saçlarıma gömdü.

Ağrıyan sırtımın herhangi bir yerine her temas ettiğinde acı devam etse de ses çıkarmadım. Hareket ederken sağ yanağımı masaya yasladı. Beni izliyor, vücudumun her tepkisini ölçüp bir zayıflık bulmaya çalışıyordu. Bana karşı kullanabileceği daha fazla zayıf nokta bulamaması için bunu görmezden gelmeye çalıştım.

Gerçeklikten kopmak, bilinçaltımı bulandırmaktan başka bir işe yaramadı. Kolu belime dolandığında ve eli hassas klitorisimi bulmak için aşağı indiğinde dikkat etmiyordum. Aşırı uyarılmış sinir demetlerimin uyanması uzun sürmedi. Aniden sıçradım ve başımı geriye attım. Yüzünü yana eğerek, benim yapacağımı sandığı kafa darbesinden kaçındı. Ancak, artık avucumun içindeki orgazm dışında hiçbir şeyi umursamıyordum.

"Siktir," diye homurdandı, kaslarımın kasıldığını hissederek.

Gözlerim, sesinin beklenmedik sesiyle açıldı. Aşırı kullanılmış bedenimi bir kez daha uçurumdan aşağı fırlatmak için elini klitorisime sürttü. Buna karşılık ağızımdan sabırsız bir inilti çıktı. "Tanrım."

Beni dikkatlice beceme kontrolü, bastıramadığım ilk çığlıkla tamamen bozuldu. Bana sertçe vurdu, masanın ayakları ahşap

zemine çarpacak kadar sert becerdi. Elimi masanın üstüne vururken, o da bana son bir hamle yaptı.

Axel'in avuçları başımın yanında açılmış, derin derin nefesler alırken ben hareketsiz yatıyordum. Sanki saatlerce o pozisyonda kaldık, ta ki Axel sonunda çekilip eteğimi dzeltene kadar.

Bilincimi yeniden kazanmam ve aşağılanmam sırasında iyice becerilebilecek kadar tahrik olduğumu kabullenmem daha uzun sürdü. Başımı olduğu yerde eğdim, kıpırdamadım. Yüzümdeki utanç duygusuna dayanarak bana bir anlığına erteleme izni vereceğini umuyordum.

Axel'in empati eksikliğini asla hafife almamak gerekir.

Axel beni yakalayıp pahalı masadan çekip yüzümü ona dönmemi sağladı. Eli yanağıma uzandığında irkildim ve geri çekildim. "Lütfen yapma," diye fısıldadım.

Axel, reddedilmenin verdiği şaşkınlıkla hareketsiz kaldı ve odayı eskisinden daha sessiz hale getirdi. Bir sonraki fkemin ne olacağını bekledim.

Axel'in öfkeyle tepki vermemesi beni şaşırttı. Bunun yerine yüzümü kavrayıp beni göğsüne çekti. Dudaklarımız birbirine değdi, ellerim göğsüne umutsuzca aradığım mesafeyi itti. Ona rakip olamazdım. Yüzümü sıkıca kavramıştı, ama beni daha birkaç dakika önce göstermediği bir şefkatle öptü.

"Dur," diye yalvardım.

Bana karşılık olarak beni gelin gibi kucaklayıp odadan çıkardı. Mücadeleci yapım arka planda kaldı, moralim bozuldu. Beni yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere götürmesine izin verdim. Sırtım yumuşak yatağa değdiğinde ve beni soyduğunda tek kelime etmedim.

Kavga etmek anlamsız görünüyordu. Bu evin her köşesi şifreli kilitlerle kapatılmıştı, telefonum kapalıydı ve kimse burada olduğumu bilmiyordu. Beni aramaya kim gelmişti? Axel beni bırakmadığı sürece dışarı çıkamazdım ve onu kışkırtmak bana sadece zarar verirdi.

Yenildim.

Üzerimize bir yorgan çektiğinde gözlerim kapandı. Axel üstüme çıkıp bacaklarımı ayırdığında hiç şaşırmadım. Dudakları boynuma değdi, ısırıp emmek arasında gidip geldi.

Dişleriyle beni işaretliyor.

İlkel eylemde doğal bir mücadele yeniden ortaya çıktı ve nihai hedefimden emin olamayarak elimi savurdum. Bileklerimi yakalayıp başımın yan tarafına sabitledi ve bir kez daha içime girdi. Bu sefer, ardından acımasız hamleler gelmedi.

Gözlerimin önünden birkaç tutam saçı çekti, alnını alnıma yasladı. Karanlık, düşünceli bakışlarıyla karşılaştım ve suçluluk duygusuyla bezeli son bir savunma mırıldanmadan edemedim. "Karı, yatağında başka bir kadınla yattığını bilseydi neler hissederdi bir düşün."

Duraksadı, başını yana eğdi. Axel'in tepkisini beklediğim tüm umursamaz tavırlara rağmen, bir sonraki sözlerini asla tahmin edemezdin. "Hangi başka kadın? Sen benim karımsın."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Milano'nun Düğünü

Piya

"BUGÜNKÜ TÖRENDE BİR ATEŞ YAKILDI. BU HİNDU DÜĞÜN TÖRENLERİNİN BİR parçası mı?" diye sordu Axel.

Axel'e ateşin önemini anlattım ve ardından ellerini tutup ayağa kaldırıp canlı bir gösteriye başladım.

"Hint düğün törenlerinde ateşler önemlidir. Gelin ve damat ateşin etrafında yedi kez dönerler. Her seferinde ateşin etrafında döndüklerinde, bu farklı bir yemini, yani bir Phera'yı temsil eder. Yedinci kez ateşin etrafında döndüklerinde, birliktelikleri mühürlenir ve yalnızca bu yaşam için değil, yedi yaşam için de bir olurlar."

Sağ elimle sol elini tutarak onu şenlik ateşinin etrafında gezdirdim. Tüm etkiyi deneyimlemesini istedim ve daireler çizerken onu aydınlatmaya karar verdim. Pheras'ın yorumları farklıydı, bu yüzden sadece Dadi'nin töreni bana nasıl anlattığını anlatabildim.

"İlk Phera'yı aldığımızda, yiyecek, barınma ve finansal konularda birbirimize yardım edeceğimize dair söz veriyoruz," diye aydınlandım.

Kaşları çatıldı. "Bu tuhaf bir şekilde spesifik."

Durduğumuzda güldüm. "Çünkü erkekler tuhaf bir şekilde unutkanlıktır."

Ateşin etrafında yürümeye devam ettik.

"Bu ikinci turda hastalıkta ve sağlıkta birbirimize sahip çıkacağımıza söz veriyoruz."

Bu sefer Axel alaycı bir yorum yapmadı ve çemberi tamamladıktan sonra durmadı. Bunun yerine, beni ateşin etrafında gezdiren oydu.

"Üçüncü Phera'da sadakat yemini ediyoruz," diye açıkladım.

"Yani artık striptiz kulübü yok mu?"

Kıkırdadım ve onu azarladım, "Şşş. Dikkat et." Tekrar ateşin etrafında döndük. "Dördüncü Phera ile ailelerimizden birlikteliğimizi kutsamalarını istiyoruz."

Sanki ailemi hatırlamak benim için bir acıymış gibi, Axel'ın eli elimi daha sıkı kavradı ve farkında olmadan aradığım desteği bana sağladı. Birdenbire, din hakkında yüzeysel bir açıklama olarak başlayan şey son derece ağır ve anlamlı geldi. Yürürken bana yaklaştı ve aramızdaki samimi alanı ısıttı. Yayıdığı sıcaklığın, titreyen ateşle hiçbir ilgisi yoktu.

"Beşinci Phera, gelecekteki çocuklarımıza iyi ebeveynler olma yeminidir," diye fısıldadım, kelimeleri zar zor söyleyebiliyordum.

Kalbim aniden o kadar hızlı atmaya başladı ki duyabiliyordum. Ensemdeki tüyler bir önsezi gibi diken diken oldu. Avuçlarım da terliyordu ama elini bırakmadım. Ateşin etrafında bir tur daha yürüdük.

"Altıncı turda dürüst bir hayat vadediyoruz."

Yumuşak okyanus esintisi alnımı gıdıkladı, sıcaklığın daha da düştüğünü fark etmemi sağladı. Ayağa kalkmak için battaniyeyi silkeledikten sonra donuyor olmam gerekirdi, ama ondan başka hiçbir şey hissetmiyordum. Beni transa sokmuştu ve çevremi neredeyse hiç fark etmiyordum.

"Son Phera ile birbirimizi sevmeye ve ömür boyu sürecek bir dostluğa yemin ediyoruz. Birbirimizin ailesi olacağız ve iyi günde kötü günde hep yanında olacağımıza söz veriyoruz."

Yürümeyi bıraktık ve her şeyin başladığı yerde durduk. Açıklamamı bitirmek için dudaklarım aralandı ama ne bir kelime çıktı

ne de bakışlarına karşılık verebildim. Kalbimi ele geçiren yabancının büyüüne kapılmıştım. Bir rüya olmalıydı çünkü başka ne böylesine mantıksız davranmanıza sebep olabilir ki?

Aramızda derin ve anlamlı bir şey geçti ama bunu kelimelere dökemedim. Ne olmuştu şimdi?

Ateşin etrafında bir yürüyüşle akıl almaz bir şey paylaştık ve sonrasında dünyadaki her şey bambaşka göründü. Hava daha berraktı, okyanus daha tuzlu kokuyordu ve ayaklarımın altındaki kum daha pütürlüydü. Her şey farklı görünüyordu, sanki pembe gözlüklerim varmış da çıkaramıyormuşum gibi. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı; hiçbir şey eskisi gibi hissettirmeyecekti.

"Yedi Phera'nın tamamlanması, çiftin yedi ömür boyunca birlikte olma sözü verdiği anlamına gelir," sesimi zar zor tanıdım. "Bu yüzden, her ömür için bir kez olmak üzere, ateşin etrafında yedi kez döneriz."

Baştan aşağı alaycı biri olan Axel'ın kahkahalarla yere yığılacağını bekliyordum. "Yani, önümüzdeki yedi ömür boyunca benimsin, öyle mi?" diyerek beni şaşırttı.

Kalbimin atışlarının dalgaların çarpmasından daha hızlı olduğunu duyabildiğine yemin edebilirdim.

"Damadın... Pheras'tan sonra gelinin alnına ve saçına kırmızı bir şey sürdüğünü gördüm." Kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana baktı. Bu sefer yüzündeki karanlık vaatlerle dolu duyguları gizlememişti.

"Sindoor," diye fısıldadım sanki bir sırmış gibi.

Tanrım, onun yakınlığının yoğunluğundan ne konuşabiliyor ne de nefes alabiliyordum. Kendime gelmeliydim; yoksa bu adam beni okyanusun en derin köşelerine götürecekti ve bir daha asla yüzeye çıkamayacaktım.

Hafifçe geri çekilip boğazımı temizledim. "Sindoor, kırmızımsı bir renktir; kırmızı pigmentli bir kozmetik pudradır. Damat, anlaşmayı imzalamak için bunu gelinin saç çizgisine sürer. Resmen evli olduğunun bir işaretidir."

"Kırmızı kutumuz yok. Gelinin ailesi düğünden sonra yanlarında götürdü."

Aklıma hiç beklemediğim bir anda eski bir Bollywood filminin görüntüsü geldi ve yaşadığımız yoğun ana rağmen kıkırdamadan edemedim.

"Ne?"

"Özür dilerim. Az önce şu duygusal Bollywood filmini hatırladım. Filmdeki kahraman sevgilisiyle evlenmeye çalışmış ama kırmızı boyası yokmuş. Bu yüzden başparmağını kesip kanını saç çizgisine sürtmüş."

Kahraman, söz konusu kadına sırlıslıklam âşık, duygusal bir piçti. Başparmağını kesip, kanını kırmızı boya yerine kullandığı o gülünç sahne aklımda tekrar tekrar canlanınca, bir kahkaha krizine daha engel olamadım. Ağzımı elimle kapatarak sesimi bastırmaya çalışsam da, kendimi tutamayıp kıkırdadım.

Kendimi o kadar eğlendirmeye dalmıştım ki Axel'in battaniyenin üzerindeki yerimize geçtiğini fark etmemiştim. Sırtı bana dönüktü ve devasa cüssesinin ötesini görebilmek için vücudumu eğmek zorunda kaldım. Daha önce içtiğimiz boş bira kutularından birini tutup, tıpkı biraları bardaklara doldururken yaptığı gibi, yan tarafına anahtarlarıyla vurdu.

Ona doğru yürüdüm. Axel başparmağını deliğe bastırıp alüminyumun üzerindeki derisini deldiğinde, "Sen ne-" diye nefes nefese konuştum.

Kırmızı kan, kumun üzerine düşerek daha önce bozulmamış beyaz kumsalı bozdu.

"Aman Tanrım, Axel. İyi misin?"

Kararlı bir Axel'in aniden bana dönmesiyle sözüm kesildi. Tam beni bilinmeyen bir Neandertal nedenden dolayı omuzlarının üzerinden fırlatacağını düşündüğüm anda, Axel başparmağını alnıma bastırıp kanı saç çizgime sürerek beni şaşkına çevirdi.

"İşte. Artık evliyiz."

Ah!

O Bollywood filmindeki o aptal herifle dalga geçmekle hata etmişim. Bayağı bir hareket değildi.

Çok. SİKİK. SEKSİYDİ.

"Çok klişesin." Sesim arzuyla kalınlaşmış, yorumuma ters düşmüştü.

Sırıttı. "Düşündüğün bu değildi Prenses. O adamın filmde aynı şeyi yapmasına bayılmıştın."

Ağzımın kenarını ısırdım. Başıma gelen en romantik şeydi bu. "Hijyenik değil ve iğrenç."

Ona doğru eğildiğim, kendimi neredeyse gümüş bir tepside sunduğum için aç gözleri beni süzdü. "Bunun romantik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye karşılık verdi.

Evet. Tanrım, neden bu kadar romantik olduğunu düşünüyorum? İçten içe kendimi yelpazeliyordum. Bu, hayatımın en seksi, en bayıltıcı anı olmalıydı.

Aramızdaki bu çekim o kadar güçlü, o kadar kaçınılmazdı ki, ruhumu parçalıyordu. Beni manyetizmasıyla tamamen yok etmeden önce bir şekilde dünyaya geri dönmeliydim.

Boğazımı temizledim ve tekrar konuştuğumda sesimin normal çıktığını görünce rahatlardım. "Bu sadece anlaşmayı sağlama almanın bir yolu."

"Biraz sönük kalıyor."

"Öyle mi? Katolikler anlaşmayı nasıl sağlıyor?" Anne ve babasının Katolik olduğunu söylemişti.

"Nasıl düşünüyorsun?"

Dilimin ucunda bir öpücük vardı ama o da aynısını yapmadığı için yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Ateş ve düşünceler hakkında dakikalarca konuştuktan sonra, onun gibi bir adamın bunu muhtemelen seksi bulmadığını fark ettim. İçimden inledim, sonra aniden gelen yüksek sesli bir patlama sesiyle yerimden sıçradım.

"Aman Tanrım." Kaynağı bulmak için başımı çevirdim. "Ne oluyor?"

"Sakin ol Prenses," diye yatıştırdı Axel'in yumuşacık sesi. "Sadece havai fişekler."

Bakışlarımı gökyüzünden tamamen ayıramadan, Axel sanki artık dayanamıyormuş gibi aramızdaki mesafeyi kapattı. Elini boğazıma doladı ve aniden beni kendine çekerek sert bir öpücük kondurdu.

"Artık anlaşma imzalandı," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Ertesi Sabah

Bakışlarımı Axel dışında herhangi bir yere çevirerek eşyalarımı topladım. Onu uyandırıp veda etmenin kötü sonuçlanacağını biliyordum. Bu adamın sahipleniciliğini görüyordum ve vedalaşmanın iyi bir şey getirmeyeceğini biliyordum. Muhtemelen beni omzuna atıp buradan kovardı.

Görüntüye hüznle gülümsedim.

Başımı sallayarak ona bir not bırakmak için defterimi aldım. Defterin dün geceki liste dışında boş olduğunu fark edince, ona defteri ve ona ait bir hatıra bırakmaya karar verdim.

Çantamın içinden hatırayı çıkardım, defterin içine yerleştirdim ve bir anlık tereddütten sonra Axel'e bir mesaj yazdım.

Bu parayla süperstar olabilirsin. -Prenses

Dadi'nin ölümünden sonra bana bıraktığı elli bin dolarlık bir çekiydi bu. "Yapılacaklar listemi" tamamladıktan sonra, kalan parayı kendime abartılı ve sorumsuz bir hediyeye harcamayı planlamıştım; yıllardır göz koyduğum bir kuyruklu piyano için bir depozito. Ancak bu, kendime çok daha iyi bir hediye idi.

Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca, sanatçıların ellerinde kaynaklar olmadıkça aşamayacakları adaletsiz bir hiyerarşiyi hatırlattım. Kimse Axel'a hayatta bir avantaj sağlamamıştı, ama tek başına ne kadar yol kat ettiğini düşünün. Peki, ona sadece bir kişi inansa ne başarabilirdi ki?

Bu para, büyük hayallerine ulaşmak için ihtiyaç duyduğu paranın yanında devede kulak kalırdı. Bununla devasa bir imparatorluk kuracağından çok şüpheliydim ama en azından küçük bir fırsattı. Axel

bana asla unutamayacağım bir gece hediye etmişti. Genel olarak bakıldığında para yeterli olmasa da -Axel'in hedefleri çok büyüktü- ona vermek istediğim asıl hediye ona olan inancımdı. Axel desteksiz bir hayat sürmüştü ve ben onun büyüklüğüne inanan ilk kişi olmak istiyordum.

Sonuçta, ilk Phera'mız sırasında "kocama" yiyecek, barınma ve maddi yardım gibi konularda yardım edeceğime dair bir söz vermiştim. İçimden omuz silktim. Sözümü tutmanın daha iyi bir yolu var mıydı?

Defteri açıp birlikte başardığımız her şeyin üzerini çizdim.

Bir bardan bir şişe içki çal Bir biraya içki ısmarla Bir partiye baskın yap Bir striptiz kulübüne git Bir oda dolusu yabancınn önünde bir masanın üzerinde dans et Canlı bir seks şovu izle En müstehcen şarkını bestele Yetişkinlere yönelik bir sinemaya git Tek gecelik ilişki yaşa Kendine pahalı ve sorumsuz bir hediye al

O gün defteri yanına bırakıp uzaklaştığımda, Axel'e bir şans verilseydi neler başarabileceğini ben bile tahmin edemezdim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Piya

YÜZÜNÜ SEÇEMİYORDUM. MESAFEYİ KORUYARAK BİZE DOĞRU YÜRÜRKEN BİR netliğini kaybediyordu. Güneş, onun yavaş yürüyüşüyle parlıyor, yeni pozisyonuna bağlı olarak bazen beni neredeyse kör ediyordu. Bakışlarımız nihayet buluştuğunda tüylerim diken diken oldu. Karanlık, affetmez gözler, sırlarını ifşa etmemeye kararlı bir şekilde bana bakıyordu.

Neredeyse on dört yıldır her gece gördüğüm aynı rüyadan sarsılarak uyandım. Beni rahatsız eden yüzün arka planda kaybolduğu diğer zamanların aksine, Axel'in bana baktığını biliyordum.

Ne olursa olsun, gözlerim açılmayı reddediyordu. Pencereleden içeri sızan alacakaranlık güneş ışığının tehdidine karşı çırpınıyorlardı.

"Uyan, Prenses."

Tanıdık gelen ses beni tekrar uykuya daldırdı, ama asıl niyet tam tersiydi. Parmağını alnımda gezdirdi ve görüşümü daraltan o incecik görüntüyü yok etmek için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Yatak sallanınca, yatakta benimle birlikte başka birinin olduğunu hatırlayarak irkildim.

Görüşüm sonunda keskinleşti ve Axel'ı üstümde bulduğumda nefesim kesildi. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Yumuşak şilteye kemiksiz bir yığın gibi yığılana kadar defalarca seviştik. Anlaşılan Axel, beni becerdiği on dört yılın acısını benimle geçirdiği sayıyla telafi etmek istiyordu. Axel'ın ifşaları ışığında içimdeki mücadele de azalmıştı. Yaşadıkları için ona bir şey borçluymuşum gibi hissediyordum ve kabul ettiği tek şey bedenimdi. Hâlâ içimdeyken uykuya daldım, ancak aynı pozisyonda uyandım. İkimiz de aynı derecede çıplaktık ve üzerimize gelişigüzel bir yorgan atılmıştı.

"Nefes alamıyorum." Göğsüne hafifçe vurdum, iri bedeni benimkinin üzerinde ağır ağır sürüklenmeye başladı. Gergin kasları, bu hafif çabadan dolayı zonkluyordu.

Axel karşılık olarak geri çekildi ve ağrıyan vücuduma gereken rahatlamayı sağladı. Dirseğine ağırlığını vererek yana doğru eğildi. Ketten kumaşın üzerinden kaymasıyla tenim yandı ve çıplak halime bakmak zorunda kaldım. Dekoltemden meme uçlarıma kadar uzanan çürük benzeri izler tüm göğüslerimi kaplıyordu. Aşağıya doğru bakınca, iç uyluklarımın da aşk ısırıklarıyla kaplı olduğunu gördüm.

Vücudumun her mahrem noktasına izini bırakmıştı. Bunu, başka hiçbir erkeğin beni benzer bir ortamda görmemesi için bilerek yaptığını fark ettim. En azından sahip olduğunun apaçık kanıtına tanık olmadan. Şaşırtıcı derecede etkili bir yöntem. Axel beni daha önce de benzer bir durumda bırakmıştı ve o bölgeleri gözlerden uzak tutmak zorunda kalmıştım. Bu hareket, hesaplı bir sahiplenmeydi.

Ne olursa olsun, artık Axel'e kızacak halim yoktu.

"Ne kadar zamandır uyuyoruz?"

Axel komodinin üzerindeki saate baktı. "Bir saat."

"Ah," diye cevap verdim zavallıca.

Önceki konuşmamızdan puslu parçalar geri geldi ve göğsüm buz kesti. Axel, tek bir iddiayla, tekrar ele alınamayacak kadar acı verici duyguları açığa çıkarmıştı. Sahildeki sembolik bir konuşma, hayatının akışını değiştirmişti. O bilmiyordu ama ben de o gecenin anılarına aynı derecede takıntılıydım. Her gün düşünüyordum ama asla beni tüketmesine izin vermedim. Poppy, kocam ve ailemiz gibi

endişelenmem gereken başka şeyler vardı. Axel'in yıllardır yaptığı gibi, takıntımın içinde boğulmama izin verilmiyordu.

Suçluluk duygumu daha da artırdı.

Axel'in beni kaybetmesinin ardından duyduğu acıyı ben yaşamadım. Evlenmiş, çocuk sahibi olmuş ve onlarla dolu dolu bir hayat yaşamıştım.

Axel zamanda donup kalmıştı.

Gerçeklerden korunmak için beyaz yorganı göğsüme bastırdım. Bu arada Axel, yavaşça oturur pozisyona geçti. Yumuşak yatak örtüsü, onun telaşsız hareketiyle sallanıyor, kesik karnının yanlarından geçen V şeklindeki kıvrımlarını açığa çıkarıyordu. Gözlerim istemeden de olsa çıplak halinin üzerinde oyalandı, sonra onları zorla uzaklaştırdım. Bunun yerine, sehpanın üzerinde düzgünce istiflenmiş kıyafetlerimin üzerine düştüler ve Axel'in beni soyarken her bir parçayı katladığını fark ettim. Yığını yakaladım.

Giyinirken bakışlarımın etrafta dolaşmasına izin vererek, ilk kez yabancı odayı taradım. Daha önce hiç bakmamıştım ve çatı katı tarzındaki odanın ihtişamı bir anlığına dikkatimi çekti. İki katlı yatak odasında, üst kattaki balkona çıkan spiral merdivenler vardı. Etrafı saran balkon, dışarıya değil, yatak odasına bakıyordu. Üst kattaki alanın duvarları, buradan sarkan takım elbiselerin ve katlanmış kıyafetlerin bulunduğu rafların bulunduğu gömme dolaplarla kaplıydı.

Üst kat devasa bir dolapla kaplıyken, alt kat da aynı derecede gösterişliydi. Şık, yerden tavana pencereler, plaj manzarasıyla duvar gibi duruyordu. Bazı pencerelerde perdeler çekilmişti, ama yine de özenle yapılmıştı. Chesterfield kanepeler, televizyon ve şömne, yatak odasının içinde ayrı bir oturma odası izlenimi veriyordu. Bu arada, sandalyesi düzgünce yerleştirilmiş küçük bir masa, ayrı bir ofis alanı yaratıyordu. Modern bir ayaklı lamba, masayla mükemmel bir şekilde hizalanmış ve düz duruyordu.

Axel'in her satın alımı, sahip olduğu her şey ve başardığı her şey beni şaşkına çeviriyordu. Jay'inkiyle yarışacak bir imparatorluk kurmuştu ve tüm bunları, New York gibi pahalı bir şehirde onu pek de ileriye götüreceğini düşünmediğim cüzi bir meblağla yapmıştı.

Sosyal medyanın gücü, Axel ile tanışmamdan birkaç yıl sonra yükselen sanatçılar için her şeyi değiştirdi. Yetenekli olanlar artık

bağlantı eksikliği yüzünden engel teşkil etmiyordu; artık kitlelerine ulaşmak için doğrudan bir platformları vardı. Instagram, DJ Axel'in adıyla çalkalandı ve neredeyse bir gecede kulüp DJ'liğinden süperstarlığa yükseldi. Evlendikten bir yıl sonra adını radyoda duydum. Aklımı kaçırdığımı sanıyordum ta ki Google'da arayıp çeşitli yatırımlarla servet edindiğini öğrenene kadar; bunlardan biri de DJ'lik kariyeriydi.

Milyon yıl geçse de noktaları birleştiremedim; Axel, bıraktığım parayı tüm bunları inşa etmek için kullanmıştı. En fazla, müzik kariyerini ilerletmek için kira parası olarak kullandığını düşünürdüm. Axel'in uykuya dalmadan önce itiraf ettiği şeyler hem tüyler ürpertici hem de yürek parçalayıcıydı.

"Axel..." diye başladım yumuşak bir sesle. "O sabah gittiğim için özür dilerim." Kulağa bile acıklı geliyordu.

Bunun için nasıl özür dilenir ki? Bu kadar derin bir şey paylaştığımızı düşündüğün bir anda seni beş dakika sahilde mahsur bıraktığım için özür dilerim.

Onu kötü adam ve baş belası olarak resmetmiştim. Meğerse kötü adam benmişim.

"Yapmayı planladığın şeyi başardığın için çok mutluyum," diye devam ettim, gösterişli odaya bakarak.

Axel kot pantolonunu giyerek bana döndü. "Ne yapmaya çalışıyordum?" Tek eliyle odanın etrafını işaret etti. "Bunun seni mutlu edeceğini düşündüm."

Konuşamayacak duruma gelince ağzımı kapattım. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim ve takım elbisemde neyin eksik olduğunu fark edene kadar sessizce giyinmeye devam ettim.

"Ayakkabılarımın ve çantamın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum biraz garip bir şekilde. Oda tertemizdi. Çantam burada olsaydı, içinden görünen dev tote çantayı veya simli pembe cep telefonu kılıfını bulmak kolay olurdu. O kadar parlaktı ki uzaydan bile tanınabilirdi.

"Diğer odada bırakmışsın."

"Doğru." Çok istediğim çantayı ve ayakkabıları bulmama rağmen, başka bir sorun daha aklıma geldi. Telefonum kapalıydı. "Bana bir Uber çağırabilir misin?"

"Gitmiyorsun," diye çıkıştı.

Sert ses tonundan irkildim, kuru dudaklarımı araladım.

Axel kaşlarını çatarak hızla yüzünü düzeltti ve önceki ifadeyi ödüllü bir sırtışıla değiştirdi. "Sana bir şey göstermek istediğimi söylemiştim. Henüz görmedin."

Kaşlarımı çattım. "Ama bana piyanoyu gösterdin. Asıl sürpriz bu değil miydi?"

Axel başını iki yana salladı. "Hadi gidelim." Yatak odası kapısını işaret etti.

İç çektim ve tartışmadan Axel'ı takip ettim. Axel'ın kötü davranışına duyduğum önceki öfke ve Jay'e istemeden ihanet etmemin verdiği suçluluk duygusu henüz geçmemişti ama şimdilik bir kenara koydum. Poppy'yi büyütmek bana Axel hakkında daha fazla bilgi vermişti. Antisosyal kişiliğe sahip insanlar genellikle belirgin bir adalet duygusuna ve kendilerine ne borçlu olunduğuna dair bir anlayışa sahipti. Ona göre, ona ihanet etmişim ve bunun sonuçları ve mantıksız eylemleri olmuştu. Biraz tedirginlik kalmış olsa da artık Axel'dan korkmuyordum. Onun yerine, o geceden sonra yaşadığı reddedilmeyi yatıştırmak ve içinde kırdığım her neyse onu yatıştırmak istiyordum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Jay'i terk etmemi istiyordu ama boşanmak bir seçenek değildi ve bugün olanları Jay'e söylemeden evliliğime dönemezdim. Tek bir münferit hata affedilebilirken, bu bastırılamayacak kadar büyüktü.

Ağır bir kalple, Axel'la gösterişli koridorda yürüyüp müzik odasına geri döndüm. Sanki biri gelip ortalığı toplamıştı. Şaşırdım çünkü Axel, personelin onun izni olmadan bu kata giremeyeceğini söylemişti.

Oda bir kez daha tertemizdi, önceki mücadelemizin izleri mucizevi bir şekilde silinmişti. Çantam ve ayakkabılarım maun masanın yanına düzgünce yerleştirilmişti ve etrafa saçılmış evraklar toplanıp düzgün bir yığın halinde bir araya getirilmişti.

Kâğıtların nasıl uçtuğunu hatırlayınca boynumun dibinde bir sıcaklık yükseldi. Arkamı döndüğümde, devasa odanın diğer tarafındaki duvara takılı bir cep telefonu şarj cihazı gördüm. Bu odayla ilk karşılaşmamda gözden kaçırmış olmalıyım.

Sahne bir değişiklik daha vardı. Axel'in masasının üzerinde, kusursuz bir şekilde sıralanmış bir yığın manila dosya duruyordu.

Bunlar daha önce yoktu.

Axel'in dosyalara doğru yönelip bana bir dakika vermemi söylemesi (önceki önemli bir şeyi bana gösterme kararlılığına rağmen) şüphelerimi doğruladı. Birisi o dosyaları Axel'in talimatıyla bırakmıştı ve ilgisine bakılırsa, önemli bilgiler içeriyordu.

Axel her klasörü titizlikle açıp belgeleri baştan sona okudu. Bilgileri ne kadar titizlikle incelediğini düşününce, Axel'in hepsini incelemesinin biraz zaman alacağını fark ettim. Bu yüzden parlak cep telefonumu alıp odanın karşısına geçtim. Duvardaki şarj cihazına taktım ve telefonumun canlı bir şekilde aydınlanmasını rahat bir nefesle izledim. Mesajlarımı okumak istesem bile şarj cihazından çıkaramazdım, bu yüzden odanın diğer tarafında, duvarın yanında büzülüp kaldım.

Axel bu sefer şikayet etmedi veya yanında kalmamı talep etmedi. Belgelere yoğun bir şekilde odaklandığı sırada fırsatı değerlendirip Poppy'yi aramaya karar verdim. Axel'i şimdiye kadar gördüğüm en dalgın halindeydim ve konuşmamızı duyması için fazla uzaktaydım.

Bir anlık tereddüitten sonra telefonumun kilidini açıp Poppy'nin adını tuşladım. Diğer taraftaki zil sesini duydum ve aramamı reddedip reddetmeyeceğini merak ettim. Kızımın sesi gelince şaşırdım.

"Alo?" Poppy isteksiz görünüyordu çünkü genelde onu yatma vaktinde arardım.

"Merhaba Beta," dedim yumuşak bir sesle.

Axel, telefonda konuştuğumu duyunca odanın diğer ucundan bana baktı. Poppy ile konuştuğumu anlayınca evraklara geri döndü ve bu konuşma için aradığım mahremiyeti bana verdi. Axel'in bugün uyandırdığı duyguları bastırmaya çalıştım ama yine de boğazıma doğru tırmandıklarını hissettim.

"Nasılsın?" diye sordum.

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. Poppy hiç laf cambazı olmamıştı. "Pekala."

"Bu iyi."

Oryantasyonun nasıl geçtiğini sorarak sessizliği doldurmaya çalıştım. Poppy her zamanki gibi kısa ve öz bir tonda cevap verdi ama bunun beni caydırmasına izin vermedim. Bugün değil. Ambani

Corp.'daki uzaktan stajına karar verene kadar çeşitli konularda sorular sorarak onu dürtmeye devam ettim.

Jay'in şirketinden o kadar nefret ediyordum ki, mecbur kalmadıkça şirketten hiç bahsetmezdim. Görev bilincine sahip bir eş gibi görünsem de, evimizin mahremiyetinde şirket işlerini konuşmaktan nefret ederdim.

Bu yaklaşımın Poppy'ye uygun olmadığını anlamaya başlıyordum. Şirket hakkında bu sınırların dışında konuşmayı reddettiğim için beni hayallerine destek vermediğimi düşünüyordu.

"Staj nasıl gidiyor?"

Poppy'nin şaşkınlığı yerindeydi ve "Sorun değil. Sanırım zaman alıcı olabilir," derken sesindeki sakinliği duydum.

Önceki eğilimim, zaman alıcıysa stajı bırakmayı önermek olurdu. Axel ile konuştuktan sonra, bu önerinin Poppy için ne kadar zararlı olacağını fark ettim. Sanki yeteneklerine inanmıyormuşum gibi geliyordu. İlk defa farklı bir yaklaşım denedim.

"Öyle mi? Staj için ne yapman gerekiyor?"

Şaşıran Poppy'nin yanıt vermesi birkaç saniye sürdü. "Genellikle araştırma yapmam için bana şirketler gönderiyorlar. Uzaktan da yapabilirim, ancak ayrıntıları ve yatırım için neden uygun olduklarını bulmak zaman alabilir."

Onun ilgi alanlarına ilk kez ilgi duyuyordum ve işe yarıyordu. Bunlar Poppy'nin alaycı bir tavırla söylediği en uzun sözlerdi. Neden daha önce aklıma gelmemişti ki?

Fırsatı değerlendirip bir soru daha sordum. Poppy'nin cevap vermesi beni şaşırttı. Sorduğum her soruda Poppy, bir öncekinden biraz daha detaylı cevap verdi. Yedinci soruyu sorduğumda, kızımın neredeyse bir yıldır en fazla bu kadar açıldığını fark ettim.

Poppy bana Ambani Corp'un şirket çapındaki yaklaşan gençlik yarışmasına başvurduğunu söylediğinde, "Seninle gurur duyuyorum," dedim dürüstçe.

Poppy, "Teşekkür ederim" demeden önce hattın diğer ucunda sessiz kaldı.

Sesindeki samimiyet beni şaşkına çevirdi. Kızımın hırslarını hiçbir zaman desteklememiştim ve sonunda onu korumak yerine, annemin bana hissettirdiklerini hissettirdiğini fark ettim. Belki de annemin

niyetleri de yersiz değildi, sadece yanlış anlaşılmıştı. Belki de anneme bir telefon borcum vardı.

İçimden alay ettim. Axel, farkında olmadan üç nesillik anne-kız ilişkisini düzeltmişti.

"Okul laboratuvarına yarın Bay Trimalchio'nun beyin taramasından bahsettim," dedi Poppy ansızın. "Eğer bir şey yapmıyorsan... gelip izlemelisin. Sonrasında öğle yemeği yiyebiliriz."

Aman Tanrım.

Plan yapan, Poppy'ye öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini soran veya reddettiğinde hayatına zorla giren hep bendim. Kızım neredeyse bir yıldır benimle tek bir aktiviteye bile başlamamıştı. Bu önemsiz görünebilir ama bu anın ne kadar önemli olduğunu ancak ergenlik öncesi çocuğu olan biri bilirdi; kızının sana kötü bakmayı bırakıp sevgine karşılık verdiği an.

Tamam, Poppy için sevgi biraz fazla olabilir; ama dilenciler seçici olamaz.

Sakin ol Piya, sakın ol. Fazla sert davranıp bunu mahvetme.

"Tabii, neyse," dedim, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi davranarak. İçimden sevinçten ölüyordum ve heyecanımı bastırmak için her yolu denedim.

"Tamam. O zaman görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman." Bir an tereddüt ettikten sonra hamlemi yaptım. "Seni seviyorum."

Poppy, ona onu sevdiğimi söylediğimde genellikle "tamam" derdi. Bu yüzden, telefon kapanmadan önce yumuşak, belli belirsiz bir "seni de seviyorum" sesi duyduğumda ne kadar şaşırdığımı hayal edin.

Demir gibi kavramasaydım telefon yere düşecekti. Aman Tanrım. Bu mu oldu?

İçimi bir duygu karmaşası kapladı. Konuşmanın böyle bitmesini beklerken, hiç böyle biteceğini düşünmemiştim. Poppy neredeyse bir yıldır beni sevdiğini söylememişti. Üzüntü, mutluluk, endişe, hepsi birbirine karışmıştı ve bu an için Axel'a teşekkür etmeliydim. Bana Poppy ile geçirdiğim bu anı yaşattığı için o piçi tüm bu pislikliği için affedebilirdim.

Ben de seni seviyorum.

Kelimeleri kafamda tekrar tekrar tekrarlıyordum, acaba yarın da aynısını söyler mi diye merak ediyordum.

Sevincimi bastırmak zordu ve var olmayan uyuşturucuların etkisiyle odanın diğer tarafına neredeyse zıplayarak geri döndüm. Axel hâlâ manila dosyalarıyla meşgul olduğundan, bu fırsatı ayakkabılarımı giyip cumbalı pencereden manzarayı hayranlıkla izlemek için kullandım. Dışarıdaki manzara, bembeyaz kumları ve tertemiz suyuyla pastoral bir plajdı. Tanıdık gelse de tam olarak çıkaramadım. Bakışlarım bir kez daha sahil iskelesinin uzak ucundaki zar zor görünen yeşil ışığa kaydı. Bu mesafeden bakıldığında mikroskobikti, bu yüzden daha iyi görebilmek için yaklaştım.

İskeleyi tanıdığım anda karnıma bir yumruk yedim. Neredeyse nefesim kesilecekti.

"Burası plaj mı?"

"Evet, Hempstead'in özel plajındaki Chateau," diye tereddüt etmeden onayladı, sanki benim onu tanımamı bekliyormuş gibi.

Zihnim boşaldı. Birkaç dakika boyunca tepki veremedim. Bu alan, Milano'daki düğün mekanına yakın olduğu için en başından beri tanıdık gelmişti. Bu pencereden görünen manzara da aynı sebepten tanıdık geliyordu; Axel ve benim... Hatırlamak için fazla acı veren bir görüntüye karşı gözlerimi kapattım.

Tekrar konuşmaya çabalıyordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Axel, manila dosyaları masaya bırakıp pencereye doğru yürüdü. "Buralardaki mülkler nadiren indirime girer. Hempstead Şatosu'nun karşısında bir tane bulduğumda, anında ilgimi çekti," dedi, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, hayatımı bomba gibi yağdırdığı bilgilerle nasıl altüst ettiğinin farkında olmadan. "Ama plajın bu manzarasını gördüğümde, bedeli ne olursa olsun burayı satın almam gerektiğini biliyordum." Yanımda durup uzaktaki aynı soluk yeşil ışığa baktı. Acaba onun da aklından aynı görüntüler mi geçiyor diye merak ettim.

Neden sorusu dilimin ucundaydı ama dile getirmeye gerek yoktu. Axel, müzik yaparken bu plajı göz ardı etti çünkü burası onun ilham perisiydi, çünkü onun anıları yıllardır benimdi.

"Piya?"

Başımı salladım, trans halindeyken söylediklerinden dikkatimin dağıldığını fark ettim. "Pardon, ne?"

"Oturun."

Axel'in çektiği ofis koltuğuna baktım. Derin bir iç çekişle melankoli duygumu bastırıp yanına gidip oturdum. Axel, personelinin yerden topladığı belge yığınına gürültülü bir gürültüyle önüme bıraktı ve masasının kenarına oturdu.

"Bunlar ne?" Yığına bakakaldım ve en üstte "Boşanma Dilekçesi" yazısını görünce donakaldım.

Ne oluyor yahu.

"Boşanma dilekçesi," diye ilan etti, gerçi ben zaten hepsini toplamıştım. "Bunları imzala, hafta sonuna kadar Ambani'ye tebliğ edelim. Avukatlarım mal varlığını araştırdı. Ondan hiçbir şey istemediğinizi beyan ederek evrak işlerini ve boşanma işlemlerini hızlandırabileceğimizi düşünüyorlar. Velayet daha büyük sorun olacak ___"

Zihnim kelimeleri algılayamadan bedenim tepki verdi. Sandalyeden fırladım ve masanın üzerindeki kağıt yığınına tek hamlede temizledim ve "Nasıl cüret edersin?" diye bağırdım.

Axel, kağıtların masadan uçup yere düşmesini soğuk bir şekilde izledi.

"Bana göstermek istediğin şey bu muydu?" diye soludum, her kelimeyle birlikte sinirlerim daha da yükseliyordu.

Kanım öfkeden kaynıyordu. Axel'a karşı ne zaman yumuşasam ve ona zerre kadar insani şefkat göstersem, bunu zayıflık olarak algılayıp hayatımı mahvetmeye çalışıyordu. Çocuğumun velayetini tartışma cüretini gösterdi, benim adıma boşanma davası açtı ve kocama hizmet etmemi istedi. Gerçekten mi?

Yürek parçalayıcı, yaşanmış olabilecek bir geçmişi yad ederken anlık bir ateşkes ilan ettiğimizi sanmıştım. Hepsi bir saçmalıktı. O mola anları, beni hazırlıksız yakalamak için tasarlanmış incelikli bir oyundan başka bir şey değildi. O, usta bir manipülasyon mimarıydı. Elbette, arkamdan aldatıcı bir şeyler planlamıştı. Bu düşünce sadece öfkemi körükledi.

Patlamam onun için hiçbir şey ifade etmedi ve Axel kağıt yığınına toplama zahmetine bile girmedi. "Ambani sadakatsizliğini ve anneliğe uygun olmadığını kanıtlarsa kızının velayetini kaybedebilirsin," diye kayıtsızca açıkladı.

"Ben anneliğe uygun biri değilim" diye bağırdım.

"Dün gece o kadar sarhoştun ki kimin seni becerdiğini bile bilmiyordun."

Oda ağır bir sessizliğe gömüldü. Çenemi sıktım ve "Poppy yanımda değildi. Kendi zamanımda yaptığım şey-" dedim.

"Boşanma davası sırasında sorguya çekileceksin," diye araya girdi. "Eğer bir velayet davasını kazanma ihtimalin ne kadar-"

"Ne velayeti?" diye bağırdım, sinirli bir şekilde. "Boşanmıyorum!"

Axel'in yüz ifadesinin değişmesi, yanlış bir şey söylediğimi gösteriyordu. Belki de Axel'den korkmamak için acele etmiştim.

Axel ayağa kalktı ve tepemde yükselen uzun boylu adamın karşısında sinmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Kaslı, geniş omuzları ve kalın kaslı kolları kararlılıkla kasılmıştı ve daha önce olduğu gibi bana saldıracağını düşündüm. Bunun yerine Axel, arkaya uzanıp manila dosya yığınına aldı. Dosyalar boğuk bir sesle önüme düştü. Talimatlara ihtiyacım olmadan, dosyaların benim incelemem için olduğunu biliyordum. Kaşlarını kaldırarak bana en yakın olanı işaret ederek doğruladı. "Neden şu dosyanın içine bir bakmıyorsun?"

Klasörlerde ne olduğunu bilmiyordum ama boşanma evraklarından daha kötü bir şey olduğundan emindim. Axel'in belgeleri bu kadar ilgiyle incelemesinin sebebi buydu.

Göğsümün içinde öfke kabardı. Axel'in kusursuz bir şekilde hizalanmış hayatını mahvederek misilleme yapmak istedim. Belki gitarını veya pikabını bir santim sağa kaydırabilirdim ki bu onu şüphesiz çıldırtabilirdi.

Ancak içimden bir ses Axel'e saldırganın kendi davama yardımcı olmayacağını biliyordu.

Sonunda merakım öfkeme baskın çıktı. İlk dosyayı yavaşça elime alıp etiketini okurken kalbim hızla çarpıyordu. Jordan Banks. Korku ve belirsizlik beni sardı. Büyük bir isteksizlikle kendimi sandalyeme geri attım ve dosyayı açtım. Sayısız sayfa varlık özeti ve üç aylık raporlar kucağıma düştü.

"Bu Jordan'ın şirketiyle ilgili," diye fısıldadım şaşkınlıkla. Axel'in bana neden en yakın arkadaşımın şirketinin finansal bilgilerini gösterdiğini anlayamamıştım.

"Oku" diye teşvik etti.

Aşağıya bakıp rakamları taradım, ne kadar kasvetli göründüklerine şaşırdım. Jordan son birkaç ayda çok sayıda tanınmış müşteri kaybetmişti, ama işlerin bu kadar kötüye gittiğinden haberim yoktu. Neden bana söylemedi? Rakamlar hakkında pek bir şey bilmesem de, bir şirketin kan kaybettiğini gördüğümde anlardım.

Okumayı bitirdiğimde, masanın kenarındaki eski pozisyonuna geri dönmüş olan Axel'a ters ters baktım. Gözleri kalan dosyalara doğru yöneldi, beni nazıkçe göz atmaya devam etmeye teşvik etti.

Korkudan başka bir dosya almaktan kaçındım. İlk dosyaya bakılırsa, geri kalanında kalbime yakın başka insanlar hakkında da bilgi olduğunu sezmiştim. İsteksiz gözlerim "Poppy Ambani" etiketli dosyaya kaydı. Nefesim zorlaştı ve sesimin titrek çıktığını görünce şaşırdım.

"Bu ne, sevdiğim herkese şantaj mı yapıyorsun?" diye meydan okudum.

Sessizliği ve çenesindeki hafif seğirme soruma cevap oldu.

Çılgılık atıp ona bir şeyler fırlatmak istiyordum, tercihen ağır şeyler. Hayatımdaki herkes hakkında şantaj bilgisi toplamıştı ve bana suçunu itiraf etme zahmetine girememişti.

Arkasındaki pencereden gelen alacakaranlık ışıkları vücuduna vurarak başının etrafında bir hale oluşturdu. Axel tekrar konuşana kadar bir asır geçti, ama soruma cevap vermek yerine, "O parayı bana asla bırakmamalıydın," dedi.

Şaşkına dönen başım geriye doğru savruldu. "Ne?" Neden şimdi bunu gündeme getiriyordu ki?

"Bana o parayı bırakmasaydın bile seni avlardım."

Konuşmanın gidişatına nasıl tepki vereceğimi bilemedim ve boş boş ona baktım.

"Seni ilk gördüğümde etrafını bir grup sarmıştı. Düşünde misafir olduğunu sandım ama sonradan kimseyle bir ilişkin olmadığı ortaya çıktı. Grubun, düşünde aniden yere düşen ve sonradan fark etmeyen rastgele bir kıza nezaket gösterdiğini varsaydım."

İşaret verildiği anda, uzaklaşmaya hazır bir şekilde durdum. Axel'la eski günleri yad etmek istemiyordum. Sevdiklerimi bana karşı kullandığı anda bu hakkını kaybetti.

Axel'in eli dirseğimi kavrayıp beni olduğum yerde tutmak için havaya kalktı. "Damadın kız kardeşi olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı bir düşün. Ailen o gün seni reddetti, bir yabancıyı kardeşinin düğününe izinsiz girdiğine inandırdı." Gözlerinde tanınmaz bir ifade belirdi. "Benim gibiydin Piya. Yaşadığı dünyaya uyum sağlayamayan biriydin."

Gözleri yüzümü taradı, sonra ağızma indi. Konuşurken bakışlarını orada tuttu.

"Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, ikimizin de ait olduğu tek dünyanın birlikte yarattığımız dünya olduğu daha da belirginleşti."

Kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Bir tür panik sardı beni, sesini bastırmak için çığlık atıp bağırmak istedim.

"O gece yaşadıklarım... heyecan, müzik yaratma, plaj... Daha önce hiç kimseyle yaşamamıştım. Bana paha biçilmez bir şeye dair bir bakış açısı verdin ve her şeyden vazgeçip yeni bir tat alacağımı biliyordum. Ama sonra tek bir talimatla ortadan kayboldun. Beni, bir yabancıyı, büyükannenin sana bıraktığı tüm parayla baş başa bıraktın. Tüm hedeflerime ulaşabilmem için. Bunu neden yaptın?"

"Bilmiyorum," diye çıktım.

"Tekrar deneyin."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Evet, öyle." Sesi sakindi, ama dirseğimdeki tutuşu daha da sıkılaştırdı. "Düşün Piya. Ayrıcalıklı doğdun ve benim gibi biriyle işin yoktu. Öyleyse neden ücretli bir yardımcıdan daha iyi olmayan bir adam için bunu yapıyorsun?"

"Lütfen durdur şunu," diye hırıltılı bir sesle bağırdım, mesafe kazanmak için göğsünü iterek. Bu, beni daha da yakınına çekmesine, yaklaşan varlığıyla beni boğmasına neden oldu. O hiç bitmeyen koku beni boğuyordu ve ilahi müdahale için yalvardım. Konuşmak istediği şeyleri tartışmak istemiyordum.

"Hayatımı değiştirmemi ve sana layık olmamı mı istiyordun? Öyle mi?"

"HAYIR!"

"Evet. Bir yabancıya aşık oldun ve ona nasıl yardım edeceğini bilemedin."

"Durmak!"

"İtiraf edene kadar olmaz. Bana neden bütün o parayı bıraktığını söyle?"

"Keşke yapmasaydım," diye bağırdım, sinirli bir şekilde. "O zaman aynı parayı ailemi mahvetmek için kullanamazdın. Sana iyi davrandığı için birini cezalandırmaman gerekir."

"Tam tersine. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz."

Dirseğimi indirdi ve diğer elimle sıkıca tuttuğu bölgeyi ovarak kan dolaşımını sağladım.

"Kendi kendime müzik öğrendim ve kahrolası kasabamdan burs kazanarak çıktım," dedi sessizce. "Hırslıydım, başarıya açtım ve kanıtlayacak her şeyim vardı. Bana o parayı bırakmasaydın bile, kendi başıma başardım."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Kesin olarak bildiğim tek şey buydu. Axel sıradan bir hayat sürmezdi. Ona bıraktığım para kariyerini hızlandırabilirdi, ama onsuz bile sonunda başaracaktı.

"Öyleyse neden gidip bunu yapmak zorundaydın?" Parmağını yanağımdan aşağı doğru kaydırды ve ben de teması kesmek için geri çekildim. Axel, nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakınlaşana ve onun eşsiz kokusu bunaltıcı hale gelene kadar benimle birlikte hareket etti. "Tek bir hareketle neye başladığına dair hiçbir fikrin yok. Hedeflerim aniden değişti ve senin benim için istediğin her şeyi başardım."

Koyu gözleri parladı.

"Ama sen yanımda değildin. Beni terk ettin," diye tısladı. "Seni her bulmaya çalıştığımda, yine bir çıkmaz sokaktı. Bana taktığın isimle gittim ve sonunda ismini duyup tanıyacağını bilerek her türlü müzikle uğraştım. Menajerimin ısrarlarına rağmen New York'ta bir yuva ve varlık sürdürdüm. Yıllardır ünlüydüm ve müzikle bir ilişkin olsaydı, şimdiye kadar adımlı duymuş olacağını biliyordum. Her iletişim kanalı sana açıktı. Yine de asla bana ulaşıp kendini göstermedin."

Sesindeki uğursuz tehdit tüylerimi diken diken etti.

"Sonra, bir gece geç saatlerde, bir gösteriden eve döndüğümde televizyonda bir reklam çıktı. Jingle'in, birlikteyken yazdığın şarkı olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı hayal edin."

Derin bir nefes almamı engelleyemedim.

Yıllarca yazdığımız jingle'ı sakladım. Hiçbir reklam şarkıya yeterince uymadı. Sonra Jordan bana bir prezervatif reklamı getirdi. Reklam yüzeysel olarak komik olsa da, ortamı beni çok etkiledi. Arka planda havai fişekler varken, plaj battaniyesi üzerinde oturan bir çifti gösteriyordu. Altında bir açıklama vardı. Sadece anın büyüüne kapılın, prezervatifsiz yakalanmayın.

O gece koruma kullanmadığımız düşünüldüğünde, reklam sloganı bile bize göre tasarlanmıştı. Jingle'ın sadece o reklama ait olduğunu biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz geceye saygı duruşunda bulunuyordum. Ancak, Axel'in reklamı görüp jingle'ı hatırlayacağını asla tahmin edemezdim.

"Reklam için yetenek sağlayan ajansla iletişime geçtiniz," diye tahmin ettim.

Axel başını salladı. "Jordan'ın şirketi."

Eli saçlarıma indi, rahatlatıcı okşamalarla saçlarımin arasında tüneller açtı. Bu sefer geri çekilmedim.

"Birçok fırsata rağmen, bunca yıldır bana ulaşmadın. Ya bizim hakkımızdaki fikrini değiştirdiğini ya da en başından beri benden haber almak istemediğini anladım."

Parmakları aniden saçlarıma yapışıp yumruk yaptı. Elini acı verici bir şekilde sıkıldığında çılgılığımı bastırdım.

"Bu yüzden Levi'nin adımı anmadan Jordan'a ulaşmasını sağladım. Yakında yayınlanacak bir reklam filmi için söz konusu söz yazarıyla görüşmek istedi. Ancak sanatçı şahsen görüşmeyi reddetti."

Olayı inkâr etmedim ve Levi isminin neden tanıdık geldiğini anladım. Bir Levi'nin benimle yüz yüze görüşme ayarlamaya çalıştığını duydum. Sahne adı altında çalışıyordum ve gerçek hayatta hiç müşteriyle görüşmemiştim, Ambani ailesinden birinin beni öğrenmesinden ödüm kopuyordu. "Bayan Ambani"nin ne iş yaptığını anlayıp bunu kocamı devirmek için kullanması için tek bir kişi yeterdi.

Bu yüzden, bir müşteri benimle görüşmek konusunda aşırı istekli davrandığında, gelecekteki tüm projeleri ve iletişimleri reddettim. Gizli kariyerimi yıllarca bu şekilde gizli tutmayı başarmıştım. Jordan'dan Levi'nin gelecekteki tüm girişimlerini engellemesini istediğimi hatırlıyorum; Jay'in dünyasından birinin bize zarar vermek

istememesinden korkuyordum. Kimse bir jingle yazarıyla tanışmakla bu kadar ilgilenmezdi. Şimdiye kadar noktaları birleştirememiştim.

"Levi her şeyi denedi," diye devam etti Axel. "Sanatçıyla tanışmadan reklamı çekmeyi teklif etti, ileride sizinle bir bağ kurup görüşebileceğini varsayarak. Sanatçı teklifi reddetti. Ayrıca Jordan'ın şirketine yatırım yapmayı, benim gibi tanınmış müşteriler getirmeyi ve hatta şirketi satın almayı teklif etti. Hiçbir şey işe yaramadı. Jordan, müşterilerini ne pahasına olursa olsun korumak için sarsılmaz önceliğinden bahsetti. İsmi açıklamak yerine, kendi ahlak anlayışıyla hareket edecek tiplerdendi."

Hatırlayınca içim ısındı. Jordan gerçek adım konusunda çok titizdi ve bir müşteri iletişim bilgilerimi isterse veya benimle şahsen görüşmek isterse beni asla satmazdı. Sosyal medyasında hakkımda hiçbir paylaşım bile yapmadı.

"Etik değerlere hayran olsam da, devam için yorucuydu. Harekete geçmem gerekiyordu. Yıllar içinde, çoğu müzik sektöründe olmak üzere birçok bağlantı kurmuştum. Benim gibi bir başarıya ulaşmak için istenmeyen tavsiyelerde bulunup onlara ulaştığımda hepsi çok mutlu oldular." Axel, saçlarımın arasından tüneller çizen elini indirip Jordan'ın masaya bıraktığım dosyasını aldı. "Jordan'ın müşterilerini farklı bir yöne yönlendirmek ve şirketini sömürmek zor olmadı."

Nefesimi tutamadım.

Axel, Ürdün'ü iflas ettiriyordu.

Birkaç hafta içinde Jordan çaresizliğe kapıldı. İşte o zaman, ilgili potansiyel bir müşteri olarak devreye girdim ve yüklü bir komisyonla kefaletimi ödedim. İşimi kazanmak için tek yapması gereken, bana neler katabileceğini göstermekti. Ondan tanışma partileri düzenlememi ve beni müzik sektöründeki tanıdığı herkesle ve diğer tüm müşterileriyle tanıştırmasını istedim. Bu yeterince şüphe uyandırıcıydı ve bunu hiç şikayet etmeden yaptı. Ondan sonra, sadece beklemeye başladım. O kapılardan içeri girmeni bekleyerek parti üstüne parti verdim.

Axel'in elinde tuttuğu dosyaya göz attım.

"Şimdi bir müvekkilini korumak için neden bu kadar çabaladığınızı anlıyorum. Çünkü o sevdiği biriydi. Peki, senden vazgeçmeyi reddeden en iyi arkadaşın için ne kadar ileri gitmeye razısın?"

Dudaklarım aralandı, kuru boğazım susuzluktan çığlık atıyordu.

Axel'in soğukkanlı tavrı, zırhını parçalamak için yumruklarımı göğsüne vurma isteği uyandırdı içimde. Onu fena halde incitmek istiyordum. Ancak, ne kadar öfke krizi geçirmek istesem de, Axel gibi bir adama karşı duyguların hakimiyetine izin vermek boşunaydı; buna asla karşılık vermezdi. Bundan kurtulmanın tek yolu soğuk ve sert bir tartışmaydı.

Omuzlarımı dikleştirdim. Jordan hakkındaki sorusuna cevap vermek yerine, bakışlarımı masadaki belgelere çevirdim. "Neden ikimizin de zamanını boşa harcamıyor ve hayatımdaki herkes hakkında başka neler öğrendiğini bana anlatmıyorsun?" diye buz gibi bir sesle sordum.

Axel, isteklerine boyun eğmezsem beni nasıl köşeye sıkıştıracağını göstermek için fazlasıyla istekliydi. "Amit Mittal" yazan dosyayı eline aldı. Yersiz bir önsezi yüzünden midemde bir burukluk oluştu. Ailem hâlâ Long Island'da yaşıyordu ve Jay ile evlendikten sonra onlarla olan ilişkim önemli ölçüde ilerlemişti.

"Jordan'ın ailesi ve babanızın benzer müşterileri olduğu anlaşılıyor. Muayenehanesi, ünlü ve sürekli müşterilerden oluşuyor. Ancak bazen bir ameliyat ters gider ve babanız toplu bir ödeme yapmak zorunda kalır."

Bu alışılmadık bir durum değildi. Nadir de olsa, bir müşteri önceden protokollere uymadığı takdirde estetik cerrahi kötü sonuçlar doğurabilirdi. Papa'nın bir suçu olmasa ve ameliyat talimatlarına uyma konusundaki beceriksizliği nedeniyle başarısız olsa bile, Papa darbeyi kabullendi ve razı oldu çünkü itibarını zedelemek için tek bir olay yeterli olurdu. Ünlüler, itibarları kusursuz olmadıkça estetik cerrahlara gitmezlerdi.

Axel da bunu biliyordu. "Babanın eski müşterilerinden biri anlaşma belgelerini imzalamadı ve meğerse benim işaretim ve daha parlak bir kariyer vaadi karşısında 'beceriksiz iş' diye bağırmaya hazırmış."

Ben tepki vermeyince Axel iki klasör daha aldı eline. Milan Mittal ve Zaina Mittal.

Milan annemin şirketine katıldı ve o zamandan beri başarılı oldular. Milan'ın beni bir şey için azarladığı tek bir an oldu.

Chicago'daki evimizde bir aile toplantısında'ydık. Jay tam zamanında yetişmiş, kötü haber veren varlığıyla konuşmaları durdurmuştu. Kardeşime yaklaşıp, "Karımla bir daha böyle konuşma," dedi.

Jay'in zarif tavırları konuşmasına da yansımıştı. Kayınvalidesini gereğinden fazla utandırmamak için sözleri yumuşak bir tonda söylenmişti, ancak çelik gibi sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Günün tuhaflığı yatıştıktan sonra, ailem bana bambaşka bir gözle bakmaya başladı. O andan itibaren, bana karşı hiç beklemediğim bir saygıyla konuştular. Jay'in duruşu ve Dahlia'nın nezaketiyle birleşince, ilişkimiz olumlu yönde gelişti.

İstediğim son şey, Axel'in yıllar içinde inşa ettiğimiz her şeyi yerle bir etmesiydi. Geçmişimden bir başka esintinin hayatlarını mahvettiğini öğrenirlerse, yıllar içinde kazandığım tüm iyi niyet boşa giderdi.

"Üzerlerinde ne var?"

"Şirketleriyle yeni sözleşme imzaladım, tek bir şarta bağlı olarak. Yanımda getireceğim devasa imparatorluğu yönetmek için müşterilerinin yarısını bırakacaklar."

Omuzlarım gerginleşti. "Yarısı mı?"

"Bunlar müşterilerini kaybettiklerinin kanıtı." Axel dosyayı işaret etti. "İşimi şimdi çekersem, kayıplarını telafi edemezler."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Axel'in varlıklarını yönetmesi, annem ve Milan'ın müşterilerinin yarısını kaybetmesine değecek kadar ne kadar para biriktirmişti acaba?

Sanki aklımın nereye gittiğini anlamış gibi, Axel dosyaları masanın üzerine donuk bir sesle bıraktı. "Bıraktığın paranın bir kısmıyla agresif yatırımlar yaptım. Geri kalanını da ekipmana harcadım. Seni bulacağımı biliyordum ama bunu yapmadan önce, senin koyduğun hedefe ulaşmam gerekiyordu."

Kelimeler zihnimde yankılanırken kaskatı kesildim ve gözlerimi kırıştırdım.

Bu parayla süperstar olabilirsin.

Notumu bir talimat olarak mı algıladı, birlikte olabilmemiz için tamamlaması gereken bir görev gibi mi?

İşte o zaman birden aklıma bir şey geldi.

Bunların hepsini Axel benim için yaptı.

Odanın etrafına bakındım. Vay canına. Axel'in neden evini ve eşyalarını sergilediğini sonunda anladım; elimde kalan parayla benim için neler başardığını göstermek istiyordu. Axel, benim için yeterince iyi olması ve belki de ailemin artık onu "ayaktakımı" olarak görmemesi için zengin olmasını istediğimi düşünüyordu.

Dizlerim titriyordu, altından kalkmak üzereydi. Büyük bir çabayla kendimi toparladım ve ağzımı kapattım. Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Başarılarıyla gurur duyabilir ve ardındaki motivasyonlarla gurur duyabilirdim, ama daha fazlasını yapamazdım. Hayatımı mahvederken asla.

"Vücudum yorgunluktan çökene kadar her gün, neredeyse her saat çalıştım. Daha fazla çalışamayacağımı düşündüğüm günler oldu ama kendimi bir dakika, bir saat, yirmi dört saat daha çalışmaya zorladım." Çenesindeki bir kas, sanki o anları yeniden yaşıyormuş gibi seğirdi. "Benden istediğini elde etmeye kafayı takmıştım. Şimdi ödülü alma zamanı geldiğinde, hiçbir şeyi şansa bırakacağımı mı sandın?"

Axel tepemde belirdi. Vücudum kaçma isteğiyle çığlık atıyordu ama kaçmanın bir anlamı yoktu. Gidecek hiçbir yer yoktu; Axel hayatımın her alanına sızmıştı.

"Milan ve annenin cömertçe tazmin edildiğini garanti ederim," diye tekrarladı. "Aksi takdirde bu kadar çabuk ikna olmazlardı. Sen o belgeleri imzaladığın sürece, onlara ödeme yapılmaya devam edecek. Babanın gelecekte güvende olması için, sözleşmeyi imzalayan kişiye babanla anlaşma belgeleri imzalatacağım. Ayrıca Jordan ile sözleşmeyi imzalayıp onu bu çıkmazdan kurtaracağım. Hatta ona yeni müşteriler bile getireceğim."

Axel göz temasını kesmeden bir sonraki dosyayı kaptı. Axel'in sakın duruşunu taklit etmeye çalışsam da, gözlerim bir kez daha "Poppy Ambani" etiketine kaydı.

Hemen başımı salladım. Axel'in yere düştüğümde beni tekmelemesine hazır değildim, en azından tek zayıf noktam olan

Poppy varken.

"Poppy hakkında ne bildiğimi bilmek istemiyor musun?" Sözleri havada bıçak saplanması gibiydi.

"Hayır," diye fısıldadım gücsüzce. Kalbim o klasörün içindeki her neyse ona dayanamadı. "Bilmek istemiyorum." Lütfen, Poppy dışında herhangi biri. Popom sandalyeye çarptı ve istemsizce sallanmaya başladım.

Yorgun zihnim, Axel'in Poppy hakkında ortaya çıkardığı her neyse onu duymamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ve duygusal bir kesici olduğum için dikkatini başka bir korkunç yola yönlendirdim.

"Jay hakkında bilgi edinmeyi tercih ederim. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Axel'in sağ gözü seğirdi ve onu ele verdi. "Jay Ambani" etiketli klasöre göz attım ve diğer dosyaların aksine, incecik olduğunu fark ettim.

Bu sohbete başladığımdan beri hissettiğim ilk tatmin duygusu içimi kapladı. Axel, Jay'e karşı neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Axel kayıtlarını tertemiz tutmuşsa, Jay daha iyiydi. Son derece sakın ve temkinliydi. Jay, Axel'in planlarına kanmaz veya iyice araştırmadan biriyle iş yapmazdı. Kendini ve bizi koruma konusunda dikkatliydi.

Bu düşünce beni okyanusun en ücra köşelerine sürükledi. Jay ailemizi korumak için elinden geleni yaparken, ben bu felaketi hayatımıza getirmiştım.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Sadece seni becerdiğimi ve bu bilgiyi Instagram'da on beş milyon takipçime sızdırabildiğimi. Sence bu haberin Ambani'ye ve tanıdığı herkese ulaşması ne kadar sürer? Bahse girelim mi?"

Her şeye bir cevabı vardı, değil mi?

"Beni kandırdın."

"Kamuoyuna kandırıldığınızı, benim gibi biriyle seks yapmaya ikna edildiğinizi anlatmakta iyi şanslar," kelimesini tırnak işaretleri içinde kullandı.

Axel yere düşen sayfalardan birini alınca derin bir nefes aldım. Bunun imza sayfası olduğunu, Jay'e tebliğ edilmesi gereken tek sayfa olduğunu anladım.

Axel sayfayı masaya koydu ve tükenmez kalemmini bana doğru uzattı. "Kağıdı imzala, Piya. Sevdiğin herkesi kurtarmanın tek yolu bu." Sözlerini yumuşak ama kararlı bir tonda söyledi, tehdidi açıkça ortadaydı. Jay'i bırak ya da Axel'ın kocam da dahil olmak üzere sevdiğim herkesi mahvetmesini izle.

"Hayır," diye robot gibi cevap verdim.

"Kâğıdı imzala Piya," diye tekrarladı Axel, bu sefer sert bir şekilde. Sözleri hançer kadar keskindi ve isteklerine uymazsam ruhumu delmekle tehdit ediyordu.

Görünmez bir ipe tutunuyormuş gibi yumruklarımı iki yanımda sıktım ve dünyanın etrafımda dönmesini izledim. Gözlerim her yana dağılmış, bu durumdan bir çıkış yolu arıyordu. Ama yoktu.

"Başka bir adamla evliyken, daha önce defalarca birlikte olduğunuz bir adamla evliyken evliliğinizi sürdüremezsiniz."

Saçlarım omuzlarıma hüznün perdesi gibi döküldü ve vücudum yenilgiyle çöktü. Rıza en iyi ihtimalle şüpheli olsa da, evliliğim dışında bir erkekle cinsel ilişkiye girmek hâlâ evlilik dışı bir ilişkiydi. Eğer biri bunu öğrenirse, Jay mahvolurdu. Jay, Poppy ve ben, aile değerlerine dayalı bir şirketin yüzleriydik. Eğer bu duyulursa, liderliği sorgulanırdı. Herkes için, en kötüsü de kızım için küçük düşürücü olurdu. Herkes onun ve Jay hakkında durmadan dedikodu yapardı.

Duygusal saldırıyı savuşturacakmış gibi titreyen ellerimi göğsüme bastırıp teselli bulmaya çalıştım. Axel beni bir hayvan gibi köşeye sıkıştırmıştı. Gidecek yer yoktu ve kocam kayıptı. Bu şüpheli ilişkiyi ifşa etmeden, bu konuda başvurabileceğim kimse yoktu.

"İşleri yoluna koymanın tek yolu bu," diye devam etti Axel, sanki duygularımı düşünüyor ve bu çözümü kendi yararına değil, benim yararına sunuyormuş gibi.

"Çıldırılmışsın," diye fısıldadım. "O kağıdı asla imzalamayacağım."

"Şu lanet olası kağıdı imzala." Sesi alçak ve tehditkârdı, ufukta kopmak üzere olan büyük bir fırtına gibiydi. Sabrı tükeniyordu ve sürekli büyüyen bir fırtına gibi üzerime çöküyordu. "Sevmediğin bir adam için nefesini boşa harcamanın bir anlamı yok."

"Onu seviyorum," diye bağırdım hiç düşünmeden. "Hiçbir şey bilmiyorsun—"

Axel, sözümü yarıda kesmek için yanaklarımı tuttu. Yüzü sertleşti, gözleri öfkeyle kısıldı. Jay'e olan aşkımdan en son bahsettiğimde, sonu kötü bitmişti.

Artık umursamıyordum. Axel'in bu gerçeği değiştirebilecek hiçbir şeyi yoktu; kocamı seviyordum.

Axel haklıydı, o gece sahilde ona aşık olmuştum. Anılarımızı yeniden canlandırmış ve onu kaybetmenin acısını yaşamıştım. O zamandan beri yıllar geçmişti; bir aile kurmakla geçirdiğim yıllar.

Bana Jay ve Poppy için ne yapacağımı sor.

Onları güvende tutacağımı düşünseydim kendimi bir trenin önüne atardım.

Yıllardır benim için o iki kişiden daha önemli hiçbir şey olmamıştı ve Axel'in hayatımı bir yalana dönüştürmesine izin vermeyecektim. Axel beni öldürse bile, Jay'e olan aşkıma geri alamazdım.

Axel'in yanaklarımdaki tutuşu daha da sıkılaştı, çenesi dile getirilmeyen bir öfkeyle kasıldı. Karanlık, ruhsuz gözleri, ruhumu delen, amansız bir öfkeyle doluydu. Öfkesini serbest bırakmaya hazır bir doğa gücüydü.

"Bu ülkede çok eşliliğin yasak olduğunu biliyor musun?" diye sordu aynı alçak sesle, ama dudaklarından akan zehir beni titretti.

Yüreğim dayanamadı. "Axel, o sahilde olanların daha anlamlı olduğunu düşündüysen özür dilerim. Yıllar içinde bunu ne kadar düşündüğümü bilemezsin. Ama artık geçmişte kaldı. Lütfen Axel, ailemi mahvetmeye çalışmaktan vazgeç. Beni rahat bırak."

Axel'in duruşu gergin, bedeni kaskatı ve hareketsizdi. Havada keskin bir öfke ve kararlılık karışımı, keskin bir koku vardı. Acı, ihanet ve tutulmamış sözlerin kokusu, odanın her köşesini dolduran yanan bir binanın dumanı gibiydi.

"O kağıdı imzalıyorsun," dedi soğuk ve kesin bir tavırla. Varlığı eziciydi, ardından bir korku hissi yayıyordu. Elleri tekrar saçlarıma dolandı, sıkıca yumruk yaptı. Saçlarıma dile getirilmemiş bir öfkeyle tutuyor, gerekirse bana zarar vermeye hazırdı.

Ses çıkarmadım. Axel etrafındaki havayı elektriklendiren ve yanlışı bir hareketle patlamaya hazır, canlı bir tel gibiydi.

"Çıldırmadan imzala." Sağımı çekiştirerek başımı kaldırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Kendimi geri çekecektim ama bırakmak yerine

saçımı çekeceğini fark ettim. Tırnaklarımı pazusuna geçirerek tutuşunu gevşetmesini sağladım ki yüksek bir kapı sesiyle aramız bozuldu. Elektrik çarpmış gibi sıçradım.

"İçeri girebilir miyim?"

Axel tepki vermedi, saçımı bırakıp yavaşça elini indirdi. Gözleri hâlâ üzerimde, eski robotik haline geri döndü. "İçeri gel."

Müzik odasının kapısı dikkatlice açıldı ve içeri üç adam girdi. Levi ve yoldaşları.

"Levi," diye çıkıştı Axel. "Acil bir durum olmadığı sürece beni rahatsız etmemeni söylemiştim."

Levi, Axel'in tonunu bir kez daha umursamadı. "İstediğin güncellemeyi getirdim."

Axel'in kaşları haberle çatıldı. Her neyse, bunu bekliyordu. Başını sertçe sallayıp kapıya yöneldi. "Ona dikkat edin," diye diğer adamlara omuzlarının üzerinden gelişigüzel bir emir verdi.

Levi ve Axel odadan çıkıp kapıyı arkalarından zarif bir şekilde kapatır kapatmaz omuzlarım düştü.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Buradan defolup gitmem gerek.

"Beni burada isteğim dışında tutuyor," diye ilan ettim, kimseye belli etmeden. "Bana yardım edebilir misiniz?"

İkisi de göz teması kurmuyordu, bakışlarını karşıya dikmişlerdi.

"Beni eve bırakacağına söz verdikten sonra kaçırdı. Buradan çıkmam gerek."

Kaçırma olayına ortak olmanın sonuçlarına geçmeden önce her iki adama da defalarca yalvardım. Telefonum herkesin gözü önünde şarj oluyordu, bu yüzden ailemi küçük düşürmeden polisi aramak bir seçenek olsaydı, çoktan arardım. Onlar da bunu biliyorlardı ve tehditlerimden ve sıkıntılarımdan etkilenmediler. Bunun yerine onlara yüklü miktarda rüşvet teklif ettim ve Venmo hesaplarını istedim. Sorum duymazdan gelindi.

Yenilgiyle sandalyeme yığılıp yoluma çıkan adamlara şüpheyle baktım. Üzerlerindeki ifade, asker veya kolluk kuvvetleri kökenli olduklarını gösteriyordu ve kaçmanın boşuna olacağını biliyordum. Bu ev zaten hapishanedeydi.

Bunun yerine, Axel ve Levi'nin sohbetini düşündüm. Axel ilgili görünüyordu, bu da benim için pek iyiye işaret olmadığı anlamına

geliyordu. Onlar sohbet ederken duvardaki bir sinek olmak için ne kadar para öderdim ki? Axel'in istediği bilgi buydu, yani benim de ihtiyacım olan bilgiydi.

Axel ve Levi kısa süre sonra geri döndüler. Bu sefer Axel, birkaç dakika öncesine kadar var olmayan bir rahatlama havasına büründü. Gülümsemiyor veya sevinçten zıplamıyordu, ama ifadesinde daha önce hiç görmediğim ince bir keyif vardı. Seks dışında, Axel'in sergilediği en büyük coşku buydu.

Levi ona ne dedi?

Axel, sinir bozucu derecede metanetli haline dönerek adamlara, "Gidebilirsiniz," dedi. Adamlar çıkarken bakışları bana kaydı. "Hadi akşam yemeği yiyelim," dedi sertçe. "Aç olmalısınız."

Çenem neredeyse yere çarpıyordu.

"Bu neydi lan?" diye fısıldadım, elimle kapıyı işaret ettim.

Axel, ne demek istediğimi hiç anlamamış gibi bana baktı.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Başım döndü. Ciddi miydi? Daha birkaç dakika önce, bu manyak kocamdan boşanmam için saçımı çekiyordu. Sonra en güvendiği danışmanıla -muhtemelen ailem hakkında daha fazla bilgi edinmek için- dikkat çekici bir konuşma yaptı; şimdi ise hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

"Bir dakika. Beş dakika önce beni Jay'e evrak vermem için şantaj yapıyordun. Sonra o adam," Levi'nin durduğu yeri işaret ettim, "sana bir şey söyledi ve şimdi sen de konuşmayı arka plana attın." Kendimi toparlayıp sırtımı dikleştirdim. "Neden?"

Talebim onu hiç rahatsız etmedi. "Sana biraz düşünmen için zaman vermek istedim."

Elbette ona inanmadım. Axel beni tekrar gördüğünden beri hayatımı altüst etmişti. Bana karşı sabırlı bir adam değildi ve bundan bir çıkış yolu bulmam için bana zaman tanıması pek olası değildi... tabii benim için bir çıkış yolu kalmadığı sürece.

"Yalan söylüyorsun," diye çıkıştım.

Omuz silkti. "İstedğine inan."

"Levi'nin ne dediğini söyle bana."

"Bana alt kattaki buzdolabının çalışmadığını ama bir tamircinin yakında gelip tamir edeceğini söyledi."

Saçlarımı iki elimle kavradım, onları yolmaya hazırdım. Beni delirtiyordu, resmen kafayı yediriyordu. Kim böyle davrandı?

Kanım alev alevdi ve midem çimentoyla doluydu. Zorlukla nefes alıp vererek ve sesim neredeyse fısıltı gibi çıksa da, sanki kelimelerin kendisi dayanılmazmış gibi, "Eve gitmek istiyorum. Beni eve götüreceğine söz vermiştin," dedim.

"Evdesin," diye sakın bir şekilde cevap verdi.

Göğsüme buz çöktü ve uyuşmaya başladım. Olanları kavramaya çalışırken ağzım yarı açıldı, ama bastırdığım sessiz bir çığlık duydum. Yeni gerçekliğim beni sararken içimi korku sardı.

"Akşam yemeğini burada mı yoksa yemek salonunda mı yemek istersiniz?" Axel, sanki endişelerim yeterince uzun süredir giderilmiş gibi devam etti. "Yemek salonunda yiyelim," diye karar verdi. "Daha görmedin."

Axel, interkomdan mutfağı aradığında ona boş boş baktım. Ne yemek istediğimi soran sorusunu zar zor duydum. Şaşkınlığım cevap vermeyince, benim adıma sipariş verdi.

Axel'in interkom düğmesini bırakıp bana yaklaşmasını, gözlerimi ayırmadan izledim. Zihnim bomboştu ve çok şey anlatan bir sessizlik beni olduğum yere çiviledi.

Axel'in ağır bakışları dudaklarımda oyalandı, boynumun kıvrımına ve işaretlediği yerlere yavaşça kaydı. Gözlerindeki açlık belliydi, ama yanlarındaki ellerinin seğirmesi, kendini geri çektiğini gösteriyordu. Belki de hayatımdaki ani değişiklikleri sindirirken yaşadığım endişeyi göz önünde bulunduruyordu.

"Hadi onlar yemek pişirirken çıplak yüzelim," diye aniden listemizden bir şey önerdi ve keyfi bir kez daha yerine geldi. "Havuz mu, plaj mı?"

Midemde korkunç bir önsezi belirdi ve melankoli ifadelerime yansıdı. Axel'in neden bu kadar iyi bir ruh halinde olduğunu aniden anladım ama kabul etmeyi reddettilim. İnkâr etmek daha kolaydı.

"Çalışanlarımın her ikisine de erişimini, sizin isteğinize bağlı olarak kesebilirim."

Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi kendimi "Hadi plaja gidelim" derken buldum.

Axel'in yüzü ifadesiz olabilirdi, ama gözlerinde kolayca kabullenmem karşısında bir şaşkınlık ifadesi vardı. Kusursuz bir şekilde eğitilmiş yüz hatları, çok anlamlı bir sırtıyla bir anlığına geri döndü.

Axel, sonunda kaderime boyun eğdiğimi ve onun iradesine teslim olduğumu düşünüyordu. Yanılıyordu.

Yarın onunla dövüşebilirdim ama bu gece, bu dikkat dağıtıcı şeyi kabul edecektim. Kaslarım gergin ve titrek, bu listeye hazırdım; şu anda kendimi canlı hissetmemi sağlayacak tek şey buydu. Dünyayı siyah ve beyazın, karanlığın ve aydınlığın canlı kontrastlarıyla, aynı anda, net ve yoğun bir şekilde görmem gerekiyordu. Havadaki keskinliğin kokusunu almam gerekiyordu. Damarlarımdaki kan, ekspres bir trenin hızında akıyordu bile. Hızlanan kalp atışlarım, kayaların üzerinden akan bir nehir veya kıyıya çarpan fırtınalı bir deniz gibiydi.

Yıllardır bildiğim her şeyi büyük bir kayıpla karşı karşıyaydım; bu, kızımın hayatını da kökten değiştirecek bir şeydi. Bu yüzden, vücudumu sarsacak ve onu enerjiyle titretecek bu coşkuya, bu sarsıntıya ihtiyacım vardı.

Bu dünyada hiçbir şey, Axel ile bir listeyi tamamlamak kadar vücudumu alarma geçiremezdi. Kulaklarımın etrafında her geçen saniye vücuduma tepeden tırnağa enerji veren, her geçen saniye vücudumu saran o uğultuya ihtiyacım vardı. Tenimin alev alev yanmasının verdiği karıncalanma hissi, damarlarımda elektrik şokları gibi akıyormuş gibi. Dağları yerinden oynatabileceğimi hissettiren o titreşime ihtiyacım vardı.

Bir sonraki nefesimden daha çok bunlara ihtiyacım vardı. Bir molaya ihtiyacım vardı.

Levi'nin buldukları hakkında Axel'in cevabına artık ihtiyacım yoktu. O derin his bana bunu zaten söylüyordu. Jay'in dosyası hepsinin en incesiydi ve Axel, kocamla ilgili materyal bulmak için didik didik arıyordu. Gürültülü, iğrenç bir ses, Jay'in bir ilişkisi olduğunu haykırıyordu; mantıklı ses ise asla böyle bir ilişki yaşamadığını söylüyordu. Jay bir ilişki yaşıyor olsa bile, bizimki gibi yüksek profilli bir evliliğin bitmesine izin verilmesinin sebebi sadakatsizlik olamazdı.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Axel, Jay'in bir ilişkisi olduğuna dair kanıt bulmakla kalmamıştı; dahası da vardı. Artık Jay'e boşanma evraklarını tebliğ etmemi umursamıyordu ve Axel'in Jay'i terk etmemi umursamamasının tek bir sebebi olabilirdi.

Çünkü Jay çoktan beni terk etmişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Piya

SONRAKİ BİRKAÇ HAFTA, AXEL'DA GÖRDÜĞÜM İLK DELİLİK BELİRTİLERİNİN gerçek olanla kıyaslandığında sönük kaldığını fark etmemi sağladı. Hayatıma bir kasırga gibi dalmış, varlığımı altüst etmişti. Bu ani istilaya karşı koymaya çalıştığımda, Axel beni sevdiğim herkesi yok etmekle tehdit ediyordu.

Sonraki günlerde özgürlüğüm kısıtlandı. Temel ihtiyaçlarımın çoğu sihirli bir şekilde Axel'in evine taşındı. Eksik kalan eşyalarımı Axel bolca satın alıp yatak odasının üst katındaki dolabı doldurdu.

Poppy'yi Axel'in beyin taramasından geçmesi için ziyaret ettiğimiz gün, onu bırakıp eve dönmeyi başardım. Oturma odamda Jay'in yüzünün koparılmış olduğu çerçeveler bulunca şok oldum. Bu durum beni huzursuz ve sarsılmış hissettirdi ve evimde güvende olmadığını kabullenmemi sağladı. Bavullarımı toplayıp evime en yakın otele doğru koştum ve bir sonraki hamlemi düşündüm. Polisi ararsam, Axel sevdiğim herkesi mahvederdi. Sevdiklerime söylersem, hayatlarına Axel gibilerini soktuğum için benimle tüm bağlarını koparırlardı. Tek çıkış yolu, Axel hakkında iftira toplamaktı ki bu da imkânsız bir iş gibi görünüyordu.

Otele yerleşip hayat seçimlerimi düşündükten birkaç dakika sonra, Axel başkanlık süitimin kapısından içeri daldı. O pislik oteli satın almıştı ve istediği odaya girebilirdi. Saklanacak hiçbir yerim olmadığını hatırlattı ve herkesin kaderinin anahtarlarını cebinde tuttu. Axel'in malikanesine isteksizce dönmekten başka çarem yoktu.

Örmeye devam ettiğim duvarlara rağmen, Axel hiç düşünmeden onları yıktı. Gösterdiğim her direnç, ona olan güvensizliğini daha da artırarak, üzerimdeki sıkı tutuşunu daha da derinleştirdi. Axel'in beni banyoya kadar takip etmesini zar zor engelleyebildim ve sonunda el kitabından bir sayfa aldım. Bana birkaç özel an verirse müstehcen ödüller vaatleriyle dikkatini dağıttım.

Hayatımın içinde bulunduğu karmaşadan beni uzaklaştıran tek bir olumlu nokta vardı: Axel'la bir listedeki maddeleri silmek. Onun zorlamalarından nefret etsem de, o çok arzulanan listeden aldığım nefesi inkar edemezdim.

Yine de Axel bu konuda çok cimriydi. Birkaç gün önce paraşütle atlamak konusunda ısrarcıydı. Kalkışımıza izin verilmeden önce, güvenlik önlemleri ve protokolleri hakkında bilgilendirildik. Eğitimci beni emniyet kemerine bağladığında, Axel yanına gidip suratına yumruk attı. Ben de Axel'a Neandertal diyerek patladım. Karşılık olarak Axel beni omuzlarına attı (elbette) ve başka bir gün paraşütle atlayacağımızı söyledi. Levi, Axel'in haberlerde yer almaması için eğitime rüşvet vermek zorundaydı; kaba davranışlarının sınırı yoktu.

Yine de Axel, Poppy'ye yardım etme sözünü tuttu. Neyse ki, Axel'in hayatına aniden girmesini hafife almamış ve bunu kendisi gibi biri hakkında daha fazla şey öğrenmesine bağlamıştı. Nott Akademisi'nin son teknoloji tesislerinde yapılan beyin taramasının ardından Axel, Poppy'nin onayıyla öğle yemeklerimize katılmaya başladı. Hedeflerine ulaşmak için ayrıntılı planlar yapmak ve hızlı bir intikamın anlık hazzından uzaklaşmak gibi taktiklerden bahsetti. Poppy ona sorular sorarken bir şahin gibi izledim. Dikkatle dinliyordu ve yöntemleri uygulamak için zihninde notlar aldığını biliyordum. Yeni okulunda başka bir olay yaşanmamıştı, oda arkadaşının saçları bozulmamıştı ve müdür, Poppy'nin davranışlarından genel olarak memnun görünüyordu.

Axel'in tavsiyesine kulak vererek, Poppy'yi hedeflerinden uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeçtim. Bakış açımı değiştirdiğimde, aylardır bilmediğim bir huzur oluştu aramızda. Poppy beni düşman olarak görmeyi bıraktı ve son zamanlarda daha dost canlısı oldu... ya da Poppy'nin olabileceği kadar dost canlısı.

Milan ve annesinin şirketi de Axel'in varlıklarını yöneterek iyi gidiyordu. Axel, Papa'nın muayenhanesinde berbat bir ameliyat geçiren arkadaşını, zararlı bilgileri paylaşmamayı kabul eden gizlilik sözleşmesi imzalamaya ikna etti. Hiçbiri, Axel'in olası çöküşlerinin katalizörü olduğundan veya Milan'ın düğününde DJ olduğundan habersizdi. Yaklaşık on dört yıl önce tesadüfen karşılaştıkları birini kim hatırlardı ki?

Axel'in Jordan'la anlaşmasından bu yana Jordan'ın şirketi de hızla büyüyordu. Halkla ilişkiler sorumlusu olarak yeni pozisyonu, Jordan'ı meslektaşları arasında cazip bir isim haline getirdi. Yeni müşteriler edindi, bağlantılar kurdu ve önceki iş kaybını telafi etmek için hızla büyüdü.

Jordan, Axel ile olan 'ilişkimden' habersizdi ve kişisel hayatımı yoluna koyana kadar mesafeli durdum. Bu iğrenç anlaşmayı itiraf etmeye, hatta en yakın arkadaşına ayrıntılarını açıklamaya bile hazır değildim. Kariyerinin yoluna girmiş olmasına sevinmiştim.

Hâlâ kayıp olan tek kişi Jay'di. Her fırsatta Axel'dan gizlice uzaklaşıp Jay'i aradım, konuşmak veya yüz yüze görüşmek için yalvardım ama Jay hiç ilgilenmedi. Konuşmalarımız otuz saniyeden az sürüyordu ve her zaman gitmek zorundaydı. Evliliğimiz dağılmış olsa bile, telefonda nasıl bitebilirdi ki? Jay New York'a dönmeyi reddetti ve ailesini tekrar görmeyi planlayıp planlamadığını sorduğumda, telefonu aniden kapatmadan önce karşı tarafta sessiz kaldı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Axel boşanma konusunu bir daha açmadı. Jay'in adını onun yanında anmadığım sürece, aniden tüm meseleye karşı ilgisizleşti. Bu, kişiliğiyle çelişiyordu çünkü Axel'in sahipleniciliğinin sınırı yoktu.

Öyleyse neden onun gibi bir adam artık evliliğimle ilgilenmiyordu? Jay bana boşanma evraklarını tebliğ etmemiştii, boşanmanın da bir mantığı yoktu. Evlendiğimizde Jay, Ambanilerin boşanmasına izin verilmediğini açıkça söylemişti.

Hayır, önceki hayatıma öylesine döneceğimi beklemiyordum. Axel'in isteklerine boyun eğdiğim anda geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmiştim ama bu, kocama olan ilgimi kaybetmeme neden olmamıştı. Jay'e ne olduğunu anlamak istiyordum. Hikayeleri benzer olan birkaç aile üyesini aramıştım. Jay deli gibi gece gündüz çalışıyordu ve kimse onunla pek iletişim kurmamıştı. Anlaşılan ofise gitmeyi bırakıp evden çalışıyordu. Burada ciddi bir sorun vardı ve Poppy tutarsızlığı fark etmeden önce sorunun temeline inmem gerekiyordu.

Çözüm, Axel'in son konserinde geldi. Kalan sözleşmelerini tamamladıktan sonra partilere ve festivallere katılmayı bırakmaya karar vermişti. Son etkinliği iki günlük bir müzik festivaliydi. Poppy'nin öğrenci-öğretmen konferansı, konserinin ilk gününe denk geldiği için onunla gidemedim. Konferansı bitirip Jay'i görmek için Chicago'ya uçmayı planladım. On üç yıldır birlikteydik ve bir çocuğumuz vardı. Konuşmadan durumumuzu geçiştirmenin bir yolu yoktu.

Axel öğrendikten sonra yaptıklarımın onu memnun edeceğinden şüphe etsem de, bir sonuca varmam gerekiyordu. Jay benden boşanmak istiyorsa, Poppy'yi konuşmamız gerekiyordu. Aramızda olanlar hakkında çocuğumuza ne anlatacaktık? Poppy'nin yatılı okulda olduğunu biliyordum, bu yüzden acil çözüm gerektiren bir sorun değildi ama Jay'in işleri şansa bırakması pek hoşuna gitmezdi. Poppy'yi hiç reddetmemişti ama velayeti de konuşmamıştı. Ortada başka bir şey olmalıydı. Hem Jay hem de Axel bir şeyler saklıyordu ve ben de bunun aslını öğrenmeyi planlıyordum.

Ancak iki günlük ayrılığa her geçen an yaklaşırken Axel'in morali bir önceki günden daha da bozuluyordu.

"Veli toplantısından sonra neden uçup gidemiyorsun?" diye sordu Axel, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde. Yatak odasındaki şık beyaz kitaplığa yaslanmış, yatağın üzerine koyduğum spor çantama şüpheyle bakıyordu. Onu bavulunu hazırlamaya teşvik etmiş ve dolapta bulabildiğim ilk çantayı kapmıştım. Bu, Axel'i bu hafta sonu neden ona katılamadığımı tekrar sorgulamaya itti.

"Bunu konuşmuştuk," diye cevapladım yüzümü çevirerek. "Veli toplantısı akşam çok geç bitecek, Los Angeles'a gece yarısı uçmak

zorunda kalacağım. Uçak sabah altıdan önce inmeyecek. Otele yerleşene kadar sen çoktan festivalde olacaksın. Festival bütün gün sürüyor ve ben katılamayacak kadar yorgun olacağım. Sırf birkaç saat birlikte vakit geçirmek için tüm bunları yapmanın ne anlamı var? Döndüğünüzde görüşmek çok daha mantıklı."

"O zaman şu lanet olası veli toplantısını erteleyeceğim. Orası benim okulum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Bunu yapamazsın. Okulu satın almadan önce her şey organize edilmişti ve veliler yaz ortası kontrolleri için ülkenin dört bir yanından, hatta bazıları uluslararası uçaklarla geliyor. Aylar öncesinden planlanmıştı, seyahat düzenlemeleri yapılmıştı ve dürüst olmak gerekirse, Poppy'nin durumu hakkında da bilgi almak istiyorum."

"Poppy gayet iyi," dedi sinirli bir şekilde.

Omuz silktim. "Bunu öğretmenlerinden duymak isterdim."

Axel'in beden dili, önüme daha fazla engel koymayı düşündüğünü belli ediyordu ama ben kararlıydım. Toparlanıp Jay'den bir cevap alabilmek için birkaç güne ihtiyacım vardı. Bunu başarana kadar hiçbir şeye odaklanamazdım, hele ki Axel'la ilişkiyi yeniden canlandırmayı hiç düşünmemiştim. Belki de Jay ile her şey doğal bir şekilde son bulsaydı ve Axel sevdiğim herkese şantaj yapmasaydı, onu tekrar hayatımda görmek konusunda farklı hissederdim. Şu anki durumda, kaçıp kurtulabileceğim ana kadar geri sayım sürüyordu. Üstelik Jay'e Axel'ı başka bir şekilde öğrenmeden önce anlatmam gerekiyordu. Ona en azından bunu borçluydum.

Axel planlarımdan haberdar olsaydı bir şeyler uydururdu. Yarın dostça ayrılana kadar onu sakın tutmam gerekiyordu.

Her şey yerli yerindeydi. Program çakışmasını öğrendiğimden beri bunu planlıyordum ve detaylar konusunda çok titiz davranmıştım. Okul sınırları içinde kişisel güvenlik görevlilerine izin verilmiyordu. Levi ve adamları veli-öğretmen görüşmesi sırasında Nott Akademisi'nin dışında beklemek zorunda kalacaklardı. Poppy'nin öğretmeniyle konuşup görüşme resmen bitmeden iki saat önce yola çıkacaktım. Okulun diğer tarafında buluşmak için bir Uber çağıracaktım. Chicago'ya bilet almanın bir şekilde Axel'ı uyaracağını biliyordum, bu yüzden internetten direkt uçuş arayıp bileti havaalanı

gişesinden alacaktım. Güvenlik görevlileri kaybolduğumu fark etmeden Chicago'ya varmış olacaktım. Elbette, indiğimde Levi'ye nerede olduğumu bildirmek için mesaj atacak ve Axel'in gazabına daha sonra katılacaktım.

Normal bir insan, evliliğini mesajlaşarak değil, yüz yüze bitirebilmeli. Axel benim için ne ifade ediyorsa, kocamla o konuşmayı yapmama izin verilmeli. Axel hakkındaki düşünceler bilinçaltımda sık sık dolaşıyor olabilirdi, ancak yeniden bir araya gelmemizin gerçekliği, hayalden farklıydı. Aramızdaki bağa rağmen, kalbim Axel'a teslim olmayı reddediyordu. İçimin her bir yanı, hâlâ başkasınınken onun olamayacağımı haykırıyordu. O da bunu biliyordu. Bu yüzden Axel beni her zaman görüş alanında istiyordu ve bu konudaki hislerini neredeyse hiç gizlemiyordu.

"Veli-öğretmen toplantısı ertelenemezse, ben de festivale katılmayacağım-"

"Yapamazsın," dedim, kısık gözlerini yakalamadan önce biraz fazla hızlı. Hemen toparlandım. "Levi, sözleşmenin bağlayıcı olduğunu söyledi. Oynamayı reddettiğin için seni mahkemeye verebilirler."

Kaşlarını çattı. "Ee?"

Gözlerimi kapatıp sabır diledim. Onunla konuşup durumu anlatmaya çalışmak anlamsızdı; zor yoldan öğrenmiştim. "Axel, çıkmaya çok yakınsın; şimdi riske atmak aptallık olur. Yani, sadece bir gösteri kaldı. Anlamadan bitecek-"

"Öyleyse benimle gel," dedi dişlerini sıkarak.

"Yapamam," diye bağırdım dişlerimi sıkarak.

"Seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki yerimden sıçradım. Kalp atışlarım hızlandı ve sözleşmesindeki, ihlal ederse onu hapse atma maddesine hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Sadece iki gün," dedim uysalca.

"Bu çok uzun."

"Başka seçeneğim yok. Ben Poppy'nin veli toplantısına katılmalıyım, sen de programını yapmalısın."

Çenesi gıdıklandı, kabullenme yavaş yavaş yerleşti. "Bu son. Zaten çok uzun süredir ayırınız," dedi o kadar kısık sesle ki kulaklarımı dikmek zorunda kaldım.

Başımı onaylarcasına sallayıp onu dikkatle izledim. Axel'ın ne demek istediğini dile getirmesine gerek yoktu; sözlerinden ve hareketlerinden belliydi. Hedeflerine ulaşmış ve sonunda beni bulmuştu. Bu son gösteriden sonra, hiçbir şey onu bir daha asla ödülünden alıkoyamazdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sırlar

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Axel

YAZ GÜNEŞİ, CHICAGO RÜZGARIYLA BİRLEŞİNCE, HOŞ BİR HAVA YARATIYORDU. Piya'nın kış bahçesinde kararlı bir şekilde dolaşıp, asılı saksı bitkilerini bir bahçe kovasıyla suladığını izledim. Siyah yoga pantolonu, uyumlu bir atlet ve kenarlarında belirgin simli bir saç bandı giymişti. Saçları sırtından aşağı parlak siyah bir perde gibi sarkıyordu. Attığı her adımda vücudundan yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordum. Öfkeme rağmen, sahip olduğu hipnotizeyi inkâr etmek zordu.

Vay canına, çok güzeldi.

Piya'nın kaçmasının üzerinden iki gün geçmişti. Levi'den gelen tonlarca mesaj ve cevapsız arama, festival ücra bir yerde düzenlendiği için ulaşamadı ve Piya'nın Chicago'ya kaçtığını çok geç öğrendim. Piya'nın beni kandırmak için aldığı aşırı önlemleri fark ettim. Onu durmadan aradım, sesli mesajına akla gelebilecek her türlü tehdidi bıraktım ve gösteri biter bitmez Chicago'ya uçup şehrin dışındaki Ambani evine gittim.

Ev, asfaltlı araba yolunun sonundaydı. Piya'nın New York'taki evinin aksine, etrafı dönümlerce araziyle çevrili olduğu için ağır bir surla çevrili değildi. Belki de Ambani, bu تنها yerin yeterli güvenlik sağladığını düşünüyordu.

Büyük kapıyı atlatıp evin etrafından dolaşmak ve içeri nasıl girileceğini incelemek kolaydı. Piya'yı verandada takılırken bulmak ise tamamen şans eseri idi.

Kapıyı kırıp içeri girme ve onu saçından sürükleyerek dışarı çıkarma isteğine karşı koydum. Başka bir şehre kaçmanın onu güvende tutacağını mı düşünüyordu?

Onu bulmak için yıllarca bekledim, ama ilk fırsatta kaçtı. Onu bu hayattan sonsuza dek çekip çıkarmanın ve kendi hayatıma daha da gömmenin zamanı gelmişti. Onu köşeye sıkıştırmak için şimdiye kadar yaptıklarımın kötü olduğunu düşünüyorsa, yanıldığını kanıtlayacaktım. Onu irademe boyun eğdirmek için sadece zamanım vardı.

Piya'yı tekrar bulduğum anda, artık konser vermeyeceğimi duyurmuştum. Bu festival, son sözleşmemin sonunu işaret ediyordu. Şöhret, Piya ile yeni hayatıma engel olacaktı. Tanınmadan hiçbir yere gidemezdik ve Poppy'nin ilgi odağı olmayı sevmediğini hissediyordum. Paparazziler yanına yaklaşırsalar, kesinlikle bir iki kamerasını kırardı.

Piya'nın müzik sektöründe olduğunu bildiğim için bu kadar uzun süre spot ışıklarının altında kalabildim. Amacım, kamuoyunda görünür kalabilmek ve benimle iletişime geçebilmesi için görünürlüğümü korumaktı. Artık onu bulduğuma göre, konserler artık bana bir fayda sağlamıyordu. Artık, son teslim tarihlerinin veya talepleri karşılamamanın zorluğu olmadan, sadece istediğimiz zaman müzik yapacaktık.

Şöhret artık önünde bir engel olmadığından, geriye tek bir engel kalmıştı: Ambani. Şaşırtıcı bir olay örgüsüyle durum kendiliğinden çözülmüştü. Ya da ben öyle sanıyordum. Ambani'yi umutsuz bir vaka olarak görüp, onu göz ardı etmişim. Ambani oyundan çıktığı için ölü bir atı dövmenin bir anlamı yoktu.

Meğer benim hatam Piya'nın ona olan sadakatini küçümsemekmiş. Birlikte geçirdikleri on üç yılı ne kadar yok etmeye çalışsam da, Piya bir kapanış istiyordu. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bunu elde edene kadar her adımda benimle kavgaya edebileceğini fark ettim. Piya artık Ambani'yi görmüş ve durumdan haberdar olmuş olmalı.

Gözlerim öfkeyle yanıyordu, çenem tehditkâr bir ifadeyle dimdik duruyordu. Piya'yı Ambani'yi umursamayı bırakana kadar sarsmak istiyordum. Kaskatı bedenim, açmazsa atılmaya hazır bir şekilde cam kapıya doğru hareket etti.

Bakışlarımın ağırlığını hisseden Piya, yeşil bahçe kovağını yere bıraktı ve nereden geldiğini bulmak için başını çevirdi. Kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık belirdi ve kış bahçesinin cam kanatlı kapılarından dışarı baktığında sırtı dimdik oldu. Görüş alanına girdiğimde bakışlarımı yakaladı. Buradan bile nefesinin kesildiğini görebiliyordum. Varlığımı yok sayıyor ya da planladığım şeyi yapmamamı istiyormuş gibi başını salladı. Piya, yaptıklarının cezasının ağır olacağını varsaydı. Haklıydı.

"Axel," diye seslendi camın arkasından. Sesinin boğuk çıkmasını bekliyordum. Ama bizi ayıran kapıya rağmen sesini net ve yüksek sesle duydum. Cam kapının üzerinden baktığımda, güneş odasına hava sirkülasyonu sağlayan açık havalandırma deliğini gördüm. Oda, evin merkezi klima sisteminin bir parçası değilmiş gibiydi.

Odanın aksine, aramızdaki hava gerginlikle dolu, sıcak, bunaltıcı ve ağırdı. Bir adım yaklaştım. Kadife gibi yumuşak, pürüzsüz teni, uzanıp ona dokunma isteği uyandırdı içimde. Bunu boş ver. Ona dokunacaktım.

"Kapıyı aç Piya," sesim gök gürültüsü gibi alçak bir gümbürtüydü, her kelimeyi keskin bir nefesle noktılıyor, öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum. Kapının ardından beni gayet net duyabildiğini biliyordum.

Beni Chicago'da görmenin şokunu sindirdikten sonra yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Çağlayan kapının camının arkasında dik ve meydan okurcasına duruyor, talebimden hiç etkilenmemişti.

"Kırmadan önce şu lanet kapıyı aç," sesim kapıdan yankılandı, bir felaket habercisi gibiydi. Derin bir nefes aldım, bir an kendimi toparladım. "Bunu konuşmuştuk," diye mantıklı düşünmeye çalıştım, içimdeki öfkeden daha sakin bir sesle. "Kaçmanın bir anlamı yok çünkü saklanacak yer yok. Sevdiğin insanları mahvetmemi izleyecek cesaretin yok."

Gözleri kararlıydı, dudakları sarsılmaz bir kararlılıkla gergin bir çizgi halindeydi. "Neler olduğunu bilmem gerektiği için kaçtım."

Sesindeki kararlılığa sııttım. "Aradığınızı buldunuz mu, Prenses?"
"Bunu yaptığımı biliyorsun," diye fısıldadı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Piya'ya dingin bir huzurla bakarken ağızımın kenarları kıvrıldı. Ona tüm kozları göstermenin zamanı gelmişti. Buna başvurmak istemiyordum ama kolumu bükte. "Bundan emin misin Prenses? Poppy'nin dosyasını hiç açamadık. Kızın hakkında neler öğrendiğimi bilmek istemiyor musun?"

Piya'nın gözleri artık kahverengi ve kararlı değıl, fırtınalı deniz gibi siyahtı. Yumrukları iki yanında sımsıkı kenetlenmiş, kolları titriyordu. Damarlarındaki basınç her an patlamaya hazır gibiydi.

Tehditkâr bakışlarım, Poppy'yi bu işin dışında bırakma konusundaki dile getirilmemiş çaresizliğinden etkilenmedi. "Eğer işleri daha da kötüleştirmezsen, Poppy hakkında öğrendiklerimi dünyaya anlatmayacağım," diye cömertçe teklif ettim. "Sadece bu seferlik, bu geri adımın cezasını unutacağım. Sen de biraz eğlendin. Şimdi eve gitme zamanı. Şu kapıyı aç."

Vücutundan hafif bir parıltı yayıldı. Havada sessizlik ve sakin bir durgunluk vardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Piya isteğimi yerine getirmeyecekti.

İnsanlar neden zor yolu seçmekte ısrar ediyorlar? Kaçacak hiçbir yer olmadığını ve kaçınılmazı uzattığını bilmesi gerekiyordu.

Piya'nın yüzü, sahip olduğunu bilmediğim ürkütücü bir kararlılıkla ifadesizleşti. "Poppy'ye hiçbir şey yapmayacaksın," dedi sarsılmaz bir özgüvenle.

Kaşlarımı kaldırdım, sanki meydan okuma kabul edildi, Prenses der gibi.

"Benim için geri dönüş yok Axel," dedi yumuşak bir sesle. "Eve gelip Jay'i görmek..." Dudakları titredi ve titremeyi durdurmak için alt dudağını ısırđı. Kendini toparladıktan sonra tekrar konuştu. "Bak, Jay bana artık aynı kişı olmadığımı hatırlattı. Üzgünüm Axel. Seninle gelemem."

Hiç düşünmeden yumruğumu kapıya vurdum.

Kahretsin.

Yıllar içinde oluşturduğum sakinliği bozacak olan Piya'ydı.

Cama çılınca bir yoğunlukla baktım, uzun süre tutamadığım yoğun bir duyguyla doluydum. Kontrolümü kaybedip düşmek üzereydim. Yaklaştığını hissedebiliyordum ama zorla indiremiyordum. Gözlerim, elimden kurtulmanın bir yolunu bulmuş olabileceği düşüncesiyle vahşi ve odaklanamıyordu.

HAYIR.

HAYIR.

İmkansız.

Plan kusursuzdu. Hiçbir şeyi şansa bırakmamıştım.

Peki o zaman neden sanki bir çıkış yolu bulmuş gibi sakın görünüyordu?

Piya, sanki bu konuda bir seçeneği varmış gibi, yalvaran gözlerle bana baktı. "Üzgünüm Axel," diye tekrarladı. "Şansımızı kaçırdığımız için üzgünüm ama son on dört yılda benim için çok şey değişti."

Sözler üzerine üzerimize karanlık bir gölge çöktü. Yüzümde sinsi bir sırıtış belirdi ve kendimi toparlamamı sağladı. "Seni ne kadar zamandır aradığımı biliyor musun?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Çünkü biliyorum; benden uzak kaldığın her günü saydım. Bu yüzden, on dört yıldır görüşmediğimizi söyleyip durmanı komik buluyorum."

Piya'nın yüzünden kan çekildi. "N-ne diyorsun sen?"

Cam kapıdan başka bir şey olmadan yüz yüze gelene kadar öne doğru bir adım attım. "Sayıyı bilinçaltıma kazımak için zaman dilimini bilerek tekrarlayıp duruyorsun. Öyle değil mi Piya?"

Piya duygusuz bir ifade takınmaya çalıştı ama çok geçti. İçindeki korkuyu ve en derin sırlarının açığa çıkmasından duyduğu endişeyi hissedebiliyordum.

Haklısın Prenses, senin küçük oyununu fark etmiştim. "Tekrar görüşmeyeli ne kadar zaman olduğunu biliyor musun?"

Piya'nın dudakları sanki bu retorik soruya cevap vermek ister gibi aralandı ama bunun yerine sessiz kalmayı tercih etti.

"On üç yıl, sekiz ay, bir hafta ve dört gün."

Piya'nın gözleri hiç kırılmıyordu. Teni solgunlaşmış, tek bir hareket bile yapmadan heykel gibi duruyordu.

"Sahildeki o geceden sonra," diye devam ettim, kendine gelmesine izin vermeden. "Hayatımdan çıkıp gitmeyi planlıyorsan

neden o kadar parayı bıraktığını anlayamıyordum." Ağzımdan çıkan her kelime, Piya'sız o günleri yeniden yaşamının verdiği sıcaklıkla doluydu.

O hayata bir daha asla dönmem.

"İlk başta, bana yatırım yaptığını düşündüm; belki de benimle birlikte olmadan önce kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Bir köpek gibi çalıştım, benim için istediğin her şeyi başarmaya kararlıyım. Tanınmaya başladım ve hatta beni nasıl bulacağını bilmen için mekandaki işimi birkaç ay daha sürdürdüm. Yine de sessiz kaldın ve bu beni sinirlendirmeye başladı. Aylar geçtikçe, bana ulaşmayı planlamadığın halde bana o parayı bırakma niyetine takılıp kaldım. Aylar yıllara dönüştü ve konuya olan takıntım daha da arttı. Takıntım arttıkça, daha da hırslandım... ve senden uzak durduğun için seni cezalandırmak istedim. Geçen her günü saydım, yıllarca beni esir aldığın gün sayısı kadar seni de esir alacağıma söz verdim. Nerede ve hangi durumda olursan ol, seni avlardım. Ölmüş olsan bile mezarını kazardım. Hiçbir şey, ölüm bile seni benden uzak tutamazdı." Jilet gibi keskin sözlerim bir bıçak gibi havayı kesip camdan yankılandı.

Saplantımın boyutuyla yüzleştğinde dünya durdu. Dediğim gibi, saklanacak hiçbir yer yoktu; ölümün kapısının arkasına bile, hele ki cam bir kapının arkasına saklanmak hiç yoktu.

Piya'nın sığ nefesleri, onun da bunu bildiğini söylüyordu. Yoğun ama melankolik bakışları benimkilerle kenetlendi. Avucunu, bizi ayıran terk edilmiş cam panele bastırdı.

Cam kapıdan kendi elimle onun elini yakaladım. Piya'nın nefesi, bariyerin ardından okşamayı hissediyormuş gibi kesildi ve soğuk yüzey bir şekilde sıcak hissettirdi. Ellerimizin camın ardından birleştiği yere baktım.

"On üç yıl, sekiz ay, bir hafta ve dört günün ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordum alçak sesle.

Piya bana ne söyleyeceğini, ne hissedeceğini bilmiyormuş gibi bakıyordu.

"Sensiz geçirdiğim 5000 geceye bedeldir."

Piya'nın sessizliği, sanki bu konuşmanın nereye varacağını anlamaya çalışıyormuş gibi belirsizlik kokusuyla doluydu.

"Seni bulmaya çalışırken 5000 gün geçtiğini fark edene kadar sensiz geçirdiğim her geceyi saydım. Kendime bir parti veriyordum, seni aradığım zamanı anmak için, buna bir anma partisi denebilirse. O gece beklediğim son şey, senin kapıdan içeri girmendi."

Piya'nın gözleri büyüdü, kelimeler beyninde yankılanırken gözbebekleri büyüdü. Ağzının kenarları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmaya başladı. Ben de yarım bir sırıtişla bakışlarımı camın ardından birbirine kenetlenmiş ellerimize indirdim.

"Söyle bakalım Prenses. On dört yıldır birbirimizi görmediğimizi düşünmemi sağlayacak kadar beni kandırabileceğini mi sandın?"

Gözleri dışarıdaki bahçeye kaydı, bakışlarımdan sıyrılıp aldatmacayı ortadan kaldıracak bir cevap aradı. "Seni kandırmaya çalışmıyordum. Sadece etrafı topluyordum." Piya'nın vücudu gergindi, ama dağılmak üzere olduğunu biliyordum.

Huysuz bir çocuğa gerçeği anlatır gibi iç çektim. "Hayır, anlatmıyordun. Hayatına neden geri döndüğümü merak ediyor ve izlerini örtmek için çaresizce çabalıyordun. Öyleyse neden bana nefesini ayırıp, yıllardır ruhunu ezen sırrı itiraf etmiyorsun?"

Piya'nın gözleri kocaman açılmış ve donuklaşmış, yüzü asıktı. "Axel, ben—"

"Söyle."

"Lütfen," diye yalvardı, gözleri dehşetle açılmış, sesi titriyordu.

"Saklanacak yer kalmadı, Piya. Zaten biliyorum ama senin söylemeni istiyorum."

Havada ağır bir korku kokusu vardı ama zamanı dolmuştu. "Yapamam."

"Söyle!" diye bağırdım.

Piya'nın yanakları kül rengine döndü, gözleri sanki hayatı emilmiş gibi boş bir bakışa dönüştü. "Poppy senin kızın."

5000 Gece Önce

Piya

"Hamilesin."

Korku omurgamı sardı. Doktorun sözleri şaka gibiydi ve esprili bir son bekliyordum. Esprili son gelmeyince, modern tıbbın ortaya çıkardığı sonuçlara hemen itiraz ettim.

"Hayır, değilim," dedim.

Tertemiz beyaz laboratuvar önlüğü giymiş doktor, burnunun üzerinde hafifçe duran siyah çerçeveli gözlüğünün ardından bana baktı. Omuz hizasındaki saçları gevşek bir topuzla arkaya doğru toplanmış, uzun boylu bir esmerdi. Mavi gözleri zekâyla karışık bir sempati havası yayıyordu. "Bu haber size kötü bir zamanda ulaştıysa özür dilerim," dedi nazikçe.

Kadın doğum uzmanı odayı okudu ve bunun pek de neşeli bir olay olmadığına karar verdi. Beni tebrik etmek yerine, doğum tarihime göre yaşımlı hesaplayarak doğum çizelgeme baktı. Yirmi bir yaş, törensel bir yaş sayılmazdı. Yine de anne olmak için çok gençtim, bu yüzden inkârı boynuzundan yakaladım.

"Hiçbir şey kötü zamanda başıma gelmeyecek çünkü kesinlikle hamile değilim."

Doktor iç çekti. Gününü yeni mezun bir üniversiteliye bilimi savunarak geçireceğini düşünerek uyanmamıştı. "Kan testleri kesin, Piya. Hamilesin."

"On yedi yaşımdan beri aşlanıyorum," diye itiraz ettim, "bu yüzden hamile kalmam imkansız." Kaderimin mühürlendiğini bilmeme rağmen, sarsılmaz bir güvenle konuştum. Hamile kalmayı reddedersem, bu bir şekilde yirmi birinci yüzyıl tıbbının belirlediği sonuçları altüst edecekti.

"Doğum kontrol iğneleri yalnızca %94 etkilidir. Randevular arasında gecikme olması, özellikle de iğnenin daha az etkili olduğu dönemde cinsel ilişkiye girilmesi durumunda, hamile kalma şansınız artar."

Gerçekleri inkar etmek giderek zorlaştıkça başım dönüyordu. Kahretsin. Son randevumu ertelememeliydim.

Milan'ın düğününden bu yana iki hafta geçmişti. Tüm zamanımı ailemin evinden çıkıp yeni daireme taşınmakla geçirdim. Bu süre boyunca Axel'la ilgili anılar aklımdan çıkmıyordu. Taşınma süreci başladığında ve beni oyalayacak hiçbir şey kalmadığında, doğru

kararı verip vermediğim konusunda şüpheyne düşmüştüm. Eğer Axel'dan uzaklaşmak doğru kararsa, neden bu kadar yanlış hissettiriyordu?

İçimdeki şeytanlara yenik düştüm ve onu bulmak için Hempstead Şatosu'na gittim. Tam harekete geçmeden önce kendimi durdurmak zorunda kaldım. Herkesin sözleri ve geçmişim, paylaştığımız o büyüü gecede şüpheyne düşürdü. Sen de benim kadar çok erkek tarafından yakıldıktan sonra, iyileri kötülerden ayırt etme yeteneğini sorgulamaya başladın.

İçsel çalkantılardan sonra aklıma daha kötü bir şey geldi; bir yabancıyla korunmasız cinsel ilişkiye girmiştim.

Axel bunu başka kadınlarla da sık sık yapıyor muydu?

O ana o kadar kapılmıştık ki prezervatif kullanmak anlamsız geliyordu. Aşırı derecede kendime zarar verici bir davranıştı - biliyorum - ama en azından iğneyi takmıştım. Yine de... Axel genel olarak mı duygusuzdu yoksa sadece bana karşı mı?

Korunmasız yatıp yatmadığını bilmiyordum ve acilen cinsel yolla bulaşan hastalık testi yaptırmam gerekiyordu. Temizsem, Axel için bir istisna olabilirdim, tıpkı onun benim için olduğu gibi ve belki de sonuçta umut vardı. Cinsel yolla bulaşan hastalık testlerimin sonuçları negatif çıkınca ve hâlâ o yabancıyı düşünmeden duramıyorsam, mekana geri dönerdim.

Axel'i aramak yerine bir doktoru aradım.

Cinsel yolla bulaşan hastalık testleri negatif çıktı; tesadüfen bir diğer test de pozitif çıktı. Axel'in o gece beni kaç kez becerdiğini düşünürsek, bu gerçekten sürpriz mi olmalı?

Cinsel yolla bulaşan hastalık testi yaptıklarında, olası bir hamilelik için kan testi de yaptılar. Şimdi keşke test yaptırmasaydım diye düşündüm, sanki inkar içinde yaşamak beni bu gerçeklikten bir şekilde kurtaracakmış gibi.

"Eğer bu senin üstesinden gelebileceğin bir şey değilse... seçeneklerin hakkında konuşabiliriz," dedi anlamlı bir şekilde.

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşturdum. Kürtajdan bahsediyor. Lanet olsun. Hamileliğin sonlandırılmasının balo gecesinden sonra gençlere özgü olduğunu hep varsayırdım. Benim yaşımda, işi ve yeni bir dairesi olan biri için tuhaf bir tercih gibi geldi.

Buraya nasıl geldim? Daha önce hiç karşılaşmadığım veya düşünmediğim bir durumdu bu.

Doktor çeşitli seçenekleri tartıştı ve annelik bana göre değilse diye kliniklere gitmem için broşürler verdi. Bu arada ben de ona boş boş baktım. Elim karnımın üzerinde, tenini okşuyordu. Hiçbir zaman üstün bir annelik içgüdüsüne sahip olmamıştım. Doğanın beni başka bir canlının sorumluluğuna vermesi sorumsuzluk gibi görünüyordu. Herkese göre perişan haldeydim. Başka bir insana bakmaktan ne anlardım ki? Böyle bir işe kalkışmam söz konusu bile değildi, öyleyse neden bu canlıyı korumakla görevlendirilmiştim? Başına bir şey gelirse sorumlu tutulacaktım. Korkunçtu... ama tuhaf bir şekilde güzeldi.

"G-görebilir miyim?"

"BT?"

"O..." İçimdeki minik varlığı tarif edecek kelimeyi ararken sesim kısıldı. Bebek çok resmi gelirdi ve kelimeyi kabul ettikten sonra farklı bir seçeneği değerlendiremezdim. Fetüs çok klinik geliyordu, bu yüzden karnımı işaret ettim. Onu geri dönüşü olmayacak şekilde etkileyecek bir karara varmadan önce içimde büyüyen varlıkla yüzleşmem gerekiyordu.

"Birkaç hafta içinde ultrason yaptırabilirsiniz."

Birkaç hafta çok uzaktaydı. "Ah, tamam. Ama... neye benzediğini nasıl bileceğim?" diye patladım.

"Ne demek istiyorsun?"

Bir kez daha karnımı işaret ettim.

"Küçük," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne kadar küçük?" Fetüsün boyutunu belirtmek için iki ince parmağımı kaldırdım. Başparmağım ve işaret parmağım neredeyse birbirine değiyordu, aralarında birkaç santim boşluk vardı. "Bu kadar büyük mü?"

Doktorun mavi gözleri neşeyle parladı ve dudakları seğirdi. "Daha küçük." Boyutu belirtmek için zarif parmaklarımı birbirine bastırdı, boşluk bırakmadı. "Fetüsler genellikle döllenme anında bir haşhaş tohumu büyüklüğündedir."

Parmaklarıma inanamayarak baktım. Bu kadar küçük bir haşhaş tohumu hayatımı nasıl bu kadar altüst edebilirdi?

Zihnimde beliren tek bir haşhaş tohumu görüntüsünü görmezden gelmeye çalıştım ama görüntü sürekli geri geliyordu. Minik, siyah bir haşhaş tohumu, hiç bitmeyen bir döngüyle yavaşça dönüyor, beni karnıma bakmaya zorluyordu.

Sen de böyle mi görünüyorsun, küçük haşhaş tohumu?

Endişe midemi burktu. En ufak, en narin ve son derece savunmasız haşhaş tohumu ellerime emanet edilmişti. Ailenin kara koyunu, her şeyi mahveden ve sürekli ortalığı kasıp kavuran ben. Göğsümün içi sıkıştı. Doğa bunu yaparak ne hata yaptıysa, onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. En önemlisi, küçük haşhaş tohumumu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Karnıma baktım, dehşete kapılmıştım. Adrenalin patlaması için bencil arzularımın peşinden gitmek yerine, başkasına iyilik yapmanın sorumluluğunu ilk kez o zaman hissettim.

"Piya?" diye dürttü doktor, uzun süren sessizliğimden endişelenerek. "Bunları istemiyor musun?" Broşürleri ona geri verdiğimde, alternatif seçenekler için başını salladı.

Güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Onlara ihtiyacım yok."

Anlayış ifadesi yüzünden silindi. "Sana başka bilgi vermemi ister misin? Sağlıklı bir hamilelik için ilk önerim doğum öncesi vitaminlerini alman. Ultrason randevunu da hemen alabiliriz. Bu randevular genellikle doluyor." Hamileyken yapılması ve yapılmaması gerekenleri sıralamaya devam etti. Dikkatlice dinledim, her durakladığında başımı sallayıp dinlediğimi gösterdim.

Bitirdiğinde titrek bacaklarımla ayağa kalktım. Aynı anda kapıya doğru yöneldik. Ben çıkmak istiyordum, o ise ellerini yıkamak için küçük bir lavaboya yönelmişti.

"Ah, ve Piya."

İyi doktora dönmeden kapının eşiğinde durdum.

"Tebrikler."

Kelimeyi duyunca donakaldım, ilk tepkimi düşününce şaşırdım. Lavabonun üzerindeki aynaya baktığımda mahcubiyetimin kaybolduğunu fark ettim. Aksine, arınmış gibiydim.

Kocaman bir dilim akçaağaç ballı cevizli turtaya ihtiyacım vardı. Yeni apartmanımın zemin katındaki 24 saat açık lokantada koşarken odaklanabildiğim tek şey hamilelik özlemimi gidermektir. Hamilelik özlemleri gebe kaldıktan bir hafta sonra başlamazdı; sadece cevizli turta istiyordum ve oburluğumu mazur gösterecek bir günah keçisine ihtiyacım vardı.

Cevizli turta düşünceleriyle o kadar meşguldüm ki, bar tezgahındaki gölgeli figürü neredeyse gözden geçiriyordum. Alacakaranlık pencereden içeri baktı ve adamın bir sürü evrakı incelerken ürkütücü ışıklarla kapladı. Tezgahın büyük bir kısmını dizüstü bilgisayar ve klasörleriyle ele geçirmişti.

Adamdan iki adım ötede aniden durdum.

Jay Ambani'yle tekrar karşılaşma hayallerim arasında bu en çılgınıydı. Bunu gerçek anlamda söylemiştim. Ağzım sulanarak bir dilim turta yiyordum ve üzerimde her zamanki gibi tıka basa doydüğüm bir kıyafet vardı: bol bir tişört ve esnek gri eşofman altı. Gözlerimin etrafı koyu halkalarla çevriliydi ve yıkanmamış saçlarım dağınık bir topuz halinde başımın üstünde duruyordu.

Bu arada Jay, mükemmelliğin ta kendisiydi. Vücuduna tam oturan koyu gri bir takım elbise giymişti. Saçları özenle taranmıştı, tırnaklarına kadar her yeri aynıydı. Parmak uçlarımda altındaki kirle kendi saçlarıma baktım.

Neden kendime daha iyi bakmadım?

Arkamı dönmeyi düşündüm ama Jay varlığını hissetmiş ve yukarı bakmıştı. Gözlerim kocaman açılırken, onunkiler ifadesiz kaldı.

Milan'ın düğününden beri, ailem Jay'e ulaşmam için beni teşvik etti. Ben onların ısrarlarını görmezden gelmiş, Axel faciasının acısını yüreğimde dindirmeye çalışıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, Jay beni huzursuz ediyordu. Ona ne diyeceğimi hiç bilemiyordum. Çekingen, resmi, insanın kendini sorgulamasına neden olan bir havası vardı. Onun yanında her zaman olgunlaşmamış bir aptal gibi gevezelik eder, ilgisini çekebilecek bir konu bulmaya çalışırdım. Oysa o, ailesi onu doğru yetiştirdiği için

sabırla dinlerdi. Bir kıza, sinir bozucu olsa bile, susmasını söylemezdi, sohbetten sıkılmış olsa bile belli etmezdi. Kesinlikle bir kızı seks sırasında boğmaz veya Axel ile yakın zamanda yaşadığım ahlaksızlıklara göz yummazdı. Hayır, bu Jay için çok kaba olurdu.

İçimden iç çektim.

O gün, Jay ve ben baş başa kalacaktık. Gitmeseydi, hayatımı altüst eden yabancıya değil, Jay'e odaklanacaktım. Jay, beni uygun bir randevuya çıkarmadan önce hamile bırakmak kabalık olacağı için korumacı davranacaktı.

Son yaptığım hatanın ayıp tarafı kıyafetimden okunuyordu. Bu, eski görücü usulü evlilik ihtimaline rastlamanın açık ara en kötü yoluydu. Kaçmak için çok geç olduğundan, tam tersini yaptım. Tezgaha doğru yürüdüm, yanındaki sandalyeyi çektim ve hiçbir açıklama yapmadan oturdum.

"Piya." Jay'in sesindeki sıcaklık, asi kıyafetim göz önüne alındığında beni şok etti.

"Hey," dedim uysalca, etrafa saçılmış evraklara dalgın dalgın baktım, sonra gözlerine baktım. "Bu hoş bir sürpriz."

Yavaşça başını salladı, gözleri yüzümde gezindi. "Yakınlarda çalışıyorum."

"Ah." Milan'ın düğününde saatlerce birlikte olmamıza rağmen bir daha hiç konuşmadık. Birbirimizi en son gördüğümüzde nasıl utanmadan flört ettiğimizi gündeme getirmek bana yakışmaz geldi. Bunun yerine, ipuçlarını ondan aldım ve sohbeti onun yönetmesine izin verdim.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" Omzunun üzerinden baktı ve East Village'in hareketli mahallesindeki restoran kapısından dışarı baktı.

"Benim dairem üst katta."

"Uygun. Her şeyin tam ortasında."

Jay, aynı çevrede büyümüş iki kişi için gayet uygun birkaç kibar soru sordu. Kusursuz sınıfı zahmetsizdi ve zarif tavırlarını her zaman sergilerdi.

Dadi benim de onun gibi biriyle evlenmemi isterdi, diye düşünmeden edemedim ve yenilgiyi kabullenmiş bir şekilde iç çektim.

Bu adamın bebeğine hamile kalsaydım, kocaman pasta dilimlerini mideye indirmezdin. O bir baba olmak için doğmuştu; sevgi dolu, besleyici, güvenilir, itimat edilir, istikrarlı bir kariyere sahip, sakın huylu. Her çocuk için mükemmel bir örnek teşkil ederdi.

Bu düşünce beni depresif bir girdaba sürükledi. Axel'in sahip olmadığı her şeydi bunlar. Axel aile değerlerinden ve çocuklardan nefret ediyordu. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bunu defalarca dile getirmişti. Axel'in küçük haşhaş tohumumu reddetmesi düşüncesi boğazımı düğümledi.

Axel'in bebeğine hamile olduğumu öğrendikten sonra, arabayla Chateau at the Hempstead'e gitmeyi düşünmüştüm. Midemde bir bulantı, içimde bir his beni durdurdu.

Bunun yerine, psikopatların çocuklarını sevip sevmeyecekleri konusunda kapsamlı bir araştırma yaptım. Psikopatların anonim olarak cevap verebileceği çeşitli platformlar vardı ve birkaçı da bunu yapmayı tercih etti.

İçlerinden biri, aynen şöyle dedi: "Hayır, çocuklarımı sevmiyorum, ama onları sevdiğime inandırıyorum."

Bir diğeri ise çocuklarını birer mülk olarak gördüğünü, istediğini yapabileceğini ve onlara diğer tüm mal varlıkları gibi baktığını söyledi.

Cevaplar beni derinden ürpertti. Haşhaş tohumu gibi kırılgan bir şeyi beslemek ve onu sevgiyle doldurmak gerekiyordu. Ama Axel benim küçük haşhaş tohumumu sevmezdi; bu onda olmayan bir özellikti. Axel, en fazla, beklentilerini karşılarsa onlarla gurur duyardı.

Ama onları asla sevmeyecekti.

Herkes onun gibi bir adamdan hamile kaldığımı öğrendiği anda - kağıt üzerinde, berbat eski erkek arkadaşlarımın birebir kopyası olan bir adamdan- ailem de beni hayatlarından çıkardı. Annemin bana defalarca yapmamamı söylediği tek şey buydu: O işe yaramaz oğlanlardan birinden hamile kalma.

Eh, bu kadar yeter. Ailemden dışlanacak ve kovulacaktım, üstelik bir aile kurmakla veya çocuğumu sevmekle hiç ilgilenmeyen bir adam yüzünden.

Jay konuşmaya devam ederken başımı sallamaya çalıştım, haşhaş tohumunun belirsiz geleceği beni endişelendiriyordu.

Jay bunu fark etti. "Seni hiç bu kadar sessiz görmemiştim," dedi aniden.

Endişelerini dağıtmak için ona güven verici bir gülümseme vermek istedim ama bunu başaramadım.

Jay tavrımdan şüphelenmiş gibiydi. "Her şey yolunda mı Piya?"

Başımı salladım, içimdeki ağlama isteğini bastırmaya çalıştım.

"Ne oldu?" Tutuklu sesi anlamlı bir şekilde kısık çıkıyordu.

Gözlerimi kırptırdım, bakışlarımı kaçırdım.

Jay ikilemimi anlamış olmalı. "Piya, ailelerimiz birbirini çok eskiden beri tanıyor. Beni hayatın boyunca tanıyorsun. Bana her şeyi anlatabilirsin. Başın dertteyse... yardım edebilirim."

Teoride Jay haklıydı; aynı Hint topluluğunda büyüdük. Ancak hayatlarımız paralel ilerliyordu. O benden büyüktü ve farklı bir çevredeydi. Yaş farkımız o kadar da büyük görünmeyene ve Jay bana ilgi göstermeye başladığında, ben Axel'a kaptırmıştım kendimi. Zamanlamayı hiç tutturamadık.

Yine de, bu adamı hayatım boyunca tanıyordum. Bu sırrımı ona emanet edebilir miydim? Jay gevezelik eden biri değildi ve son derece olgundu. Belki de bu karmaşadan kurtulmama yardım edebilirdi.

"Ciddi bir teklif mi bu?"

Başını kısa bir şekilde salladı, devam etmem için çekingen bir istekti.

"Hamileyim," diye patladım.

Jay şok olduysa bile, belli etmedi. "Sanırım daha fazlası var," dedi hiç tereddüt etmeden. Adam sarsılmaz ve özünde kararlıydı.

Başımı salladım ve günahlarımı sıraya dizmeye başladım.

Yemin edip vazgeçtikten sonra dövmeli bir kötü çocukla yattım.

Rutin doğum kontrol iğnesi randevularımı aksattığım ve korunma yöntemi kullanmadığım için onun çocuğuna hamile kaldım.

Ailemle aramı düzeltme umudumu neredeyse yitiriyordum çünkü bu son hatamı öğrendiklerinde beni sonsuza dek dışlayacaklardı.

Dev bir cevizli turta yemek için bu lokantaya girmiştim ve bunun hamilelikten kaynaklanan isteklere bağlı olduğunu düşünüyordum, ama durumun böyle olmadığını çok iyi biliyordum.

Jay'in ifadesi tüm bunlar boyunca nötrdü. "Bu adam... biliyor mu?" diye sordu sonunda.

Çekingen ifadem onun sorusuna cevap veriyordu.

"Bebeğin babasını iyi tanıımıyorsunuz ve onun niyetleri konusunda endişeleniyorsunuz" dedi, bunu bir sorudan ziyade bir ifade olarak dile getirdi.

Kendimi toparladım. "İyi biri olabilir," dedim diplomatik bir tavırla. Jay cevabımdan yeterince memnun kalmayıp bakmayı bıraktığını görünce, yenilgiyle iç çektim. "Onu pek iyi tanımıyorum," diye itiraf ettim. Gerçek buydu. Axel'da inkâr edilemez bir şey vardı ama tek bir kişiyle bir gece geçirmek, onun düşüncelerine erişmenizi sağlamıyordu.

İtirafımın ardından Jay'e şöyle bir baktım. Hiçbir şey. Hiçbir tepki yok.

"Kuyu?"

"Peki, ne?"

"Yabancı birinden hamile kaldığım için beni azarlamayacak mısınız? Ya da en azından bana yalan yanlış güvenceler vermeyeceksin."

Jay bana düşünceli bir şekilde baktı. "Düşünüyorum."

Düşünüyor musun? Bir kızın nasıl bu kadar sorun çıkarabileceğini düşünüyordum. Kaşlarımı çattım ama başka bir şey söylemedim. Garson yanıma yaklaştığında utanmadan iki dilim ballı cevizli tarta sipariş ettim. Jay, tartışmama fırsat vermeden garsondan bunu hesabına eklemesini istedi. Bunun dışında sessiz kaldı.

"Hâlâ düşünüyor musun?" diye bir süre sonra sordum, başını salladı. Turtayı yerken beni izledi. 50 kiloluk bir kızın iki büyük dilimi yiyebilmesinden iğrenmiş olsa da, evraklarını toplarken hiçbir belirti göstermedi.

Jay sandalyesine yaslanıp beni inceledi. "Tahmin etmen gerekirse, sence bu adam bebeğinin babası olmak ister mi?" diye sordu sonunda.

Axel'in Milan'ın düğününde çocuklara dik dik baktığı görüntüsü geldi aklıma.

Axel bu habere nasıl tepki verirdi?

İyi değil.

Kendisi için büyük planları vardı ve bir çocuk, DJ'liğin hızlı tempolu hayatına uymuyordu.

Teorik olarak Axel devreye girebilirdi, ama sonra ne olacak?

Geçmişteki tüm ilişkilerim gibi harika başlayabilir.

Daha da kötüye gidebilir... Geçmişteki tüm ilişkilerim gibi.

Hayat Axel'in istediği gibi gitmezse, kızgınlığı bir çocukla geleceğini mahvettiğim için bana yönelecekti. Bu, haşhaş tohumunun çocukluğunu keşfetmesine fırsat vermeden mahvedecekti. Bu düşünceyle içim düğümlendi, kollarım içgüdüsel olarak belime dolanırken panikledim.

İçimde küçük bir yaratık vardı. Daha doğmamış olmaları acınasıydı, bense onları hayal kırıklığına uğratiyordum. Yutkundum, titreyen parmaklarımı sakinleştirmek için derin nefesler aldım.

Jay aniden titreyen ellerimi kendi ellerinin arasına aldı, güçlü tutuşu parmaklarımın titremesini engelledi.

Güven verici dokunuşunun beklenmedik yumuşaklığı, dudaklarımdan bir iniltinin dökülmesine neden oldu. Jay ifadesiz bir adamdı ve daha önce kimseyi rahatlatıldığını görmemiştim. Bana hiçbir şey borçlu değildi, hele ki nadir duygu gösterilerini bana harcaması hiç önemli değildi.

Jay elimi sıkıca tutarken sessizliğini korusa da, sessizliğindeki gücü ilk kez o zaman hissettim. Kelimelerle ifade edilemeyen bir güç vardı.

Jay'in sessizliği bozması birkaç dakika sürdü. Bunun, nefesimin düzene girmesi ve titrememin azalmasından kaynaklandığını anladım.

"İyi misin Piya?"

Başımı salladım. "Önceki sorunuza cevap vermek gerekirse," dedim sessizce, "tahmin etmem gerekirse, söz konusu adamın baba olmaya hiç niyeti yok. Onu pek tanımıyorum ama..." Ağlamamak için dudağımı ısırdım.

Bir gece beni şeytanın inine doğru sürüklemişti. Kendimi ne kadar kurtarmaya çalışsam da, bir doğa gücü beni Axel'a geri çekiyordu. Şimdi, bizi ömür boyu birbirimize bağlayacak bir şey vardı. Ancak bunun haşhaş tohumunun çıkarına olup olmadığını bilmiyordum.

"Ya bebeğin babası olmak zorunda değilse?" diye sordu Jay yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Bunun için çok geç, sence de öyle değil mi?"

"Ya ailenizin gözüne girmenin bir yolunu bulsaydınız, çocuğunuzu aranızda gelip gelmeyeceği belli olmayan bir yabancıyla büyütmek konusunda endişelenmenize gerek olmasaydı ve yine de bebeğiniz için istikrarlı bir babanız olsaydı?"

"Aa, bu çok eğlenceli bir oyun." Ellerimi çırpıttım. "Bir tane deneyeyim. Ya bir milyon dolar kazanıp sonsuza dek yaşayıp uzaya seyahat edebilseydin?"

Jay gözlerini devirdi. "Milyonlarca dolarım var ve abartıldığı kadar değil. Genç yaşta ölmeyi planlıyorum ve uzaya çoktan gittim."

Geri çekildim. "Öyle mi?" Kahretsin, Jay benim hiçbir şey bilmediğim bir hayat yaşamıştı.

"Başka zaman konuşuruz. Alay etmeden dinlemeye hazır mısınız?"

Gözlerimi kapattım, ses tonu beni yere indirdi. Jay, devamında bir fikri olmasa bu öneriyi yapmazdı.

"Sen kabul ettiğin sürece bütün sorunlarına bir çözümüm var."

"Neyi kabul ediyorum?" diye sordum.

"Benimle evlenmeyi kabul et."

Beynim kavrayamadan bedenim tepki verdi. Tezgahın kenarına tutundum, başımı geriye attım ve karnımı ağrıtabilecek kadar şiddetli bir kahkaha attım.

Jay, iğrenç kahkahamın dinmesini sabırla bekledi. İfadesi ciddiliğini koruyunca, ağzımı kapattım. Gerçek beni sardı. "Ciddi olamazsın."

"Benim," dedi sadece.

İki basit kelime zihnime dank edince gözlerimi kırptırdım. Teklifini nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Aynı çevrede büyümüş olabiliriz ama aramızda hiçbir zaman özel bir bağ, arkadaşlık veya bu teklifi hak edecek özel bir bağ oluşmadı. Beni bu beladan kurtarmak için neden bu kadar uğraşsın ki?

Yine de Jay kendinden emin görünüyordu. Hamile bir kadınla evlenme veya başka bir adamın çocuğunun babası olma ihtimali onu korkutmuyordu. Hiç tereddüt etmiyordu. En ufak bir kararsızlık belirtisi bile göstermiyordu.

Şaşkın bakışlarım, dile getirilmeyen soruyu ele verdi. "Hep baba olmak istemişimdir," diye cevapladı basitçe.

Alaycı bir tavırla "Seni kimse durdurmuyor. Sen Hint Bekârı'nın kralı gibi değil misin?" dedim.

"Hint ne?"

Alt dudağımı ısırdım. "Şey... Yani demek istediğim... annemin... bizi konuşturmaya çalışmasının hikayesi..."

Gülümsemi. "Evet, Piya. Farkındayım. Annen pek de incelikli biri değildi."

"Sen..." Elimi sallayarak mükemmel vücudunu, mükemmel yüzünü, mükemmel kıyafetlerini ve mükemmel saçlarını işaret ettim; bunun anlatmak istediğimi anlatmaya yeteceğini varsayarak. "Çocuğunu doğurmak için herhangi bir kadına sahip olabilirsin. Yani, kelimenin tam anlamıyla herhangi bir kadına."

"Keşke her şey bu kadar basit olsaydı."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Evet, zengin ve yakışıklı bir bekar olmanın, kapınıza dayanmış kadınlar varken zor olduğunu duydum."

Sırıttı. "Bu kesinlikle dayanılmaz."

"Hiç şüphem yok." İkimizin de gülümsemesi kaybolduktan sonra bir an onu izledim. "Neden önceden var olan bir hamilelik rahatsızlığı olan bir kadınla evlenmeye kalkışıyorsun?"

"Biyolojik bir çocuğa sahip olmam söz konusu değil."

Dudaklarım aralandı ve Jay'e boş bir bakış attım.

Gülümsemesi kaybolmadı, ama biraz hüzünlü bir hal aldı. "Babam hasta."

Konuşmanın beklenmedik şekilde yön değiştirmesi karşısında kaşlarımı çattım. Hayatının ince ayrıntılarını bilecek kadar yakın değildik ama Jay'in babası toplumumuzda bir mirastı. Ciddi bir şey olsaydı duyardım. Yine de sordum. "Ciddi bir şey mi?"

Konuyu açmasının sebebi gecikmiş endişem değildi. Jay dalgın dalgın başını salladı. "Milano'nun düşününden ayrılmamın sebebi buydu. Baba'nın durumu kötüye gitti."

Bu nasıl mümkün olabilir? "Ama babanın hasta olduğuna dair hiçbir şey duymadım."

"Çünkü çoğu insan bilmiyordu. Biz öyle olmasını istedik." Beni dikkatle süzdükten sonra evraklara tekrar baktı. "Birkaç yıl önce

Baba'ya nadir görülen bir genetik hastalık teşhisi kondu. Adı ailevi ALS. Genetik bir rahatsızlık."

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. ALS'yi daha önce duymuştum ve ölümcül olduğunu biliyordum. Özellikle ölümle sınırlı karşılaşmalarım varken bu haberi duymak sarsıcıydı. Ancak, aklımın bir köşesinde daha rahatsız edici bir şey kemiriyordu. "Bir dakika. Babanıza genetik bir bozukluk teşhisi konduysa, bu sizin de risk altında olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Başını salladı. "Ne şanslıyım. Aile mirasını devam ettirebilirim."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Ailem, beklenmedik hamilelik ve ballı cevizli turta düşüncelerim neredeyse yok oldu. Sorunlarım, onun ifşaatlarıyla kıyaslandığında önemsizdi.

"Jay, çok üzgünüm. Bu korkunç." Soruyu nasıl soracağımı bilemediğimden, yumuşak bir sesle sordum: "A-sen de aynı şekilde etkileneceğinden emin misin-"

Sözümü bitirmeme fırsat vermeden sözümü kesti: "Hayır. Ailevi ALS, ALS'ye yakalanma konusunda yüzde elli genetik yatkınlığınız olduğu anlamına gelir. Eğer öyleyse, evet, ölümcül."

Yüreğim sızladı. Daha fazlasını dürtmek istedim ama dilimi ısırdım. Jay, çekingenliğini anladı ve açıkladı.

"Baba'ya teşhis konulduktan sonra, hastalığı çocuklarına geçirme riski olup olmadığını anlamak için bir test yaptılar. Meğerse risk varmış, ama gelecekte ALS olup olmayacağımı belirlemenin bir yolu yokmuş." Jay başını salladı. "Belki de bilmesem daha iyi. Pozitif çıkarsam, korkunç bir ölümden başka bir şey beklemezdim. Alternatif olarak, beni yakalayabilecek bir hastalık için omzumun üzerinden bakmamak rahatlatıcı olurdu. Kendime sürekli hayatımdaki en sağlıklı halimi hissettiğimi ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. İnkâr içinde yaşamak günlük bir mücadeleye dönüşüyor."

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. Kahretsin, bu çok ağırdı.

"Durumunu kimse bilmiyor" diye de ekledi.

Hemen başımı salladım ve ona sırrını asla ifşa etmeyeceğime dair güvence verdim.

"Şirketimin hissedarları veya yönetim kurulu üyeleri genetik bir rahatsızlık olduğunu öğrenirlerse, beni risk altındaki CEO olarak değerlendirip görevden alınmamı isterler," diye açıkladı Jay. "Baba

hastalandıktan sonra görevi devraldım. Hayatım boyunca şirketteydim ve Baba emekliliğini açıkladıktan sonra kolayca kabul edilebilirdim. Baba'nın ALS'sini duyurmayı planlıyoruz, ancak genetik olduğunu ve bana geçebileceğini öğrenirlerse... işte, siz bilirsiniz."

Anlayışla başımı salladım.

Jay'in babası Ari Ambani'nin iki varlıklı kız kardeşi ve bir erkek kardeşi vardı. Jay'in amcaları ve teyzeleri aracılığıyla altı ila sekiz, hatta belki daha fazla kuzeni vardı. Çeşitli Pujalarda onlarla karşılaşmalarım bende sıradan izlenimler bıraktı. Jay gibi iş ahlakı sınır tanımayan kişilerle aynı soydan geldiklerini öğrenmek beni şok etti. Kuzenlerinden hiçbiri uzun bir iş günü geçirmek ve zamanını partilere ve diğer çıkarıcı uğraşlara bölmek istemiyordu.

Beceriksizliklerine rağmen hırsları sınırsızdı. Jay'de herhangi bir zaaf görürlerse, rütbeleri tırmanıp pozisyonu ele geçirebilmek için onu görevden almaya çalışırlardı. Sonuçta şirket için zararlı olsa bile, herkes kral olmak istiyordu. Nitelik eksiklikleri krallığı ne kadar etkilerse etkilesin, insanlar özünde bencil, çıkarıcı ve benmerkezciydi. Jay'in krallığın anahtarlarını böyle insanlara teslim etmek istememesini suçlamıyordum.

Önceden var olan servet, kuzenlerinin kişisel gelişimini sekteye uğratmıştı ve Jay'in gözetimi olmadan Ambani Corp'u batıracaklarından hiç şüphem yoktu. Akbabaların, mirasınıza saygı göstermek yerine hayatınızın emeğini heba etmeye hazır olmaları moral bozucu olmalı.

Jay de rahat bir nefes aldı, muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu. "Bu şirketi büyükbabam kurdu. Baba halka açılmayı başardı ve ben de bir üst seviyeye taşdım. Tamamen aile temelliyiz ve şirketin nesiller boyu ailemde kalması gerekiyor. Bu yüzden Baba, şirketin bizde kalması için beni evlenip çocuk sahibi olmaya teşvik ederdi."

Hiçbir şey söylemedim.

"Uzun bir ömür yaşama şansımın yüzde elli olduğunu öğrendikten sonra-" Jay içkisinden bir yudum aldı, "tüm hayatımı çocuklarıma aktaramayacağım bir şeye adadığımı fark ettim."

"Hâlâ çocuk sahibi olabilirsin," dedim otomatik olarak.

"Yani bu kabusu masum birine mi aktaracağım? Ya bir çocuğu ölüme mahkûm edeceğim ya da ölümden endişe eden bir hayatı.

Hayır, teşekkürler." Sesindeki acıyı ya da çocuklara zarar verme konusundaki eşi benzeri görülmemiş korkusunu özlemedim.

"Ama bu kesin bir ölüm cezası değil," diye mırıldanmadan edemedim. "Yarı yarıya bir ihtimal olduğunu söyledin. Başına hiçbir şey gelmeyebilir ve yine de hedeflediğin her şeyi başarabilirsin. ALS'ye yakalanan çoğu insan, bunu hayatlarının ilerleyen dönemlerinde yaşar."

"Piya, ben pek genç sayılmam," diye belirtti.

"Otuz sekiz de pek yaşlı sayılmaz," diye karşılık verdim. "Hayatın nasıl ilerleyeceğini tahmin etmenin bir yolu yok. Bildiğimiz kadarıyla, asla etkilenmeyeceksin ve korku yüzünden tüm hayatını kaçırmış olacaksın."

"Ya da bitiremeyeceğim bir işe başlayarak başkasının hayatını mahvedeceğim." Jay başını salladı. "En büyük pişmanlığım, kurmak için bu kadar çok çalıştığım bu şirketin lanet olası kurtlar tarafından paramparça edilebileceğini fark etmek." Jay'in tutkuyla konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Bu sadece onun için bir şirket değildi; ailesinin mirasıydı. "Baba'nın bana yaptığı gibi, benim de devralabileceğim çocuklarım olacağını hep varsaydım. Teşhislerini öğrendiğimde-"

Derin bir iç çektim. "Hastalığı hakkında yalan söyledin, durumu anlayana kadar kendine daha fazla zaman kazandırmak için."

Kısa bir baş sallama.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yani herkes yanlış bilgilendirilmişti? Hint Bekârlar yarışmasına katılmıyor veya evlenmeye çalışmıyordun, öyle mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Geçmişte istediğim bir şeydi ama Baba'yı öğrendikten sonra artık emin değildim."

Başımı iki yana sallayıp kendi kendime güldüm. "Milano'nun düğününde benimle flört ettiğini sanıyordum çünkü benimle ilgileniyordun."

Kelimeler ağzımdan kusmuk gibi çıkar çıkmaz kulaklarım yandı, gülümsemesi ise içtenliğini korudu. Korkunç bir ölüm cezasıyla karşı karşıyayken bu kadar neşeli olabilmesine şaşırdım. Tam benim tarzım bir adam.

"Ben vardım, hâlâ da varım" diye ilan etti.

Jay kendini ortaya koymuş olsa da, utanarak gözlerimi kaçırdım. Haklıydım. Jay o gün gitmeseydi, her şey farklı olurdu.

"Ama sonra belki de işler ilerlemezse en iyisi olacağını düşündüm. Senin... her şey hakkında ne hissedeceğini bilmiyordum."

Jay'in beni hiç aramamasının sebebi bu mu?

"Peki neden bu ani evlilik merakı?" diye sormadan edemedim.

"Çünkü bu benim bir aileye sahip olmam için tek şansım olabilir," diye hemen cevap verdi.

Sesindeki samimiyet karşısında donup kaldım.

"Bu çocuğu doğurmaya kararlısın ama bu bebeğin babasına güvenmiyorsun. Oysa evlenmeden bu bebeği doğurursan her şeyini kaybedersin ve çocuğunun büyükanne ve büyükbabasıyla, kardeşinle veya hayatındaki herhangi biriyle hiçbir ilişkisi olmaz."

Göğsümdeki acı patladı. Çocukken Dadi'ye çok yakındım. Ancak, küçük haşhaş tohumunun asla bir dadisi olmayacaktı çünkü Zaina Mittal'ın şu anki durumumda bebeğimi kabulleneceği bir dünya göremiyordum.

"Hayatınızdaki herkesi kaybetmek istemiyorsanız, evlenip meşru bir baba edinmelisiniz," diye açıkladı Jay. "Benimle aynı kökenden biriyle evlenmem gerekiyor ve kendi çocuklarımla babası olmak istemiyorum. Evlat edinme veya taşıyıcı annelik de yapamam. O kurulun ne kadar dar görüşlü olduğunu biliyorsunuz."

Başımı salladım.

Her Hint ailesinin değerleri, tıpkı diğer kültürler gibi farklılık gösterir. Benimki gibi aileler, eğitimli ve bizimle benzer bir sosyal hiyerarşiden geldiği sürece, ırk veya din dışından biriyle evlenmemi umursamazdı. Oysa Jay'in ailesi gelenekseldi. Ambani klanında hiç kimse aynı inanç ve geçmişe sahip olmayan biriyle evlenmemişti.

Aynı kural evlat edinme ve taşıyıcı annelik için de geçerliydi. Benim ailemde bu büyük bir sorun olmasa da, onun ailesinde bir damgaydı. Aile üyelerinden oluşan şirketinin yönetim kurulu, Jay'den sonra "varis" in diskalifiye edilmesine dair en ufak bir işaret bile olsa, her adımda buna karşı çıkardı.

Evlat edinme ve taşıyıcı annelik ortaya çıkarılabilirdi, oysa... "Bu çocuktan kimse haberdar değil, babası bile," diye mırıldandım, teklifinin ağırlığı içime sinmeye başlamıştı.

Başını salladı. "Çocuğunuz için güvenlik istediğinizi hissediyorum. Benimle evlenirseniz, buna sahip olursunuz ve aileniz mutlu olur. Sizce bu adam tekrar filme döner mi veya çocuğunun hayatının bir parçası olmaya çalışır mı?"

"Yirmi iki yaşında ve ünlü bir DJ olmayı hedefliyor."

Jay gözlerini devirdi. "Yeterince konuştuk. Benimle evlenirsen, ikimizin de sorunları ortadan kalkar. Bunu birlikte başarabiliriz."

"B-ben... Jay, bunu yapmana izin veremem. Başka bir adamın çocuğunu mu büyüteceksin?"

"Kendin söyledin; Milano'nun düğününden aniden ayrıldıktan sonra o adamla tanıştın. Gitmeseydim hamile kalmazdın. Bu çocuğun varoluş sebebi benim. Babasına henüz söylemedin, o da çocuk sahibi olmakla ilgilenmiyor. Bu arada, çocuk istiyorum ama kendi çocuğum olmasın. Sonra karanlık bir 24 numaralı kafede birbirimize rastladık."

"Kirli değil. Ballı cevizli turtalarını denedin mi?"

"Tatlıyı sevmiyorum."

"Sen bir sosyopatsın." Yargılayıcı olmak istememiştim ama ancak normal duygulardan yoksun bir adam cevizli turtalara karşı koyabilirdi.

Jay endişemi umursamadı. "Söyle bakalım, kaderin hayatında daha önce hiç bu kadar kusursuz bir şekilde önüme geçtiği oldu mu?"

Axel'in bir resmi geldi aklıma ama hemen attım. Neden oraya gideyim ki? Büyük hayalleri olan bir adamdı, kapısına hamile olarak gelip onları boğacağım hayaller. Üstelik, Axel'in bebeğini doğurmak için hayatımdaki herkesle bağlarımı koparmam gerekecekti. Jay'in bebeğini doğurmak için aynı kurallar geçerli olmayacaktı. Eğer Axel öncekiler gibi bir pislik çıkarsa, haşhaş tohumu ve ben dünyada yapayalnız kalırdık.

Jay'in teklifi açıktı. Bu anlaşmanın masada olmasının tek sebebi Axel'in bundan haberi olmamasıydı. Bu dünyada başka kimse gerçeği öğrenmediği sürece, Jay bana her şeyi verecekti. Sevgi. Aile. Gelecek. İstikrar.

"Hayır, kader hayatımda daha önce hiç bu kadar kusursuz bir şekilde önüme gelmemişti," diye itiraf ettim kısık bir sesle. "Yine de senin başkasının bebeğini büyütmene izin vermem içime sinmiyor."

"Neden? Bu benim seçimim." Bana kararlılıkla baktı. "Bir çocuğa belirsizliklerle dolu bir hayat lanetlemiyorum ama aynı zamanda bir aile de istiyorum. İşte karşınızda, çoktan yola çıkmış bir aileyle."

Sözleri beni hiç beklemediğim bir şekilde şaşkına çevirdi. "Yanlış hissettiriyor. Sanki seni tuzağa düşürüyormuşum gibi."

Son kelimeyi ağzımdan çıkarmadan önce tekrar elimi tuttu. Jay'de o kadar açık, o kadar özgün bir şey vardı ki, ondan kurtulamadım.

"Sorun ne biliyor musun? Seni benimle evlenmeye ikna etmeye çalışıyorum, genç yaşta ölebileceğimi ve seni genç bir dul olarak bırakabileceğimi bile bile. Bir aile kurma şansımı kaçırdığımı sanıyordum ve şimdi, kendimi defalarca yakın hissettiğim, sağlayabileceğim her şeye muhtaç bir kadın görüyorum. Seni ne kadar riske attığımı bilerek durumdan faydalaniyorum. Bu durumdaki sorun bu. Beş yıl içinde ölmüş olabilirim ama baba olmanın ve kendi ailemi kurmanın nasıl bir şey olduğunu bilerek ölmek istiyorum."

Hamilelik hormonları beni buna zorladı. Gözyaşlarına boğuldum, o da gözyaşlarımı silmek için uzandığında bile. Jay için de kendim için de ağladım ama hiçbir işe yaramadı.

"Bunların hepsi çok boktan."

"Yoksa her şeyin olması mı gerekiyor?"

Bu kadar kasvetli bir durumda nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? "Ne dediğini bilmiyor musun?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Evet de Piya. İstediğim her şey buydu ve sen de bana, benim sana ihtiyacım olduğu kadar ihtiyaç duyuyorsun."

Kendime acıyarak güldüm. "Bana ihtiyacın yok. Sayısız seçeneğin var."

"Şimdi mi?" diye sordu kuru bir sesle.

"Evet!" diye ısrar ettim. "ALS hastası olabilirsin ya da olmayabilirsin, toplumumuzdaki her kadın seninle evlenmek için can atıyor."

"Seçeneklerim düşündüğünüz kadar sınırsız değil."

Ona ikna olmamış bir şekilde baktığımda, ağır silahlarını çıkardı. Matematik dehası Jay, bana sayıların yardımıyla durumu açıklamaya karar verdi. "Amerika nüfusunun yüzde birinden azı Kızılderili."

"Bu yüzden?"

"Yani... Amerika'da yaklaşık iki buçuk milyon Hintli yaşıyor ve bunların yarısı kadın."

Bir anda anladım. "Bu, evlenmek için bir buçuk milyon kadın arasından seçim yapabileceğin anlamına geliyor."

Başını iki yana salladı. "O kadar çabuk değil. O bir buçuk milyon kadından, halihazırda evli olanları da hesaba katmalıyız."

Ah. Haklısın. "Pekala. Diyelim ki yarısı evli," diye araya girdim ve Jay'in mükemmel kadını bulmak için bir matematik oyunu oynayarak duygusal karmaşadan kendimi uzaklaştırdım. "Dörtte biri çocuk veya yaşlı. Kaçınıcı sıradayız?"

"Üç yüz bine yuvarlayalım."

"Yarısı muhtemelen nişanlıdır, erkek arkadaşı vardır veya başka bir nedenle müsait değildir."

Başını salladı. "Şimdi yüz elli bindeyiz. Yüz elli bin kişiden, söz konusu potansiyel kadın New York veya Chicago'da yaşamalı ya da en azından iki şehirden birine taşınmaya istekli olmalı."

Haklıydı. Karargahları o şehirlerdeydi. "Diyelim ki elli bin kişi zaten bu şehirlerden birinde yaşıyor veya güzel yüzünüz için taşınmaya hazır."

Gözlerini devirdi.

"Seçilebilecek oldukça büyük bir havuz var," diye belirttim.

"Henüz bitmedi. Elli bin kişiden mutlaka bizimki gibi ailelerden olması gerekiyor. Daha azı kabul edilemez."

Ne demek istediğini anlamıştım; eski zengin. Ailelerimiz yeni zengin olan herkesi reddederdi. Yenilgiyle iç çektim. "Bu, en üstteki yüzde birlik dilim dışında herkesi elemiş oluyor."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Beş yüz kadın."

"Vay canına." Sayıları azdı. İnsan sadece beş yüz kadın arasından ruh eşini nasıl bulabilirdi ki?

"Üstelik," diye ekledi. "Söz konusu kadını çekici, alımlı ve tercihen iyi biri olarak bulmam gerekiyor." Kaşını anlamlı bir şekilde kaldırdı, beni gülümsetti ve başını salladı.

Jay eğildi ve anlamlı bakışlarıyla beni süzdü.

"Ve eğer hamile kalmış olsaydı ve bu durumdan haberi olmasaydı harika olurdu. Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Benimle," diye patladım. Aman Tanrım, az önce matematiği didik didik ettik ve haklıydı.

Ben Jay'in tek çözümüydü, o da benim tek çözümümdü.

"Bunu gerçekten düşünüyor muyuz?" diye sordum, başım dönüyordu. Ailelerimizi, arkadaşlarımızı ve tüm dünyayı kandırmayı planlıyorduk. Asla bahsedemeyeceğimiz, insanların öğrenme riskini de göze alamayacağımız bu iğrenç sırı.

"Bebeğiniz için istediğiniz her şeye sahip olabileceğiniz ve ailenizi de koruyabileceğiniz başka bir çözüm görüyor musunuz?"

"Ama ben zaten birkaç haftadır hamileyim. Telefonlarının bir takvim uygulamasıyla geldiğini biliyor muydun? İnsanların tek yapması gereken, evli olduğumuz ayları ve doğumdan önce hamile kaldığım ayları saymak."

Gözleri yüzümde gezindi. "Öyleyse hemen evlenelim. Samimi bir şey; diyelim ki beş yüz davetli."

İçtiğim su boğazıma kaçtı, pipet dudaklarımın yanında sallanıyordu. Beş yüz misafir mi?

"Senin doğumun başlamadan önce Chicago'ya taşınacağız," diye devam etti. "Biz burada olmazsak kimse bu konuyla ilgilenmez ve daha sonra erken doğan bir bebeğimiz olduğunu duyururuz."

Aman Tanrım, neden bu kadar eğleniyordum ki? "Herkes çözecek. Bunu asla başaramayacağız."

"Yapacağız," diye cevapladı en ufak bir şüphe duymadan. "İnsanlar bilinçaltı mesajlara şaşırtıcı derecede duyarlı. Belirli bilgileri tekrarlamaya devam edersek, örneğin bebeğin prematüre olması ve olası gebe kalma tarihi konusunda onları şaşırtmamız gibi, bunun doğru olduğuna inanacaklar."

Parmaklarımı şakağıma bastırdım. Sürpriz bir hamilelikten sahte arzulara, ardından da evlilik teklifine geçmiştim. Son yirmi dört saatte çok şey olmuştu. "Düşünmem gerek."

"Öyleyse, bir düşün. Bütün gece düşün ve yarın sabah bana bir cevap ver."

"Yarın?"

"Bunu yapacaksak hızlı hareket etmeliyiz."

Bildirisinden sonra ikimiz de konuşmadık, sonunda dostça bir kucaklaşmayla ayrıldık ve Jay ertesi gün cevabımı almak için

geleceğine söz verdi.

Ay sonunda Piya Ambani Hanım oldum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sunmak

Piya

"BİLİYOR MUYDUN?" DİYE SORDUM AXEL'A CAM BÖLMENİN ARDINDAN. SIRTIMI kapıya yaslayıp yere oturdum ve kendimi toparlamak için ciğerlerimi havayla doldurdum. Gözlerim düştü ve kollarım ağırlaştı.

"İlk başta hayır. Ambani izlerini iyi sakladı; bunu kabul ediyorum."

Axel, sırtı bana dönük, aynı basamaklı kapıya yaslanmış bir şekilde camın diğer tarafında oturuyordu. Aradaki cam, sırtlarımızın birbirine değmesi gereken yerden bizi ayırıyordu. Axel'a yaslanma düşüncesi rahatlatıcıydı ama artık buna katlanamıyordum.

"Döllenmeden sonraki haftaların kayıtları mucizevi bir şekilde iyi tutulmuştu. Poppy her açıdan prematüre bir bebek gibi görünüyordu. Ama onunla tanıştıktan sonra... asosyal kişilikler genellikle genetikdir. Babam da öyleydi."

"Nasıl teyit ettin?" diye merakla sordum.

"İlk öğle yemeğimizi yedikten sonra Poppy'nin okul hemşiresine gittim. Dosyada bulunan kan örneğini alıp DNA testi yaptırmayı için Levi'ye verdim."

Göğsümde bir kahkaha koptu. Elbette öyleydi. Öğle yemeğinden çıktıktan sonra takipçimin beni kovalamasının neden beş dakikadan fazla sürdüğünü şimdi anlıyordum.

"Bana söylemeliydin," dedi diğer taraftan.

"Poppy için seninle birlikte olmak doğru bir karar olmazdı," diye dürüstçe cevap verdim.

"Doğru ya da yanlış, bu senin vereceğin bir karar değildi," diye tısladı Axel.

Axel'a son bir kez bakmak için başımı yana eğdim ve manzarayı hafızama kazıdım. Axel, pazılarındaki sanat eserlerini sergilemek için kolları hafifçe kıvrılmış, nefes alan yakalı bir gömlek giymişti. Haki şortu ve yazlık ayakkabılarıyla, Abercrombie Fitch modelinin kötü çocuk 2.0 versiyonu gibi görünüyordu.

"Chateau at the Hempstead'den ayrıldıktan sonra seni hiç unutmadım," diye fısıldadım, neredeyse kendi kendime konuşuyordum. "Hamileliğimi öğrenmeden önce, sanki seninmişim gibi hissettiğim için seni bulmayı düşündüm. Hamileliğimi öğrendikten sonra ise sanki onunmuşum gibi hissettim. Her kararında onun geleceğini, ihtiyaçlarını düşünmek zorundaydım, o benim önceliğimdi. Test sonucum pozitif çıkmadan önce seni bulup yeni bir liste yapıp maddeleri tek tek işaretlemek istedim. Paraşütle atlamak istiyordum. Seninle hareket halindeki bir trenden atlamak istiyordum. Test sonucum pozitif çıktıktan sonra, artık bunları seninle yapamazdım. Annesi olacaktım ve rolüm buydu. Seninle onun arasında seçim yapmak zorundaydım. Onu seçtim. Bu onun için doğru karardı çünkü Poppy dünyanın sunabileceği her şeyi hak ediyordu."

Dişlerini sıkarak tartışırken sözlerindeki ateşi duyabiliyordum: "Seçmek zorunda değildin. Çok çalışır ve ikinizin de geçimini sağlardım."

"Konu o değildi. Onun en çok ihtiyaç duyduğu şeyi, yani sevgiyi, sen yapamadın."

Axel alaycı bir tavırla güldü. "Benim gibilerin sevemeyeceğini mi sanıyorsun? Yanılıyorsun. Biz de sevebiliriz."

Sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi, Axel başını eğdi ve gözlerimin içine baktı. Dudakları ince bir çizgi halindeydi, koyu gözleri

erimiş lav gibi ipeksiydi.

"Sevdiğimiz kişi konusunda seçiciyiz," dedi çenesini sıkarak.
"Geleneksel anlamda sevemeyebilirim ama şunu bil Piya, seni çok seviyorum. Adımı senin için değiştirecek kadar seviyorum. Hedeflerimi senin için değiştirecek kadar seviyorum. Hayatımın yönünü senin için değiştirecek kadar seviyorum. Olduğum her şey, her molekülüm, sana olan aşkım tarafından tüketiliyor. Seni o kadar çok seviyorum ki, bu yüzden bana sevemeyeceğimi söyleme."

Kalbimin düzensiz atışları kaburgalarımın şiddetle çarpıyordu. Her darbenin vücudumda yankılanıp etrafımızdaki havayı sağır edici bir sesle salladığını sayabiliyordum.

Axel'in asla söyleyeceğini düşünmediğim sözler beni çok etkiledi, hatta hayrete düşürdü. Yine de gerçekleri değiştirmede.

Hüzünle gülümsedim. "Beni sevemeyeceğini söylemedim," diye fısıldadım. "Onu sevemezsin."

Axel diğer tarafta sessizdi. Sözlerini yalanlamadı ve benim de yalanlamasına ihtiyacım yoktu. Bunun yerine, "Ona benden bahsettin mi?" diye sordu.

Başımı salladım, dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. Jay ve ben, Poppy'yi dokuzuncu yaş gününden sonra karşılayıp ona kökenini anlattık.

Poppy fazlasıyla zekiydi. Büyükbabasının ALS'den vefat ettiğini biliyordu ve hastalığın olası genetik varyasyonları hakkında sorular sormaya başladı. Poppy'nin korku dolu bir hayat yaşamasına izin veremezdik ve dokuz yaşın bu haberi kaldırabilecek kadar büyük olduğunu düşünerek onu caydırdık. Poppy'nin ebeveynliğini öğrendiğinde vereceği tepkiyi hiçbir şekilde tahmin edemezdim.

"Biyolojik babamın beyninin içine bakabilir miyim sence?"

Jay içtiği suyu tükürdü ve kahkahasını gizleme gereği duymadı. Komik bir rahatlamamanın yanı sıra, Poppy'nin tepkisinin onu rahatlattığını biliyordum. Poppy'nin onu yeterli görmeyeceğinden endişelenmişti.

"Şey... Zane ile görüşmüyoruz," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim.

Jay, Poppy'nin babasının Milan'ın düğününde DJ olduğunu biliyordu. Ancak Zane'in artık ünlü DJ Axel olduğunu bilmiyordu.

Evlenmeden önce Jay, Poppy'nin babasının genlerini konuşmak istemişti ve nedenini anlamıştım. Axel sarışın olsaydı, Poppy'nin de sarışın olma ihtimali olurdu ve bu durumda Poppy'yi Jay'in kızı olarak kabul edemezdik. Neyse ki Axel'in ailesindeki herkesin gür, koyu saçlı olduğundan bahsettiğini hatırladım. Axel'in koyu gözleri ve benim kahverengi gözlerimle, göz rengi konusunda da çok endişeli değildim. Üstelik neredeyse Axel kadar açık tenliydim. Yine de Poppy'nin bana benzediğini görünce rahat bir nefes aldık.

"Hm... bu berbat." Poppy uzaklaşmak için ayağa kalktı.

"Bekle," dedim aceleyle. "Az önce anlattıklarımızla ilgili herhangi bir sorunuz yok mu?"

"Evet," diye yanıtladı Poppy yumuşak bir sesle. "Beyninin içine bakabilir miyim?" diye tekrarladı, beni nerede kaybettiğini gerçekten anlamamıştı.

"Biz bu durumla ilgili soruları kastediyorduk," diye açıkladı Jay.

Poppy bir kez daha şaşkınlığa uğradı. "Hangi durum?"

Poppy, Jay'in biyolojik babası olmadığını öğrendikten sonra gözünü bile kırpmamıştı. Biyoloji onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve Axel'a karşı hiçbir bağ hissetmiyordu. Ama bir gün televizyonda Axel aniden karşısına çıktığında, ona hayalet görmüş gibi bakakaldım. Poppy tepkimi fark edip Axel'ın Zane olup olmadığını sordu. Ona gerçeği söyledim ve bekledim. Poppy'nin tek tepkisi, kimsenin öğrenmemesini sağlamamı istemek oldu. O zaman bile Poppy, "meşruiyeti" sorgulanırsa Ambani Corp'taki geleceğinin ne gibi sonuçlar doğuracağını biliyordu.

Poppy, Axel'la ilk tanıştığında, sorularını dile getirmesini bekledim ama Axel'ı tanımakla pek ilgilenmediğini görünce konuyu değiştirdim. Başlangıçta bir yanımda, Axel'ın Poppy'yi sahiplenmek için geri dönüp dönmediğini merak etti. Bilip bilmediğini anlamak için onu şahin gibi izledim. Bilmiyordu, umursamıyordu da. Poppy ve Axel birbirlerini karşılıklı olarak kullanıyorlardı. Poppy benzer bir nörodiverjansa sahip birini tanımak istiyordu ve Axel de bana yakınlaşmak için Poppy'yi kullanıyordu. Aralarında sevgi yoktu ve bunun bir önemi yoktu.

Poppy'nin Axel'in sevgisine ihtiyacı yoktu; onun zaten bir babası vardı.

Geçmiş

Yüzünü seçemiyordum. Mesafeyi koruyarak bize doğru yürürken bir netliğini kaybediyordu. Güneş, onun yavaş yürüyüşüyle parlıyor, yeni pozisyonuna bağlı olarak bazen beni neredeyse kör ediyordu. Bakışlarımız nihayet buluştuğunda tüylerim diken diken oldu. Karanlık, affetmez gözler, sırlarını ifşa etmemeye kararlı bir şekilde bana bakıyordu.

Nefes nefese uyandım. Yanlara baktığımda yatağın boş olduğunu görünce rahatladım. Jay'in evde bir ofisi vardı ve iş gününe çoktan başlamış gibiydi.

Sadece beş yüz konuğun katıldığı "küçük" düğünümüzden bu yana iki hafta geçmişti. O günden bu yana günlerimi dairemden taşınarak ve New York'tan uzaklaşarak geçirdim.

Jay, bebeğin doğumuna kadar Chicago'ya taşınmayı, sonra New York'a dönmeyi önerdi. Ancak ben taşınmanın kalıcı olması konusunda ısrarcıydım, bu yüzden şehrin dışındaki banliyölerde bir ev satın aldık.

Jay bana birkaç ev gösterdi. Kararımı gözlerimi kapatıp rastgele birini seçerek verdim. Taşınmadan önce evi hiç görmemiştim bile ama Chicago'da kalıcı bir yuvanın önemli olduğunu biliyordum. Artık evli bir kadındım ve kocama odaklanmam gerekiyordu. Bana sürekli Axel'ı hatırlatan bir şehirde yeni bir hayata başlayamazdım.

Yalnız bir sorun var.

Axel, zihnimin gücüyle yeni şehre ve yeni evime göç etmiş gibiydi. Uyanırken düşüncelerini etkili bir şekilde engellemiştim ama bilinçaltımı kontrol etmek daha zordu. Kendimi ne kadar azarlasam da, rüyalar şafak vakti güneş gibi geri dönmeye devam ediyordu.

Her. Tek. Gece. Axel peşimi bırakmıyordu ve durmayı reddediyordu. Anılarını aklımdan çıkarmaya takıntılı hale gelmiştim ama her seferinde geri dönüyorlardı.

Yeni evliliğimin başlangıcı, taşınma telaşının, kazara hamileliğin, kırık kalbimi onarma çabalarının ve şimdi de Axel'ı düşünmemeye çalışmanın yarattığı yeni takıntının (bu arada büyük bir başarısızlık) arasında kaybolup gitmişti.

Jay gece gündüz çalıştığı için birbirimizi neredeyse hiç göremiyorduk. Bu benim için sorun değildi. Jay'i görmemek, kocam olmayan başka bir adamı düşünmenin verdiği suçluluk duygusundan kurtulmamı sağladı.

Jay tam bir azizdi ve birlikte geçirdiğimiz ilk gecede hiç hamle yapmadı. Seksten bile bahsetmedi. Sadece yanağımdan öpüp ışıkları kapattı. O zamandan beri Jay, sınırlarıma son derece saygı duyuyordu ve kalbimin buna yanaşmayacağını biliyordu. Jay'in altıncı hissi çok iyiydi çünkü beni sekse zorlarsa ne yapacağımı bilmiyordum. Başka bir erkeğin bana dokunmasına hazır değildim.

Hayatın böyle devam edemeyeceğini biliyordum. Evliydim ve kalbimin gerçeği toplumun kabul ettiği gibi kabul etmesi gerekiyordu.

Üzgün bir iç çekişle yataktan kalktım ve günlük kıyafetlerimi giydim.

Açılmamış kutularla dolu, gösterişli yeni evimizde dolaştım. Bu büyük evin bakımına yardımcı olması için birkaç personel tutmayı konuşmuştuk. Yabancılarla mahremiyetimi paylaşmaktan hoşlanmadığım için ayak sürümüştüm. Dağınık kutulara bakarken, personel tutma konusundaki fikrimi yeniden düşündüm.

Yeni bir kararlılıkla kutuları açmaya ve içlerindeki düzgün yığınları ayırmaya başladım. Dekorasyon malzemeleri duvarlardaki çeşitli gömme raflara, resim çerçeveleri sehpalara yerleştirildi. Kışlık giysiler ön kapıya en yakın dolaba asıldı. Kaldırılan her kutuyla birlikte, yeni evimi ve hayatımı yeniden dekore etme kararlılığım güçlendi.

Tüm kutuları açıp her şeyi yerleştirdiğimde iş gününün neredeyse sonuna gelmiştim. Ancak Jay'den hâlâ ses çıkmamıştı.

Jay'in şehirde bir "bekar evi" olduğunu biliyordum ve ofise gitmesi gereken günlerde orada kalacağımızı söylemişti. Şu anda yeni ev

ofisinde çalışıyordu. Bunu sadece yeni bir şehirde yalnız kalmamam için yaptığını hissediyordum. Jay'ın düşünceleri beni de bir çaba göstermeye yöneltti. Başka nasıl katkıda bulunabileceğimi bilmiyordum ve akşam yemeği pişirmeye karar verdim. Piyano çalmanın dışında, gözlerim bağlıyken yapabileceğim tek şey yemek pişirmektir.

Buzdolabındaki malzemeleri gözden geçirdikten sonra, sıfırdan peynirli lazanya yapmaya karar verdim. Bir saat içinde havaya cezbedici kokular yayıldı, ama Jay'den hâlâ haber yoktu.

Öfkeyle iki kişilik yemeği bir tepsiye koyup ona götürdüm. Ev ofisinin kapısı hafifçe aralıktı, içeri göz attım. Jay bilgisayarının önünde oturmuş, öyle dikkatle bakıyordu ki ekranda çıplak kızlar olup olmadığını merak ettim.

Boğazımı temizledim, çekinerek kapıyı çaldım.

"Girin," dedi derin bir ses.

Aniden bu izinsiz girişten endişelendim. Belki de Jay, elinde tepsi dolusu yiyeceklerle içeri dalmanın sevimli olmadığını düşünürdü.

Derin bir nefes aldım, sinirlerime hakim oldum ve kapıyı omzumla iterek açtım. Jay'ın ofisi aydınlık ve ferahtı, pencereleri bahçeye bakıyordu. Ortada tek bir masa, odanın etrafına dağılmış birkaç sandalye vardı.

Jay masasından başını kaldırıp baktı. "Merhaba." Daha önce hiç sözünü kesmediğim için motivasyonlarımdan emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Şey... şey... aç olabileceğini düşündüm," dedim güçsüzce.

Gözleri tepsiye ilişti, sanki beklediği son şey buymuş gibi. Sonra tekrar bana döndü, sonra da masanın üzerindeki boş bir yeri işaret etti.

Tepsiyi bırakırken Jay bana bir sandalye çekti. Kocamla akşam yemeği yemek neden bu kadar garipti ki?

Kıpırdandım. "Şey, şey, lazanyayı sever misin bilmiyorum-"

"Lazanyayı severim," diye hemen cevap verdi. "Teşekkür ederim Piya."

Rahatlayarak karşısındaki sandalyeye oturdum, tabağımı aldım ve sohbet konularını düşündüm. Bu arada Jay, uzun süren sessizlikten

rahatsız olmadı ve hiç şikayet etmeden yemeğini yedi. Yemeği beğenmese bile tabağını bitireceğini biliyordum.

Kendi kendime başımı sallayıp yemeğime daldığımda, masasının köşesinde duran bir resmi fark ettim. O kadar küçük bir ahşap çerçevenin içindeydi ki neredeyse fark etmiyordum. Kaçırmadığım şey ise, kocamın masasında oturan başka bir kadının gülümseyen, açıkça belli olan resmiydi.

Zoraki bir gülümsemeyle çerçeveye el salladım. "Arkadaşın mı?"

Jay, çatalı havada asılı kalarak hareketsiz kaldı. Çatalını tabağa o kadar nazıkçe bıraktı ki, çatırtı sesi çıkmadı. Çerçeveye baktı ve başını salladı. "Kat."

Kalbim dünyanın merkezine doğru ağır bir şekilde sürüklendi. Bu evliliğe büyük aşk ilanlarıyla başlamadığımı biliyordum; hayal görmüyordum. Ancak, en azından beş yıl dolana kadar karını aldatmamak adet değil miydi? En azından, yüzüme vurmak yerine arkamdan iş çevirecek kadar saygılı ol. Aman Tanrım.

"O benim kız arkadaşımı."

Daha da kötü oldu. Eski kız arkadaşının fotoğrafının masasında yer almasına nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Jay gerginliği fark etti ve birkaç dakika boyunca bana baktı, bu bilgiyi paylaşp paylaşmaması gerektiğini düşündü. Sonunda, "Çok uzun zaman önce öldü," dedi.

Ve ben hor görülen bir kadından dünyanın en kötü insanına dönüştüm.

"Ne oldu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Jay yemeğine bir göz attı ve tekrar yemeye başladı. "Lösemi."

"Ben çok üzgünüm."

"Olma. Durumun kötü olduğunu ve onun ölmek üzere olduğunu biliyordum. Kendimi neye bulaştırdığımı biliyordum."

"Öleceğini biliyordun ama yine de onunla olmayı mı seçtin?" diye tekrarlardım inanmazlıkla. Aklıma milyonlarca soru hücum etti. İnsan neden kendini böyle bir kalp kırıklığına maruz bırakır ki?

Jay sözlerimi düşünceli bir şekilde düşündü. "Birlikte büyüdük, aynı yatılı okula gittik, sonra üniversiteye. En iyi arkadaşımı ama ona hep hayrandım. Bilirsin işte... ilk aşk, çocukça şeyler." Başını salladı. "Ama Hintli olmadığı için uzak durdum. Ailem barışsa bile,

şirketimin yönetim kurulu üyelerinin barışmayacağını biliyordum. Gelecek olamayacaksa daha fazlasının peşinden koşmanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden bıraktım."

Kültürünüzün ve dininizin dışından biriyle evlenmek, Ambani klanından aforoz edilmenize yol açabilecek tek şeydi. İkilemi anlıyordum. Irk meselesi olmasa da, Axel ile benzer bir durumla karşılaşmıştım. Ailem gece kulübü sektöründen başka bir adamla çıktığımı öğrenseydi, aramız bozulurdu. Bildiğiniz her şeyden, bilinmeyen bir risk uğruna vazgeçmek hayattaki en korkutucu şeydi.

"Ama onun kız arkadaşın olduğunu söylemiştin. Ne değişti?"

Yüzünden çeşitli duyguların geçtiğini gördüm. "Teşhis konulduktan sonra, başkalarının ne düşündüğünü umursamayı bıraktım ve bir araya geldik. Ölüm insana bunu yapabilir, hayatta gerçekten neyin önemli olduğunu anlamasını sağlayabilir."

Yüregim sızladı, onun acısını sanki kendi acımmış gibi hissettim. Bir kez daha özür dilemek istedim ama dilimi tuttum.

"Hiçbirinden pişman değilim. Vefat etmeden önce birlikte çok güzel yıllar geçirdik."

"Nasıl oldu da onunla hiç evlenmedin?" diye sormadan edemedim.

Jay omuz silkti. "Kat istemedi. Evlenirsek, uğruna çalıştığım her şeyi kaybedeceğimi biliyordu. Beni bulduğundan daha kötü bir durumda bırakmaya hiç niyeti olmadığını söyledi."

Bu yoruma ikimiz de gülümsedik.

"O zamanlar anlamamıştım ve ona çok kızmıştım. Kavga ettik. İkimiz adına bu kararı veremeyeceğini söyledim ama Kat kararlıydı."

"Pişman mısın?"

"Anlıyorum." Gülümsemesi kendini küçümseyen bir ifadeydi. "Eğer mahvolduğunu biliyorsan, sevdiğin herkesin iyi olacağını bilerek ölmek istersin."

Jay konuşurken hiçbir şey söylemedim, hikayesinden çok etkilendim. Kat'ın her zaman onun kalbinde bir yeri olacağını hiç şüphesiz biliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni hiç rahatsız etmedi. Aksine, rahatladım çünkü Axel'in kalbimde her zaman bir yeri olacağını anlamaya başlıyordum.

Axel'i geride bırakamadığım için suçluluk duygusuyla boğuşmuş, neredeyse boğuluyordum. Jay'in de özlemini çektiği bir kadın olduğunu duymak, içimde ona karşı tuhaf bir dayanışma duygusu uyandırdı.

"Onu özleyor musun?" diye sordum. Bu berbat his hiç geçer mi?

"Evet," diye doğruyu söyledi.

"Böyle bir şeyle... nasıl başa çıkabiliyorsun?" diye sordum.

Kendimi o aptal kâfirin anılarında boğulmaktan nasıl alıkoyabilirdim?

Omuz silkti. "Onu özlersem, direnmem. Gününden biraz zaman ayırıp paylaştığımız güzel anıları düşünürüm. Önemli olan, kendimi boğulmadan yas tutmaktır."

Jay'in Kat'ten bahsetmesi - anılarını onurlandırması ve ona kendisinin bir parçası olmasına izin vermesi ama bunun onu tüketmesine izin vermemesi - birdenbire bana daha parlak bir gelecek için umut verdi. "Bunu nasıl atlattığını çok kolaymış gibi anlatıyorsun."

Doğruldu, boşalmış tabaklarımızı alıp tepsiye yerleştirdi. "Kolay değildi ama başka seçeneğim yoktu. Çok fazla insan bana güveniyor. Bencil davranıp acılarımda boğulmayı göze alamam."

Jay'i anlamıyordum. Çok zengindi ve toplumumda asilzade olarak kabul ediliyordu. Yine de "tebaası" ona güvendiği için doğru düzgün yas bile tutamıyordu. Hayat ona kötü kartlar dağıtmıştı ama hiçbir şikayeti yoktu ve hayatından son derece memnundu.

Düşünceli bir şekilde ona baktım, gözlerim asil yüzüne kilitlendi. Jay bir kraldı ama yalnız bir kraldı, diye düşündüm.

Bunu yapmama neyin sebep olduğunu bilmiyordum, sadece lokantada Jay'in elimi tuttuğu günü hatırladım, kendimi dünyanın en yalnız hissettiğim anda. Elimi tutmuştu ve aniden, artık o kadar yalnız değildim.

Uzanıp Jay'in ellerini tuttum ve kendi ellerimin arasına aldım. Jay'in şaşkınlığı haklıydı çünkü daha önce hiç temas kurmamıştım. Bu adamı daha önce kimsenin teselli etmediğini hemen anladım. Daha da önemlisi, onu tekrar teselli etmek istediğimi biliyordum.

Jay birbirine bağlı ellerimize baktı ve "Bu fotoğrafın masamda olmasına alışkınım ama eğer seni rahatsız ediyorsa-" dedi.

"Hayır," dedim hemen. Başımı kararlılıkla salladım. "Senin için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. O senin ailendi."

Jay başını eğdi ve gayet net bir şekilde konuştu: "Artık benim ailemsiniz."

Bu cümle beni öylesine derinden etkiledi ki, birkaç dakika konuşamadım.

Artık siz benim ailemsiniz.

İşte böyleydi; Jay her şeyi basit ama derin bir dille anlatmıştı. Artık ben onun ailesiydim, o da benim. İşte böyle, birbirimizin her şeyi olmuştuk ve bu dünyadaki herkesten üstündük.

Dadi'nin benim için istediklerinin gerçekleştiğini aniden fark ettim. Güven, saygı ve bana layık bir adamla yaşamak.

Jay'e güvendim ve hamileliğimi herkesten önce onunla paylaştım.

Ailemizi büyütmek ve bir hayat kurmak için bu evi birlikte satın aldık.

Jay'in benim için hayatının aşkını bir kenara atmaya razı olması, benim için son faktörü sağlamlaştırdı: Saygı.

Jay ile daha önce hiç deneyimlemediğim bir yoldaşlık içimde kabardı ve düğünümüzden beri ilk kez evliliğin gücünü anlamaya başladım. O bağı. O bağı. En zorlu fırtınaları birlikte atlatmayı. Jay, hiç düşünmeden başka bir adamın bebeğini büyütmeyi kabul etmiş ve rahatımı sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Karşılığında hiçbir şey istememişti, bu yüzden aniden onun için her şeyi yapmak istedim.

"Benim için yapabileceğin bir şey var," diye fısıldadım.

"Bu da ne?"

Jay, evlenmeden önce Ambani ailesiyle evlenmenin getirdiği beklentilerden bahsetmişti; kendisinin bile reddedemeyeceği beklentilerden. Ambaniler, bir dizi söylenmemiş kurala uyan bir sistemin parçasıydı. Ancak Jay, istersem topluluğa gereğinden fazla katılmak zorunda olmadığımı da söyledi. Nihayet bu konudaki kararımı vermiştim.

"Bana bir Ambani eşi olmanın bilinmeyen her şeyini öğretebilir misin?"

Jay'in ofisindeki o günden sonra her şey daha iyiye doğru değışti. Axel'in zihninde dolaşan düşüncelerle savaşmak yerine, kendimi onların içine gömdüm. Her gece onu rüyamda görüyordum. Her sabah, kendime otuz dakikalık değerli anıları yeniden yaşatıyordum.

Bir kulüpte dans etmek.

Jumbo dilim pizza yemek.

Sahilde havai fişek gösterisi.

Ateşin etrafında yürümek.

Artık kendimi inkar etmiyordum ama kendimi sınırlamıştım. Jay'in boğulmamakla ne demek istediğini anlamıştım. Axel'da saatlerce, günlerce, haftalarca ve yıllarca boğularak yaşayabilirdim. Başkalarının bana güvenmesi bencillik olurdu.

Bunun yerine, bir eş ve yakında anne olacak bir kadın olarak rolüme odaklandım. Başkalarının önünde mükemmel bir çifttik ve hamileliğimizi ailelerimize duyurduk, bu da birçok sevinç gözyaşına sebep oldu. Kapalı kapılar ardında da mükemmel bir çifttik ve yakınlaşmaya başladık.

Evliliğimizin ilk yılını birbirimizi tanıyarak ve arkadaşlığımızı geliştirerek geçirdik. Evliliğimizin üzerinden birkaç hafta geçtikten sonra, fotoğrafımı Jay'in masasında Kat'in masasının yanında görünce çok duygulandım. Birkaç ay sonra, Poppy'nin ultrason fotoğrafını Jay'in çekmecesinde buldum. Aylar geçtikçe, özellikle de Poppy hayatımıza girdikten sonra, koleksiyona daha fazla fotoğraf eklendi.

Beklendiği gibi, Jay dünyanın en iyi babasıydı. Bütün gün çalışsa bile, bez değiştiremeyecek veya benim uyuyabilmem için gece vardiyasına çıkamayacak kadar yorgun olmazdı. Sonuç olarak, Poppy'nin Jay ile bağı anında kuruldu. İki yaşına geldiğinde, aralarında özel bir rutin oluşmuştu. Babasının ofisine girip onu almasını isterdi. Jay ise raporları ve rakamları incelerken onu kucağına yatırırđı.

Ben de ofise gizlice girer, birlikte Jay'in programını altüst ederdik. Koltuğunun koluna oturup kulaklıklarımı takıp Bollywood filmleri izlerdim. Bu arada Jay, Poppy'yi kucağına alıp bilgisayarının başına

otururdu. Sağ kolu Poppy'nin etrafına, sol kolu da benim etrafıma sarılmış halde gün sonu raporlarını okurdu. Ara sıra, belime sardığı kolunu serbest bırakıp bilgisayar ekranında aşağı doğru kaydırırdı. Bazen Jay'in kapsamlı ilgisinin onu Poppy'nin etrafındaki etkisini gevşetecek kadar unutkan yapmasından endişelenirdim. Sonra ona bakar ve gözleri bilgisayar ekranına yapışık olmasına rağmen Poppy üzerindeki demirden sıkı etkisine şaşkınlıkla bakardım. Bu küçük rutini her akşam yapardık.

Bir gün, Jay'in ofisinde aynı akşam geleneğimizi sürdürüyorduk. Jay düşünceli bir şekilde ekranı okurken ben koltuğunun kolunda oturuyordum. Shahrukh ve Kajol telefonumun ekranında çılgınca dans ediyorlardı, kulaklığımda Bollywood müziği çalıyordu. Birden Poppy'nin ekrandaki numaraları mırıldandığını duyduk. İkimiz de o kadar şaşırmıştık ki, çocuklarının başına neler geldiğini bilmeyen ebeveynlerin yaptığı gibi birbirimize bakıp omuz silktik.

Ertesi yıl Poppy, herhangi bir sayı dizisine hayran kalmıştı ve özel yeteneği ortaya çıktı. Sayıları inanılmaz bir kolaylıkla öğreniyordu ve biz de ona evde özel ders vermeye başladık.

Akşam geleneğimiz sırasında, Poppy'nin bilgisayar ekranındaki uzun sayı dizilerini ezberlemeyi sevdiğini fark eden Jay, bilerek aşağı doğru daha yavaş kaydırmaya başladı. Rutinimizi iyice ezberlemiştim ve Jay'in günün sonunda işi bitirmesinin tam otuz dakika sürdüğünü biliyordum. Poppy için yavaşlayınca, Jay'in raporları okuması kırk beş dakika sürmeye başladı.

Jay, alışkanlıklarına bağlı ve zamanın bilincinde bir adamdı. Hatta zamana o kadar önem veriyordu ki, ölen kız arkadaşı için sadece birkaç dakika yas tutuyordu. Oysa yas dönemlerini bile zamanlayan pragmatik adam, aniden üç yaşında bir çocuğun dile getirilmeyen taleplerine yenik düşmüştü. Bu dünyada bundan daha seksi bir şey var mıydı?

Jay, bizimle daha fazla zaman geçirmek için her geçen yıl işinden kısıyordu. Poppy ve benim daha fazla fotoğrafımız masasında, ofisinin duvarlarında ve hayatının her köşesinde belirliyordu.

Ve ben... Ben. A. Smitten-kitten'dım.

Baba-kız bağlarına hayran kalarak onları birlikte izlemekten kendimi alamıyordum. Poppy'nin benimle aynı ilgi alanlarını

paylaşmaması beni hiç kışkandırmadı. Dünyada gördüğüm en güzel şeyler gibi görünen bu iki insana bakmaktan mutluluk duyuyordum. Onlar için her şeyi yapabilecek kadar derin ve geri dönülmez bir şekilde aşık olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Jay gibi ben de hayattan memnundum ve ilk kez gerçek mutluluğun böyle bir şey olup olmadığını merak ettim.

Sunmak

Bu hikâye, Axel'in aldatmacasının canımı bu kadar acıtmasının sebebiydi. Hâlâ kış bahçesinin zemininde otururken, başımı yana eğip göz ucuyla onu izledim.

"Senden kaçmasaydım, bunu asla bilemezdim."

"Sanırım artık gerçeği biliyorsun."

Titrek bir nefes aldım. "Nasıl bu kadar zalim olabildin?"

Axel alaycı bir tavırla "Zalim mi?" diye sordu. "Ambani'yi mahvetmeyi planlamıştım ama öğrendikten sonra... ona merhamet gösterdim. Onu rahat bıraktım ve doğanın kendi bildiğini okumasına izin verdim."

"Merhamet mi? Jay tüm bu zaman boyunca ailesiyle birlikte olmalıydı." diye bağırırken yüzümde bir acı maskesi belirdi.

"Ailesi mi?" Axel'in sesi alaycıydı. "Sen benim karımsın, Poppy benim kızım. Ambani bu denklemde nerede yer alıyor?" Sözleri, beni harekete geçmeye teşvik etmek için söylenmiş bir meydan okuma gibiydi.

Ellerim gerginlikten bembeyaz olana kadar birbirine kenetlenirken tenim buz gibiydi. "Poppy kızın olabilir ama sen asla onun babası olamayacaksın," dedim. "Ölü ya da diri, onun tek bir babası olacak ve bunu açıkça belirtti. Kızını Jay büyüttü ama sen yine de bize veda etme fırsatı vermeden ölmesine izin vermeyi planladın."

Axel konuşmadı, inkar da etmedi. Levi'nin o gün kocam hakkında keşfettiği şey buydu. Axel'i neşelendiren şey buydu; kocamın yaklaşan ölüm haberi.

İki Gün Önce

"Neden bana söylemedin?" Jay'in oturma odasındaki büyük kanepede yatan yatay bedenini görünce alt dudağım titredi.

Bana baktı ve hüzünle gülümsedi. "İkimizi de mahvetmenin bir anlamı yok."

Onu en son gördüğümde, Jay'in sadece bir kadeh şarap paylaştıktan sonra masaya nasıl tutunduğunu hatırlayınca ürperdim. Anlamamam için birlikte geçirdiğimiz zamanı özenle kısıtlamıştı. Bunu bir yıl boyunca benden saklamıştı, ama durumu kötüleşmişti. ALS, ani seğirmeler, sakarlıklar ve düşmelerle kendini gösteriyordu. Artık saklamanın bir yolu yoktu, bu yüzden Jay ofise gitmeyi bıraktı. Chicago'daki evimize döndüğümde onu kanepede buldum ve yanındaki evraklar sırlarını ele veriyordu.

Jay'e düzenli olarak ailevi ALS testi yaptırdım. Son testin sonuçları pozitif çıktı ama Jay bunu saklamıştı.

Gözlerim donuklaşmış, çenem kasılmış ve ağzım ince bir çizgi haline gelmişti. "Neden sakladın?" diye zar zor fısıldayabildim. Elim yanağına gitti ve evliliğimizde ilk kez gür sakalını sıyırdı.

Karşılığında titreyen bir el yanağıma dokundu. "Çünkü bunu Kat'le daha önce de yapmıştım. Sonuna kadar ona baktım. Berbattı. En güzel yıllarını başkasına bakarak geçiremezsin."

"Başka biri mi?" diye bağırdım, sinirli bir şekilde. "Ben senin karınım. Sana başka kim bakacak?"

"Zaten bir hemşirem var, başka birine ihtiyacım yok." Başını iki yana salladı; nazik, tanıdık gözleri kararlıydı. "Gençsin. Dünyayı dolaşıp tekrar aşık olabilirsin. İstersen başka bir bebek sahibi olmak için hâlâ vaktin var. O yılları benimle mahvolmuş bir şekilde geçirirsen çok geç olacak."

"Mahvoldum mu?" Yüzüm gözyaşlarıyla dolmuştu, omuzlarım umutsuzlukla öne doğru çökmüştü. "Bunu nasıl söylersin? Beni nasıl böyle itersin?"

"Çünkü senin her şeye sahip olmanı istiyorum Piya, ama ben de insanım. Sevdığım kadının başka bir adamla olmasını izleyemem."

Bir günahkâr gibi kanepenin yanındaki yere çöktüm, sunağımın ayaklarının dibine oturup af diledim. Meğer Jay, Axel'ı en başından beri biliyormuş. Poppy'nin bir orga veya benzeri bir şeye ihtiyacı olursa diye Milan'ın düğününde DJ'i bulmuş. Evdeki arama motoru geçmişinden de muaf değildi ve aynı DJ'i takıntılı bir şekilde Google'da aradığımı da biliyordu.

Jay, en başından beri, hatta bu durumda bile, bana çok uygundu. Aynı anda iki kişiyi sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ayrıca hayatının aşkını yaşamıştı ama bana olan aşkı konusunda hiç endişelenmedim. Evliliğimiz boyunca Jay bana sevgi yağdırdı. Sevgisi gözlerinde ve her hareketinde parlıyordu. Kat'in onun için ne ifade ettiğini biliyordum, Axel benim için neyse. Bir fanteziydi.

Jay de aynı fikirdeydi... ta ki o partide Axel'ın bana doğru koştuğunu görene kadar. Birdenbire fantezi gerçeğe dönüşmüştü. Kat'in bir zamanlar onun için yaptığını o da yaptı. Jay, mahvolduğunu biliyordu ve hayatta en çok istediğim şeye sahip olacağımı bilerek ölmek istiyordu.

Aşk.

Ona göre, hâlâ başka bir çocuk ve yeni bir aile sahibi olma şansım vardı. ALS'nin kötüleşmesi yıllar alabilirdi ve o da bu yılları başucunda oturarak geçirmemi istemiyordu. Beni uzaklaştırmak daha kolaydı.

Her zamanki gibi pragmatik olan Jay, ölümlülüğü konusunda endişelenmek yerine, ölmeden önce başarması gereken her şeyi derinlemesine araştırdı. Önceliği, Poppy ve bana en çok istediğimiz şeyi vermektir. Müşteri toplamak, yönetim kurulu üyelerini ikna etmek ve iki numaralı adamını sorumlu bırakmanın bir yolunu bulmak için durmadan çalışmaya başladı. Jay her şeyi mükemmel planlamıştı. İki numaralı adamı güvenilir ama yaşlıydı, bu yüzden Poppy üniversiteden mezun olup işin inceliklerini öğrenmek için birkaç yıl harcadığında, Jay'in iki numaralı adamı emekli olmaya ve dizginleri memnuniyetle Poppy'ye devretmeye hazır olacaktı.

Jay'in teşhisini öğrendikten sonra hemen annemi aradım. Poppy'yi Nott Akademisi'nden alıp Chicago'ya uçmasını istedim. Babasının

yanında olması gerekiyordu.

Onlar gelene kadar uyuyakalmış olmalıyım. Gözlerimi tekrar açtığımda, benimkilerle aynı kahverengi gözlerin bana baktığını gördüm.

Odanın sessizliğinde, Jay uyurken ciğerlerine girip çıkan hafif havanın sesini duyabiliyordum. Sağ kolu boynuma dolanmış, başım göğsüne yaslanmıştı. Poppy de başını karşımda, Jay'in göğsüne yaslanmıştı. Sol kolu bilinçaltında omuzlarına dolanmıştı ve uykudayken bile, kanepeden düşme ihtimaline karşı bırakmayacağını biliyordum.

Poppy yıllardır sarılma gibi şefkat dolu davranışlarda bulunmamıştı. Bu tek bir anlama gelebilirdi.

"Biliyor muydun?" diye fısıldadım Jay'i uyandırmamak için.

Kısa bir baş sallama.

Nefesim kesildi, gözlerim bir anlığına kapandı. "Nasıl?"

Gözleri bir an gözlerimi süzdü. "Babam kişisel antrenörüyle görüşmeyi bıraktı. Ben de son test sonuçlarını tekrar kontrol etmek için şehir merkezindeki ofisi aradım."

Poppy, çeşitli şirket etkinlikleri için ofisi sık sık ziyaret ederdi. Şehir merkezindeki ofisi hiç ziyaret etmemiştim, bu yüzden Jay'in belgeleri oraya saklaması mantıklıydı.

"Ne zaman buldun?"

"Geçen sene."

Parçalar yerine otururken kalbim paramparça oldu. Geçen yıl Poppy'nin asi dönemi, yoğun hırsları ve davranış sorunlarıyla birlikte başlamıştı.

Babasının ölmek üzere olduğunu öğrendiği için mi böyle davranıyordu?

Hızlanan hırsları, Jay ve Poppy'nin paylaştığı hayali gerçekleştirme çabasının bir sonucu muydu?

"Bize yalan söyledi," dedi Poppy kısık bir sesle, yüreğimi parçalayarak. Yüzü solgun ve bitkin görünüyordu, eskisi gibi metanetli değildi. Onu aşağı çeken bir karanlıkla çevrili küçük bir kız gibiydi.

"Neden bana söylemedin?"

Poppy cevap vermeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Tomar kharap lagto," dedi Jay'in annesinin Poppy'ye aktardığı bir dil olan Bengalce'de.

Poppy, dadisine benim de dadime olduğum kadar yakındı. Ne Jay ne de ben Bengalce konuşsak da Poppy, Maya Ambani'nin ana dilini öğrenmişti. Onu anlayamayacağımızı bildiği halde, Poppy kendini savunmasız hissettiğinde ve duvarlarını güçlendirmenin bir yolunu aradığında bu dili duygusal bir kalkan olarak kullanırdı.

Ancak, yıllar içinde öğrendiğim birkaç Bengalce kelime sayesinde bugün Poppy'yi gayet iyi anladım. "Üzgün hissederdin."

Tatlı, tatlı kızım. Uzanıp kızımın şakaklarını sayısız öpücükle örtmeye başladım.

O zaman Dr. Stevenson'ın Poppy gibi birinin aşktan aciz olduğu konusunda tamamen yanlış olduğunu anladım. Babasını o kadar çok seviyordu ki, kaybından dolayı perişan olmuş ve keder içinde boğuluyordu.

Sunmak

"Yeterince duydum." Axel'in acımasız sesi kapıdan içeri süzüldü ve hikayemi böldü.

Onu duymazdan geldim. "Jay beni itiyordu. Poppy beni itiyordu. Sonra sen geldin. Ailem tarafından bu kadar reddedildikten sonra, senin takıntın, arzun, istenme hissi beni zayıf ve bencil yaptı. Dünyanın beni terk ettiğini düşündüğümde Jay'in elimi tuttuğunu unutturdu. Şimdi onun elini tutmama ihtiyacı varken onu bırakamam."

Yerde otururken havadaki gerginliğin arttığını hissettim. Axel kapının diğer tarafında ayağa kalktı ve içinde başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfkenin savaştığını anladım.

"Seninle hiçbir yere gidemem, Axel."

Havada, yalnızca öfkeli bir adamın getirebileceği bir korku karışımıyla birlikte, yanan öfkenin kokusu ağır ağır yükseliyordu.

Ancak bugün hiçbir korkum yoktu.

"Orada sonsuza kadar kalamazsın, Piya. Arkadaşım babanın muayenehanesini mahkemeye vermeden veya Jordan'ı iflas ettirmeden önce şu kapıyı aç."

Hiç tereddüt etmedim. "Jordan'la beş yıllık bir sözleşme imzaladın." Sözleşme kusursuzdu; Axel'in iğrenç anlaşmasını kabul etmeden önce bunu garantilemişim. "Ve arkadaşın Papa'dan anlaşmayı çoktan kabul etti."

"O zaman annenle Milan'ın firmasından işimi çekerim."

"Hadi. Jay, Ambani Corp'un büyük girişimini denetlemelerine izin vermeyi çoktan kabul etti. Kayıpları telafi edecekler."

Öfke, korku ve en ufak bir çaresizlik kırıntısıyla karışınca havaya karıştı. "O zaman dünyaya Poppy'nin kızım olduğunu söylerim. Biyolojik olarak Ambani'ye ait olmadığı ortaya çıkarsa, CEO olarak asla onaylanmaz."

"Poppy'ye zarar vermeyeceksin ve ikimiz de bunu biliyoruz," diye hiç tereddüt etmeden söyledim. Axel Poppy'yi sevmiyordu ama ona zarar vermeyeceğini de biliyordum. Aramızdaki bağı sonsuza dek koparmak için yapabileceği tek şey buydu.

Kartların nereye düştüğünü fark eden Axel'in topladığı cila parçalanmaya başlamıştı. Sesi bu sefer daha telaşlı geliyordu.

"Buradaki oyun ne Prenses?" diye sordu yumuşak bir sesle, ama kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu biliyordum. "Seni asla yalnız bırakmayacağımı biliyorsun. Bu geçici sorunları çözmeyi başarsan bile, daha sert geri dönüp sana tüm gücümle saldıracam. Dünyaya bizi anlatacağım."

Hüzünle gülümsedim ve tehditlerini duymazdan geldim.

"Geçtiğimiz yıl boyunca, mükemmel aileme ne olduğunu anlayamadım. Her gün akşam yemeklerinden, Jay'in bütün gece çalışmasına ve Poppy'nin odasına kapanmasına kadar her şey değişti. İşleri nasıl düzelteceğimi bilmiyordum ve önce mükemmel Bayan Ambani, sonra da pervasız Piya Mittal olarak bir çözüm bulmaya çalışıyordum."

Başımı eğip ona baktım.

"Görüyorsun ya, bu benim büyük hatamdı. Sadece kendimin yarısı olarak kimseye yardım edemezdim, çünkü ikisi deydin."

Yıllardır bildiğim gerçek buydu. Bir parçam Axel'a aitti, tıpkı bir paramın Jay'e ait olması gibi. Her iki tarafla da savaşmak felaketle sonuçlanıyordu. Her iki tarafın da uyum içinde yaşamasına izin vermek, aileme karşı doğru olanı yapmanın çözümünü bulmamın yoluordu.

"Yanılmışsın Axel. Jay beni asla köleliğe veya mükemmel eş rolünü oynamaya zorlamadı. Bunlar benim seimimdi."

Göz ucuyla Axel'in bedeninin öfkeyle titrediğini gördüm. "Başka bir adamdan bahsetme," diye çıkıştı.

Sanki onu duymamış gibi hikayeme devam ettim. "Evlendikten sonra Jay, insanların duygularını ciğerlerine kadar haykırmadığı, içine kapanık bir evde büyüdüğü için benim çatışmacı tarafımla mücadele etti. Jay'in dünyanın ona yüklediği talepleri gördüm ve hayatında onu zorlayan bir başka insan olmak istemedim."

"Onu gündeme getirmekle ilgili ne dedim şimdi?" Axel avucunu tekrar kapıya vurdu ve sağır edici bir gürültü koptu.

Gürültüden irkildim ama bu, Axel'a tüm hikayeyi anlatmamı engellemedi. Kararımı anlaması için bilmesi gerekiyordu.

"Önemi yoktu. Jay bana asla zorluk çıkarmama sebep olmadı. Belki de ondan çok daha genç olduğum için bana karşı bir sorumluluk hissediyordu. Son derece ilgiliydi, her kaprisime cevap veriyordu. Bazen sanki hayattaki amacı benimle ilgilenilmesini sağlamakmış gibi hissediyordum."

Axel yumruğunu cam panele iki kez daha vurdu. Endişelenmedim. Bu cam paneller kurşun geçirmezdi ve onları kıramazdı. Bu evin içinde başka bir erişim yolu da yoktu.

"Ben de Jay'i yücelten ortak olmak istedim, çöküşüne değil. Ailesine ve topluluğuna uyum sağlamak için uyum sağladım ve değişiklikler yaptım. Doğal içgüdülerime yenik düşmek yerine, uyum sağlamayı hedefledim. Gereksiz yere dikkat çekmemek için parlak pembe atletlerimi nötr renklerle değiştirdim. Jay'e olumsuz bir şekilde dokunmasınlar diye tüm çürümüş yanlarımı sakladım."

Axel kapıyı açmam için bağırırken onu duymazdan geldim. Her geçen an daha da tedirgin oluyordu.

"Dadi'nin söylediği her şey gerçekleşti ve zamanla birbirimize aşık olduk. Beni yere seren, senin gibi her şeyi yiyip bitiren bir darbe

değildi. Yavaş yavaş ve sinsice üzerimize geldi."

"Aç şu lanet kapıyı, Piya," diye bağırdı Axel.

"Seni her gün düşündüğümü ve yasını tuttuğumu bilmelisin. Bu kopmaz bağın, Poppy'nin biyolojik babası olmandan kaynaklandığını düşünürdüm. Seni neden unutamadığıma dair birçok teorim vardı ama beşinci evlilik yıldönümümüzde umursamayı bıraktım. Sen benim bir parçamdın ve seninle ilgili anılar, oksijen solumakla aynı şeydi. Artık beni rahatsız etmiyordu. Aynı zamanda şu kadim soruya da cevap veriyordu: İki kişiyi aynı anda sevebilir misin? Cevap evet."

Cama vurulan darbeler o kadar şiddetlenmişti ki sesim neredeyse duyulmuyordu.

"Seninle tanıştığım gece sana anında aşık oldum. Jay'e de zamanla aşık oldum, çünkü hayatımızı adım adım inşa ettik. Seni sevmek, onu da sevemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Elma ve portakal gibi kıyaslanamazdı."

Jay'in Kat ve bana olan sevgisinin nasıl büyüdüğünü izlerken, ikisinin birbirini dışlamadığını biliyordum. Kat'e olan sevgisine rağmen, Jay'in bana olan sevgisini hiç sorgulamadım çünkü ikisi de doğru olabilirdi. Jay'in ofisi bunun kanıtıydı. Kat masasının yüzde beşini elinde tutarken, Poppy ve ben kalan yüzde doksan beşe hükmediyorduk. İşte bu yüzden bugün bu zor kararı vermek zorunda kaldım.

"Burada kimse yok," diye bildirdim. "Ailemi şehirdeki dairemize gönderdim çünkü beni almaya geleceğinizi biliyordum ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum."

Arka cebimden cep telefonumu çıkardım. Parmaklarım 911'i tuşlayıp arama tuşunun üzerinde durdu. Axel'in yumrukları yüzeye şiddetle vuruyor, temas ettiği yerde kırmızı izler bırakıyordu.

"Jay'in bizi korumasız bırakması hiç hoşuna gitmezken, neden bu evde güvenlik olmadığını merak etmedin mi?" diye sakince sordum, artık beni duyamıyor olmasına rağmen, kaosun ortasında kaybolmuştum. "Çünkü polisi aradığımda, bu eve ulaşmaları üç dakikadan az sürüyor."

Elini cama vurup yüksek sesle küfür ederken vücudundan öfke yayıldı. Çağrı düğmesine bastım ve diğer taraftan birinin açmasını bekledim.

"Merhaba. Ben Piya Ambani. Bir hırsızlık ihbarında bulunmak istiyorum." Adresimi sayıp dururken, Axel hiç bitmeyen bir öfke döngüsüyle yumruklarını kapıya vurmaya devam etti ve ara sıra öfke çığlıkları da atmaya başladı.

Axel öfkeyle bir an durakladı. "Polisin seni benden koruyacağını mı sanıyorsun? Yanılıyorsun."

Dizlerimin üzerine kalktım ve olduğum yerde döndüm. Alnımı serin cam panele yasladım, sanki ona uzanıyormuşum gibi.

"Aramızda işler yolunda gitmiyor çünkü yarım kalmış işlerim var," diye fısıldadım. "Sen de hissediyorsun. Bu yüzden beni bu kadar sıkı tutuyorsun, ne zaman tekrar kaçabileceğimi merak ederek sürekli arkanı kolluyorsun. Bu şekilde yaşamak doğru değil. Bırak beni Axel, sana doğru yoldan döneceğim. İstedğin sürece senin esirin olacağım."

"Seni asla bırakmayacağım."

Yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü. Axel seçimini yapmıştı. "Yapacağım şey için beni affet ama bana başka seçenek bırakmadın."

Kapıların üzerindeki kameralar, Axel Trimalchio'nun ailemi ve beni tehdit ettiğine dair kanıtlarla bu etkileşimi kaydediyordu. Axel, bu video ve olay yerine vardıklarında polis ifadeleri aracılığıyla elde edeceğim uzaklaştırma emrine uyarırsa kamuoyuna açıklama yapmayacağıma dair söz vererek Levi'ye gönderecektim.

Axel'in yeni hayatını yakından takip etmiştim. Levi, Axel'i gerçekten önemseyen ve uzaklaştırma kararını ihlal etmesine izin vermeyen tek kişiydi. Gerekirse, Levi onu göze batmadan takip eder ve bunu sağlardı.

Axel o kadar ünlüydü ki, neredede olduğu kamuoyuna duyurulmadan Chicago'ya dönmek imkânsızdı. Zaten Chicago'ya geldiğini de bu şekilde öğrenmiştim.

Axel'e karşı aldığım tüm bu önlemler Piya Ambani'nin eseri idi. Güçlü. Zengin. Sakin. Özgüvenli. Kontrol altında.

Ancak bu planın başarılı olması için Axel'i iyice zorlamam gerekti. Sadece Piya Mittal, duyguları da içeren biraz pervasız bir kararla içindeki canavarı ortaya çıkarabilirdi.

"Kocamı seviyorum ve onu bu zorlu süreçte desteklemeliyim. Beni ailemle senin aranda seçim yapmaya zorlamamalıydın... çünkü her

zaman onlar olacak."

İşte o zaman oldu. Axel'in geldiğinden beri mücadele ettiği kontrol tamamen paramparça oldu.

Kontrol edilemeyen bir öfke gürledi. Yumruğu kapıya öyle sert vurdu ki, sanki tüm evi sarsmış gibiydi. Ellerim yere düştü, eklemlerinden sızan kanı ve hızla yaklaşan siren seslerini izledim.

Axel kapıyı yumruklamaya ve kırmaya çalışırken, bitkinlik bile onu yere seremedi. İki iri yarı polis memuru olay yerine gelip onu yakaladı. Ama bu onu yere sermedi. Anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğdu ve onları dağıttı. Gözleri üzerimde, bir manyak gibi üzerime atıldı. Bir kez daha kapıdaydı ve bana ulaşmak için ilkel bir öfkeyle vücudunu kapıya doğru fırlatıyordu. Kapıyı kırmaya çalışırken bana seslenirken boğuk sesi hayvansı geliyordu.

İki elimi kulaklarıma koydum, acı göğsüme çarpıyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadım kendi kendime, ileri geri sallanırken. "Seni her zaman seveceğim. Lütfen beni affet."

Jay'in kalan günlerini ailesiyle huzur içinde geçirmesinin başka bir yolu olsaydı, onu seçerdim. Ama Axel'in son nefesine kadar peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Daha fazla polis memurunun olay yerine gelip Axel'i yere sermeye çalışmasını izledim. Adrenalin onu yere sermeye yetmedi ve polis memurlarına aldırış etmeden saldırdı.

Bu hareketim yüzünden benden sonsuza dek nefret edeceğini biliyordum çünkü sonunda Axel'in asla kaybetmeyeceğine söz verdiği tek şeyi almıştım; kanunu alt etme yeteneği ve... kontrolü.

BÖLÜM YIRMINCI

500 Gece Sonra

Piya

500 GÜN BOYUNCA NEFESİMİ TUTMUŞ, BİR DULDAN BEKLENEN GÖREVLERİ yerine getirmiştım. Jay'i kaybetmek hem Poppy hem de benim için yıkıcıydı, ama hayatı dolu dolu yaşama fırsatı bulmak acı darbeyi hafifletti. Kaçınılmaz olana odaklanmak yerine, Jay'in yatında dünyayı dolaşarak bir yıl geçirmiştik ve Jay'in en çok sevdiği şeyi yapmıştık: Seyahat etmek ve ailesiyle vakit geçirmek.

Bazen zordu. Yanımızda getirdiğimiz tam zamanlı hemşireye rağmen, özellikle de kocaman, güçlü babasının giderek çürümesini izlemekten nefret eden Poppy'ye rağmen, bu durum onu çok yıprattı. Jay'in hem iyi hem de kötü günleri oldu; morali zaman zaman yükseliyor, zaman zaman da düşüyordu.

Sonunda Jay, her zaman istediği gibi, ailesiyle birlikte dışarı çıktı. Poppy ve ben, Jay'in iki yanına kıvrılıp uyumuş, kollarını boynumuza dolamıştık ki göğsüne yatabilelim. İşte böyle vefat etti. Ölümünde bile bizi hiç bırakmadı ve kolları boynumuza dolanmış halde kaldı.

Doktorlar bunun tıbbi bir mucize olduğunu söylediler.

Jay'in ölümünden beri üzüntü, öfke ve burukluk dolu günler geçirmiştım. Hem Poppy hem de benim için inişli çıkışlıydı. Yurt dışında geçirdiğimiz yıl boyunca Poppy, yanımızda getirdiğimiz öğretmenın gözetiminde zorunlu müfredatını tamamladı ve on dört yaşında liseden resmen mezun oldu. Üniversitelere başvuruyor ve şu anda Washington'da kredisiz bir staj programına devam ediyordu.

Poppy, on sekiz yaşında üniversiteyi bitirip ardından Ambani Corp'ta staj yapmayı planlıyordu. Bir gecede CEO olması pek olası değildi, ancak babası başarıya giden yolu açmıştı. Jay'in ikna ettiği yönetim kurulu üyeleri, Jay'in geçici CEO'suna sadık kalmışlardı. Poppy üniversiteyi bitirip Ambani Corp'ta giriş seviyesi bir pozisyonu tamamlayana ve kendini yönetim kuruluna kanıtlayana kadar bu pozisyonun devam edeceği konusunda sözsüz bir anlaşma vardı.

Poppy'nin bu kadar çabuk uçup gitmesi zordu ama artık barışmıştım ve yeteneklerine güveniyordum. Kızımın kendi adına en iyi kararları verebilme yeteneğine inanmam gerekiyordu.

Bu arada Levi sözünü tutmuş ve Axel'in ailemize yaklaşmasına veya sevdiğim herkesi mahvetmesine izin vermemişti. Dünyayı dolaştık ve Axel bizi takip etmeye ve yoluna daha fazla engel koymaya çalıştığında Levi bizi uyardı. Üstelik kanun da bizim yanımızdaydı. Uzatma için inceleme bekleyen beş yüz günlük bir uzaklaştırma kararı çıkarıldı. Her şeyi gizli tutmayı başardık ve bu Axel'in statüsüne zarar vermemişti.

Uzaklaştırma kararının süresinin dolacağı ve Axel'in peşime düşeceği günün geleceğini biliyordum. Bana ihanetimin bedelini ödetecek ve muhtemelen ondan uzak kaldığım her gün için beni cezalandıracaktı. Önceki karantinanın daha kötü olduğunu düşünsem de, şimdi yapacaklarının yanında sönük kalacağından emindim.

Bu yüzden, koruma kararının sona erdiği gün buzdolabındaki notu gördüğümde hiç şaşırmadım.

Bir partiye katılın Çıplak yüzmeye gidin Birini gelecekte
geldiğimize ikna edin Toplum içinde uydurma bir dil kullanın
Şaka amaçlı telefon görüşmesi yapın Paraşütle atlayın Bir

taksiye atlayın ve "Şu arabayı takip edin!" diye bağırın Özel mülke izinsiz girin

Bir mesaj vardı ve imzasız olmasına rağmen kimden geldiğini biliyordum.

Listeyi hiç tamamlamadık.

Onu en son 500 gece önce görmüştüm, ama Amerika'ya döndüğümünden beri gözlerini üzerimde hissediyordum.

Manhattan'daki Jay'in dairesine temizlik için yeni varmışım. Çevremi incelemek için birkaç adım atarken topuklarım parke zemine çarpıyordu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve takipçimin yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordum. Beni izliyor, bir sonraki hamlemi bekliyordu.

Korkmalıyım, hatta taş kesilmişim, ama 500 gün bu his olmadan yaşamak için çok uzun bir süreydi. Göğsümde hafif bir uyuşuklukla yaşıyordum ve aylardır ilk kez kendimi canlı hissediyordum.

Hiç düşünmeden, tam gaz yola koyuldum, çıkarken listeyi ve çantamı zar zor kaptım. Arkama bakmadan, karşıdan gelen trafiğin olduğu sokağa deli gibi koştum. Ortalık karıştı ve insanlar bana bağırdı.

Umursamadım. Bir taksiye atlayıp bağırdım: Şu arabayı takip et! "Siktir git!" diye bağırdı taksi şoförü. Beni dışarı attı, New York'un tuhaf kişiliklerinden biri sanarak.

Trafik nedeniyle yavaş giden başka bir taksiye atladım. Şoför frene basıp beni dışarı attı.

Sonunda birini yakalamak için çılgınca aramalar ve üç taksi daha gerekti.

"Lütfen efendim," diye bağırdım arabaya atlarken adama, "Şu arabayı takip edin." Bu sefer, terazinin kefesini benim lehime çevirmek umuduyla şoföre bir miktar para uzattım.

Taksi şoförü omuz silkti ve işaret ettiğim rastgele arabayı takip etmeye başladı. Daha fazla dayanamadım. Göğsümde çılgın bir

kahkaha koptu. Başımlı arkaya atıp durmadan gülmeye başladım.

Saf, ham, patlayıcı dopamin beynime hücum etti. Haz reseptörlerinizi tetikleyebilecek her şeyden daha iyiydi. Cinsel sapkınlıklardan daha iyiydi. Alışverişten daha iyiydi. Uyuşturucudan daha iyiydi. Dar pantolonlu futbolculardan daha iyiydi. Takımının Super Bowl'u kazanmasından daha iyiydi. Soğuk yağmurda sıcak jalebilerden daha iyiydi. McDonald's patates kızartmalarından daha iyiydi. Oksijenden daha iyiydi. Hayatın kendisinden daha iyiydi.

Dünyada Axel Trimalchio'nun yer aldığı listeye kıyaslanacak hiçbir şey yoktu.

Güldüm ve histerik bir çığlık attım. "Daha hızlı git. Kaçıyor," diye bağırdım taksi şoförüne.

"Kim kaçıyor?" diye bağırdı, kimi kovaladığımızdan emin olamayarak. Ben bile, ona takip etmesini söylediğim arabanın adını unutmuştum.

İşte o zaman bakışlarını tekrar hissettim, o belirgin izlenme hissini. Sağdan geliyordu ve kollarımda oluşan tüylerin diken diken olmasından, onun doğrudan çevremde olduğunu biliyordum.

"Sağımdaki araba," dedim nefes nefese. "Şu arabayı takip et." Başımı çevirip, doğrudan camları filmlı bir arabaya baktım. İçerideydi, bundan emindim ve dikkatle beni izliyordu. "Şu arabayı takip et," diye tekrarladım.

Taksi şoförü itiraz etmedi ve trafikte ilerleyen siyah arabayı takip etti. Araba çıkışa girmeden önce bile nereye gittiğimizi biliyordum.

Şehirden uzaklaşırken taksi şoförü, "Takip etmeye devam edeyim mi?" diye sordu.

"Kesinlikle evet."

Hızlanmaya devam ettik ama gözlerimin siyah arabaya kaymasına izin vermedim. Gözlerinin beni izlediğinden şüphem yoktu. Chateau at the Hempstead tabelasını görür görmez kalp atışlarım hızlandı.

"Daha hızlı," dedim, hız sınırını çoktan aşmış sokaklarda hızla ilerleyen adama. "İçeride." Özel mekanını işaret ettim, izinsiz girmek üzere olduğumuzu ve listemizdeki son maddeyi de silip atacağımızı biliyordum.

Taksi şoförünün eline bir tomar para tutuşturup, Prada marka çapraz askılı çantamı göğsüme asarak arabadan fırladım. Siyah

arabayı gördüm ama Axel'in içeride olmadığını biliyordum. Birkaç dakika önce geldiği için benden bir adım öndeydi ve hangi yöne gittiğini görmesem de beni nerede beklediğini biliyordum.

"Hanımefendi, tam orada durun. Burada olamazsınız." Uzaktan bir güvenlik görevlisini görmek için döndüm. Beni işaret ederek olduğum yerde durmamı işaret etti. "Burası özel mülk," diye bağırdı.

Çılgın bir hızla koşmaya başladım, topuklu ayakkabılarım canımı sıkmaya başlayınca onları çıkardım. Adamın polisi aradığını duydum ama kumsala varana ve iskelenin sonundaki yeşil ışık görünene kadar koşmayı bırakmadım.

Uzun boylu bir figür suya bakıyordu. Uzaktan seçemiyordum ama döndüğünde, bakışlarımız nihayet buluştuğunda tüylerim diken diken oldu. Karanlık, affetmez gözler, sırlarını ifşa etmemeye kararlı bir şekilde bana bakıyordu.

Trans halinde yürüyordum, ruhumu benden koparan o sıvı karanlık havuzlarından başka hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordum. Ayaklarımın altındaki sıcak kum beni dünyanın merkezine doğru çekiyordu ama direnç buna karşı koyamıyordu, çünkü o beni iznim olmadan kendine doğru çekiyordu.

Güvenlik görevlilerinin bize bağıırken çıkardığı düdüğü duydum. Bir an dikkatim dağılmak üzereydi ama o beni tek bir cümleyle oyaladı: "Merhaba Prenses."

Güvenlik görevlileri ve mekan sahipleri artık dışarıdaydı, hepsi bize doğru bağıarak mekanlarından çıkmamızı söylüyor ve polisi aradıklarını söylüyorlardı.

Sırıttım. "Merhaba Prenses; bu çılgın listeyi bitirdikten sonra aldığım tek şey bu mu? Biraz sönük kalıyor," diye el salladım bize doğru koşan güvenlik görevlisine, "tüm bu kaostan sonra."

Kaşını kaldırdı. "Bunun yerine ne öneriyorsun?"

"Kutlama amaçlı daha resmi bir şeye ihtiyaç var. Belki de anlaşmayı kesinleştirecek bir şeye."

Yüzüne kurt gibi bir sırıtış yayıldı.

"Biliyor musun, şöyle bir şey-"

Axel aramızdaki mesafeyi kapattı, elini boğazıma doladı ve beni acımasız bir öpücük için kendine çekti. Hazırlıksızdım, ama dili ağzımı

işgal ettiğinde kollarım boynuna dolanmıştı. Dili hatırladığım kadar şehvetliydi ve aç bir adam gibi istediğini alıyordu.

Güvenlik görevlilerinin hızla yaklaşan ayak seslerini duyabiliyorduk ama ikimiz de bırakmadık. Beş yüz gece, beş bin gece ve bundan sonraki tüm geceler boyunca onun esiri olmaya hazırdım.

Gardiyanlar dirseklerimizi tutup bizi ayırmaya çalışırken, "Bu saçmalığa son vermelisin," diye bağırıldıklarında ikimiz de bunu hissettik.

Öpüşmeyi kesememenin verdiği hayal kırıklığıyla biri bizi yere sermiş olmalı. Yanlarımız kumsala çarptığında, sürekli bağırışlar duydum. "Şunu keser misiniz?"

Axel'in sıcaklığı beni göğsüne bastırarak bir koza gibi sardı, beni dış tehditlerden korudu. Yine de öpücüğü kesmedi. Sıkıca tuttuğu kolların dışında neler olduğunu bilmiyordum, gözlerimi açmaya da zahmet etmedim.

Tuzlu dalgaların bedenlerimize çarpıp bizi ıslattığını hissettim. Yine de gözlerimi açmadım, birbirimizle yarattığımız, kimsenin bize dokunamayacağı dünyada kaldım.

Axel dudaklarımızı hiç ayırmadı, üç yetişkin adamın çığlık atarak bizi ayırmaya çalıştığı o vahşice öpüştü. Bu olmayacaktı. Biz zaten, sadece gitar ve piyano seslerinin önemli olduğu, heyecanın hiç bitmediği ve aşkımızı sonsuza dek koruduğumuz kendi dünyamızın içindeydik.

Bir partiye katılın Çıplak yüzmeye gidin Birini gelecekte
geldiğinize ikna edin Toplum içinde uydurma bir dil kullanın
Şaka amaçlı telefon görüşmesi yapın Paraşütle atlayın Bir
taksiye atlayın ve "Şu arabayı takip edin!" diye bağırın Özel
mülke izinsiz girin

Biliyorum. BİLİYORUM. Sonsöz yazmadığım için bana kızmayın. İki kez yazıp sildim. Bundan farklı herhangi bir son, Axel ve Piya'nın hikayesine yakışmıyordu. Bir kitabı Romantik kategorisine eklemenin

getirdiği beklentileri biliyorum ve bundan kaçındım. Sonsöz yazmayacağım ama bir bonus sahne yazacağım. Daha fazla bilgi edinmek için sayfayı çevirin.

Aşk,
Drethi

SONSÖZ

Bu kitabı okuyarak bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bültenime kaydolun veya imzalı kitaplar, hediyeler ve daha fazlası için beni Facebook'ta bulun.

Bir yazar için yorum yazmak, garsona bahşış bırakmak gibidir. Axel ve Piya'nın hikayesini beğendiyseniz, Goodreads veya Amazon'da bana bir yorum bırakmayı düşünün. Bu kitap için 500 (göz kırparak) yoruma ulaştığımda, Axel ve Piya için bir bonus sahne yazacağım.

YAZAR HAKKINDA

Drethi Anis, karanlık ve çağdaş bir yazardır ve anti-kahramanlar yazmayı tercih eder. Drethi'nin öykülerinde her zaman sıkıntı, saplantı ve karanlık bir atmosfer hakimdir. Zehirli aşk ve karanlık, kitaplarında önemli bir yer tutsa da, romantizm hâlâ bir önceliktir. Bültenine kaydolarak gelecekteki eserleri için bizi takip edin. Yazarla doğrudan iletişime geçin:

Okuyucu Grubu

Instagram

Linktree

TEŞEKKÜRLER

Bu sayfaları yazarken okuduğunuz, benimle birlikte ağladığınız ve ayak sürümeye karar verdiğim için işe geç kaldığınız için teşekkür ederim Lexi, Bianca ve Ash.

Ertelememle başa çıktığın için teşekkürler Angie. Hiçbir şey, birinin sana "Yazmayı bitirmezsen seni pataklarım, hem de hoşuna gidecek türden değil," demesi kadar ateşleyici olamaz.

AYRICA DRETHI ANIS TARAFINDAN

KARANTİNA SERİSİ
KARANTİNAYA ALINDI
İZOLASYON
GEREKLİ
KARANTİNA KUTU SETİ 1-3 & BONUS SAHNELER

KAOS SERİSİ
ORGANİZE KAOS
UYUŞMAZLIK

YEDİ GÜNAH SERİSİ
ŞEHVET

5000 GECELİK TAKINTI

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
  - [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
  - [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
  - [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
  - [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: [Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.](#)

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

